

Prolog

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

PARTEA A DOUA

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

PARTEA A TREIA

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Epilog

blue
MOON

jojo moyes

Vara în care
te-am întâlnit

Traducere din limba engleză și note
IRINA RAȚĂ

LITRA®
București
2020

Foreign Fruit

Jojo Moyes

Copyright © 2003 Jojo Moyes

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România tel.:

021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Vara în care te-am întâlnit

Jojo Moyes

Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru

versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și ii

Redactor: Mariana Petcu, Monica Grecu

Copertă: Alexandra Baci

Tehnoredactare și prepress: Roxana Coste

Seria de cțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOYES, JOJO

Vara în care te-am întâlnit / Jojo Moyes; trad. din lb. engleză: Irina Rață. – București:

Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4662-0

ISBN EPUB 978-606-33-4788-7

I. Rață, Irina (trad.)

821.111

Pentru Charles Arthur
și Cathy Runciman

„Fiecare își are propriul trecut închis în sine așdama lelor unei cărți pe care o știe pe de rost; iar prietenii lui pot citi doar titlul.“

Virginia Woolf¹

Virginia Woolf, Camera lui Jacob, traducere de Mihai Miroiu, Editura Univers, 1990, p. 72

Prolog

Mama mi-a spus cândva că puteai să a i identitatea bărbatului cu care aveai să te măriți dacă decojeai un măr dintr-o singură mișcare și aruncai coaja peste umăr. Când cădea, forma o literă, se pare. Sau, cel puțin, uneori se întâmpla asta: mami voia cu atâta disperare ca lucrurile să meargă, încât pur și simplu refuzase să admită că arăta ca un șapte sau ca un doi, și deslușise tot soiul de B-uri și D-uri. Chiar dacă nu cunoșteam nici un B sau D.

Dar, în ce-l privește pe Guy, nu aveam nevoie de mere. Am știut din prima clipă în care l-am văzut; îi cunoșteam la fel de bine chipul cum îmi cunoșteam numele. Era chipul celui care avea să mă ducă departe de familie, care avea să mă iubească, să mă adore, să aibă bebeluși minunați cu mine. Chipul lui era cel la care aveam să mă uit tăcută în timp ce-și repeta jurămintele nuptiale. Chipul lui era primul lucru pe care aveam să-l văd dimineața și ultimul în dulcea adiere a nopții.

Știa și el asta? Sigur că știa. El m-a salvat, înțelegeți? Ca un cavaler, cu hainele murdare de noroi în loc de armură strălucitoare. Un cavaler care a apărut din întuneric și m-a scos la lumină. De fapt, în sala de așteptare a gării, mă rog. Soldații aceia mă necăjiseră, în timp ce așteptam ultimul tren. Fusesem la o serată cu șeful meu și nevasta lui și am pierdut trenul. Ei erau beți pulbere și continuau să-mi vorbească și să-mi vorbească și să-mi vorbească și pur și simplu nu acceptau un refuz, chiar dacă știam foarte bine că nu era cazul să vorbesc cu soldații. M-am dus cât de departe de ei am putut și m-am așezat pe o bancă, într-un colț. Iar apoi, ei s-au apropiat mai mult și mai mult, până când unul dintre ei a dat să mă înșface, încercând să facă să pară un soi de glumă. Iar eu m-am speriat teribil, pentru că era târziu și nu vedeam nici un hamal sau pe oricine altcineva, nicăieri. M-am străduit să le spun din nou să mă lase în pace, dar ei n-au renunțat. N-au renunțat chiar deloc. Iar apoi, cel mai solid dintre ei – care arăta ca o brută –, s-a împins în mine, cu fața lui oribilă, nerasă, și cu respirația lui rău mirositoare și mi-a spus că avea să mă aibă, cu sau fără voia mea. Și desigur că voiam să țip, dar, vezi tu, nu puteam, pentru că eram complet înghețată de ică.

Pe urmă a apărut acolo Guy. A dat buzna în sala de așteptare și l-a luat la întrebări pe bărbatul acela, spunându-i că o să îl snopească în bătaie. Apoi,

s-a pregătit să-i în unte, iar ei l-au înjurat, unul dintre ei și-a ridicat pumnii, dar, într-o clipă sau două, ca niște lași ce erau, l-au mai înjurat o vreme și au fugit.

Eu tremuram și mă smiorcăiam, iar el m-a așezat pe scaun și s-a oferit să-mi aducă un pahar cu apă, ca să mă simt mai bine. A fost atât de blând. Atât de drăguț cu mine. Pe urmă, a spus că avea să aștepte cu mine până venea trenul. Și așa a făcut.

Și acolo, sub luminile galbene ale gării, m-am uitat pentru prima oară la chipul lui. Adică l-am privit cu adevărat. Și am știut că el era. Chiar el era.

După aceea, i-am spus lui mami, ea a decojit un măr doar ca să vadă și l-a aruncat peste umărul meu. Mie mi s-a părut că arăta ca un D. Mami jură până astăzi că era în mod clar un G. Dar deja depășiserăm cu mult faza merelor.

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Freddie vomitase din nou. Iarbă, de data asta, se pare. Băltoaca de spume verzi ca smaraldul zăcea lângă comoda înaltă, iar în ea se vedeau unele dintre re încă intacte.

– De câte ori trebuie să-ți spu, neghiobule? țipă Celia, care tocmai călcase în ea încălțată în sandale de vară. Nu ești cal.

– Nici vacă, adăugă Sylvia, îndatoritoare, de la masa din bucătărie, unde lipea cu migală imagini cu aparate electrocasnice într-un album cu colaje.

– Nici orice alt animal afurisit. Ar trebui să mănânci pâine, nu iarbă. Prăjituri. Lucruri normale. Celia își scoase sandaua din picior și o ținu între degetul mare și arătător deasupra chiuvetei din bucătărie. U . Ești dezgustător. De ce continui să faci asta? Mami, spune-i. Ar trebui cel puțin să curețe.

– Curăț-o, Frederick dragă.

Doamna Holden, așezată într-un scaun cu spătarul înalt lângă foc, veri ca în ziar ora de difuzare a următorului episod din Dixon din Dock Green². Acesta îi oferea una dintre puținele ei plăceri de la demisia domnului Churchill încoace. Și de la ultima ispravă a soțului ei. Deși, desigur, ea îl menționa doar pe domnul Churchill. Atât ea, cât și doamna Antrobus îi spusese lui Lottie că urmăriseră toate episoadele de până acum și considerau serialul pur și simplu minunat. Pe de altă parte, ea și doamna Antrobus erau singurele persoane de pe Woodbridge Avenue care aveau televizoare și cărora le făcea o oarecare plăcere să le povestească vecinilor lor cam cât de minunate erau aproape toate emisiunile.

– Curăț-o, Freddie. U . De ce trebuie să am un frate care mănâncă hrană pentru animale?

Freddie stătea pe podea lângă șemineul în care lemnele de foc erau pregătite, dau neaprinse, împingând un mic camion albastru înapoi și încolo de-a lungul covorului și ridicându-i colțurile în timp ce o făcea.

– Nu e hrană de animale, bombăni el mulțumit. Dumnezeu a spus să o mâncăm. – Mami, acum ia numele Domnului în deșert.

– Nu ar trebui să spui Dumnezeu, zise Sylvia cu fermitate, în timp ce lipi un mixer de bucătărie pe cartonul liliachiu. Te va pedepsi.

– Sunt sigură că Dumnezeu nu a spus chiar iarbă, Freddie dragă, zise doamna Holden distrasă. Celie, dragă, ai putea să-mi dai ochelarii înainte să pleci? Sunt convinsă că textul e mai mic în ziarele astea.

Lottie stătea răbdătoare lângă ușă. Fusese o după-amiază destul de obositoare și era disperată să plece. Doamna Holden insistase ca ea și Celia să o ajute să facă niște bezele pentru vânzarea caritabilă de la biserică, chiar dacă ambele fete urau să facă prăjituri. Iar Celia reușise cumva să scape, după doar zece minute, invocând o durere de cap. Așa că Lottie fusese nevoită să asculte vorbăria agitată a doamnei Holden legată de albușuri și de zahăr și să pretindă că nu observase când aceasta uturase neliniștită din mâini, iar ochii i se umpluseră de lacrimi. Acum, în sfârșit oribilitățile erau coapte și așezate în siguranță în cutiile lor, învelite în hârtie pergament, și, surprize, surprize, durerea de cap a Celiei dispăruse miraculos. Celia își încălță la loc sandaia și-i făcu semn lui Lottie că era timpul să plece. Ea își aranjă cardiganul pe umeri și-și îndreptă părul repede în oglindă. – Ei bine, fetelor, unde mergeți?

– La cafenea.

– În parc.

Celia și Lottie vorbiră în același timp și se holbară una la cealaltă cu panică mută și acuzatoare.

– Ne ducem în ambele locuri, zise Celia cu fermitate în glas. Mai întâi în parc, apoi la o cafea.

– Se duc să se pupe cu băieții, zise Sylvia care, încă aplecată asupra albumului, își ronțăia vârful cozii împletite. Aceasta apărea din când în când, mătăsos de udă.

Mmmmmuuuaahhh. Muah. Muah. Căh. Sărutatul.

– Ei bine, nu beți prea multă cafea. Știți că nu vă face bine. Lottie dragă, asigurați că Celia nu bea prea multă. Cel mult două cești. Și întoarceți-vă până la șase și jumătate.

– La ora de religie, Dumnezeu spune că pământul ne va hrăni, zise Freddie, ridicându-și ochii.

– Și uite-te cât de rău ți-a fost când ai mâncat asta, zise Celia. Mami, nu pot să cred că nu îmi obligi să curețe. Mereu scapă.

Doamna Holden își luă ochelarii și și-i așeză tacticos pe nas. Avea privirea cuiva care de-abia reușea să rămână pe linia de plutire în apele agitate, insistând împotriva tuturor evidențelor că se a a, de fapt, pe uscat.

– Freddie, i drăguț și spune-i Virginiei să aducă o cârpă, te rog? Iar tu, Celia dragă, nu nesuferită. Lottie, îndreaptă-ți bluza, dragă. Ai devenit ciudată. Ei bine, fetelor, nu vă duceți să vă holbați la nou-venită, nu-i așa? Nu vrem să creadă că locuitorii din Merham sunt vreun soi de țărani care cască gura aiurea pe acolo.

Urmă o scurtă pauză, timp în care Lottie văzu urechile Celinei făcându-se ușor rozalii. Ale ei nu erau nici măcar calde: ea își perfecționase minciunile de-a lungul multor ani și împotriva unor anchetatori mai duri.

– De la cafenea o să venim direct acasă, doamnă Holden, spuse Lottie cu fermitate.

Ceea ce putea, desigur, însemna orice.

Era ziua marelui schimb de serii la mare, între cei care veneau cu trenurile de sâmbătă din gara Liverpool Street cu cei care, doar oarecum mai puțin palizi, se îndreptau fără tragere de inimă înapoi spre oraș. În aceste zile trotuarele erau traversate de băieții târând cărucioare din lemn construite în pripă, burdușite cu valize umate. În spatele lor, bărbați epuizați, în costumele lor bune de vară, la braț cu nevestele lor, bucuroși să dea câțiva bănuți în plus ca să-și înceapă vacanța anuală ca niște regi. Sau cel puțin fără să trebuiască să-și care propriile valize către hotelurile unde erau cazați.

Prin urmare, sosirea nu fu văzută sau remarcată mai de nimeni. Exceptându-le pe Celia Holden și pe Lottie Swi. Cele două stăteau pe o bancă în parcul municipal, care domina faleza de patru kilometri a Merhamului, și

se uitau fascinate la furgoneta de mutări, a cărei capotă verde-închis, abia vizibilă pe sub pinii scoțieni, sclipea în soarele după-amiezii.

Dedesubtul lor, digurile se întindeau în depărtare spre stânga, ca dinții întunecați ai unui pieptăn, valurile scaldând nisipurile ude, punctate de siluete minuscule care înfruntau vântul neobișnuit de aprig. Venirea lui Adeline Armand, comentară după aceea fetele, fusese o ocazie pe măsura sosirii reginei din Saba. Adică ar fost, dacă regina din Saba ar ales să o facă într-o sâmbătă din cea mai aglomerată săptămână a sezonului de vară din Merham. Asta însemna că toți acei oameni – familiile Colquhoun, Alderman Elliott, proprietăresele din Parade și cei asemenea lor – pe care se putea conta de obicei să judece extravaganța nou-veniților care soseau cu camioane întregi pline cu cufere, cu tablouri mari ce nu înfățișau membri ai familiei sau scene cu cai galopând, ci imense pete de culoare fără să respecte vreun model anume, cu nenumărate cărți și artefacte în mod clar străine, nu stăteau tăcuți la porțile lor, observând procesiunea constantă care dispărea în casa în stil art decó de pe faleză, mult timp nelocuită. Erau la coadă la măcelăria lui Price de pe Marchant Street sau se grăbeau la întrunirea Asociației Pensiunilor.

– Doamna Hodges spune că ea e o membră mai puțin importantă a familiei regale. Unguroaică sau ceva de genul ăsta.

– Prostii.

Celia făcu ochii mari.

– Chiar este. Doamna Hodges a vorbit cu doamna Ansty, care îl cunoaște pe avocatul ei sau cine-o cel care s-a ocupat de casă, și ea e un soi de prințesă maghiară.

Dedesubtul lor, câteva familii își însușiseră micile fâșii de plajă și puteau văzute stând după paravanele dungate um ate de vânt sau adăpostindu-se în căsuțe de briza aprigă ce su a dinspre mare.

– Armand nu e nume maghiar.

Lottie își ridică mâna ca să nu-i mai intre părul în gură.

– Ei, na? De unde știi tu?

– Păi, sunt doar prostii, nu-i așa? Ce să facă o prințesă maghiară în Merham? Ar sta la Londra, fără îndoială. Sau la castelul Windsor. Nu într-o fundătură veche și adormită ca asta.

– Nu în Londra pe care o știi tu, acolo n-ar sta, zise Celia pe un ton aproape disprețuitor.

– Nu, recunosc Lottie. Nu în Londra pe care o știi eu.

Nici o persoană exotică nu venea din partea Londrei pe care o cunoștea Lottie, o suburbie estică, presărată din belșug cu fabrici ridicate în grabă, care se învecina într-o direcție cu niște ra nării și în cealaltă direcție cu hectare de mlaștini neatrăgătoare. Când fusese evacuată pentru prima dată în Merham, la începutul războiului, trebuise să-și ascundă uimirea când sătenii compătitori o întrebau dacă îi era dor de Londra. Se arătase la fel de uluită când o întrebaseră același lucru despre familia ei. După aceea încetaseră s-o mai întrebe. De fapt, Lottie își petrecuse acasă ultimii doi ani înainte de terminarea războiului, iar apoi, după un schimb febril de scrisori între Lottie și Celia și având în vedere convingerea deseori menționată a doamnei Holden că nu numai că era plăcut ca Celia să aibă o prietenă de vârsta ei, dar și că „Fiecare trebuie să-și facă datoria în folosul comunității, nu-i așa?“, fusese invitată să se întoarcă la Merham, inițial de sărbători și, treptat, pe măsură ce aceste sărbători se prelungiseră în timpul școlii, pentru totdeauna. Acum, Lottie era pur și simplu acceptată ca parte a familiei Holden; poate nu ca o rudă de sânge, poate nu chiar egală din punct de vedere social (niciodată nu aveai să scapi complet de accentul din East End), dar cineva a cărei prezență în oraș nu mai era remarcată. În plus, Merhamul era obișnuit cu oamenii care veneau și nu mai plecau acasă. Marea avea acest dar de a-i păstra.

– Luăm ceva? Flori? Ca să avem o scuză să intrăm?

Lottie își dădu seama că Celia se simțea prost din pricina comentariilor ei anterioare: îi oferea acum ceea ce își închipuia că era zâmbetul ei în stil Moira Shearer, cel care îi dezvelea dinții de jos.

– Eu nu am nici un ban.

– Nu de la orărie. Știi unde putem găsi ori sălbatic frumose. Culegi destule pentru mami.

Se auzise, recunoscu Lottie, un ecou vag de resentiment în ultima propoziție.

Cele două fete se ridicară de pe bancă și se îndreptară către marginea parcului, unde o singură balustradă de fontă marca începutul unei poteci care ducea pe faleză. Lottie se plimba deseori pe acest traseu în serile de vară, când zgomotul și isteria reprimată a familiei Holden deveneau insuportabile. Îi plăcea să asculte pescărușii și cristeii plutind în aerul de deasupra ei și să-și readucă aminte cine era. Doamna Holden ar considerat acest gen de introspecție ne resc sau cel puțin mult prea blând, așa că să adune mici buchețele de ori era o măsură de precauție utilă. Dar aproape zece ani de locuit în casa cuiva îi imprimaseră și o anumită prudență; o sensibilitate față de potențialele probleme domestice, care trăda faptul că nu ieșise încă de tot din adolescență. La urma urmei, era important să nu e văzută de Celia ca o concurentă.

– Ai văzut cutiile de pălării? Trebuie să fost cel puțin șapte, zise Celia, aplecându-se. Ce zici de asta?

– Nu. Astea se o lesc în câteva minute. Strânge câteva din cele mov. Acolo, lângă bolovanul acela mare.

– Cred că are un car de bani. Mami spune că e nevoie de grămezi de bani să o reperi. A vorbit cu decoratorii, și ei i-au spus că locul era o adevărată cocină. N-a mai locuit nimeni acolo de când familia MacPherson s-a mutat în Hampshire.

Trebuie să e – cât, nouă ani?

– Nu știu. Eu n-am cunoscut familia MacPherson.

– Erau extrem de plictisitori amândoi. Ea purta mărimea 42 la picior. Casa nu are nici măcar un singur șemineu decent, după părerea doamnei Ansty. Toate au fost jefuite.

– Grădinile sunt complet năpădite de buruieni.

Celia se opri.

– De unde știi?

– Am fost acolo de câteva ori. În plimbările mele.

– Șmechero! De ce nu m-ai luat și pe mine?

– Fiindcă n-ai vrut niciodată să mergi!

Lottie privi dincolo de ea la camionul de mutări, copleșită de un val tăcut de exaltare. Erau cu toții obișnuiți cu oameni venind – Merham era un oraș sezonier, la urma urmei; schimbarea anotimpurilor era punctată de noi vizitatori, sosirile și plecările acestora scăzând și crescând ca marea –, dar perspectiva de a avea ocupată din nou casa cea mare adăugase o anumită anticipare palpitantă

↑

ultimelor două săptămâni. Celia își întoarse atenția la orile ei. În timp ce le rearanja în palmă, părul îi fu ridicat de vânt ca o perdea aurie.

– Cred că-mi urăsc tatăl, observă ea cu voce tare, cu ochii xați brusc spre orizont.

Lottie încremeni. Cinele lui Henry Holden cu secretara sa nu erau un subiect asupra căruia se simțea în măsură să comenteze.

– Mami e atât de proastă. Doar se preface că nu se întâmplă nimic.

Urmă o tăcere scurtă, întreruptă de țipătul strident al pescărușilor care planau deasupra lor.

– Doamne, abia aștept să plec din locul ăsta, zise ea în cele din urmă.

– Mie îmi place.

– Da, dar tu nu trebuie să-ți vezi tatăl dându-se în stambă. Celia se întoarse spre

Lottie și îi întinse mâna. Uite. Crezi că sunt destule?

Lottie se uită la ori.

– Chiar vrei să mergem acolo? Doar ca să ne holbăm la lucrurile ei?

– Of, și tu nu vrei, maică stareță?

Cele două fete își zâmbiră, apoi alergară înapoi spre parcul municipal, cu bluzele și fustele uturând în urma lor.

Aleea care ducea la casa Arcadia fusese cândva circulară; vecinii încă își mai aminteau procesiunile de mașini lungi, joase, care se opreau cu un scârțâit scurt pe pietrișul din fața ușii de la intrare, apoi luau curba grațioasă și ieșeau la capătul aleii. Fusese o casă importantă, așezată într-o zonă bună a orașului, dincoace de calea ferată (atât de importantă era această

distincție, încât casele în Merham erau prezentate de agenții imobiliari ca ind e „dincoace“, e „dincolo“ de calea ferată). Fusesse construită de Anthony Gresham, ul cel mare al lui Walton Gresham, când acesta se întorsese din America după ce făcuse avere din inventarea unei piese banale de motor, care fusesse cumpărată de General Motors. Își dorise, declarase el cu emfază, să arate precum casa unei vedete de cinema. Văzuse o casă în Santa Monica, deținută de o actriță faimoasă din perioada lmului mut, care era lungă și joasă și albă, cu suprafețe mari din sticlă și ferestre mai mici, ca niște hublouri. Îl ducea cu gândul la glamour, la lumi noi și la un viitor neînfricat și luminos (un viitor care, în mod ironic, nu fusesse al lui: murise la patruzeci și doi de ani, după ce fusesse lovit de o mașină. Un Rover). Când casa fusesse în cele din urmă terminată, unii locuitori ai Merhamului se arătaseră scandalizați de modernitatea ei și se plânseseră discret că nu era tocmai „potrivită“. Așadar, când următorii proprietari, familia MacPherson, se mutaseră din ea, câțiva ani mai târziu, iar casa rămăsese nelocuită, câțiva dintre sătenii mai în vârstă se simțiseră ciudat de ușurați, deși se poate să nu a rmat acest lucru. Acum, partea de nord a aleii de acces era complet năpădită de vegetație, o încâlceală de muri și soc făcând-o să se termine prea devreme, lângă poarta ce odinioară ducea la poteca spre mare. Acest lucru stârnea schimburi bruște de viteză și numeroase înjurături de la șoferii furgonetelor de livrări care, odată ce terminaseră de descărcat, încercau acum să dea în marșarier, unul pe lângă celălalt, pe aleea parțial blocată de o mașină ce intrase în spatele lor.

Lottie și Celia stătură o vreme, privind fețele roșii și eforturile istovitoare ale celor care cărau încă mobilă, până când o femeie înaltă, cu păr lung castaniu strâns sever la spate într-un coc, ieși în fugă uturând un set de chei și implorând:

- Așteptați o clipă. Stați. O s-o mut în grădina de zarzavaturi.
- Crezi că e ea? șopti Celia, care în mod inexplicabil se ascunse după unul dintre copaci.
- De unde să știu?

Lottie își ținu respirația, reticența subită a Celiei făcând-o să se simtă și ea jenată. Se lipiră una de cealaltă, trăgând cu ochiul de după copac și ținându-și cu mâna fustele largi ca să nu li se um e la spate. Femeia stătea în mașină

și se uita la instrumentele de bord, de parcă s-ar gândit pe care să-l folosească. Apoi, mușcându-și buza de jos, porni motorul, se luptă cu schimbătorul de viteze, inspiră adânc și țâșni cu spatele, lovind cu o bufnitură puternică grila frontală a unei furgonete de mutări. După un scurt moment de liniște, se auziră o înjurătură zgomotoasă din partea unuia dintre bărbați și un țignal lung de claxon. Apoi femeia își săltă capul și fetele își dădură seama că își spărsese probabil nasul. Era sânge peste tot –pe bluza ei verde pal, pe mâini, chiar și pe volan. Stătea dreaptă în scaunul șoferului, părând puțin năucită, iar apoi se uită în jos și începu să caute ceva ca să oprească sângerarea.

Lottie se trezi alergând pe pajiștea năpădită de buruieni, cu batista deja în mână.

– Po iți, spuse ea, ajungând la femeie în același timp cu câțiva oameni care începură să se adune în jurul mașinii. Luați asta. Dați-vă capul pe spate.

Celia, care se grăbise în spatele lui Lottie, se uita la fața stropită a femeii.

– V-ați lovit zdravăn, zise ea. Femeia acceptă batista.

– Îmi pare atât de rău, îi spunea ea șoferului camionului. Chiar că nu mă pricep la viteze.

– Nu ar trebui să conduceți, replică bărbatul a cărui siluetă voluminoasă abia încăpea în șorțul verde-închis; ținea strâns în mână ceea ce rămăsese dintr-un far.

Nici măcar nu v-ați uitat în oglindă.

– Credeam că am schimbat într-a-ntâia. E extrem de aproape de marșarier.

– V-a căzut bara de protecție, zise Celia, cu un oarecare interes.

– Nici măcar nu e mașina mea. Of, Doamne!

– Uitați-vă cum arată farul! Va trebui să cumpăr o unitate nouă pentru asta. O să mă coste și timp, și bani.

– Desigur.

Ea încuviință din cap mâhnită. Un bărbat brunet într-un costum de in deschis la culoare își făcu apariția lângă portiera mașinii.

– Uitați, lăsați-o pe doamna în pace. S-a lovit destul de grav. Doar spuneți-mi care este paguba și mă ocup eu de ea. Frances, ești rănită? Ai nevoie de doctor?

– Nu ar trebui să conducă, spuse bărbatul clătinând din cap.

– Nu ar trebuit să ți atâ de aproape, interveni Lottie, iritată de lipsa lui de simpatie.

Șoferul o ignoră.

– Îmi pare atât de rău, mormăi femeia. Of, Doamne. Uită-te la fusta mea.

Bărbatul mai tânăr extrase niște bancnote dintr-un sul pe care îl scosese dintrun buzunar interior.

– Haideți, cât? Cincisprezece șilingi? O liră? Po îți, luați-i. Și încă alți cinci pentru deranj.

Șoferul păru mai împăcat – probabil că nici nu era proprietarul furgonetei, gândi Lottie.

– Ei bine, zise el. Ei bine. Presupun că va trebui să mă mulțumesc cu atât. Băgă iute banii în buzunar, martiriul lui aparent domolit de decizia înțeleaptă de a nuși forța norocul. Presupun că vom termina, atunci. Haideți, băieți!

– Uită-te la fusta ei, șopti Celia, înghiontind-o.

Fusta îi ajungea lui Frances aproape până la glezne. Avea un model îndrăzneț, cu sălcii, și era ciudat de demodată. Lottie se trezi studiind restul hainelor femeii: panto i, care păreau din epoca edwardiană, șiragul lung de mărgelile rotunde de chihlimbar.

– Nomazi! șopti ea cu veselie în glas.

– Haide, Frances! Să te ducem înăuntru înainte să sângerezi peste tot.

Tânărul își mută țigara în colțul gurii, prinse cu blândețe cotul femeii și o ajută să coboare din mașină.

În timp ce mergea spre casă, ea se întoarse brusc.

– Of, batista ta drăguță. Am pătat-o de sânge. Se opri, uitându-se la aceasta. Sunteți localnice? Haideți să beți un ceai. O s-o rugăm pe Marnie să o pună la înmuiat. Măcar atâta pot să fac. George, cheam-o tu pe Marnie. Mie mi-e teamă că s-ar putea să stropesc cu sânge.

Lottie și Celia se uitară una la cealaltă.

– Ar foarte drăguț, zise Celia.

De-abia după ce închise ușa în urma lor, Lottie își dădu seama că trebuie să lăsat orile pe alee.

Celia păru mai puțin sigură când intră în holul principal. De fapt, se opri atât de brusc, încât Lottie, care nu era atentă, își lovi propriul nas de ceafa Celinei. Asta avea mai puțin de-a face cu tendința naturală către ezitare a Celinei (frații ei mai mici o porecliseră Coate Ascuțite), și mai mult cu faptul că se trezise față în față cu un tablou mare, sprijinit de balustrada curbată de vizavi de ușa de la intrare. Înfățișa, în tușe groase și păstoase de vopsea de ulei, o femeie goală, întinsă. Aceasta nu era, observă Lottie din felul în care-și ținea brațele și picioarele, dintre cele rușinoase.

– Marnie? Marnie, ești acolo? George deschidea calea, traversând cu pași mari podeaua din dale de piatră, pe lângă niște lăzi de ambalat. Marnie, poți să ne aduci niște apă caldă? Frances a avut un mic accident. Și poți să faci și niște ceai între timp? Avem musa ri.

Se auzi un răspuns înăbușit din camera de alături și zgomotul unei uși închizându-se. Lipsa covoarelor și a mobilei însemna că sunetul era amplificat, ricoșând pe podeaua de piatră și propagându-se în spațiul mai mult gol. Celia îi strânse brațul lui Lottie.

– Crezi că ar trebui să rămânem? șopti ea. Par un pic cam... ivoli.

Lottie se uită în jur la stativele cu tablouri enorme, la covoarele rulate, sprijinite de pereți ca niște gentlemenii vârstnici, aplecați de spate, la sculptura africană înfățișând abdomenul umat al unei femei. Totul era atât de diferit de casele pe care le cunoștea: de casa mamei – înghesuită, întunecată, plină de mobilă din stejar și bibelouri ieșite din porțelan, îmbibată de miros de praf de cărbune și legume erte, a cărei liniște era constant întreruptă de zgomotul tra cului sau de copiii vecinilor care se jucau afară; de cea a familiei Holden, o casă de familie, mare, confortabilă, în stil Tudor, care părea să e prețuită atât pentru ce transmitea, cât și pentru ce adăpostea. Mobila lor era moștenită și trebuia să e tratată cu respect – cu mai mult respect, se pare, decât locatarii săi. Nici o ceașcă nu trebuia pusă pe ea și nici un copil nu trebuia să se lovească de ea. Toate erau, cum

proclama doamna Holden, pentru a „lăsate moștenire“, de parcă ei ar fost simpli gardieni ai acelor bucăți de lemn. Casa lor era permanent aranjată pentru alți oameni, făcută să e plăcută „pentru doamne“, dereticată pentru doctorul Holden „când vine acasă“, cu doamna Holden ca un mic și fragil rege Knut³, încercând cu disperare să respingă inevitabilul noroi și gunoi.

Și apoi, era această casă – albă, strălucitoare, ca din altă lume; cu o formă unghiulară ciudată, cu ferestre lungi, joase și opace sau hublouri prin care puteai vedea marea și cu un tezaur complex, aranjat haotic de lucruri exotice. Un loc unde ecare obiect spunea o poveste, păstra o proveniență bogată de pe meleaguri străine. Inspiră mirosul casei, aerul sărat care se impregnase în pereți de-a lungul anilor acoperit de izul de vopsea proaspătă. Era ciudat de amețitor.

– Un ceai n-are ce să strice, nu-i așa?

Celia se opri, cercetându-i fața.

– Doar nu-i spune lui mami. O să-și facă griji.

Ele o urmară pe suferinda Frances în camera de zi principală, scăldată de lumina ce venea de la cele patru ferestre care dădeau în exterior spre golf, cele două din mijloc ind curbate în jurul unui perete semicircular. La fereastra îndepărtată din dreapta, doi bărbați se chinuiau cu o tijă de perdea și cu o draperie grea, în timp ce în stânga lor o tânără stătea în genunchi într-un colț, aranjând cărți într-o bibliotecă cu uși din sticlă.

– E mașina nouă a lui Julian. O să se înfurie la culme. Ar trebui să te las pe tine s-o muți.

Frances se așeză pe un scaun, veri cându-și batista în căutare de sânge proaspăt. George îi turnă un pahar mare de brandy.

– O rezolv eu cu Julian. Acum, ce-ți face nasul? Arăți ca o pictură de Picasso, fată dragă. Credeți că avem nevoie de un doctor? Adeline? Știi un doctor?

– Tatăl meu e doctor, zise Celia. L-aș putea chema dacă vreți.

Trecură câteva clipe până când Lottie o observă pe cea de-a treia femeie. Stătea perfect dreaptă în mijlocul unei mici canapele, cu gleznele încrucișate și cu mâinile împreunate în față, complet detașată de haosul din jurul ei. Părul, negrualbăstrui ca pana corbului, îi stătea lipit de cap în onduleuri

lucioase, și purta o rochie roșie de mătase orientală, demodat de lungă și cambrată, peste care avea o jachetă brodată cu păuni ce se făleau cu cozile lor irizate. Avea ochi negri imenși, conturați cu creion și mâini mici ca de copil. Era atât de nemișcată, încât, atunci când își plecă ușor capul în semn de salut, Lottie aproape că tresări.

– Sunteți grozave! Uite, George, ne-ai găsit deja niște cercetașe.

Femeia a să zâmbetul lent și suav al celor mereu fermecați de ce văd în jur. Accentul ei era de nedeslușit; poate franțuzesc, în orice caz străin. Vocea era joasă și învăluitoare și avea o cadență vag amuzată. În ceea ce privește hainele și machiajul – era incredibil. Depășeau cu mult domeniul experienței lor, chiar și pentru cineva a cărui educație se întindea dincolo de bornele gemene ale satelor Merham și Walton-on-the-Naze. Lottie era fascinată. Se uita la Celia, văzându-și propria expresie tâmpă re ectată pe chipul ei.

– Adeline. Aceasta este – of, Doamne, nu v-am întrebat cum vă cheamă...

Frances își duse mâna la gură.

– Celia Holden. Și ea e Lottie Swi , zise Celia, care se muta de pe un picior pe altul. Locuim dincolo de parc. Pe Woodbridge Avenue.

– Fetele au avut amabilitatea să-mi împrumute batista lor, zise Frances. Iar eu aproape am distrus-o.

– Biata de tine!

Adeline îi luă mâna lui Frances. Lottie privea, așteptându-se ca femeia să-i ofere o strângere compătimitoare, un gest de consolare. În loc de asta, mângâind-o cu blândețe, i-o duse la gura ei rubinie și acolo, în fața tuturor, fără nici cea mai mică umbră de îmbujorare, se aplecă încet și i-o sărută.

– Cât de îngrozitor pentru tine.

Urmă un scurt moment de tăcere.

– Of, Adeline, zise Frances tristă și își retrase mâna.

Lottie, cu respirația tăiată la această demonstrație bizară de intimitate, nu îndrăznea să se uite la Celia.

Dar Adeline, după o clipă, se întoarse către ele și zâmbetul ei se transformă într-unul radios.

– George, nu ți-am spus. Nu e drăguț? Sebastian ne-a trimis din Su olk niște anghinare și ouă de nagăț. Le putem mânca la cină.

– Mulțumesc, Doamne. George se îndreptase către bărbații de la geam și ajuta la susținerea tijei de perdea. Nu aveam chef de pește și carto prăjiți.

– Nu așa un snob, dragule. Sunt sigură că peștele și carto i prăjiți de aici sunt absolut minunați – nu-i așa, fetelor?

– Chiar nu avem de unde să știm, zise Celia în grabă. Noi mâncăm doar în restaurante decente.

Lottie își mușcă limba, amintindu-și de sâmbăta trecută, când stătuseră pe dig cu frații Westerhouse și mâncaseră calcan de pe un ziar unsuros.

– Sigur că da. Vocea ei era joasă, languroasă și cu un ușor accent. Cât de cuviincios din partea voastră. Acum, fetelor, sunteți drăguțe să-mi spuneți care este cel mai mare avantaj când locuiești în Merham? Celia și Lottie se uitară lung una la cealaltă.

– Nu e cine știe ce, începu Celia. De fapt, e mai degrabă plictisitor. E un club de tenis, dar se închide iarna. Și avem cinema, dar operatorul se îmbolnăvește deseori și nu e nimeni altcineva care să-i țină locul. Dacă vreți să mergeți într-un loc elegant, chiar trebuie să vă duceți la Londra. Asta facem majoritatea dintre noi. Adică, dacă vrem să petrecem o seară foarte frumoasă – dacă vreți să mergeți la teatru sau la un restaurant foarte bun...

Vorbea prea repede, încercând să pară indiferentă, împiedicându-se totuși de propriile neadevăruri.

Lottie se uită la Adeline, al cărei zâmbet interesat deveni doar ușor inexpresiv și se simți copleșită de teama că această femeie avea să le considere fraiere.

– Marea, zise ea brusc.

Adeline se întoarse să se uite la ea cu sprâncenele ușor ridicate.

– Marea, zise din nou Lottie, încercând să ignore expresia furioasă a Celiei. Să locuiești chiar lângă ea, adică. Este cel mai bun lucru. S-o auzi tot timpul în fundal, să o miroși, să te plimbi de-a lungul țărmului și să poți vedea curbura pământului... știind că atunci când te uiți se întâmplă atât

de multe lucruri dedesubt, pe care nici măcar nu le vom vedea sau cunoaște vreodată. Că acest mare mister e chiar lângă noi... Și furtunile. Când valurile înalte trec peste dig și vântul bate atât de tare încât copacii se îndoie ca iarba, iar tu privești din casă, unde e cald și bine... Se opri, surprinzând chipul revoltat al Celiei. Asta e ceea ce mi place mie, oricum. În liniștea din încăperea, respirația ei părea neobișnuit de zgomotoasă.

– Sună perfect, zise Adeline, zăbovind asupra ultimului cuvânt, cu ochii xăți asupra lui Lottie, astfel încât fata roși. Deja mă bucur că am venit.

*

– Cât de tare a lovit femeia furgoneta? Crezi că o vor aduce la tata la atelier?

Joe își împinse ceașca goală de cafea peste blatul laminat al barului cu o expresie serioasă. Oricum, chipul lui nu a șa altă expresie. Ochii lui gravi, întotdeauna privind spre cer cu o îngrijorare respectuoasă, păreau nelalocul lor pe fața aceea plină de pistrui.

– Nu știi, Joe. Era doar un far sau ceva.

– Da, dar și ăla trebuie schimbat.

În spatele lui, uneori acoperită de zgomotul scaunelor târâte și de veselă ie înă, Alma Cogan cânta al ei „Dreamboat“. Lottie se uită urât la trăsăturile banale ale însoțitorului ei, dorindu-și să nu pomenit de vizita lor la casa lui Adeline Armand. Joe întotdeauna punea întrebările greșite. Și, de obicei, reușea să devieze conversația către garajul tatălui său. În calitate de u unic, avea să moștenească într-o bună zi această afacere dărăpănată și deja această moștenire împovărătoare atârna la fel de greu pe umerii lui ca succesiunea asupra unui prinț regent. Ea sperase că, dacă îi povestea și lui despre experiența extraordinară prin care trecuse, s-ar entuziasmat și el de personajele ciudate, exotice, și de casa imensă cât un vas de croazieră transoceanic. Că și el s-ar putut regăsi departe de lumea mică și îngustă a hotarelor sociale ale Merhamului. Dar Joe se concentra doar asupra lucrurilor pământești, imaginația lui reducându-se la lumea domestică (Cum le pregătise menajera ceaiul dacă de-abia le fuseseră livrate cuferele? Care era exact farul pe care femeia l-a spart? Mirosul acela de vopsea proaspătă nu-ți dădea dureri de cap?), iar Lottie se trezi deopotrivă iritată că-i spusese

și foarte tentată să-i descrie pictura femeii goale, doar ca să-l facă să roșească. Era atât de ușor să-l faci pe Joe să roșească!

Ar vrut să discute despre toate astea cu Celia. Dar Celia nu vorbea cu Lottie. Nu-i mai adresase un cuvânt de pe drumul de întoarcere spre casă, când Celia vorbise cam prea mult.

– Intenționat m-ai făcut să mă simt prost în fața acelor oameni? Lottie! Nu pot să cred că ai început să debitezi toate balivernele alea despre mare. De parcă ți-ar păsa de peștii care înoată dedesubt – nici măcar nu știi să înoți!

Lottie ar vrut să-i vorbească despre originea prințeselor maghiare și despre cum Adeline îi sărutase mâna lui Frances ca un pețitor și despre relația lui George cu oricare dintre ele (nu se comportase ca și cum ar soțul nici uneia: le acordase amândurora mult prea multă atenție). Ar vrut să vorbească despre felul cum, în ciuda treburilor care erau de făcut și a haosului absolut din casă, Adeline stătuse în mijlocul canapelei de parcă nu avea nimic altceva de făcut decât să aștepte să treacă ziua.

Dar Celia era acum adâncită în conversație cu Betty Cro , discutând posibilitatea unei plecări la Londra înainte de sfârșitul verii. Așa că Lottie stătuse și așteptase ca această furtună de vară să treacă de la sine.

Doar că Celia fusese în mod evident mai deranjată de întreruperea lui Lottie decât spusese. Pe măsură ce după-amiaza se scurgea, norii aprigi de afară se întunecau și se împovărau de ploaie, iar cafeneaua se umplea de copii recalcitranți și de părinții lor exasperați care încă țineau strâns prosoapele de plajă umede, pline de nisip, ea ignorase încercările lui Lottie de a se alătura conversației și propunerea unei felii de budincă, astfel încât până și Betty, căreia în mod normal îi plăceau frecușurile între prietene, începuse să pară puțin stânjenită. „Of, Doamne“, gândi Lottie spăsită. „O să plătesc pentru asta.“

– Cred că o să mă duc acasă, rosti cu voce tare, holbându-se la resturile măloase de cafea instant de pe fundul ceștii. Vremea se înrăutățește.

Joe se ridică.

– Să te conduc? Am o umbrelă.

– Dacă-ți face plăcere.

Adeline Armand avea un portret, sprijinit în încăperea care trebuie să fost biroul. Nu era un tablou propriu-zis – părea vag și tremurat, de parcă artistul nu fusese în stare să vadă bine și fusese nevoit să ghicească unde trebuia să e conturul. Dar cumva îți dădeai seama că era ea. Era acel păr negru ca tăciunele. Și acel surâs ușor.

– A fost furtună în Clacton sâmbătă. Zăpadă în aprilie, îți vine să crezi așa ceva?

Nici măcar nu-i păsase de mașină. Nici măcar nu dorise să se uite la ea, să veri ce pagubele. Și acel bărbat – George – desfăcuse un sul de bancnote de parcă ar răsfoit bilete vechi de autobuz.

– A trecut de la vreme bună și însorită la grindină și toate celelalte, totul în intervalul a două ore. Erau și oameni pe plajă. Cred că unii dintre ei chiar făcuseră baie. Te uzi, Lottie. Uite, ia-mă de braț.

Lottie își trecu brațul printr-al lui Joe, se întoarce și își întinse gâtul ca să vadă fațada casei Arcadia. Era singura casă, din cele văzute de ea vreodată, care avea atât partea din față, cât și pe cea din spate de o splendoare egală. Ca și când arhitectul nu suportase ideea ca una din părți să e inferioară celeilalte.

– Nu ți-ar plăcea să locuiești într-o casă ca aceea, Joe?

Se opri, nepăsându-i de ploaie. Se simțea puțin amețită, de parcă evenimentele după-amiezii o dezechilibraseră.

Joe se uită la ea și apoi la casă, aplecându-se ușor ca să se asigure că era acoperită de umbrelă.

– Prea arată ca un vapor.

– Asta e și ideea, nu-i așa? E lângă mare, la urma urmei. Joe părea îngrijorat, de parcă îi scăpa ceva.

– Imaginează-ți. Ai putea să pretinzi că ești pe o navă de croazieră. Doar plutind pe ocean.

Închise ochii, uitând pentru scurt timp de cearta cu Celia, închipuindu-și că se așază la unul dintre etajele casei. Cât de norocoasă era femeia aceea să aibă tot acel spațiu pentru ea, tot acel spațiu doar ca să stai și să visezi.

– Dacă aș avea-o, cred că aș cea mai fericită fată în viață.

– Mi-ar plăcea o casă cu vedere la golf.

Lottie îi aruncă o privire mirată. Joe nu își exprima niciodată vreo dorință în legătură cu ceva. Era unul dintre lucrurile care îl făcea o companie atât de plăcută, chiar dacă lipsită de provocare.

– Ți-ar plăcea? Ei bine, mi-ar plăcea o casă care să aibă vedere la golf și să aibă ferestre ca niște hublouri și o grădină mare și grozavă.

El îi zâmbi cu jumătate de gură, surprinzând ceva în tonul ei.

– Și un heleșteu mare unde să poată locui lebede, adăugă ea încurajator.

– Și un pin chilian, zise el.

– Of, da! zise ea. Un pin chilian! Și șase dormitoare, cu un dulap în care să poți intra.

Mergeau mai încet acum, cu fețele roz de la ploaia nă care bătea dinspre mare. Joe ridică gânditor o sprânceană.

– Și acareturi în care să încapă trei mașini.

– Of, tu și mașinile tale! Mi-ar plăcea și un balcon mare pe care să poți ieși din dormitor și să i chiar deasupra mării.

– Și o piscină sub el. Astfel încât să poți să sari de pe margine, când ai chef de o baie.

Lottie izbucni în râs.

– Primul lucru de făcut dimineața! În cămașă de noapte! Da! Și o bucătărie dedesubt, ca menajera să-mi poată lăsa micul dejun când îmi termin baia.

– Și o masă, chiar lângă piscină, ca să pot să stau acolo să te privesc. – Și o umbrelă din aceea de soare... Ce-ai...

Lottie încetini.

Zâmbetul îi pieri pe față și se uită prudentă la el cu coada ochiului. Se gândi că s-ar putea să-și imaginat, dar strânsoarea lui asupra brațului ei deveni mai ușoară, de parcă el anticipa deja retragerea ei.

– O, Joe, o ă ea.

Urcau cu greu poteca de pe faleză, în liniște. Un pescăruș solitar zbura în fața lor, oprindu-se ocazional pe balustradă, convins, în ciuda tuturor evidențelor, de sosirea iminentă a mâncării.

Lottie utură o mână către pasăre și o alungă, simțindu-se dintr-odată cuprinsă de furie.

– Ți-am mai spus, Joe, nu mă interesezi din acel punct de vedere. Joe se uita drept în față, cu obrajii ușor îmbujorați.

– Îmi place de tine. Mult. Dar nu așa cum vrei tu. Mi-aș dori să nu mai insiști.

– Doar am crezut – am crezut, când ai început să vorbești despre casă...

– Era un joc, Joe. Un joc stupid. Nici unul din noi nu va avea vreodată o casă măcar pe jumătate din cât e asta. Haide. Nu te bosum a, te rog. Sau va trebui să merg restul drumului singură.

Joe se opri, îi dădu drumul la braț și se întoarse cu fața spre ea. Arăta foarte tânăr și teribil de hotărât.

– Îți promit că n-am să mai insist, atunci. Dar dacă te-ai căsători cu mine, Lottie, nu ar trebui să te mai întorci niciodată la Londra.

Ea se uită în sus la umbrelă, apoi i-o întinse lui, lăsând stropii de apă de mare și de ploaie să-i acopere capul într-o ceață nă.

– Nu mă mărit. Și ți-am spus, nu mă mai întorc niciodată acolo, Joe. Niciodată.

Capitolul 2

Doamna Colquhoun inspiră adânc, își netezi partea din față a fustei și îi făcu pianistului un semn din cap. Vocea ei ascuțită și ravă se înălță ca un pui de graur care își lua zborul pentru prima dată, ezitant, peste salonul aglomerat. Apoi, se prăbuși ca un fazan gras, împușcat, făcându-i pe Sylvia și pe Freddie, care se ascundeau în spatele ușii de la bucătărie, să se lase pe vine și să-și acopere gurile ca să-și înăbușe râsul. Lottie încercă să împiedice zâmbetul să i se întindă pe buze.

– N-aș râde prea tare, șopti ea cu o oarecare satisfacție. Urmează să cântați în duet cu ea la Văduve și Orfani⁴.

În cele șase luni scurte de la debutul acestora, „saloanele” doamnei Holden obținuseră un oarecare renume (sau notorietate – nimeni nu era

foarte sigur care dintre ele) printre membrii de vază ai comunității din Merham. Aproape toți cei care se considerau a cineva participau la adunările care aveau loc o dată la două sâmbete și pe care doamna Holden le inițiasse în speranța de a introduce, după cum a rămas chiar ea, „puțin parfum cultural” în micul oraș de la malul mării. Doamnele erau invitate să citească un pasaj din cartea lor preferată (Opere Alese de George Herbert era alegerea acestei luni) sau să cânte la pian; dacă erau destul de curajoase, puteau să încerce un cântecel. Nu exista nici un motiv, la urma urmei, pentru care prietenii lor din oraș să poată sugera că cei de aici locuiau într-un vid, nu-i așa?

Dacă în vocea doamnei Holden exista doar o umbră de văicăreală când punea această întrebare – ceea ce se întâmpla destul de des –, atunci verișoara ei Angela era de vină, cea care locuia în Kensington și care sugerase cândva, râzând, că viața culturală a Merhamului ar putea beneficia enorm de construcția unui parc de distracții pe dig. La auzul acestora, zâmbetul omniprezent al doamnei Holden devenise, în mod clar, tremurat pe la colțuri și trecuseră câteva luni, înainte ca ea să se poată convinge să o invite pe Angela să-i viziteze din nou.

Cu toate astea, participarea nu era garanția calității, după cum o demonstau eforturile vocale ale doamnei Colquhoun. De jur împrejurul încăperii, unele femei clipiră, înghițiră în sec și băură mai mult decât strictul necesar din ceștile lor cu ceai. În timp ce doamna Colquhoun se apropia de o încheiere dureroasă, câteva doamne își aruncară ocheade discrete. Era atât de greu să știe cât de sincere ar trebui să e.

– Ei bine, nu pot zice că am cunoscut-o personal, dar ea spune că e actriță, povesti doamna Ansty, când aplauzele timide se stinseră. A stat de vorbă cu

Arthur al meu ieri, când a venit după niște cremă de mâini. Foarte... vorbăreață.

Ea reuși să impregneze cuvântul cu o notă de dezaprobare. Acesta era, de fapt, motivul pentru care veniseră doamnele. Vorbăria încetă, și câteva dintre ele se aplecară în față deasupra ceștilor lor.

– E ungueroaică?

– Nu a precizat, zise doamna Ansty, bucurându-se de rolul său de înțelept desemnat. De fapt, Arthur al meu a spus că pentru o femeie care turuie atât de mult, de-abia dacă a scos două vorbe despre sine.

Doamnele se uitară una la cealaltă, ridicând din sprâncene, de parcă în sine ăsta ar fost un lucru suspect.

– Trebuie să aibă un soț. Dar nu l-am văzut deloc, zise doamna Chilton.

– E un bărbat pe-acolo, deseori, zise doamna Colquhoun, încă îmbujorată de la efortul vocal. Pe de altă parte, deseori era destul de îmbujorată: nu mai fusese aceeași de când soțul ei se întorsese din Coreea. Judy a mea a întrebat-o pe cameristă cine era bărbatul, iar ea i-a spus doar: „Of, acela e domnul George“, de parcă asta explica totul.

– El poartă haine din in. Tot timpul.

În ochii doamnei Chilton, asta era într-adevăr o extravaganță. Doamna Chilton, văduvă, era proprietara Uplands, una dintre cele mai mari pensiuni de pe Parade. Acest lucru ar exclus-o în mod normal dintr-o astfel de adunare, însă doamna Holden îi explicase lui Lottie că toată lumea știa că Sarah Chilton se măritase cu cineva inferior ei și că de la moartea soțului făcuse eforturi considerabile pentru a se transforma într-o femeie cu oarecare statut. Și administra o casă foarte respectabilă.

– Doamnelor, vă mai pot servi cu niște ceai?

Doamna Holden se sprijinea de ușa de la bucătărie, încercând să nu se aplece prea mult din cauza centurii abdominale pe care o purta. Își cumpăraseră una cu o mărime mai mică, îi spusese Celia lui Lottie cu dispreț. Îi lăsa urme mari și roșii de jur împrejurul coapselor.

– Unde-i fata aceea? Era tare aiurită azi-dimineață.

– Ea i-a spus lui Judy a mea că nu voia să vină. Ei fuseseră la Londra, înțelegi?

Cred că au plecat mai degrabă precipitat.

– Ei bine, nu mă surprinde că e pe scenă. Se îmbracă foarte extravagant.

– Asta e frumos spus, pufni doamna Chilton. Zici că a dat iama în costumele de carnaval ale unui copil.

Urmă un val anemic de râsete.

– Ei bine, ați văzut-o? Toată numai mătase și podoabe luxoase la unsprezece dimineața. Purta o pălărie bărbătească de fetru când s-a dus la brutărie săptămâna trecută. O pălărie bărbătească de fetru! Doamna Hatton de pe Promenade a fost atât de surprinsă, încât a ieșit cu șase cornuri cu cremă pe care nu le comandase.

– Haideți, doamnelor, zise doamna Holden, care nu era de acord cu bârfa. Lottie suspecta că acest lucru se datora fricii întemeiate de a nu deveni ea însăși subiect de cleveteală. Cine urmează? Sarah, dragă, nu aveai de gând să ne citești ceva frumos din Wordsworth? Sau era vorba de domnul Herbert din nou? Partea despre mătură?

Doamna Ansty își așeză ceașca cu grijă înapoi pe farfurioară.

– Ei bine, tot ce pot să spun e că ea pare puțin cam... nonconformistă pentru gustul meu. Puteți să-mi spuneți demodată, dar îmi plac lucrurile normale. Un soț. Copii. Fără plecări în grabă.

Urmă o mulțime de încuviințări din cap din diferitele scaune capitonate.

– Să ascultăm niște George Herbert. „Am lovit scândura și-am strigat, Ajunge.”⁵Asta e? Doamna Holden căută cartea pe masa joasă. Niciodată nu mi amintesc exact cuvintele. Deirdre, ai un exemplar?

– Ei bine, nu a invitat pe nimeni să vadă casa. Deși am auzit că tot felul de oameni au mers acolo cu ea.

– Te-ai aștepta la o mică reuniune. Chiar și familia MacPherson a organizat o mică reuniune. Așa e politicos.

– Poate niște Byron? zise doamna Holden, cu disperare în glas. Shelley? Nu-mi pot aminti despre cine mi-ai vorbit. Ia să vedem, unde e fata aia? Virginia?

Virginia?

Lottie se strecură fără zgomot înapoi după ușă. Cum deseori i se reproșa că era „vigilentă”, se strădui să se asigure că nu o vedea doamna Holden, care îi spusese de curând că avea un mod ciudat de a se uita la oameni. Asta-i făcea să se simtă inconfortabil. Lottie ripostase că nu putea schimba acest lucru: ar putea la fel de bine să e acuzată că avea părul prea drept sau mâinile de formă greșită. În secret, se gândise că probabil răspunsul o făcuse pe doamna Holden să se simtă inconfortabil. Dar, pe de altă parte, în ultima

vreme toate păreau să o facă pe doamna Holden să se simtă inconfortabil. Încerca să le oprească să mai vorbească despre actriță pentru că, știa Lottie, și Adeline Armand o făcea să se simtă inconfortabil. Când auzise că doctorul Holden trecuse pe acolo să arunce o privire la nasul lui Frances, maxilarul începuse să i se zbată la fel cum se întâmpla când o anunța că avea să „întârzie un pic“ la cină.

În camera alăturată, Virginia își făcu apariția prin ușa de pe hol și strânse tava, prezența ei liniștindu-le pentru scurt timp pe musa re. Doamna Holden, scoțând un o at de ușurare aproape audibil, începu să se agite, trimitând-o de la o invitată la alta.

– Asociația Pensiunilor se întrunește mâine, anunță doamna Chilton, ștergându-și inexistentele rimituri de la colțurile gurii, de îndată ce plecă menajera. Există o părere potrivit căreia ar trebui să creștem prețurile cu toții.

Adeline Armand fu uitată pe moment. În vreme ce doamnele din salon nu se numărau printre cele ale căror familii depindeau de comerțul din perioada vacanței – doamna Chilton era singura care chiar muncea –, puțini erau cei al căror venit nu în oreă vara de pe urma oaspeților regulați ai Merhamului. Farmacia domnului Ansty, croitoria domnului Burton chiar din spatele Paradei, chiar și domnul Colquhoun, care își închiria câmpul celor veniți cu rulotele, toți câștigau mai bine în lunile de vară și, prin urmare, erau foarte atenți la opiniile și deciziile Asociației Pensiunilor, care era formată exclusiv din femei și era extrem de puternică.

– Unii se gândesc la zece lire pe săptămână. Atât se cere în Frinton.

– Zece lire!

Exclamația șoptită pluti prin încăpere.

– Se vor duce la Walton mai degrabă.

Doamna Colquhoun se făcu palidă.

– Walton are distracții, la urma urmei.

– Ei bine, trebuie să spun, Deirdre, sunt de aceeași părere cu tine, zise Sarah Chilton. În ceea ce mă privește, nu cred că turiștii vor tolera așa ceva. Iar primăvara ind atât de vântoasă, cum a fost până acum, nu cred că ar

trebuie să întindem coarda. Însă, după cum stau lucrurile la asociație, par să u în minoritate. – Dar zece lire.

– Oamenii nu vin aici pentru distracții. Ei vin pentru mai mult... un tip de vacanță cu pretenții.

– Iar ei sunt genul de oameni care și-o pot permite.

– Nimeni nu și-o permite acum, Alice. Pe cine cunoști cu bani de aruncat?

– Să nu vorbim despre bani, zise doamna Holden, în timp ce Virginia apăru cu o tavă cu ceai proaspăt. Este puțin cam... vulgar. Să le lăsăm pe bunele doamne de la asociație să rezolve. Sunt sigură că ele știu mai bine. Deci, Deirdre, ce ai făcut cu cartelele tale pentru rații? Sarah, trebuie să i ușurată că acum clienții tăi nu mai trebuie să le aducă. Am vrut să le arunc pe ale noastre la gunoi, dar ica mea a spus că ar trebui să le înrămăm. Să le înrămăm! Vă imaginați?

*

Lottie Swi avea ochi închiși la culoare, aproape negri, și un păr castaniu lucios, genul pe care, în mod normal, îl vedea la cei care se trăgeau din subcontinentul asiatic. Vara, pielea i se bronză un pic cam prea repede, iar iarna avea tendința să e pământie. Deși delicat, tenul închis al lui Lottie nu era o trăsătură dezirabilă, acesta ind unul dintre puținele lucruri asupra cărora mama lui Lottie și Susan Holden ar fost de acord, dacă s-ar cunoscut. Unde Celia, cu generozitate, vedea o Vivien Leigh sau Jean Simmons cu pielea mai închisă, mama lui Lottie o văzuse întotdeauna doar ca pe „o corcitură” sau o omniprezentă amintire de la marinarul portughez, cu care se întâlnise pentru puțin timp, dar cu consecințe pe termen lung, atunci când își sărbătorea cea de-a optsprezecea aniversare lângă docurile din East Tilbury⁶. „Ai sângele tatălui tău”, mormăia ea pe un ton acuzator, pe măsură ce Lottie creștea. „Ar fost mai bine pentru mine dacă ai dispărut odată cu el.” Apoi o strângea pe Lottie într-o îmbrățișare sufocantă și o împingea la o parte la fel de abrupt, ca și cum contactul atât de apropiat era recomandat doar în cantități mici. Doamna Holden, chiar dacă mai puțin directă, se întreba dacă Lottie nu ar putea să-și penseze sprâncenele puțin mai mult. Iar legat de faptul că nu era recomandabil să petreacă atât de mult timp la soare „ținând cont de cât de tare te poți bronză. Nu vrei ca oamenii să te

confunde cu o... ei bine. O țigancă sau ceva de genul ăsta“. Rămăsese tăcută după asta, de parcă s-ar temut că spusese prea mult, și-n vocea ei se simțise milă. Dar Lottie nu se supăraseră. Era greu să te superi pe cineva de care, la rândul tău, îți era milă.

Cu toate astea, după părerea lui Adeline Armand, culoarea pielii lui Lottie nu era dovada statutului ei inferior sau a lipsei descendenței nobile. Era dovada unui exotism pe care ea încă nu învățase să-l simtă, ilustrarea unei frumuseți neobișnuite și unice.

– Frances ar trebui să te picteze. Frances, trebuie s-o pictezi. Nu în hainele astea îngrozitoare din serj și bumbac. Nu. În ceva strălucitor. Ceva mătăsos. Altfel,

Lottie dragă, tu copleșești lucrurile pe care le porți. Tu – arzi mocnit, non?

Accentul ei fusese atât de pronunțat când vorbea, încât Lottie trebuise să se străduiască să se asigure că nu era insultată.

– Se dezintegrează, mai degrabă, zise Celia, care era mai puțin mulțumită de comentariile lui Adeline.

Era obișnuită ca ea să e cea care atrăgea atenția. Tot ce spusese Adeline despre înfățișarea ei era că aceasta era „atât de șarmantă, atât de tipic englezească“. Ceea ce o iritase cu adevărat fusese acel „tipic“.

– Arată ca Frida Kahlo. Nu crezi, Frances? Ochii? Ai pozat vreodată pentru cineva?

Lottie se uită pierdută la Adeline. Să pozeze unde? Voia să întrebe. Femeia mai matură aștepta.

– Nu, interveni Celia. Eu am făcut-o. Familia mea a comandat un tablou, când eram mai mici. Este în salonul nostru.

– Ah. Un portret de familie. Foarte... respectabil, sunt sigură. Și tu, Lottie? A pozat vreodată familia ta pentru un portret?

Lottie îi aruncă o privire Cелiei, jucându-se cu imaginea mamei sale, cu degetele rănite și pătate de la cusut pielea pantoflor la fabrică, așezată pe scaun precum Susan Holden deasupra poliței șemineului. În loc să pozeze elegant, cu mâinile împreunate în poală, ea ar încruntată, cu gura o linie subțire de nemulțumire, cu părul ei subțire, vopsit, tras spre spate cu două agrafe urâte și ondulat fără succes cu erul. Lottie ar lângă ea, cu fața lipsită

de expresie, cu ochii întunecați la fel de vigilenți ca de obicei. În locul unde stătea doctorul Holden în spatele familiei sale, acolo ar un spațiu mare și gol.

– Lottie nu și-a văzut familia de ceva vreme, nu-i așa, Lots? zise Celia protectoare. Probabil nu-ți mai amintești dacă ai un portret sau nu.

Celia știa foarte bine că mama lui Lottie se apropiase cel mai mult de un portret atunci când apăruse în ziarul local, stând pe același rând cu muncitoarele, atunci când se deschisese fabrica de piele, chiar după încheierea războiului. Mama lui Lottie decupase fotografia și Lottie o păstrase multă vreme după ce se îngălbenise și devenise sfărâmicioasă, deși fața mamei ei era atât de mică și de neclară, încât părea imposibil să-ți dai seama că era ea.

– Eu chiar nu mai merg la Londra, rosti ea încet. Adeline se aplecă spre ea.

– Atunci trebuie să ne asigurăm că ai un tablou pictat aici și îl poți oferi familiei tale, când o vei revedea.

Îi atinse mâna lui Lottie, care fusese fascinată de machiajul elaborat al ochilor ei și tresări, pe jumătate speriată că Adeline ar putea încerca să i-o sărute. Era a cincea vizită pe care fetele o făceau la casa Arcadia, timp în care reticența lor inițială în legătură cu mulțimea ciudată și posibil imorală care părea să locuiască acolo se risipise treptat. Aceasta fusese înlocuită de curiozitate și de o recunoaștere treptată a faptului că orice altceva se petrecea acolo, cum ar pictarea de nuduri și situațiile conjugale incerte, era mult mai interesant decât alternativele tradiționale, adică plimbările până în oraș și înapoi, arbitrarea jocurilor copiilor sau tratațiile cu înghețată sau cafea la cafenea.

Nu, ca un soi de performanță teatrală continuă, în casă întotdeauna se petrecea ceva. Frize pictate ciudate apăreau în jurul cadrului ușilor sau pe toate suprafețele. Scrieri – de obicei despre munca artiștilor sau a actorilor – erau mângălite și prinse la întâmplare pe pereți. Apărură mâncăruri exotice, trimise de oameni de pe diverse moșii mari din țară. Nii vizitatori se metamorfozau și dispăreau din nou, rareori – în afară de grupul principal – stând su cident de mult cât să se prezinte.

Fetele erau mereu bine-venite. Odată o găsiseră pe Adeline îmbrăcând-o pe Frances ca pe o prințesă indiană, acoperind-o în mățăsuri negre brodate cu r de aur și pictându-i simboluri elaborate pe mâini și pe față. Ea însăși se îmbrăcase ca un prinț, cu un acoperământ pentru cap care, având în vedere ornamentele extravagante din pene de păun și țesăturile complicat îmbinate, trebuie să fost autentic. Marnie, menajera, stătuse și se uitase revoltată cum Adeline îi picta pielea lui Frances cu ceai rece, retrăgându-se mânioasă când i se ceruse să aducă făina pentru a face părul lui Adeline să pară grizonant. Apoi, în timp ce cele două fete se uitau tăcute, cele două femei pozaseră în diverse poziții, în timp ce un tânăr subțire, care se prezentă destul de pompos drept „Școala din Modotti“, le fotografa.

– Trebuie să mergem undeva îmbrăcate așa. La Londra, poate, se entuziasmase Adeline după aceea, în timp ce-și examina înfățișarea schimbată în oglindă. Ar atât de amuzant.

– Ca farsa cu cuirasatul.

– Po im?

Celia își uitase temporar manierele. I se întâmpla deseori când se a a la Arcadia.

– O farsă foarte bună pe care a jucat-o Virginia Woolf. Cu mulți ani în urmă.

George stătuse și privise întregul proces. El întotdeauna părea doar să privească.

– Ea și prietenii săi s-au înnegrit și s-au dus la Weymouth dându-se drept împăratul Abisiniei și „anturajul imperial“. Un locotenent sau cineva de genul acesta a sfârșit prin a le oferi salutul regal și prin a-i escorta peste tot pe cuirasatul Majestății Sale. A provocat un scandal groaznic.

– Dar e atât de amuzant! zise Adeline, bătând din palme. Da! Am putea deveni rajahul din Rajasthan. Și să vizităm Walton-on-the-Naze.

Ea se întoarse, râzând, astfel încât, haina ei elaborată zbură în jurul ei. Adeline putea așa, copilăroasă, exuberantă – de parcă nu era deloc o femeie adultă, împovărată de responsabilități și de griji, care păreau să vină la pachet cu feminitatea, ci mai mult ca Freddie sau ca Sylvia.

– Of, Adeline. Nu facem nimic atât de dramatic. Frances părea plictisită. Adu-ți aminte de Calthorpe Street.

Așa era ea. Jumătate din timp, se destăinuia Celia ulterior, de-abia înțelegea vreun cuvânt din ce se spunea. Nu era vorba doar despre accent. Ele nu vorbeau despre lucruri normale – despre ce se petrecea în oraș, despre prețuri sau vreme. Dintr-odată, începeau să vorbească despre un subiect complet nou și despre scriitori și oameni despre care ea și Lottie nu auziseră niciodată, agățându-se una de cealaltă într-o manieră pe care fetele știau că doamna Holden ar considerat-o scandaloasă. Și se certau. Dumnezeuule, ce se mai certau. Cu privire la faptul că Bertrand Russell ar rmase că ar trebui să se interzică, îi auzise pe Frances și pe George purtând o „discuție“ despre cineva numit Giacometti, se aprinseseră atât de tare, încât se temuse că Frances avea să e lovită. Acesta era rezultatul inevitabil acasă, când mama se certa cu amanții ei pe acel ton. În familia Holden nimeni nu se certa niciodată. Dar Frances, tăcuta, melancolica Frances, contracarase orice critică adusă de George acestui Giacometti și, în cele din urmă, spunându-i că problema lui era că avea nevoie să „răspundă cu intuiția, nu cu intelectul“, ieșise din cameră. Și jumătate de oră mai târziu se întorsese, ca și cum nimic nu se întâmplase, să-l întrebe dacă voia să o ducă în oraș cu mașina.

Ei păreau să nu urmeze nici una dintre regulile sociale normale. O dată, Lottie venise singură, iar Adeline o plimbase prin casă, arătându-i dimensiunile și unghiurile unice ale ecărei încăperi, ignorând teancurile de cărți și covoarele prăfuite încă nearanjate depozitate în diverse colțuri. Doamna Holden niciodată nu ar lăsat pe cineva să-i vadă casa în această stare ne nisată – deseori murdară. Dar Adeline nici măcar nu părea să observe. Când Lottie încercă să-i arate că lipsea un balustru la una dintre scări, Adeline păruse ușor surprinsă, apoi îi spuse, cu acel accent impenetrabil al ei, că avea să-i zică lui Marnie, iar ea avea să se îngrijească de aceasta. „Cum rămâne cu soțul tău?“ ar vrut Lottie să întrebe, dar Adeline deja trecuse în camera următoare.

Și mai era felul în care ea se purta cu Frances: mai puțin ca niște surori (ele nu se certau ca surorile), ci mai degrabă ca un cuplu căsătorit de mult, terminându-și propozițiile una celeilalte, râzând la glume personale, oprindu-se în mijlocul anecdotelor pe jumătate explicate despre locuri pe

unde fuseseră. Adeline spunea totul și nu dezvăluia nimic. Când Lottie se gândea după ecare vizită, pentru că asta făcea – ecare ind plină de atâta culoare și senzație, încât acestea trebuiau digerate încet după aceea –, își dădea seama că nu știa mai multe despre actriță decât știuse după prima ei vizită. Soțul ei, la care ea încă nu făcuse referire după nume, „lucra în străinătate“. „Dragul de George“ era ceva în economie – „o minte atât de strălucită“. („Un cavaler atât de strălucit, pun pariu“, spusese Celia, care dezvoltase ceva similar cu o pasiune pentru tipul îmbrăcat în in). Prezența lui Frances în casă nu fusese niciodată explicată, deși fetele observaseră că, spre deosebire de Adeline, ea nu purta verighetă. Nici Adeline nu întrebese prea multe despre Lottie: lămurind doar detaliile care îi erau necesare pentru a relaționa – dacă pozase pentru vreun tablou, dacă era interesată de anumite lucruri – nu arătase nici un interes pentru trecutul ei, părinții ei, locul ei în lume.

Asta era extrem de ciudat pentru Lottie, care crescuse în două case, unde, în ciuda nenumăratelor diferențe, trecutul cuiva comunica tot ceea ce era probabil să i se întâmple acelei persoane. În Merham, trecutul ei în casă însemna că i se acordau toate avantajele oferite de drept Celinei – toată educația, creșterea, hainele și mâncarea – în timp ce ambele părți erau conștiente, în mod subtil, că aceste daruri nu erau chiar necondiționate, în special acum că Lottie se îndrepta către majorat. În afara casei, doamnele Ansty și Chilton, doamna Colquhoun aveau să judece imediat pe cineva după trecut și asocieri, și să-i atribuie tot soiul de trăsături doar pe baza acelor însușiri – bunăoară: „E un ompson. Lenea e trăsătură de familie la ei“ sau „Era inevitabil ca ea să plece. Mătușa ei a luat-o la sănătoasa la două zile după naștere“. Pe ele nu le interesa ce preocupări avea cineva, în ce credea cineva. Celia avea să e ținută în brațe de toată lumea pentru totdeauna încă era ica doctorului, pentru că făcea parte din una dintre cele mai bune familii din Merham, în ciuda faptului că o cial devenise „o pacoste“. Dar dacă Lottie s-ar dus la doamna Chilton și ar întreat-o, așa cum făcuse odată Adeline Armand, „Dacă ai putea să te trezești în corpul altcuiva doar pentru o zi, cine ar persoana?“ Doamna Chilton ar sugerat ca ei să o transfere pe Lottie într-o instituție drăguță din Braintree, unde erau doctori care să trateze oameni

ca ea... ca săraca doamnă McGrath, care era acolo de când menstruațiile o făcuseră să devină ciudată.

Ei erau cu certitudine nomazi, hotărî Lottie, care de-abia descoperise cuvântul. Și n-aveai la ce altceva să te aștepti de la nomazi.

– Nu-mi pasă ce sunt, zise Celia. Dar sunt o priveliște cu mult mai interesantă decât bătrânii plictisitori de pe aici.

Nu se întâmpla prea des ca Joe Bernard să se trezească în centrul atenției nu doar a uneia, ci a două dintre cele mai atrăgătoare tinere din Merham. Cu cât trecea timpul și Adeline Armand continua să locuiască în oraș, cu atât lumea era mai îngrijorată din pricina modului ei neconvențional de viață, așa că Lottie și Celia trebuiseră să devină din ce în ce mai inventive pentru a ascunde faptul că o vizitau. Iar în după-amiaza de sâmbătă când avea loc petrecerea din grădină fuseseră lăsate fără altă opțiune decât aceea de a apela la Joe. Multe dintre mamele prietenelor lor erau invitate la petrecere, așa că nu puteau folosi mersul în vizită drept scuză, iar Sylvia, furioasă că Celia își încălcase promisiunea de a o lăsa să-i folosească noul ei pick-up, amenința să le urmeze și să le pârască dacă mergeau într-un loc câtuși de puțin interzis. Așa că Joe, care avea după-amiaza liberă de la atelier, fusese de acord să vină și să le ia cu mașina și să pretindă că le duce la picnic sus pe Bardness Point. Nu fusese foarte încântat (nu-i plăcea să mintă – îl făcea să se înroșească și mai mult decât de obicei), dar Lottie apelase la ceea ce Celia numea acum cu sarcasm „privirea ei arzătoare”, iar aceasta îl convinsese pe Joe.

Afară, dincolo de întunericul din salonul din față al doamnei Holden, era o după-amiază superbă, genul de sâmbătă de mai care anticipa după-amiezile înăbușitoare de vară, care umplea străzile din Merham de familii ce-și pierdeau vremea și revărsa pe trotuare tarabe cu mingi de plajă și cărți poștale. Aerul era plin de strigătele copiilor surescitați și de aromele îngemănate de vată de zahăr și ulei de plajă. Vânturile năprasnice, care până acum chinuseră coasta de est, se domoliseră în ultimele câteva zile, permițând să crească temperatura și starea de spirit, astfel încât se simțea, înainte de vreme, ca prima zi adevărată de vară. Lottie se aplecă în afară pe geam și-și îndreptă fața spre lumină. Chiar și după atât de mulți ani, încă mai simțea un or slab de emoție la gândul că se a a pe litoral.

– Așadar, tu ce-o să faci cât suntem înăuntru, Joe?

Celia, pe bancheta din spate a mașinii, se dădea cu ruj.

Joe traversă trecerea de nivel care separa cele două părți ale orașului. Deși casa Arcadia era, dacă mergeai în linie dreaptă, cam la un kilometru și jumătate de Woodbridge Avenue, ca să ajungi acolo pe șosea trebuia să intri în oraș, să treci pe lângă parcul municipal și să ieși din nou pe drumul șerpuitor de coastă.

– O să mă duc la Bardness Point.

– Cum, de unul singur?

Celia își închise pudriera. Purta mănuși albe și o rochie de un roșu aprins, în cloș, care aproape că mușca dureros din talie. Nu avea nevoie de corset, cu toate că mama ei încerca mereu să o convingă să poarte unul. Pesemne, acesta ar strâns-o „cuviiincios“.

– Asta pentru eventualitatea că mama ta mă întreabă ceva în legătură cu vremea când vă duc înapoi. Va trebui să știi cum a fost aici, doar ca să-i pot spune fără să mă încurc.

Pe Lottie o mustră conștiința că îl foloseau.

– Sunt sigură că nu trebuie să faci asta, Joe, zise ea. Ai putea doar să ne lași afară când ne întoarcem. Ea nu va avea ocazia să te întrebe nimic.

Joe strânse din fălci și semnaliză virajul la dreapta spre strada principală.

– Da, dar dacă fac asta mama mea o să vrea să știe de ce n-am transmis complimentele ei și o să se îngrijoreze.

– Bine gândit, Joe, zise Celia. Și sunt sigură că și mami o să vrea să-i transmită salutări mamei tale.

Lottie era destul de sigură că doamna Holden nu voia nimic de genul acela.

– Deci ce se întâmplă până la urmă în casa asta? Când să vă iau?

– Dacă este o petrecere în grădină, îmi închipui că vor servi ceai, nu-i așa, Lots?

Lui Lottie îi era greu să-și imagineze pandișpan și biscuiți pe mese la casa Arcadia. Dar nu se putea gândi cum altfel ar putea arăta o petrecere în grădină.

– Presuspun că da, zise ea.

– Deci, în jur de cinci și jumătate? Șase?

– Mai bine la cinci și jumătate, zise Celia, făcându-i cu mâna cuiva prin geam, înainte să-și aducă aminte că se a a în mașina lui Joe și să se lase la loc, în liniște, pe bancheta din spate. Așa vom ajunge acasă înainte ca mami să înceapă să țipe.

– N-o să uităm asta, Joe.

Când ajunseră, pe alee nu erau decât două mașini, iar faptul că Joe comentă în legătură cu prezența scăzută a musa rilor o făcu pe Celia, deja surescitată, să remarce caustic:

– Atunci e bine că nu ai fost invitat.

El nu-i răspunse cu aceeași monedă; nu o făcea niciodată.

Dar nu zâmbi, nici măcar când Lottie îi strânse brațul cu atât regret cât putu să adune când coborâra din mașină. Iar el o luă din loc fără să le facă cu mâna.

– Urăsc bărbații supărăcioși, zise veselă Celia, în timp ce sunau la ușă. Sper că nu au prăjituri cu nucă de cocos. Nu pot să sufăr nuca de cocos.

Lui Lottie îi era puțin greață. Nu împărtășea câtuși de puțin apetitul pentru reuniuni sociale al Celinei, în principal pentru că încă se simțea stânjenită să se explice în fața celor care nu o cunoșteau. Oamenii nu erau niciodată mulțumiți dacă spunea că locuia la familia Holden. Aceștia voiau să știe de ce, iar apoi pentru cât timp și dacă îi era dor de mama ei. La ultima petrecere a doamnei Holden (cea pentru „sărmanii copii din Africa”) făcuse greșeala de a recunoaște că trecuse mai mult de un an de când o văzuse ultima oară și, ca urmare, se trezi, în mod jenant, subiectul milei celor din jur.

– Sunt afară, zise Marnie, care arăta, dacă era posibil, și mai încruntată decât de obicei, când deschise ușa. Nu veți avea nevoie de mănuși, mormăi ea, în timp ce le urmă pe hol, făcându-le semn către spatele casei.

– Deci, cu sau fără? șopti Celia, în timp ce se îndreptau spre lumină.

Lottie, cu urechile deja ciulite la vocile de afară, nu răspunse. Nu era o petrecere în aer liber obișnuită: cel puțin asta îi fu imediat clar. Nu era nici un cort acolo (doamna Holden insista asupra cortului, în caz de ploaie) și nici mese demontabile. Unde aveau să pună mâncarea? se întrebă Lottie în treacăt, apoi își zise singură vreo două, pentru că gândea ca Joe.

În schimb, traversară curtea din spate, iar Marnie gesticulă înspre scările care duceau în jos, către mica întindere a plajei private, care se termina lângă apă. Împrăștiate peste tot erau o mulțime de pături, pe care stăteau invitații la petrecerea în aer liber, unii întinși desculți, unii în capul oaselor, adânciți în conversație. Adeline Armand stătea pe un șal verde-mentă, făcut dintr-o țesătură cu luciu de satin. Era îmbrăcată într-o rochie de vară din crep roz-pal și purta o pălărie mare, albă, cu boruri largi, cea mai convențională ținută cu care o văzuse Lottie îmbrăcată până acum. Era înconjurată de trei bărbați, incluzându-l pe George, care îndepărta frunzele de pe o plantă neobișnuită (o anghinare, îi explică Adeline mai târziu) și i le înmâna, una câte una, de sub jumătatea de adăpost oferit de o umbrelă mare. Frances purta un costum de baie care dezvăluia un trup surprinzător de subțire și de toni at. Părea să se simtă mult mai confortabil în pielea ei decât în hainele ei, cu umerii trași spre spate în timp ce râdea cu po ă la ceva ce tocmai îi spusese cineva de lângă ea. Erau cel puțin patru sticle de vin roșu deschise. Nu mai era nimeni cunoscut. Lottie se opri, simținduse ridicolă și prea bine îmbrăcată, cu mânușile ei albe. Alături, Celia încerca să și le scoată pe ale ei pe la spate. George se uită brusc în sus și le observă.

– Bine ați venit la micul nostru déjeuner sur l’herbe², fetelor! strigă el. Veniți și așezați-vă!

Celia deja își dăduse jos pantofii. Pășea cu grijă pe nisip către locul unde se afla George, legănându-și șoldurile într-un fel pe care Lottie o văzuse exersându-l acasă, când ea credea că nu o vedea nimeni.

– Vă e foame? le întrebă Frances, care arăta neobișnuit de bine-dispusă. Avem niște păstrăv și o salată delicioasă de plante aromatice. Sau mai e rață rece. Cred că a mai rămas puțină.

– Am mâncat, mulțumim, zise Celia, așezându-se.

Lottie stătea puțin în spatele ei, dorindu-și ca mai mulți oameni să stea în picioare, astfel încât ea să nu se simtă atât de expusă.

– Ce ziceți de niște fructe? Avem niște căpșuni minunate. Marnie le-a dus deja înăuntru?

– Ele nu vor mâncare. Vor ceva de băut, zise George, care deja se apucase să le toarne vin roșu în două pahare mari cu picior. Po im, zise el, ținând unul sus spre lumină. Unul pentru Scu ța Roșie.

Celia se uită în jos la rochia ei, apoi din nou în sus, mulțumită de atenție. – Pentru oarea fragilă a tinereții.

– Of, George.

O femeie blondă cu ochelari imenși se aplecă și-i bătu ușor brațul, într-un fel care o făcu pe Celia să se zbârlească.

– Ei bine, ar putea foarte bine să se bucure de ea cât o au. Bărbatul avea privirea alunecoasă și pronunția împleticită a cuiva care băuse toată ziua. Dumnezeu știe, nu vor arăta așa prea multă vreme. Lottie se holbă la el.

– Frances știe. Peste vreo cinci ani vor matroane cu șolduri groase, cu vreo două progenituri agățate de fuste. Importante susținătoare ale majorității morale a Merhamului.

– Nu știi nimic despre asta.

Zâmbind, Frances își îndoi picioarele lungi pe o pătură de picnic. Ceva la tonul lui George o făcea pe Lottie să se simtă jenată. Cu toate astea, Celia luă paharul de la el și dădu pe gât jumătate din conținutul lui, de parcă accepta o provocare.

– Nu și eu, zise ea zâmbind. Nu mă veți găsi aici peste cinci ani.

– Non? Și unde vei ?

Era imposibil să-i vezi fața lui Adeline de sub pălărie. Doar gura mică, elegantă, îi era vizibilă, arcuită în zâmbetul ei amabil, iscoditor.

– Of, nu știu. Londra, poate. Cambridge. Poate chiar Paris.

– Nu și dacă mama ta are un cuvânt de spus.

Ceva în legătură cu naturalețea sigură pe ea a Celiei în compania lui o irită pe Lottie.

– Ea vrea să stai aici.

– Of, o să se răzgândească în cele din urmă.

– Asta crezi tu.

– Care e problema? zise George, înclinându-și capul frumos către al Celiei.

Oare mama ta e îngrijorată pentru siguranța ta morală?

Ceva legat de felul în care Celia și George se uitau unul la celălalt îi făcu inima lui Lottie să se strângă.

– Ei bine... rosti Celia cu subînțeleș. În ochii ei apăru scânteia neașteptată a unei promisiuni. Păi, sunt îngrozitor de mulți lupi mari și răi pe aici.

Lottie se așeză pe marginea șalului lui Adeline, rezistând tentației de a îndepărta nisipul dintre cutele acestuia. Se simțea prea îmbrăcată și provincială și nu reușea să țină pasul cu discuțiile din jurul ei, ceea ce o făcea să se simtă proastă. Adeline, care de obicei se străduia să o facă să se simtă în largul ei, era absorbită de conversația cu un bărbat pe care Lottie nu-l mai văzuse înainte. Sorbi din vin, încercând să nu se strâmbe, și ciuguli din bolul cu cireșe.

– Grozavă casă, Adeline dragă! Mai modernă decât art decó, nu crezi?

– Bineînțeleș că Russell e un idiot. Și dacă își închipuie că Eden le va acorda lui și oamenilor lui de știință afurisiți cea mai mică atenție, e un idiot smintit.

– Ți-am spus că Archie are unul în Salonul de Vară, în sfârșit? E agățat în așa fel încât arată ca un timbru poștal, dar nu le poți avea pe toate...

Fu o după-amiază lungă. Nu erau prăjituri cu nucă de cocos. Lottie, cu cardiganul tras în jurul umerilor ca să nu se bronzeze, privea marea retrăgându-se treptat, lungind malul și transformând un castel de nisip complicat, care trebuie să fost construit devreme în acea dimineață, într-un furuncul um at. O auzi pe Celia chicotind nebunește în spatele ei și își dădu seama că trebuie să băt. Singura dată când fetele primeau vin era de Crăciun și până și degetarul de sherry care li se permisesse înaintea prânzului anul trecut o făcuse pe Celia să se îmbujoreze, iar vocea îi devenise mai pițigăiată cu două tonuri. Lottie băuse jumătate de pahar, înainte să-l verse pe furiș în nisipul din spatele ei. Chiar și numai după atât o durea capul și-si simțea creierul ca o peltea. Când Marnie strânse ultimele farfurii, Lottie se întoarse puțin ca să o poată vedea pe Celia. Ea îi spunea lui George despre „ultima oară când fusese la Paris“. Faptul că ea nu fusese niciodată la Paris părea să aibă prea puțin impact asupra poveștii sale elaborate, dar Lottie, observând atmosfera oarecum tensionată dintre ea și femeia blondă, se gândi că ar lipsit de loialitate să o submineze acum. Din spatele ochelarilor de soare, zâmbetul femeii blonde devenise mai degrabă un rânjet, și, simțind victoria, Celia devenise exuberantă.

– Cu siguranță că data viitoare când voi merge voi lua cina la La Coupole. Ați luat cina la La Coupole? Mi s-a spus că homarul e absolut superb acolo, spuse și își întinse picioarele în față, lăsându-și fusta să se ridice peste genunchi.

– Mi-e îngrozitor de cald, George, zise femeia blondă dintr-odată. Intrăm?

„Of, Celia“, gândi Lottie. „Ți-ai găsit nănașul“. Celia îi aruncă o privire lui George, care fuma un trabuc, cu capul lăsat pe spate și fața spre soare. O umbră îi traversă chipul.

– Cred că e destul de cald, zise George.

Se săltă în capul oaselor și își scutură nisipul de pe mânecile cămășii.

Apoi Frances se ridică în picioare.

– Și eu mă încing aici. Cred că e timpul pentru o baie, zise ea. Vii, Adeline?

Vine cineva?

Adeline refuză.

– Mi-e mult prea somn, dragă. O să privesc.

Dar George, scuturându-și părul negru ca un câine mare și mișos, începuse să-și descheie cămașa, parcă dintr-odată înviorat.

– De asta aveam nevoie, zise el, stingându-și țigara. De o baie plăcută și revigorantă. Irene?

Femeia blondă își încreți nasul.

– N-am la mine costumul.

– Păi n-ai nevoie de costum pentru înot, femeie. Intră doar în furou.

– Nu, George, serios. O să mă uit de aici.

Ceilalți bărbați se dezbrăcau acum până la șort sau pantaloni. Lottie, care se întrebase dacă nu cumva era pe punctul de a adormi, se trezise cu o tresărire și privea debarasarea de haine a tuturor cu îngrijorare tăcută.

– Haideti, fetelor. Lottie? Pun pariu că știi să înoți.

– Of, ea nu intră în apă.

Acum Lottie era convinsă că Celia băuse prea mult. Niciodată nu ar sugerat cu atâta nepăsare că Lottie nu știa să înoate (o mare rușine pentru cineva

care locuia pe litoral), dacă ar fost trează. Îi aruncă prietenei sale o privire furioasă, dar Celia nu era atentă. Era ocupată să se lupte cu fermoarul.

– Ce faci?

– O să înot. Celia zâmbi larg. Nu te uita așa la mine, Lots. Am furoul pe mine.

Nu e cu nimic diferit de un costum de baie, sincer.

Plecă, țipând de bucurie, și îi urmă pe George și pe ceilalți câțiva oameni spre malul apei. Frances intră în valuri, înaintând până când apa îi ajunse la brâu, apoi scufundându-se ca un del n, cu costumul ei de baie ud și lucios ca pielea unei foci.

Celia ajunse până la genunchi în apă și ezită până când George se întinse după brațul ei și, râzând, o răsuca în așa fel încât ea căzu în apă. În jurul lor, ceilalți invitați se ridicau și cădeau zgomotos în valuri, împingându-se și stropindu-se unii pe alții, bărbații goi până la brâu, femeile în straturi subțiri de lenjerie din dantelă.

Nici una dintre ele, observă Lottie, nu purta corset. Când Celia se întoarse pentru prima oară să-i facă cu mâna, Lottie își dori ca doamna Holden să avut mai mult succes în încercarea de a o convinge pe ica să poarte unul: acum că furoul și lenjeria îi erau ude learcă de la apa mării, puține părți ale anatomiei Celinei erau ascunse privirii. „Bagă-te sub apă“, încercă ea să-i spună din gesturi, dând din mâini, dar Celia, cu capul lăsat pe spate în timp ce râdea, nu părea să observe.

– Nu-ți face griji, dragă, auzi în spatele ei vocea joasă și familiară a lui Adeline. Nimeni nu-i va acorda nici o atenție. Când suntem în Franța, de obicei suntem goale de la brâu în sus.

Încercând să nu se gândească prea mult la ce ar putea implica astfel de vacanțe în Franța, Lottie zâmbi neconvingător ca răspuns și se întinse după sticla de vin. Simțea în mod clar nevoia unui întăritor.

– Doar că nu cred că doamna Holden ar foarte încântată, zise ea încetișor.

– Atunci uite, Adeline îi întinse o eșarfă mare cu model îndrăzneț, du-te și dă-i asta. Spune-i că e un sarong și că am spus că cei mai ra nați oameni poartă așa ceva.

Lui Lottie îi veni să o sărute. Luă pânza și se duse spre plajă, legându-și cardiganul în jurul mijlocului. Era destul de târziu după-amiază acum: riscul de a se bronză era minim.

– Uite, strigă ea, în timp ce valurile îi udau picioarele goale. Celia, încearcă asta.

Celia nu o auzi. Sau poate că nu voia să o audă. Țipa în timp ce George o prinse de talie, o ridică în aer și o lăsă să cadă înapoi în apa mică.

– Celia!

Era inutil. Se simțea ca o mătușă bătrână și pedantă. În cele din urmă, George o văzu. Veni înaintând cu greu prin valuri, cu părul lipit de cap, cu pantalonii su ecați lipiți de coapse. Lottie încercă să-și mențină privirea deasupra mijlocului său.

– Îi puteți da asta Celiei? Adeline a spus că e un sarong sau ceva de genul acesta.

– Un sarong, ai? George îl luă și se uită peste umăr la Celia, care se arunca pe spate în valuri. Crezi că trebuie să se acopere, nu-i așa? Lottie se uită la el, cu fața lipsită de expresie.

– Nu cred că-și dă seama cam cât de dezbrăcată este.

– Of, Lottie, Lottie, micul și seriosul gardian al moralității... Uită-te la tine, atât de îngrijorată pentru prietena ta. Se uită în jos la pânză, un zâmbet larg cuprinzându-i fața. Am o soluție mai bună, zise el. Cred că tu ești cea care are nevoie să se răcorească.

Și, fără nici un avertisment, o apucă de talie și o aruncă peste umărul lui ud. Lottie era conștientă de faptul că era zdruncinată când el începu să alerge și, panicată, încercă să-și ducă brațul în spate pentru a se asigura că fusta încă îi mai acoperea chiloții. Apoi căzu, un val enorm de apă sărată lovind-o în față, și, tușind și înecându-se, se chinui să găsească fundul mării sub picioare. Auzi râsete înfundate deasupra, după care, gâfâind, își scoase capul la suprafață.

Reuși să se țină pe picioare și se opri pentru o clipă, cu ochii usturând-o, sarea arzându-i gâtul. De câteva ori simți că-i vine să vomite și se îndreptă pe bâjbâite spre mal. Când ajunse acolo, se aplecă în față, icnind. Rochia i se lipise de picioare, straturile juponului i se încurcară. Partea superioară, care

era din bumbac pastel, devenise aproape transparentă, dezvăluind cu claritate conturul sutienului. Ridicându-și mâna la păr, descoperi că i se desfăcuse, pieptănul din бага care i-l ținuse pe spate nu mai era acolo. Se uită în sus și-l văzu pe George, cu mâinile în șolduri, zâmbind. Celia, în spatele lui, avea o expresie amuzată și îngrozită în același timp.

– Porc nenorocit! Cuvintele țâșniră din gura lui Lottie chiar înainte ca ea să-și dea seama că avea să le spună. Nenorocitul, porc nenorocit! Asta nu e acceptabil!

George păru stupe at pentru o clipă. În spatele ei, pauza din conversație de pe păturile de picnic se prelungi.

– Of, e al naibii de amuzant pentru tine! țipă ea, conștientă că avea un nod mare în gât și că lacrimile amenințau să-i curgă pe obraji. Tu cu grămezile tale de bani și cu afurisitele tale de costume de in! Pentru tine nu contează dacă ți se strică hainele. Uită-te la rochia mea de vară! Uită-te! Este cea mai bună rochie a mea! Doamna Holden o să mă omoare! Și mi-ai pierdut afurisitul de pieptăn.

Și, spre propria oroare, îi țâșniră lacrimile, lacrimi erbinți de frustrare și de umilință.

– Termină, Lots. Fața Celinei se posomorâse. Lottie știa că o făcea să se simtă stânjenită, dar nu-i păsa. Haide, Lottie. A fost doar o glumă.

George se îndreptă spre ea, arătând în același timp exasperat și copleșit de regrete.

– Ei bine, a fost o glumă foarte proastă.

Lottie se uită în jur și o văzu pe Adeline lângă ea. Aceasta voia să-i pună șalul în jurul umerilor. Expresia ei era ușor dojenitoare. Lottie îi simți parfumul condimentat, de iasomie, în timp ce o acoperea.

– George, trebuie să-i ceri scuze. Lottie era invitata noastră și tu nu ai avut nici un drept să faci asta. Lottie, îmi pare foarte rău. Sunt sigură că-i putem cere lui Marnie să-ți spele rochia frumoasă și să se asigure că e în perfectă stare.

„Dar cum o să ajung acasă?” se întrebă Lottie deznădăjduită, închipuindu-se în timp ce mergea clătinându-se de-a lungul drumului purtând etola din

pene și papucii chinezești ai lui Adeline. Fu întreruptă de o voce care venea de sus, de pe cărarea spre faleză.

– Celia Jane Holden! Ce Dumnezeu crezi că faci?

Lottie se răsuci și zări fețele oripilate ale doamnelor Chilton și Colquhoun, care o luaseră pe drumul pitoresc spre casă de pe Woodbridge Avenue. Acesta se dovedise, se pare, mult mai pitoresc decât se așteptaseră ele.

– Ieși din apă și pune-ți imediat hainele pe tine! Unde îți sunt decența și bunulsimț?

Celia se făcuse destul de palidă. Își duse mâinile la piept, parcă dintr-odată conștientă de cât de dezbrăcată era. George își ridică împăciuitor mâinile, dar doamna Chilton se îndreptă de spate, astfel încât pieptul părea să i se înălțat până undeva sub bărbie și nu avea de gând să se liniștească.

– Nu știi cine ești, dar tu, tinere, ești destul de matur să ai mai multă minte. Să convingi niște fete respectabile să se dezbrace de hainele lor în plină zi... Ești o rușine! Observă sticlele de vin de pe nisip. Celia Holden, ar mai bine să nu băut. Dumnezeule mare! Încerci să-ți strici reputația? Nu-mi pot imagina nici măcar pentru o clipă că mama ta va mulțumită de toate astea.

Doamna Colquhoun, între timp, își duse ambele mâini la gura ei tăcută, la fel de consternată de parcă tocmai ar fost martoră a unui sacri ciu uman.

– Doamnă Chilton... eu, de fapt...

– Lottie? Tu ești? Bărbia doamnei Chilton era îndesată atât de adânc în gâtul ei, încât acestea deveniseră un enorm trunchi roz de dezaprobare. Faptul că Lottie era îmbrăcată nu părea să o domolească. Veniți încoace, chiar acum. Haideți, fetelor, amândouă, înainte să vă mai vadă cineva. Își trase poșeta la piept, ținându-i strâns catarama cu ambele mâini. Nu te uita așa la mine, Celia. Nu te las aici cu gloata asta rău famată. O să vă duc personal pe amândouă acasă, fetelor. Dumnezeule mare, ce-o să spună sărmana ta mamă despre asta, nu știi!

Exact trei săptămâni mai târziu, Celia plecă la școala de secretare de la Londra. Trebuia să e o pedeapsă, iar doamna Holden era într-o câțva supărată că ica ei părea nu doar să nu regrete fapta, ci mai degrabă necuviincios de mulțumită că mergea acolo. Urma să locuiască la verișoara

doamnei Holden în Kensington și, dacă se descurca bine la curs, avea șansa să lucreze la biroul soțului acesteia în Bayswater.

– Londra, Lots! Și nici o dimineață caritabilă cu cafea sau vreun frate oribil la orizont.

Celia fusese într-o stare de spirit neobișnuit de bună în întreaga perioadă premergătoare plecării ei. Lottie, între timp, ascultase cum Celia era muștrată de tatăl ei și se întreba în siguranța tăcută a camerei lor ce avea să însemne asta pentru ea. Nu se pomenise despre plecarea ei la Londra. Ea nu voia să plece. Dar când îi auzi murmurând cu vocile scăzute despre „in uențe negative“, știu că nu despre Celia discutau.

Capitolul 3

Cineva trebuia s-o spună – ea nu era o fată care reușea să se facă plăcută, chiar dacă se străduia foarte tare. Nu era nimic în neregulă cu ea; era întotdeauna serviabilă și îngrijită, și de obicei politicoasă (spre deosebire de Celia, căci nu era predispusă la ceea ce soțul ei numea „istericale“) – dar putea foarte tăioasă cu oamenii. Destul de directă pentru a considerată prost crescută.

Când doamna Chilton le adusese pe amândouă acasă în acea după-amiază groaznică de sâmbătă (încă mai avea coșmaruri în legătura cu asta), cel puțin

↑

Celia avusese buna-cuviință să pară rușinată. Își aruncase brațele în jurul taliei mamei sale și insistase:

– Of, mami, știu că am fost îngrozitoare, îmi pare foarte, foarte rău. Sincer, îmi pare rău.

Furioasă cum era, ea fusese foarte uimită; până și expresia de granit a doamnei Chilton se înmuiase. Era foarte greu să-i rezști Celiei.

Lottie, cu toate astea, nu-și ceruse deloc iertare. Părise mai degrabă contrariată când i se spusese să-și ceară scuze pentru comportamentul său și ripostase că ea nu numai că-și păstrase toate hainele pe ea, dar și că niciodată nu ar intrat în apă de bunăvoie, după cum toți știau. Exceptând faptul că ea spusese „toți știau, la naiba“, ceea ce imediat o făcuse pe doamna Holden să se crispeze. Încă mai era ceva de mahalagioaică în acea fată, în ciuda tuturor eforturilor ei.

Nu, spusese Lottie. Nu avea să-și ceară iertare pentru comportamentul ei. Da, îi părea rău că nu fuseseră sincere în legătură cu locul unde se duceau. Da, ea fusese acolo când Celia se dezbrăcase până la lenjerie – și nu făcuse nimic în legătură cu asta. Dar ei, personal, i se făcuse mai mult rău decât făcuse ea.

Doamna Holden se cam înfuriase în acel moment și-i spusese lui Lottie să se ducă în cameră. Detesta să-și piardă cumpătul, și asta o făcea să aibă și mai multe resentimente față de fată. Apoi intrase Sylvia și spusese – chiar în fața doamnei Chilton, ce să vezi! – că ea o văzuse pe Celia exersând sărutatul pe spatele mâinii și că Celia îi spusese că sărutase „pur și simplu o grămadă“ de bărbați drăguți și că știa o cale să o facă fără să rămână însărcinată. Și chiar dacă doamnei Holden îi era foarte clar că Sylvia se lăsase dusă de val și fabula, știa al naibii de bine că Sarah Chilton nu ar în stare să țină pentru sine comentariul copilei, și asta o făcuse să e mai supărată ca niciodată pe Lottie. Trebuia să e Lottie – nu mai era nimeni altcineva pe care să i furios.

– Nu vreau să vă mai apopiați de casa aceea de acum încolo, mă auzi, Lottie? zise ea, urcând pe scări, după plecarea lui Sarah. Sunt foarte supărată pe amândouă. Foarte supărată. Și n-am să vă îngădui să ne faceți din nou de rușine familia. Numai Dumnezeu știe ce o să zică doctorul Holden când o să ajungă acasă.

– Atunci, nu-i spuneți, zise Lottie, ieșind din camera lor, cu o expresie serioasă pe chip. Oricum nu-l interesează bârfele femeilor.

– Bârfele femeilor? Așa le spui? Susan Holden stătea pe scară, ținându-se de balustradă. Voi două mă umiliți în fața lumii bune din oraș și credeți că sunt doar bârfe de femei?

O auzi pe Celia mormăind ceva din cameră.

– Ce a fost asta? Ce-ai spus?

Un moment mai târziu, Celia scoase capul pe ușă.

– Am spus că ne pare extrem de rău, mami, și sigur că vom sta foarte departe de

„gloata rău famată“, după cum s-a exprimat atât de elocvent doamna Chilton.

Doamna Holden le aruncă amândurora cea mai lungă și mai aspră privire a ei. Însă ar putut să jure că văzuse urma unui zâmbet slab jucând pe buzele lui Lottie. Apoi, dându-și seama că nu avea să obțină nimic mai mult de la nici una din ele, își adună puțina demnitate care-i mai rămăsese și coborî încet la parter, către locul unde Freddie își construia o cușcă de iepuri din lăzi vechi. În salonul bun. Ca să locuiască în ea.

Și acum Celia plecase. Iar Lottie, deși avusese grijă să-și ducă la îndeplinire toate sarcinile, fusese mereu politicoasă și o ajutase la teme pe Sylvia, se perpelea de săptămâni ca un cățeluș bolnav, când credea că nu o vede nimeni. Totul era destul de obositor. Și cumva Susan Holden se simți într-o oarecare măsură mai puțin confortabil în legătură cu prezența lui Lottie în casă, decât se simțise vreodată. Nu că ar recunoscut față de cineva. Nu după toate eforturile pe care văzuse toată lumea că le depusese pentru educația fetei. Doar că, atunci când cele două fuseseră împreună, și ea trebuise să le hrănească pe amândouă, să le cumpere haine amândurora, să le certe pe amândouă, îi fusese oarecum mai ușor să o considere pe Lottie parte din familie. Acum, cu Celia plecată, nu părea în stare să se ocupe de Lottie exact în același fel. Dacă recunoștea asta față de ea însăși, se simțea inexplicabil de plină de resentimente. Lottie părea să sesizeze asta și se purtase impecabil, ceea ce era deosebit de enervant.

Mai rău, ea avea suspiciunea clară că, în ciuda promisiunilor, Lottie încă se mai ducea la casa actriței. Se oferise să o ajute pe Virginia la cumpărături, ceea ce nu făcuse niciodată până atunci, apoi îi luase câteva ore doar să aducă niște scrumbie. Sau chiar și o jumătate de zi să-i ia ziarul doctorului Holden. De două ori venise acasă mirosind a arome pe care în mod cert nu puteai să le cumperi în magazinul domnului Ansty. Iar dacă o întreba cineva, răspundea cu privirea ei cam prea directă și pe un ton pe care, sincer, doamna Holden îl considera mai degrabă agresiv, că nu, ea nu fusese la casa

actriței pentru că doamna Holden îi spusese să nu se ducă. Uneori, ea era chiar prea mult.

Ar trebui să știe, de fapt. O mulțime de oameni o avertizaseră să nu accepte o evacuată. Ea îi ignorase pe cei care-i spusese că toți copiii din Londra aveau lindini și păduchi – cu toate că se uitase cu atenție la părul copilei Lottie când sosise; și pe cei care-i spusese că avea să fure sau că părinții aveau să o urmeze în casa lor și că nu aveau niciodată să mai scape de vreunul dintre ei.

Nu, nu avea decât mamă și aceasta nu o vizitase nici măcar o dată. Îi scrisese lui Susan Holden două scrisori: prima după primul sejur lung, mulțumindu-i cu acel scris de mână îngrozitor al ei; a doua, un an mai târziu, când Susan o invitase pe copilă să se întoarcă. Dar păruse mai degrabă ușurată să se descotorosească de copilă.

Iar Lottie nu furase niciodată nimic, nu fugise și nu devenise prea îndrăzneată cu băieții. Nu, la drept vorbind, era nevoită să admită, Celia fusese cea puțin prea dezvoltată în acea direcție. Lottie făcuse ce i se spusese, ajutase cu cei mici, era drăguță și prezentabilă.

Susan Holden se simți dintr-odată vinovată, imaginându-și-o pe Lottie cea în vârstă de opt ani stând în gara din Merham, cu brațele înfășurate protector în jurul pachetului de haine învelit în hârtie maro. În mijlocul aceluiași haos, se uitase tăcută la doamna Holden, cu acei ochi enormi, închiși la culoare, și, în timp ce Susan începuse să-și turuie vorbele de întâmpinare – chiar și atunci copila era mai degrabă deconcertantă –, ea își ridicase încet mâna dreaptă și i-o luase pe a lui Susan. Fusese un gest uimitor de emoționant. Și unul mai curând destabilizant, semni cativ pentru tot ce ea fusese de atunci: politicoasă, retrasă, atentă, afectuoasă într-un mod mai degrabă rezervat. Poate că nu era corect să e atât de aspră cu fata. Ea nu făcuse nimic cu adevărat greșit. Trebuia doar să se obișnuiască cu absența Celinei. Fata avea să-i părăsească oricum curând, odată ce-și găsea o slujbă bună. Iar Susan Holden se mândrea cu simțul ei creștinesc al carității. Dar apoi, se gândi la felul în care se uitase Henry la Lottie în urmă cu câteva săptămâni, când ea își suie ecase fusta ca să intre în piscina gonabilă cu Frederick. Și din nou, sentimentele legate de marea ei erau încurcate.

Celia avea un iubit. Nu-i luase mult, se gândi Lottie cu ironie. Fusesse o distanță substanțială între scrisori, apoi îi trimisese o relatare emoționantă despre o belea îngrozitoare în care intrase în gară și cum acest bărbat, cu care ieșea acum, o

„salvase“. La început, Lottie nu-i acordase prea multă atenție: Celia întotdeauna fusese predispusă să exagereze. Și acesta nu era primul bărbat despre care jurase că era alesul. Nici măcar în scurtul timp pe care îl petrecuse la Londra. Mai fuseseră bărbatul pe care îl întâlnise în tren între Bishops Stortford și Broxbourne; bărbatul care o servise la o cafenea pe Baker Street, cel care întotdeauna îi dădea o cafea în plus când șeful său nu era în preajmă; și mai era domnul Grisham, profesorul ei de stenogra e, care cu certitudine îi examina buclele și abrevierile cu un interes mai mult decât didactic. Apoi, treptat, scrisorile fuseseră mai puțin despre acești bărbați și despre presupusele seri interminabile cu mătușa Angela și progeniturile ei îngrozitoare sau despre fetele de la școala de secretare, și din ce în ce mai mult despre cine la restaurante șic și plimbări pe Hampstead Heath, pe care le făcuseră împreună, și despre superioritatea generală a lui Guy în toate: de la iscusința în conversație și până la tehnica sărutului („Pentru numele lui Dumnezeu, arde asta înainte să o vadă mami“).

Lottie citi și încercă să descifreze care era adevărul. În loc de „familie bogată“, decise ea, trebuia citit simplu „are casă, cu toaleta în interior“; în loc de „absolut superb“, o față care nu aducea cu a unui bulldog nemulțumit; iar în loc de „înnebunit, pur și simplu îndrăgostit nebunește de mine“, Celia probabil voia să spună că Guy apăruse la întâlnire la orele și în locurile unde spusese că avea să o facă. Era greu să nu i puțin cinic – Lottie locuise mulți ani cu ea până în acel moment și învățase din proprie experiență că Celia și sinceritatea nu erau întotdeauna cei mai buni prieteni. Lottie, bunăoară, se auzise descrisă de prietena ei ca ind salvată dintr-o clădire în încălțări în timpul unui bombardament aerian; ca ind o emigrantă misterioasă venită din Europa Centrală și ca o orfană ai cărei părinți fuseseră omorâți de un obuz în timp ce-și sărbătoreau aniversarea căsătoriei cu o cină formată din somon afumat și votcă de pe piața neagră. Nu o confruntase pe Celia în legătură cu nici unul dintre aceste zvonuri, în ciuda faptului că își dăduse treptat seama care era proveniența lor. Nimeni nu o confrunta niciodată pe Celia: era unul

dintre lucrurile pe care Lottie le învățase în casa Holden. Aveai senzația că, dacă o făceai, ar fost ca și cum ai deschis cutia Pandorei. De fapt, nimeni nici nu menționa măcar că Celia spunea gogoși. Singura dată când menționase unul din aceste „neadevăruri” doamnei Holden, aceasta își ieșise din pepeni și-i spusese că ea era sigură că fusese o greșeală la mijloc și, de fapt, Lottie era nepoliticoasă să insiste asupra acestui lucru. Poate că Celia nici măcar nu are un iubit, se gândi Lottie. Poate că toți acești bărbați erau rodul imaginației ei și, în realitate, își petrecea serile exersând punctele de broderie și gamele la pian cu copiii mătușii Angela. Gândul o făcu să zâmbească.

Doar pentru a o provoca pe Celia, nu-l menționase pe Guy în următoarea ei scrisoare, dar întrebase o mulțime de lucruri despre copiii mătușii Angela.

Fuseseră două luni ciudate; de-abia acum Lottie începuse să se obișnuiască fără Celia. Dar, odată cu creșterea confortului, devenise conștientă de tensiunea sporită din casă, de parcă absența Celinei înlăturase un punct central care, ca un liant invizibil, ținuse totul laolaltă. Absențele doctorului Holden deveniseră mai frecvente, ceea ce suprasolicitase întru câtva fragilul control asupra vieții de zi cu zi al doamnei Holden. În același timp, Freddie și Sylvia, de parcă răspunzând unei sirene invizibile, aleseseră această perioadă ca să e și mai gălăgioși și agitați, distrugând ce mai rămăsese din „nervii” ei și dându-i doctorului Holden un motiv deseori invocat să nu se întoarcă acasă. „Nu s-ar putea să avem o clipă de liniște în casa asta?” întreba el, pe un ton jos, aparent măsurat, iar doamna Holden sărea de pe scaun, ca un câine pe punctul de a dat afară în șuturi într-o noapte rece.

Lottie îl urmărea tăcută cum se retrăgea în biroul său sau dădea curs unei chemări nocturne de urgență, răspunzându-i cu un amabil „Noapte bună, Lottie”. Nu fusese niciodată nepoliticos cu ea, nu o făcuse niciodată să se simtă ca o uzurpatoare în casă. Pe de altă parte, jumătate din timp nu părise să o observe deloc.

Prima oară când Lottie venise să locuiască acolo, el fusese mai puțin rezervat. Era prietenos, zâmbea mai mult. Sau poate că doar și-l amintea așa. În prima ei noapte petrecută în casă, când vărsase lacrimi în tăcere, neind sigură de ce plângea exact, dar temându-se inexplicabil că gazdele ei ar

putea să o audă și să o trimită acasă, se strecurase încet în camera ei și se așezase pe pat.

– Nu trebuie să-ți e teamă, Lottie, zisese el, punându-și o mână caldă, uscată pe capul ei. Îmi imaginez că viața a fost destul de grea pentru tine la Londra. Ești în siguranță acum.

Lottie amuțise de uimire. Nici un adult niciodată nu-i vorbise ca el. Cu solemnitate. Și grijă. Și fără vreun soi de amenințare sau desconsiderare. Majoritatea nici măcar nu-i reținuseră numele.

– Atâta timp cât ești aici, Lottie, vom face tot ce putem pentru a-ți asigura fericirea. Și când ești pregătită să pleci, vom spera că-ți vei aminti sejurul cu afecțiune. Pentru că noi suntem siguri că ne vom atașa de tine.

După ce rostise acele cuvinte, o mângâiase ușor și plecase, luând cu el eterna ei grație și ceea ce, în inima ei de copilă de opt ani, semăna cu devoțiunea. Dacă el ar știut că ea nu avusese niciodată nici măcar o gură paternă în viața ei de până atunci și cu atât mai puțin nu auzise cuvinte blânde de la una, ar putut poate să-și modereze tentativa de afecțiune. Dar nu; doctorul Holden zâmbise, o mângâiase ușor, și mica Lottie se oprise din plâns și stătuse întinsă în patul ei moale și se întrebuse în legătură cu existența magică și neprevăzută a bărbaților care nu înjurau, nu-i cereau să le aducă lucruri de la magazinul de la colț sau nu miroseau a tutun Old Holborn.

Pe măsură ce crescuse, își formase o părere mai puțin roz despre doctorul Holden. Era greu să nu o faci, când asistai îndeaproape la cruzimea pe care o arăta un bărbat care, pur și simplu, refuza să interacționeze cu soția lui. Diminețile se ascundea după ziar, ieșind din spatele cortinei de cerneală doar pentru a-l pedepsi sever pe Freddie sau blând pe Sylvia, pentru vreun comportament urât semnalat, sau pentru a-și ridica ceașca de cafea. Serile venea târziu și distras, insista că îi era imposibil să vorbească până când nu bea ceva și nu avea parte de „câteva minute de tihnă“, care de obicei reușeau să se întindă mult după ce lua cina. Și între timp, doamna Holden, care părea incapabilă să citească semnele, se agita în jurul lui îngrijorată, încercând să-i anticipeze nevoile, încercând să îl implice în conversație, încercând să-l facă să-i observe noua coafură/ojă/bluză fără să facă ceva atât de grosolan cum ar să-i atragă atenția asupra lor.

În astfel de momente, Lottie se simțea ușor furioasă pe el. Înțelegea că era destul de agasant să i căsătorit cu cineva ca doamna Holden. Dar părea o cruzime inutilă să o ignori în acest fel, în special când ea se străduia atât de mult să-i facă viața mai bună. Dar din câte putea să vadă Lottie, el nu făcea nimic pentru a i-o îmbunătăți pe a ei. Și, odată cu trecerea anilor, doamna Holden devenise mai neliniștită și mai agitată, iar Lottie urmărise cum încercările lui de a-și ascunde iritarea față de ea deveniseră mai puține, iar absențele lui, mai lungi. Ajunsesse la concluzia că, din ce văzuse în cazul mamei ei, al domnului și doamnei Holden, căsătoria era cu siguranță o chestie rea și ceva de evitat, cam ca gurile de evacuare ale canalizărilor sau varicela.

– Cred că aici e bine, nu? E prea alb acum. Prea gol. Prea... disponibil.

Lottie miji ochii, încercând să vadă ceea ce vedea Adeline. Arăta ca orice perete. Nu era sigură cum un perete putea disponibil. Dar încuviință din cap și încercă să pară inteligentă ridicând o sprânceană, de parcă ar înțeles când Adeline anunță că Frances avea planuri pentru „ceva simbolic“.

– Mi-a venit această idee, zise Adeline. Pentru o pictură murală. Nu vreau imagini cu păduri sau lacuri...

– Sau peisajele palladiene, zise Frances, care apăruse în spatele lor. Nu suport templele sau coloanele. Nici căprioarele. Chiar nu pot suporta căprioarele alea îngrozitoare.

– Nu. Am o idee. Adeline se opri, își trecu un deget pe perete. Va un peisaj uman. Vom apărea cu toții. Toți locuitorii Arcadiei.

– Ca un soi de Cina cea de Taină. Dar fără religie.

– Sau simbolism.

– Of, nu, trebuie să avem niscaiva simbolism. Nu există tablou bun fără un strop de simbolism.

O pierduseră complet pe Lottie. Ea se holba la peretele alb, lumina re ectată pe el, aproape orbitoare în soarele după-amiezii. Dedesubt, se întindea plaja, separată de sparge-val, ticsită de turiști, în ciuda toamnei care se apropia. Dacă ar fost după ea, ar pus probabil câteva ghivece cu plante în fața lui. Sau un spalier.

– ... și tu, Lottie. Am spus că ne-ar plăcea să-ți facem portretul, nu-i așa? Tu vei apărea în prim-plan. Și Celia, în absența ei.

Încercă să-și imagineze cum ar apărea pe perete. Dar tot ce putea să-și imagineze era una dintre acele mâzgălituri din desene animate, care apăruseră peste tot în timpul războiului – zicând „Cum, n-avem...?”⁸– Va trebui să pozez? întrebă ea.

– Nu, zise Frances zâmbind. Ea zâmbise mult în ultima vreme. Zâmbetul arăta stângaci pe fața ei, trăgându-i lateralele lungi în sus ca pe niște pantaloni vechi cu elastic subțire. Te cunoaștem acum. Prefer ceva puțin mai... impresionist.

– Părul ei. Trebuie să-i arăți părul. Ți-l desprinzi vreodată, Lottie? Adeline întinse o mână subțire și îl mângâie.

Lottie tresări. Nu se putea abține.

– Se cam încâlcește. E prea n.

Își ridică mâna să-l netezească, retrăgându-se inconștient departe de Adeline.

– Nu te mai critica, Lottie. Bărbații consideră asta plictisitor.

Bărbații? Lottie își rede ni imaginea de sine: era o fată de care ar putea interesați bărbații. Până acum fuseseră doar băieți. Sau, mai precis, Joe, care deabia dacă putea considerat băiat.

– O persoană ar trebui întotdeauna să se refere doar la aspectele sale pozitive.

Dacă atrage atenția spre ceea ce e bun, oamenii rareori vor observa ce e rău.

Niciodată nu fusese mai aproape de o revelație. Dar Lottie de-abia dacă băgă de seamă.

– Poate că am putea să o facem pe Lottie să picteze.

– Of, da! Ce idee, Frances! Ți-ar plăcea, Lottie? Frances e cea mai grozavă profesoară.

Lottie își târșâi picioarele.

– Nu mă pricep prea bine la artă. Bolurile mele cu fructe de obicei ajung să arate de parcă sunt pe punctul de a se răsturna.

– Boluri cu fructe... Frances clătină din cap. Cum poți trezi pasiune pentru artă cu boluri cu fructe? Haide, Lottie. Vino și desenează ce ai în minte, în inimă.

Lottie se retrase, șovăielnică și rușinată. Degetele lui Adeline o găsiră din nou și o împinseră cu blândețe în față.

– Trebuie să înveți să visezi, Lottie. Să te exprimi.

– Dar nici măcar nu mai fac artă acum că am terminat școala. Doamna Holden spune că ar trebui să fac contabilitate, ca să obțin o slujbă bună într-un magazin.

– Of, uită de magazine, Lottie. Uite ce e, nu trebuie să e ceva anume. Doar bucură-te de senzația dată de pasteluri. E minunat să lucrezi cu pasteluri. Vezi...

Frances începu să deseneze linii pe perete, întinzând culorile cu degetele ei pătate de vopsea, cu mișcări încrezătoare și sigure. Lottie privi, pentru scurt timp uitând de sine.

– Nu uita să te incluzi și pe tine, Frances dragă. Adeline îi puse o mână pe umăr.

Niciodată nu te incluzi.

Frances își menținu privirea asupra peretelui.

– Nu mă pricep să mă pictez.

Marnie ieși pe ușa din spate. Șorțul ei era acoperit de sânge și pene, iar cu mâna stângă ținea de gât o găscă pe jumătate jumulită.

– Scuzați-mă, doamnă, a sosit domnul Armand.

↑

Lottie se holbase la urmele de pastel. Îi aruncă o privire lui Adeline, care zâmbi cu blândețe și încuviință din cap, lăsând-o pe Marnie să plece. Lottie se așteptă ca ea să se grăbească spre ușă – să se aranjeze, sau să alerge să se fardeze puțin, cum făcea invariabil doamna Holden – simțind cum se îmbujorează de emoție, că avea în cele din urmă să-l întâlnească pe soțul enigmatic al lui Adeline. Dar Adeline își îndreptă atenția înapoi spre peretele alb.

– Atunci va trebui să găsim pe cineva să te picteze, Frances, zise ea, aparent nepăsătoare. Tu ești, la urma urmei, partea esențială a tabloului nostru, non? Chipul lui Marnie reapăru în cadrul ușii.

– Este în salon.

Frances se îndepărtă de perete și se uită la Adeline într-un fel care o făcu pe Lottie să se simtă neînsemnată.

– Cred că sunt mult mai e cientă ca o prezență invizibilă, zise ea încet.

Adeline ridică din umeri, renunțând parcă la o discuție în contradictoriu purtată adeseori, își ridică ușor mâna, apoi se întoarse și se îndreptă spre casă.

Lottie nu era sigură la ce anume se așteptase, dar Julian Armand era atât de departe de orice ar putut măcar să ia în considerare, încât se uită dincolo de el de două ori, înainte să-și dea seama că acesta era bărbatul căruia i-o prezenta Adeline.

– Atât de încântat, zise el, luându-i mâna și sărutându-i-o. Adeline mi-a vorbit despre dumneata.

Lottie nu vorbi, holbându-se într-un fel pe care doamna Holden l-ar considerat cel puțin nepotrivit la bărbatul scund, spilcuit, cu părul lins și cu o mustață răsucită la capete ca o lucrătură din er forjat.

– Lottie, șopti ea.

Iar el încuviință din cap, de parcă asta ar fost su cient de amabil.

Nu era greu să vezi de unde i se trăgeau gusturile extravagante lui Adeline. El era îmbrăcat în haine care s-ar putea să fost potrivite în urmă cu câteva decenii și chiar și așa doar în unele cercuri ezoterice; pantaloni trei sferturi bufanți din tweed cu vestă și jachetă asortată. Purta o cravată verde smarald și ochelari perfect rotunzi cu rame din baga. Din buzunarul de sus, atârna un ceas de buzunar extrem de elaborat, în timp ce în mâna stângă ținea un baston cu măciulia din argint. Panto i foarte lustruiți erau singurul lucru convențional la el și chiar și aceia nu se asemănau aproape deloc cu panto i pe care îi cunoștea Lottie – cei cu zece șilingi perechea de pe strada principală.

– Deci, acesta e Merham, zise el, uitându-se în jur la priveliștea de pe fereastră. Acesta e locul în care ai decis să ne stabilești.

– Haide, Julian, nu poți să-ți exprimi nici o părere până nu ai locuit aici o săptămână întreagă.

Adeline se întinse după mâna lui și-i zâmbi.

– De ce? Ai planuri cu mine?

– Întotdeauna am planuri cu tine, dragă. Dar nu vreau să iei o hotărâre până nu te-ai trezit cu sunetul mării pe fundal și nu ai băut un vin bun în timp ce priveai apusul soarelui. Noua noastră casă e un mic paradis, iar farmecele ei ascunse sunt numai bune pentru aprecierea lentă.

– Ah. Sunt expert în aprecierea lentă, după cum știi.

– Dar, dragul meu Julian, știu că ești sedus, de asemenea, de strălucitor și de nou. Iar eu și această casă nu suntem nici una, nici alta. Deci, trebuie să ne asigurăm că ne vezi cu ochii potriviți. Nu-i așa, Lottie?

Lottie încuviință din cap prostește. Se concentra cu di cultate – nu văzuse niciodată pe cineva care să se poarte cu soțul ei așa cum o făcea Adeline, cu această politețe excesivă.

– Atunci îți promit că n-am să spun nici un cuvânt. Deci... cine mă va conduce?

Frances? Ești bine? Se pare că îți priește aerul marin.

– Sunt bine, mulțumesc, Julian.

– Și cine altcineva mai e aici?

– George. Irene. Și Minette de-abia a plecat. Scrie din nou. Și Stephen vine la sfârșitul săptămânii. I-am spus că te întorci.

– Minunat. Julian bătu ușor mâna soției lui. E deja un cămin. Tot ce trebuie să fac este să mă așez în mijlocul a toate acestea și să mă prefac că am fost aici dintotdeauna. Se întoarse încet, pivotând în jurul bastonului în timp ce examina camera. Și această casă? Care e povestea ei?

– Știm câteva lucruri mulțumită lui Lottie și prietenei sale. A fost construită de ul unei familii de localnici, iar după ce el a murit, a aparținut unui cuplu... Care?

–

Familia MacPherson, zise Lottie.

El purta un inel imens, mare și gros pe degetul mic. Care era ca un inel de femeie.

– Da, familia MacPherson. Dar e în stil modernist, după cum vezi. Destul de neobișnuit, cred. Și e luminată minunat, non? Frances zice că e luminată minunat. Julian se întoarse către Frances.

– Cu siguranță e, dragă Frances. Gustul și judecata dumitale sunt, ca întotdeauna, impecabile.

Frances îi oferi un zâmbet subțire, aproape mâhnit.

– Și vă veți întoarce curând la Cadogan Gardens? întrebă ea. Julian o ă.

– Nu, mi-e teamă că mi-am făcut ușor imposibilă întoarcerea, în ceea ce privește locul. O mică neînțelegere legată de bani. Dar o să ne distrăm de minune aici, până când lucrurile se rezolvă complet. O să rămân aici până la Bienală. Dacă nu e prea mare deranjul, spuse zâmbind, din câte se pare sigur că prezența lui nu era niciodată un deranj.

– Atunci să te facem să te simți pe deplin acasă, zise Adeline. Te conduc eu. Lottie își dădu seama cu uimire că uitase de maniere.

– Mai bine aș pleca, spuse ea, îndreptându-se cu spatele spre ieșire. Se face puțin cam târziu și am spus că mă duc doar după lapte. Mi-a... mi-a părut bine să vă cunosc.

Flutură din mână și se duse către ușă. Adeline, care își ridică un braț în semn de rămas-bun, ieșise deja pe terasă, cu brațul în jurul mijlocului acoperit de tweed al lui Julian. Când Lottie se întoarse să închidă ușa în spatele ei, o văzu pe Frances. Uitând de prezența lui Lottie și la fel de nemișcată ca una dintre compozițiile ei, se holba după cei doi.

Se așteptase să-i pară rău pentru Frances: fusese mai degrabă exclusă. Trebuia săi e greu acum că se întorsese Julian; Lottie știa foarte bine cât de ușor era să te simți ca a cincea roată la căruță. Iar George în mod evident nu o simpatiza, altfel nu ar irtat atât de mult cu Celia și cu Îngrozitoarea Irene. Dar apoi, două seri mai târziu, Lottie o văzuse din nou.

Era aproape nouă și jumătate și Lottie se oferise să-l plimbe pe domnul Beans, terierul bătrân și irascibil al familiei Holden. De fapt, era sarcina doctorului Holden, dar el fusese inevitabil reținut la serviciu, iar doamna

Holden, care începuse să tremure toată la a area veștii, nu reușea să-i convingă pe Freddie și pe Sylvia să stea în paturile lor. Freddie susținea că-i mâncase begonia și continua să fugă la baie prefăcându-se că-i venea să vomite, în timp ce Sylvia, apărând în capul scării în papuci și cu o mască veche de gaze, îi ceruse cel de-al unsprezecelea pahar cu apă. Joe era în vizită, ca să joace Scrabble, și când Lottie se oferise să scoată câinele la plimbarea de seară, doamna Holden fusese mai degrabă recunoscătoare și spusese că atâta timp cât Joe o escorta, nu vedea de ce nu ar de acord. Dar nu trebuiau să întârzie prea mult. Și să meargă pe drumurile principale. Lottie și Joe o scurtară prin parcul municipal, privind ultimele raze ale soarelui dispărând în spatele hotelului Riviera și felinarele stradale clipind și tremurând în timp ce se aprindeau. Puțin în fața lor, domnul Beans mârâia și adulmea mirosuri necunoscute, trasând o potecă sinuoasă de-a lungul acostamentului cu iarbă. Ea nu-l luase pe Joe de braț și, mergând lângă ea, el continua să-i lovească ușor cotul, parcă îndemnând-o pe tăcute să-l prindă de braț.

- Mai ai vești de la mama ta?
- Nu. O să-mi scrie mai aproape de Crăciun, cred.
- Nu e puțin ciudat, să nu vorbești cu ea niciodată? Mie mi-ar dor de mama.
- Mama ta și a mea sunt animale foarte diferite, Joe.
- Cu greu aș putea-o numi pe mama animal.

Încercă să râdă, ca asigurare în cazul în care ea intenționase să facă doar o glumă.

Merseră în liniște, privind câteva siluete vagi îndreptându-se, murmurând, de-a lungul falezei spre băi și paturi nevăzute.

- Când vine acasă Celia? Sâmbătă, ai spus?

Asta fusese o parte a problemei. Doamna Holden dorise să-și anunțe personal soțul. Îi plăcea să dea vești bune: muncea extrem de mult în schimbul zâmbetului lui.

- Vine cu trenul de după-amiază. Trebuie să-l duc pe Freddie la frizer mâinedimineată.

–

– Pare greu de crezut că au trecut deja opt săptămâni, nu-i așa? O să-l duc eu pe Freddie dacă vrei. Trebuie să mă tund și eu. Tata spune că încep să arăt ca un huligan.

Ascultă, zise Lottie, ridicându-se.

Joe își înălță capul, amușinând aerul. Sub ei, iureșul constant și murmurul mării anunțau sosirea uxului. Un câine lătră, întrerupându-i domnului Beans visarea parfumată. Și apoi o auzi din nou. Muzică jazz: ciudată, aritmică, aproape discordantă. Un corn și un alt instrument pe care îl acoperea. Și râsete.

– Auzi?

Îl luă fără să-și dea seama pe Joe de braț. Venea de la casa Arcadia.

– Ce este? Cineva spânzură o pisică?

– Ascultă, Joe. Ea se opri, încercând să audă sunetul melancolic. Acesta fu adus de vânt, apoi se retrase. Hai să ne apropiem!

– Will Buford are acasă trei discuri americane noi cu muzică rock-and-roll. Mă duc acolo în timpul săptămânii să le ascult. Vrei să vii?

Dar Lottie, cu cardiganul strâns în jurul umerilor, alerga cu pași mărunți pe scări în jos, spre cel mai bun punct de observație. Domnul Beans alerga fericit în spatele ei, ghearele lui lovind betonul.

– Doamna Holden a spus că trebuie să stăm pe drumurile principale, strigă Joe după silueta ei care se estompa.

Apoi, după o clipă, plecă după ea.

Lottie era aplecată peste balustradă către Arcadia. În întunericul aproape complet, ochiurile de geam ale ferestrelor străluceau intens, trimițând valuri de lumină pe terasa pavată. Dezvăluia acolo o mică adunare de oameni; dacă își mijeia ochii, Lottie aproape că putea să-l vadă pe Julian Armand, așezat pe vechea bancă din er, odihnindu-și picioarele pe o masă. De cealaltă parte a terasei, se a a cineva mai înalt, care fuma. Probabil George. Și mai era un bărbat pe care Lottie nu-l recunoștea și care vorbea cu el.

Și apoi, scăldate într-o baie de lumină, erau Frances și Adeline, dansând împreună, brațele uneia odihnindu-se pe umerii celeilalte, capul lui Adeline lăsat pe spate în timp ce râdea încet de ceva ce-i spunea Frances. Se unduiau

împreună pe muzică, despărțindu-se pentru scurt timp pentru a-și lua paharele de vin sau pentru a striga la bărbații din celălalt capăt al terasei.

Lottie fu surprinsă de orul care trecu prin ea la vederea scenei. Frances nu mai era tristă. Chiar și de la acea distanță, arăta încrezătoare, radioasă în întuneric. De parcă pusese ceva stăpânire pe ea, dar Lottie nu avea cum să-și dea seama ce anume. Ce era acel ceva care putea transforma pe cineva așa? se întrebă ea. Cum putea acea persoană să e Frances? Când ea fusese ultima oară acolo, Frances fusese un tapet, o prezență bej, călduță, pe fundalul micului far strălucitor care era Adeline. Iar acum ea o copleșise: arăta mai înaltă, mai plină de viață, o exagerare a propriei persoane.

Lottie, fascinată, de-abia dacă putea respira. Arcadia continua să aibă acest efect asupra ei. Ea se simți atrasă, purtată de suul seducător al acordurilor minore pe care le-aducea spre ea briza mării. Ele îi șopteau secretele lor; sugerându-i noi locuri, noi căi de a . „Trebuie să înveți să visezi“, îi spusese Adeline.

– Cred că domnul Beans și-a făcut treaba deja, se auzi vocea lui Joe prin întuneric. Chiar ar trebui să vă duc acasă.

Dragă Lots [spunea ultima scrisoare],

Ești cât se poate de răutăcioasă să nu îmi pui tone de întrebări despre
Guy.

Dar știi că e doar pentru că ești foarte geloasă, așa că te iert. Bărbații din Merham nu sunt chiar în aceeași ligă cu cei din Londra, la urma urmei!!! Acum vorbind serios, Lots, mi-a fost foarte dor de tine. Fetele de la cursul meu sunt o șleahță răutăcioasă. Se împărțiseră deja în bisericuțe înainte să ajung eu acolo și șușotesc o grămadă pe la spate în timpul pauzelor. M-am supărat puțin din cauza asta la început, dar acum, că-l am pe Guy, cred că sunt ridicole, și trebuie să aibă niște vieți goale și plictisitoare, dacă simt nevoia să se consoleze cu jocuri de școlărițe. (Guy a spus asta.) O să mă scoată la cină la Mirabel ca să sărbătorim sfârșitul examenelor mele de stenogra e și dactilogra e. Nu-i spune lui mami, dar va un miracol dacă iau stenogra a. Ale mele arată ca niște caractere chinezești. Guy a spus-o și el – doar a călătorit în toată lumea și a văzut unele din aceste lucruri de-adevăratelea. Urma să-ți trimit o

–

fotogra e cu noi doi la cursele din Kempton Park, dar am numai una și mi-e teamă să n-o pierd, deci va trebui doar să ți-l imaginezi. Doar imaginează-ți-l pe Montgomery Cli cu părul mai deschis la culoare și bronzat și într-un fel ești la jumătate...

Era cea de-a treia scrisoare în care ea nu reușise pentru un motiv oarecare să includă fotogra a lui „Guy“. Lottie pentru un motiv oarecare nu fusese extraordinar de surprinsă.

Lottie stătu tăcută în timp ce doamna Holden o atacă cu peria de haine, înlăturând cu mișcări energice în jos scamele inexistente de pe jacheta ei mulată.

– Ar trebui să-ți porți bentița. Unde îți este bentița?

E la etaj. Vreți să o aduc?

Doamna Holden se încruntă la părul lui Lottie.

– Ar o idee bună. Al tău are tendința să se răvășească. Acum, Frederick. Ce Dumnezeu ai făcut cu panto i tăi?

– Și i-a lustruit cu negru, în loc de maro, zise Sylvia, cu o oarecare satisfacție. El spune că arată mai natural.

– Mai natural decât ce?

– Picioarele. Ele sunt copite, zise Freddie, strângându-și degetele înăuntru și desfăcându-le din nou cu mândrie. Copite de vacă.

– Ei bine, Frederick, chiar nu te pot lăsa singur un minut?

– Vacile nu au copite. Ele au picioare.

– Nu, nu au.

– Da, au. Vacile au copite despicate.

– Atunci, ai picioare de vacă. Picioare grase de vacă. Au!

– Sylvia, Frederick, încetați să vă mai loviți. Nu e frumos. Lottie, du-te și adu-o pe Virginia și o să vedem dacă-i mai putem salva cu cinci minute înainte să plecăm. Acum, Sylvia, unde ți-e haina? Te-am rugat acum zece minute să-ți pui haina. E destul de frig astăzi. Și ce ți-ai făcut la unghii? Ai putea să crești carto în ele.

– Asta e pentru că s-a scobit în nas. Au! Ai picioare de vacă! Picioare mari și grase de vacă.

– Sylvia, ți-am mai spus o dată, nu-ți lovi fratele. O să-ți aducem o perie de unghii. Unde-i peria de unghii? Ce o să spună sora voastră când o să vadă în ce hal sunteți cu toții?

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai agita, femeie. E doar Celia. Nu iar păsa nici dacă am întâmpina-o îmbrăcați în costum de baie.

Doamna Holden tresări, fără să-și ridice ochii la soțul ei, care stătea pe trepte șiși lega șireturile. Doar Lottie observă că ochii i se umplură cu lacrimi, dar și încercarea pe care o făcuse pe furiș de a și le șterge cu mâneca. Apoi fugi la capătul holului să o găsească pe Virginia.

Deși era miloasă din re, Lottie avea alte griji. Ea și Joe nu-și vorbeau. Când se întorseseră de la plimbare cu domnul Beans, el îi spusese că nu era sigur că ea ar trebui să-și petreacă atât de mult timp la Arcadia. Oamenii aceia aveau o reputație. Și dacă Lottie era văzută prea des acolo, ei bine, avea să o afecteze, nu-i așa? Și pentru că lui îi păsa de ea, pentru că îi era prieten, ei bine, considera corect să-i atragă atenția. Lottie, deja furioasă de întreruperea lui, îl întrebă pe un ton batjocoritor care o surprinsese până și pe ea, de ce mai exact îl interesa pe el cu cine își petrecea ea timpul? Putea să și-l petreacă și cu afuritul de Dickie Valentine⁹, în ceea ce-l privea.

Joe se îmbujorase. Văzuse asta chiar și pe întuneric și o făcuse să se simtă deopotrivă vinovată și iritată. Și apoi, după un scurt moment de tăcere, el îi spusese oarecum solemn că, dacă ea nu știuse până atunci, nu avea să știe asta niciodată, dar nimeni nu avea să o iubească așa cum o iubea el și chiar dacă ea nu-l iubea la rândul ei, el tot simțea nevoia să-i poarte de grijă. Lottie se răstise furioasă:

– Ți-am zis, Joe, că nu vreau să-mi mai spui asta vreodată. Și acum ai stricat totul. Ai stricat totul. Nu putem prieteni. Dacă nu-ți poți ține nenorocitele de sentimente pentru tine, atunci nu putem prieteni. Deci, de ce nu te duci acasă la maică-ta și să-ți păstrezi pentru tine îngrijorarea legată de reputația mea?

Acestea ind spuse, ea îl trăsese pe sărmanul, bătrânul domn Beans de lesă și se dusesse furioasă acasă, lăsându-l pe Joe tăcut, la porțile parcului.

În mod normal, Joe ar sunat-o până acum. Ar apărut la ușă, întrebând dacă voia să iasă la o cafea sau să joace vreun joc și ar făcut vreo glumă

–

despre cearta lor. Iar Lottie, în secret mulțumită să-l vadă, ar fost bucuroasă să îndrepte lucrurile și să-l aibă din nou prieten. El devenise mai important după plecarea Celiei. Și deși era enervant, nu mai avea alt prieten adevărat. Știuse dintotdeauna că era într-un fel prea smeadă, prea stângace pentru de-alde Betty Cro și cele ca ea din școală; că era tolerată în gașca lor doar de dragul Celiei.

Însă de data asta, Joe era în mod evident rănit. Trecuseră patru zile, și el încă nu venise. Iar Lottie, amintindu-și felul dur în care îi vorbise, se întrebă dacă nu ar trebui să-l abordeze și să-i ceară scuze sau dacă Joe nu ar considera asta o altă invitație ca s-o iubească din nou.

Vocea doamnei Holden răsună pe hol.

– Lottie, haide. Trenul ajunge la patru și un sfert. Nu vrem să întârziem, nu-i așa?

Doctorul Holden o atinse în trecere.

– Fii drăguță, Lottie, du-te și calmează-o, altfel Celia aruncă o privire la micul nostru grup de pe peron și face cale-ntoarsă la Londra.

El îi zâmbi în timp ce-i vorbea, un zâmbet de exasperare și înțelegere tacită. Și Lottie îi răspunse la fel, simțindu-se ușor rușinată.

Poate de teama alte critici, doamna Holden nu mai vorbi în timpul călătoriei de zece minute până la gară. Doctorul Holden nu vorbi nici el, dar asta nu era deloc neobișnuit. Sylvia și Freddie, surescitați de ocazia de a în mașină, se bătură și-și lipiră nasurile de geamuri, strigând la trecători. Lottie, căreia i se spusese să stea între ei, îl trăgea ocazional pe unul în jos sau îl certa pe celălalt, dar încă era preocupată de problema cu Joe. Avea să se ducă la el în acea seară. Avea să-și ceară iertare. Putea să o facă într-un fel care să clarifice faptul că nu-și dorea nimic romantic. Joe avea să se răzgândească. Așa se întâmpla întotdeauna, nu-i așa?

Trenul ajunsese la patru și șaisprezece minute și treizeci și opt de secunde. Freddie, care supraveghea îndeaproape ceasul din gară, îi informă cu voce tare de lipsa acestuia de punctualitate. De data asta, doamna Holden nu-l mai dojeni – își întindea gâtul, încercând să-și zărească ica peste capetele altor pasageri care soseau, vocea ei se ridica fără putere peste sunetele scoase de trântirea ușilor vagonului.

– E aici! Al treilea de la coadă!

Sylvia se eliberase din strânsoarea mamei ei și fugi către capătul peronului. Lottie o privi, apoi se trezi și ea pe jumătate mergând, pe jumătate alergând, urmată îndeaproape de familia Holden, care părea să-și uite temporar reticența.

– Celie! Celie!

Sylvia se aruncă în brațele surorii mai mari, aproape dezechilibrând-o când aceasta coborî pe peron.

– Am panto noi! Uite!

– Și eu am panto noi! minți Freddie, trăgând-o pe Celia de mână. Ai mers foarte repede cu trenul? Era vreun spion la Londra? Ai mers cu autobuzul cu etaj?

Lottie se retrase, simțindu-se inexplicabil de jenată, în timp ce doamna Holden își aruncă brațele, fără inhibiții, în jurul umerilor icei sale, cu fața luminată de mândrie maternă.

– Of, mi-a fost dor de tine! Tuturor ne-a fost dor de tine! spunea ea.

– Cu siguranță ne-a fost, zise doctorul Holden, așteptând până când soția sa o eliberă pe Celia, înainte să o cuprindă în propria îmbrățișare de urs. E plăcut să te avem din nou acasă, draga mea.

Nu sentimentul de-a se simți exclusă o făcea pe Lottie să e s oasă. Era Celia însăși. Deși trecuseră doar câteva luni, Celia părea schimbată. Se tunsese și și făcuse bucle lucioase, iar buzele îi erau conturate cu un roșu îndrăzneț, aproape surprinzător. Purta o haină din lână verde, cu curea, pe care Lottie nu i-o mai văzuse niciodată și o pereche de panto de lac cu poșetă asortată. Panto i aveau toc cui de aproape opt centimetri. Arăta ca dintr-o revistă. Era frumoasă.

Lottie își netezi părul înapoi sub bentiță și aruncă o privire la panto i ei cu cataramă și talpă solidă. Purta ciorapi din bumbac, și nu din nailon ca ai Celiei. Îi era deja prea cald.

– Doamne, mă bucur să vă văd pe toți, exclamă Celia, uitându-se în jur, iar doamna Holden fu atât de mulțumită să o vadă, încât nici măcar nu o admonestă.

Lots? Lottie. Nu sta în spate, de-abia dacă te văd.

Lottie păși în față și permise să e sărutată. Un parfum dulceag persistă în aer după ce Celia se retrase. Abia se abținu să nu-și șteargă rujul de pe obraz.

– V-am adus o mulțime de lucruri de la Londra. Abia aștept să vi le arăt. Am luat-o puțin razna cu banii pe care mi i-a dat mătușa Angela. Of, Lots, abia aștept să-ți arăt ce ți-am cumpărat. Mi-a plăcut atât de mult, încât aproape că voiam să nu ți-l mai dau deloc.

– Ei bine, să nu stăm aici toată ziua, interveni doctorul Holden, care începuse să se uite la ceas. Să plecăm de lângă tren, Celie dragă.

– Da, trebuie să i epuizată. Trebuie să spun, nu mi-a plăcut ideea să călătorești singură atâta drum. I-am spus lui tati că trebuia să te luat el.

– Dar nu am fost singură, mami.

Doctorul Holden, care îi înșfăcase valiza și era deja la jumătatea drumului către ghișeul de bilete se opri și se întoarse.

În urma Celiei, din tren coborî un bărbat, aplecându-se ușor, apoi se opri în spatele ei. Sub un braț, ținea doi ananași uriași.

Zâmbetul Celiei era orbitor.

– Mami, tati, permiteți-mi să vi-l prezint pe Guy. Și n-o să ghiciți niciodată... suntem logodiți.

Doamna Holden stătea în fața măsuței de toaletă scoțându-și cu grijă agrafele din păr, cu privirea xată absent asupra re exiei din oglindă. Știuse dintotdeauna că lui Lottie avea să-i e greu când Celia începea să în orească. Era inevitabil ca Celia să-și arate originea la un moment dat. Și ea trebuia să admită că, la Londra, ica ei în orise într-un fel care nu putuse anticipat. Fetița ei se întorsese acasă arătând ca un model.

Susan Holden își puse cu grijă agrafele într-un mic vas din porțelan și îi așeză la loc capacul. Nu-i plăcea să admită cam cât de ușurată fusese când auzise că Celia se logodise. Și încă cu un tip cu un anumit statut. Fie de fericire pentru Celia, e din recunoștință că era acum „aranjată“, toți membrii familiei simțiseră, în felul lor, nevoia să sărbătorească. (Henry îi dăduse un sărut în fugă pe obraz, ceea ce nu-i stătea în re. Încă se simțea destul de înduioșată doar gândindu-se la asta.)

Dar reacția lui Lottie fusese de-a dreptul ciudată. Când tânărul coborâse din tren inițial, ea se holbase la el într-un fel aproape grosolan. De altfel, se holbaseră cu toții – Celia îi luase prin surprindere, la urma urmei. Doamna Holden trebuia să admită că probabil și ea se holbase puțin. Nu mai văzuse ananas de ani întregi. Dar Lottie nu-și luase ochii de la el. Doamna Holden observase asta, în special, încă fata se a ase chiar în raza ei vizuală. Fusese mai degrabă enervant. Și apoi, când Celia își anunțase logodna, toată culoarea i se scursese de pe chip. I se scursese la propriu, ca și cum ai urmărit-o alunecând la vale. Arătase destul de palidă ulterior. Aproape de parcă avea să leșine.

Celia nu observase. Ea era prea ocupată să-și arate inelul și să pâlăvrăgească despre nunți. Dar nu, chiar și în mijlocul acelei agitații, doamna Holden observase răspunsul ciudat al lui Lottie și simțise un vag

freamăt de alarmă. Chiar în timp ce asimila veștile date de ica sa cu un amestec de șoc și bucurie, se trezise studiindu-și ica adoptivă cu îngrijorare.

Poate că nu era atât de surprinzător. La urma urmei, nimeni altcineva în afara lui Joe nu ar interesat de ea, gândi doamna Holden, cu un amestec straniu de milă și mândrie pentru fata ei. Nu cu acea culoare a pielii. Și acel trecut.

Se întinse după crema emolientă și începu să-și îndepărteze sistematic fardul de pe obraji. „Poate că a fost nedrept să o luăm la noi, la urma urmei“, gândi ea.

„Poate că ar trebui să o lăsat în pace, să o lăsat cu rudele din Londra.“

„E posibil să-i dat speranțe.“

Capitolul 4

– Erau complet dezbrăcați. Vă spun, doamnelor, am simțit că o să leșin. Doamna Colquhoun își duse mâna la gură, de parcă amintirea ar îndurerat-o.

Chiar lângă poteca de lângă mare. Oricine ar putut să-i vadă.

Era posibil, își dădură seama doamnele din salon, în timp ce recunoșteau în sinea lor că era discutabil dacă altcineva în afară de Deirdre Colquhoun ar dat peste George Bern și Julian Armand bucurându-se de o baie matinală înviorătoare. De fapt, majoritatea erau foarte conștiente de faptul că doamna Colquhoun făcuse un număr neobișnuit de plimbări de-a lungul potecii de lângă mare în ultimele luni, chiar și pe vreme rece. Dar, desigur, nimeni nu voia să sugereze că acest lucru se datora vreunui alt lucru decât dorinței de a vedea dacă erau respectate standardele Merhamului.

– Nu au fost puțin cam nesăbuiți, în aceste ape?

– Îmi imaginez că erau mai degrabă vineți, remarcă doamna Ansty zâmbind.

Apoi se opri, când își dădu seama că nimeni altcineva nu considera subiectul amuzant.

– Și știți că el chiar mi-a făcut cu mâna? Cel tânăr? Chiar a stat acolo și mi-a făcut cu mâna... de parcă... puteam vedea...

Vocea doamnei Colquhoun se pierdu, mâna ei ind încă ridicată la gură, ca și cum și-ar amintit vreo nenorocire.

– Săptămâna trecută cânta, acel domn Armand. Pur și simplu stătea pe terasă cântând tare un soi de operă, imaginați-vă. În plină zi. Doamnele țâțâiră.

– Ceva german, cred, zise Margaret Carew, care era foarte pasionată de Gilbert și Sullivan¹⁰.

Urmă o scurtă pauză.

– Ei bine, zise doamna Ansty. Cred, doamnelor, că locuitorii acelei case încep să scadă calitatea orașului nostru.

Doamna Chilton își puse jos ceașca și farfurioara.

– Sunt din ce în ce mai îngrijorată pentru turiștii de vara viitoare. Dacă se duce vorba despre comportamentul lor? Avem o reputație de păstrat. Și nu vrem ca în uența lor să se răsfrângă asupra tinerilor noștri, nu-i așa? Dumnezeu știe ce se poate întâmpla.

Urmă o scurtă pauză în conversație. Nimeni nu voia să aducă în discuție incidentul de pe plajă cu Lottie și Celia. Dar Susan Holden era mult prea încântată de logodna Celinei ca să se mai simtă intimidată de acesta.

– Mai vrea cineva o bucată de ananas? Sau poate o felie de pepene?

Își făcu apariția pe ușă și se agită prin cameră, aplecându-se pentru a oferi feliuțe de fructe, pe care le așezase cu grijă pe bețișoare de cocktail și le aranjase în cercuri atrăgătoare (revista Good Housekeeping recomanda aranjarea estetică a alimentelor).

– Știți, e uimitor să te gândești cât de departe a călătorit acest fruct doar pentru a ajunge aici. I-am spus lui Henry aseară: „Probabil sunt mai mulți ananași în avioane acum decât oameni!” Râse, mulțumită de mica ei glumă. Haideți, gustați.

– E destul de diferit de cele la cutie, zise doamna Ansty, mestecând gânditoare. E aproape prea acru pentru gustul meu.

– Atunci ia niște pepene galben, dragă, zise doamna Holden. Are o aromă plăcută, ușoară. Știți, tatăl lui Guy importă fructe din tot felul de locuri uimitoare. Honduras, Guatemala, Ierusalim. Aseară ne-a povestit

despre fructe de care nu auzisem niciodată. Știați că există un fruct în formă de stea?

Se înroși la față de mândrie.

Doamna Ansty înghiți și tresări de plăcere.

– Ooh, pepenele ăsta galben e delicios.

– Trebuie să iei puțin acasă pentru Arthur al tău. Guy ne-a spus că o să-l roage pe tatăl lui să ne mai trimită de la Londra. Are o companie atât de mare! Iar Guy e singurul copil, deci va avea o afacere foarte respectabilă, pe care s-o preia într-o zi. Mai vrei niște ananas, Sarah? Sunt șervețele aici, doamnelor, dacă aveți nevoie.

Doamna Chilton zâmbi scortșos și refuză o a doua bucată. Toate erau mulțumite că Susan reușise să o logodească pe Celia fără probleme, dar nu se cădea ca vreuna să devină prea plină de sine.

– Trebuie să i atâ de ușurată, rosti ea cu grijă. Susan Holden își ridică privirea brusc.

– Ei bine... fetele pot așa o pacoste, nu? Suntem foarte bucuroase că ți-ai aranjat-o pe Celia. Și îi vom ține pumnii micuței Lottie. Deși ea nu a fost niciodată o pacoste prea mare pentru tine, nu-i așa, dragă?

Ea acceptă biscuitul Nice oferit de Virginia, care tocmai intrase cu o tavă cu ceai.

Zâmbetul doamnei Holden devenise din nou foarte nesigur.

Doamna Chilton se lăsă pe spate pe scaun și-i zâmbi încurajator.

– Haideti, doamnelor, ce putem face în legătură cu casa Arcadia? M-am tot gândit... poate că cineva ar trebui să discute cu ei. Cineva cu greutate, ca Alderman Elliott. Dar cred că ar trebui să li se spună acelor boemi sau orice ar crede ei că sunt. Nu cred că ei înțeleg cam cum merg lucrurile în Merham.

Lottie stătea întinsă în patul ei, pretinzând că citește, încercând să nu asculte sunetele de râsete de afară, unde Celia și Guy jucau tenis pe peluză, fără să ia în seamă, se pare, vântul năprasnic și excesul de zel al lui Freddie, în calitate de băiat de mingi.

Se holbă acuzator la pagina din fața ei, conștientă că se uita la același paragraf de aproape patruzeci de minute. Dacă ar întrebat-o cineva despre ce era vorba, nu ar putut să răspundă. Pe de altă parte, despre orice ar

întrebat-o, nu ar putut să răspundă. Pentru că nimic nu avea sens. Universul explodase, se fărâmițase și toate bucățelele aterizaseră în locul greșit. Doar că numai Lottie observase. O auzi pe Celia țipând acuzator, strigătul se pierdu în chicote zgomotoase și dincolo de ele, vocea lui Guy, mai măsurată, instruind-o în legătură cu ceva. Și vocea lui trăda un hohot de râs, dar el și-l stăpânise pe al său.

Lottie închise ochii și încercă să respire. Știa că din clipă în clipă Celia avea să trimită pe cineva sus s-o cheme să li se alăture. Poate pentru a forma un grup comic de patru, dacă Freddie cerea să e lăsat să joace. Cum putea să-și explice aversiunea subită față de tenis? Cum putea să-și explice reticența de a merge afară? Cât avea să dureze până când cineva avea să-și dea seama că nu era vorba despre Lottie purtându-se „antisocial“, cum o acuzase râzând Celia, că nu era vorba doar despre o altă ciudățenie de-a ei această reticență subită de a-și petrece timpul cu cea mai bună prietenă?

Se uită la bluza cea nouă care atârna de mânerul ușii. Doamna Holden îi aruncase una din „privirile“ ei, când ea îi mulțumise Celiei pentru cadou. Știa că o considerase nepoliticoasă. Lottie ar trebuit să se arate mai încântată. Era o bluză foarte drăguță.

Dar Lottie nu spusese mare lucru. Pentru că Lottie nu fusese în stare să spună nimic. Cum ar putut? Cum ar putut să explice că din prima clipă în care îl văzuse pe Guy, tot ce știa, tot ce credea, dispăruse? Cum să explice durerea usturătoare a chipului său familiar, bucuria amară a recunoașterii, certitudinea profundă că ecare părticică din trupul ei îl cunoștea deja pe acest bărbat? Trebuiau să e – nu era ea plăsmuită din același porțelan uman ca al lui? Cum să-i spună Celiei că nu se putea căsători sub nici o formă cu bărbatul pe care îl adusese acasă ca logodnic?

Pentru că el îi aparținea lui Lottie.

– Lottie! Lots!

Vocea pluti în sus, adusă de vânt. Exact cum știa că avea să se întâmple.

Așteptă până o strigă din nou, apoi deschise geamul. Se uită în jos. Încercă să-și mențină privirea pe fața ridicată a Celiei.

– Nu plictisitoare, Lots! Nu înveți pentru examene acum.

– Mă cam doare capul. O să cobor mai târziu, zise ea. Până și vocea îi suna diferit.

– A stat acolo toată ziua, zise Freddie, care arunca mingi de tenis în zidul casei.

– Ei, haide, lasă. O să mergem la Bardness Point. Ai putea să-l aduci pe Joe. Să m patru. Haide, Lots. De-abia dacă te-am văzut.

Se întrebă dacă Celia își dădea seama că zâmbetul ei era fals. O dureau colțurile gurii.

– Mergeți voi. Eu o să aștept să-mi treacă durerea de cap. O să facem ceva mâine.

– Plictisitor, plictisitor, plictisitor. Și i-am tot spus lui Guy ce în uență negativă ai asupra mea... O să crezi că mint, nu-i așa, scumpule?

– Mâine. Promit.

Lottie își trase capul înapoi în dormitor, astfel încât să nu trebuiască să-i vadă îmbrățișându-se. Se întinse cu fața în jos pe pat. Și încercă să-și aducă aminte cum se respiră.

Guy Parnell Olivier Bancro se născuse în Winchester, ceea ce-l făcea, teoretic, englez. Dar acesta era singurul lucru englezesc la el. Totul – de la pielea bronzată, atât de în dezacord cu majoritatea tenurilor palide englezești din jur, până la atitudinea lui relaxată, timidă – îl făcea să e diferit de tinerii pe care îi cunoscuseră Lottie și Celia. De cei din Merham, în orice caz. Era un tânăr reținut, politicos, rezervat, dar cu toate astea avea înfățișarea elegantă, nonșalantă a moștenitorului evident, greu de surprins și mereu pregătit pentru lucrurile bune care aveau să se întâmple. Nu părea să e chinuit de introspecții precum Joe, nici să e condus de competitivitatea încăpățânată a celorlalți băieți. Se uita cu ochii mari în jur, de parcă s-ar amuzat întruna de vreo glumă inopinată, ocazional izbucnind fără inhibiții în hohote vesele de râs. (Era genul de bărbat căruia nu te puteai abține să nu-i zâmbești, îi mărturisise doamna Holden soțului ei. Însă nu e mai puțin adevărat că Guy o făcea să zâmbească mult; odată ce trecuse peste șocul logodnei rapide a icei sale, ea îl tratase cu la fel de multă îngăduință ca pe un u prim născut.) Guy părea tot atât de netulburat de un om care aștepta într-o stație de taxiuri pe cât era de perspectiva de a-i cere o cial doctorului Holden mâna fetei lui. (Nu o făcuse încă. Oricum, nu era acolo decât de vreo două zile, iar doctorul Holden fusese extrem de ocupat.) Dacă era cam pasiv,

ceva mai puțin comunicativ decât i-ar plăcut familiei Holden, atunci ei nu aveau de gând să-l judece pentru asta – calul de dar și toate cele.

Dar nici unul dintre aceste lucruri nu trebuia să e o surpriză. Pentru că Guy Bancro își petrecuse majoritatea vieții liber de convențiile sociale rigide din școlile publice pentru băieți sau din cercurile sociale din micile orașe. În calitate de u unic, crescuse ca veritabila lumină (gluma lui) a ochilor tatălui său și, după o perioadă scurtă și lipsită de succese într-o școală cu internat britanică, fusese reprimat în sânul familiei și târât, cu arme și bagaje, din zona tropicală în zona subtropicală, pentru că Guy Bertrand Bancro Senior, recunoscând cu perspicacitate apetitul britanicilor pentru fructe exotice, își construisese rapid afacerea de importuri, găsind modalități de a le satisface pasiunea crescândă.

Guy, ca urmare, își petrecuse copilăria rătăcind pe imensele terenuri cu pomi fructiferi din Caraibe, unde tatăl său se stabilise inițial, explorând plajele pustii, împrietenindu-se cu copiii muncitorilor negri, educat sporadic de tutori când tatăl său își amintea să-i angajeze. Guy nu avea nevoie de educație formală, exclama el. (Îi plăcea foarte mult să exclame. Asta ar putea explica de ce Guy era mai degrabă tăcut.) Ce bine îi făcuse vreodată anul 1066 sau toate celelalte? Cui îi păsa cât de multe neveste avusese Henric al VIII-lea? (Regele cu greu putea să î

țină pasul.) Tot ce învățase era de la Școala Încercărilor Grele. Absolvise (maică-sa obișnuia să ridice comic din sprâncene în acest moment) Universitatea Vieții. Nu, băiatul avea să învețe mult mai multe lăsat liber să exploreze sălbăticia. Mai multe despre geografia – compară și vezi diferențele între câmpurile de culturi terasate din China centrală cu culturile agricole de la câmpie din Honduras –, mai multe despre politică, mai multe despre oamenii reali, despre civilizațiile și credințele lor. Matematica o putea învăța din registrele contabile. Biologia – doar să se uite la viața insectelor!

Însă ei știau cu toții adevăratul motiv. Lui Guy Senior îi plăcea să-l aibă prin preajmă. Apărut târziu și mult dorit, băiatul era tot ce-și dorise vreodată. Nu-i înțelegea pe acei părinți care voiau să-și expedieze odraslele la studiu în școli private vechi, sufocante, unde aceștia aveau să învețe să-și păstreze

cumpățul și să e snobi și poate și ticăloși – „Da, dragă“, îl întrerupea ferm mama lui Guy în acest punct. „Cred că te-ai făcut înțeleș.“

Guy le povestise astea pe parcursul mai multor mese în familie. Sărise peste partea cu ticăloșia, dar Celia i-o spusese în timp ce stăteau amândouă întinse în pat, vorbind pe întuneric. Ei bine, Celia vorbise. Lottie se prefăcuse în zadar adormită, închipuindu-și că singura ei speranță pentru a-și păstra sănătatea psihică era de a nu suprapune imaginea lui Guy cu orice fel de realitate umană.

Ele nu erau singurele care vorbeau despre Guy. Doamna Holden fusese destul de tulburată de menționarea nonșalantă a prietenilor lui negri și îl întrebase pe doctorul Holden, în mod repetat, după aceea, dacă el credea că asta era bine.

– Ce te îngrijorează, femeie? răspunsese doctorul Holden iritat. Că e molipsitor? Lucrurile erau diferite acolo, explicase el, în cele din urmă, când expresia rănită de pe chipul doamnei Holden zăbovi mai mult decât de obicei în astfel de situații. Probabil băiatul nu avea prea multe ocazii să întâlnească alți concetățeni. Și, în plus, Susan, vremurile se schimbă. Uită-te la imigrație. (El mai curând ar dori să-și citească ziarul în tihnă.)

– Ei bine, doar mă întreb dacă nu trădează puțină... delăsare din partea părinților lui. Cum se presupune că se educă un copil dacă el se amestecă doar cu... angajații?

– Deci, reamintește-mi să o concediez pe Virginia.

– Po im?

– Ei bine, nu putem permite ca Freddie și Sylvia să vorbească cu fata, nu-i așa?

– Henry, te faci că nu pricepi. Sunt sigură că familia lui Guy e foarte bine. Eu doar cred că... educația lui pare... puțin neobișnuită, asta-i tot.

– Susan, e un tânăr de ispravă. Nu are nici un tic, nici o diformitate evidentă, tatăl lui e extrem de bogat și vrea să o ia pe ușuratică noastră tânără și problematică din grija noastră. În ceea ce mă privește, ar putut să e crescut cântând la tobe bongo și mâncând capete de om.

Doamna Holden nu știuse dacă să râdă sau să e consternată. Uneori era atât de greu să te adaptezi la simțul umorului lui Henry.

Lottie nu era conștientă de nici unul dintre aceste lucruri. La mese, își petrecuse majoritatea timpului concentrându-și atenția asupra supei sau rugându-se ca nimeni să nu o întrebe de vorbă. Chiar nu trebuia să-și facă griji. Doamna Holden era prea ocupată să-l descoasă pe Guy despre familia lui și despre ce credea mama lui despre viața în Marea Britanie, în vreme ce doctorul Holden puse întrebarea ciudată dacă tatăl lui avea să e afectat de toate acele neazuri cauzate de reforma funciară din Guatemala și dacă Războiul Rece chiar avea să schimbe ceva pentru comerțanții de peste mări.

Pentru că îi era prea greu să e lîngă el. Era prea greu să-i asculte vocea (când o mai auzise înainte? Trebuie să o mai auzit. Timbrul îi era întipărit în adâncul su etului ei). Apropierea lui îi făcea gândurile să se amestece, până în punctul în care ea era sigură că avea să se dea de gol. Mirosul lui, acel iz dulce abia sesizabil, de parcă încă mai purta tropicele în propriul trup, o făcuse să se poticnească și atunci când rostise cuvinte odată bine cunoscute. Deci, era mai în siguranță să nu se uite la el. Mai în siguranță să nu-i vadă chipul frumos. Mai în siguranță să nu trebuiască să o privească pe Celia punându-și brațul posesiv pe după umărul lui sau mângâindu-i părul distrată. Mai în siguranță să stea deoparte. Mai în siguranță să stea deoparte.

– Lottie? Lottie? Te-am întrebat de trei ori dacă vrei fasole verde. Ți s-au înfundat urechile?

– Nu, mulțumesc, șopti Lottie și încercă să-și calmeze bătăile inimii.

El se uitase o dată la ea. Doar o dată, când ea rămăsese încremenită pe peron, aproape doborâtă de șocul avut la reacția față de el. Ochii lui, când îi întâlniseră pe ai ei, țintiseră asupra ei ca niște gloanțe gemene.

– E un D.

– Nu, nu, te uiți la el din unghiul greșit. Ar putea arăta ca un G.

– Of, mami. Chiar așa. Nu poți să trișezi.

– Nu, sincer, draga mea. Uite. Chiar e un G. Nu e minunat?

Lottie intrase în bucătărie să-și ia un pahar cu lapte. Nu mai mâncase cum trebuie de câteva zile și, indu-i greață, sperase că laptele ar putea să-i calmeze stomacul. Nu se așteptase să le găsească pe Celia și pe mama ei uitându-se peste umăr pe podeaua de dale a bucătăriei. Doamna Holden

avea un aer de veselie neobișnuit pentru ea. La sunetul pașilor lui Lottie, își ridică privirea și îi oferi un rar zâmbet lipsit de rezerve.

– Eu... Eu am venit doar pentru niște lapte.

– Uite, Lottie. Vino aici. Este foarte probabil un G din acest unghi, nu crezi?

– Of, mami.

Celia râdea în hohote. Părul i se separase în șuvițe aurii, dintre care una i se lipise de obraz.

Lottie se uită x la podeaua de la bucătărie. Era acolo o bucată de coajă de măr, curățată cu grijă în formă de spirală alungită, zăcând într-o curbă inegală.

– E cu siguranță un G.

– Nu înțeleg, zise Lottie, încruntându-se.

Doamna Holden o certa pe Virginia dacă lăsa resturi de mâncare pe jos. Se pare că acestea aveau să încurajeze dăunătorii.

– G de la Guy. Niciodată nu am văzut vreuna mai clară, zise doamna Holden cu hotărâre, înainte să se aplece și să o ridice. Se strâmbă puțin: încă își mai cumpăra corsete prea mici.

– O să-i spun lui Guy că a fost un D. Va teribil de gelos. Pe cine cunoaștem noi al cărui nume începe cu D, Lots?

Ea abia dacă le văzuse vreodată pe Celia și pe mama ei râzând împreună. Celia obișnuise să spună că mama ei era cea mai enervantă femeie de pe pământ. Asta o făcea să simtă că Celia se alăturase vreunui club nou, de parcă ele amândouă merseseră mai departe și o lăsaseră în urmă.

– Îmi voi lua laptele.

– Elvis cu pelvis, zise Freddie, care intră, ținând mecanismul unui vechi ceas de mână făcut bucăți.

– Am spus D, idiot mic.

Dar Celia o spuse cu afecțiune.

„Nu-i de mirare că e drăguță cu toată lumea, gândi Lottie. Și eu aș drăguță cu toți.“

– Știi, mami? Guy zice că buzele mele sunt ca petalele.

– Pedale de bicicletă, zise Freddie, râzând în hohote. Au!

– D de la drăgălaș. D de la dulce. El e puțin visător, nu-i așa, mami? Mă întreb unde dispare câteodată. Vrei să facem una și pentru tine, Lottie? Ar putea ieși ca un J, nu se știe niciodată...

*

– Nu știi ce-a pățit fata asta, zise doamna Holden, în spatele lui Lottie, care se îndepărta tensionată.

– Of, Lottie e Lottie. O să e bine. E doar furioasă în legătură cu ceva. Celia își netezi părul la spate și își veri că re exia în oglinda de deasupra șemineului. Uite cum facem, mai fă-mi una. Cu mărul acela verde de acolo. Vom folosi un cuțit mai ascuțit de data asta.

I se oferi o slujbă la Shelford's Shoes, la capătul îndepărtat al promenadei. O acceptă, nu pentru că era nevoită – doctorul Holden îi spusese că era bine-venită să aștepte o vreme și să decidă ce voia să facă –, ci pentru că îi era mult mai ușor să e trei zile pe săptămână la magazinul de încălțăminte decât la familia Holden. Și era aproape imposibil să ajungi la Arcadia. Erau spioni prin tot orașul, doar așteptând să îndepărteze prin avertizări pe oricine se aventura în direcția Casei Păcatului.

Guy era plecat de o săptămână și în acea perioadă scurtă de timp ea fusese din nou în stare să respire, aproape că reușise să pară normală. (Din fericire, Celia era atât de prinsă în mica ei bulă de dragoste, încât nu se interesase cu adevărat de ceea ce acum doamna Holden numea „episoadele“ lui Lottie.) Dar el se întorsese și le povestise că tatăl său îi spusese: „Distrează-te nițel, ia-ți o mică vacanță“, înainte să-și înceapă cariera de novice în afacerea familiei. Iar Lottie, care se încovoiasse la propriu de greutatea aleanului pe care îl purta după sine, se pregătise pentru și mai mult din aceeași problemă.

Mai rău, acum locuia cu ei. El mersese prin împrejurimi în căutare de găzduire, întrebuse familia Holden dacă exista vreun loc special pe care l-ar recomanda – pensiunea aceea a doamnei Chilton, de exemplu. Dar doamna Holden nici nu voise să audă despre asta. Îi eliberase o cameră pe Woodbridge Avenue. La capătul îndepărtat al casei, se înțelege. Cu toaletă proprie. Ca să nu e nevoie de nici o plimbare prin casă în toiul nopții, nu-i așa? („Foarte înțelept, dragă“, comentase doamna Chilton. „Nu te pui cu hormonii“.) Dar nici nu se pusese problema ca el să nu locuiască împreună

cu ei. Domnul Bancro Senior avea să vadă că familia lor era primitoare. Cu o casă mare. Genul de familie cu care oricine ar aspira să se înrudească. Iar lada enormă cu fructe exotice pe care o trimitea în ecare săptămână în loc de bani de chirie nu strica nici ea, după cum se știe. Nu avea rost ca Sarah Chilton să primească asta.

Și trei zile pe săptămână Lottie cobora resemnată dealul și traversa parcul municipal, pregătindu-se pentru o zi de îndesat picioare de mărimea 42 în panto cu baretă mărimea 41 și întrebându-se cât de mult timp avea să e în stare să trăiască cu această intensitate a durerii și a dorului. Joe tot nu venise. Îi luase aproape zece zile să observe.

Se hotărâră asupra unei scrisori. O invitație. Existau modalități de a-i convinge pe oameni să facă ce voiai fără confruntare, spusese doamna Holden. Iar doamna Holden era foarte interesată să evite confruntarea. Doamnele din salon îi scriseră o scrisoare politicoasă doamnei Julian Armand, întrebând-o dacă ar interesată să li se alătore, să ia împreună o gustare și să cunoască puțin societatea locală. Ar plăcerea lor, declarară ele, să întâmpine un susținător pasionat al artelor. Locuitorii casei Arcadia jucaseră, în mod tradițional, un rol în viața socială și culturală a orașului. (Acea ultimă parte nu era neapărat adevărată, după cum spuse doamna Chilton, dar orice femeie care face două parale s-ar simți obligată să participe.)

- Frumos spus, zise doamna Colquhoun.
- Toate drumurile duc la Roma, zise doamna Chilton.

Lottie era pe punctul de ieși, când o opri doamna Holden. Își propusese să se ducă acasă la Joe. Trecuse prea mult timp și, închisă în propriul purgatoriu, decisese că orice diversiune ar bine-venită, chiar și una care implica declarațiile emfatice ale devotamentului lui Joe. Poate că acum ajunsese să-l simpatizeze mai mult. În de nitiv, ea avea parte de o lecție dură și neașteptată despre suferința din dragoste neîmpărtășită.

- Lottie, tu ești?

Lottie se opri pe hol, o ând în sinea ei. Ar făcut aproape orice să evite să e dusă în fața doamnelor din salon. Detesta acele priviri pline de o înțelegere compătimitoare de pe chipurile lor, recunoașterea tacită, plină de duiosie a

locului ei din ce în ce mai șubred în familia Holden. S-ar putea să-i placă să-și găsească ceva permanent în curând, spusese doamna Holden de mai multe ori deja. Poate să lucreze la un magazin universal elegant. Era unul frumos în Colchester.

- Da, doamnă Holden.
- Poți să intri, dragă? Trebuie să-ți cer o favoare.

Lottie intră încet în salon, zâmbind șovăielnic și nesincer către chipurile atente din fața ei. Camera, a cărei temperatură fusese ridicată ne resc de mult de proaspăt montatul șemineu pe gaz, era impregnată de mirosurile supraîncălzite de pudră ușor râncedă și parfum solid Coty.

- Mă duceam în oraș, zise ea.
- Da, dragă. Aș dori însă să duci o scrisoare pentru mine pe drum. Deci, asta era. Se relaxă și dădu să plece.
- La casa actriței. Știi care. Lottie se întoarse.
- Arcadia?
- Da, dragă. E o invitație.
- Dar ați spus că nu trebuie să mergem acolo. Ați spus că era plină de...

Se opri, încercând să-și aducă exact aminte cum se exprimase doamna Holden.

- Da, da, sunt perfect conștientă de ce am spus. Dar lucrurile s-au schimbat. Și am decis să facem apel la discernământul doamnei Armand.
- Bine, zise Lottie, luând plicul. La revedere.
- Nu o poți lăsa să se ducă singură, interveni Deirdre Colquhoun.

Susan Holden privi în jur. Urmă o scurtă pauză, timp în care doamnele se uitară unele la altele.

- Ei bine, nu poate să se ducă singură.
- Cred că are dreptate, dragă. După... toate. Mai bine ar merge cu cineva.
- Sunt sigură că voi în deplină siguranță, zise Lottie, cu o oarecare iritare.
- Da, dragă. Dar trebuie să accepți că sunt unele lucruri pe care cei mai în vârstă le știu mai bine. Unde e Celia, Susan?

–

Se coafează, zise doamna Holden, care începea să pară tulburată. Apoi o să se uite pe niște reviste pentru mirese. E mai bine să i pregătit pentru lucrurile astea...

- Ei bine, fata nu poate să se ducă singură, zise doamna Colquhoun.
- Mai e Guy, se hazardă doamna Holden.
- Atunci trimite băiatul cu ea. Va în siguranță cu el.

Doamna Chilton păru mulțumită.

- G-Guy? se bâlbâi Lottie, îmbujorându-se.
- E în birou. Du-te și adu-l, dragă. Cu cât mai repede ajungeți acolo, cu atât mai repede vă veți întoarce acasă. În plus, îi va face bine lui Guy să iasă. A stat închis în casă cu Freddie toată dimineața. Sărmanul băiat e foarte răbdător, zise ea, ca explicație.

- D-dar n-o să pățesc nimic dacă merg singură.
- Ești extrem de puțin sociabilă acum, zise doamna Holden. Sincer, tot ce pot face e să o târăsc afară din cameră. Nu se mai vede cu prietenul ei Joe, biata Celia abia dacă o poate ademeni să iasă... Haide, Lottie. Încearcă să i puțin politicoasă, bine?

Doamna Holden ieși din cameră să-l caute pe Guy.

- Cum e serviciul, dragă? Merge bine?

Doamna Chilton trebui să întrebe de două ori.

- Bine, zise Lottie, chinându-se să e atentă, conștientă că altfel ar dovedi un alt exemplu al caracterului ei ursuz.

– Trebuie să vin pentru cizme de iarnă. În mod cert am nevoie de o pereche. Ați adus deja vreun model drăguț, Lottie? Ceva cu puțină lână în căptușeală? Of, Doamne, el avea să intre în cameră. Și ea va trebui să-i vorbească.

- Lottie?
- Cred că mai vindem încă sandale, șopti ea.

Doamna Chilton ridică o sprânceană către doamna Ansty.

- Voi trece mai târziu, spre sfârșitul săptămânii.

Lottie reușise să iasă din cameră fără să se uite la el. Îl salutase scurt din cap când el îi spusese „bună“, apoi se uitase în podea, fără să ia în seamă privirile exasperate schimbate rapid de femeile mai în vârstă. Dar acum că ei doi ieșiseră din casă și mergeau repede pe drum, Lottie se trezi într-o mare dilemă, sfâșiată între dorința disperată de a fugi de el și agonia de a considerată de el ignorantă și nepoliticoasă.

Vârându-și adânc mâinile în buzunare, cu fața aplecată în fața vântului, ea se concentrează să respire normal. Era aproape inimaginabil să ia în considerare orice altceva. „În curând, el va plecat“, își repeta ea ca o mantră. „Și apoi pot forța lucrurile să e din nou ca înainte.“

Lottie era atât de adâncită în gânduri, încât îi luă câteva minute să-l audă.

– Lottie? Lottie, hei, încetinește...

Ea se opri și aruncă o privire în spate, sperând că vântul care-i răvășea părul avea să-i ascundă îmbujorarea care i se întinse repede pe toată fața. El întinse o mână, ca și cum ar vrut s-o oprească.

– Ne grăbim?

Vocea lui avea un ușor accent, de parcă țările acelea ale tinereții lui cu oameni care vorbesc liber îi rotunjiseră colțurile. Se deplasa grațios, ca și cum exista plăcere în simplul fapt că te mișcai, ca și cum nu ar existat limite zice care să-l oprească.

Lottie căută un răspuns.

– Nu, zise ea. Scuze.

Merseră în continuare, mai încet de data asta, în liniște. Lottie încuviință din cap un salut către unul dintre vecinii ei, care-și ridică pălăria către amândoi, observând:

– Cam bate vântul.

– Cine era?

– Domnul Hillguard.

– El e cel cu câinele?

– Acela e domnul Atkinson. O usturau obrazii. El are și mustață.

„O mustață. O mustață“, se mustră ea. „Cine naiba observă mustața cuiva?“ Începu să iuțească pasul în timp ce se îndreptau spre dealul către

–

Arcadia. „Dă, Doamne, să se termine curând“, se rugă ea. „Dă, Doamne, să-și amintească de vreun comision pe care trebuia să îl facă în oraș. Te rog doar lasă-mă să trăiesc.“

– Lottie?

Ea se opri, stăpânindu-și lacrimile. Începea să se simtă ușor isterică.

Lottie, te rog așteaptă.

Fata se întoarse. Se uită la el direct pentru a doua oară. Stătea în fața ei, cu ochii căprui imenși așezați pe un chip prea frumos. Nedumerit. Pe jumătate zâmbind. – Te-am supărat?

– Po im?

– Nu sunt sigur ce-am făcut, dar mi-ar plăcea să știu.

„Cum poți să nu știi?“ gândi ea. „Cum poți să nu vezi? Oare nu vezi în mine ceea ce văd eu în tine?“ Ea așteptă o clipă înainte să răspundă. Doar în caz că el vedea.

Voia să plângă de exasperare când el nu o făcu.

– Nu ai făcut nimic, zise ea și începu să meargă din nou, astfel încât el să nu vadă cât de tare își mușca obrazii.

– Hei. Hei.

O apucă de mânecă.

Ea își trase brațul de parcă o arsese.

– M-ai evitat de când am ajuns aici. E vreun lucru ciudat legat de mine și de Celia? Știi că voi ați fost întotdeauna apropiate.

– Sigur că nu, zise ea arțăgos. Acum, te rog, să mergem. Sunt foarte ocupată astăzi.

– Nu văd cum, se auzi vocea din spatele ei. Tu pari să-ți petreci majoritatea timpului închisă în camera ta.

Lui Lottie i se puse un nod în gât. O sufoca. O usturau ochii din cauza lacrimilor. „Fă-l să plece, Doamne. Te rog. Nu e corect să-mi facă asta.“ Dar Guy veni din nou lângă ea.

– Știi, îmi amintești de cineva. Nu o privi de data asta. Doar continuă să meargă alături de ea. Încă nu-mi dau seama de cine. Dar o să-mi aduc aminte. Asta este casa?

Leșind din bătaia vântului, soarele îi scaldă spatele cu căldură. Lottie merse mai puțin energic pe alee, pietrișul scârțâindu-i sub picioare. Ajunsese la jumătatea drumului către casă, când își dădu seama că nu mai auzea pașii lui.

– Uau! El stătea în spate, cu o mână ridicată la sprâncene, mijindu-și ochii în lumina soarelui. Cine locuiește aici?

–

Adeline. Și soțul ei, Julian. Și niște prietenii de-ai lor.

– Nu e ca o casă englezească. E ca una dintre casele în care am crescut. Of, uau! Rânjea acum, mergând către casă, uitându-se în sus la ferestrele pătrate și la albul decolorat al fațadei. Știi, nu sunt atât de înnebunit după casele britanice. Tipul tradițional victorian sau toate casele acelea imitând stilul Tudor. Mi se par destul de întunecate și de mici. Chiar și casa părinților Celinei. Aceasta e mai mult în stilul meu.

– Îmi place, zise Lottie.

– Nu aș crezut că sunt case ca aceasta aici.

– Cât a trecut de când n-ai mai locuit aici? El se încruntă gânditor.

– Vreo douăzeci de ani. Aveam în jur de șase ani când am plecat prima dată din

Anglia. Intrăm?

Lottie se uită la plicul din mâna ei.

– Nu sunt sigură, zise ea. Presupun că am putea doar să o băgăm în cutia poștală...

Se uită cu jind la ușă. Trecuseră aproape două săptămâni de când nu mai fusese acolo. Celia nu voise să vină cu ea. „Of, adunătura aia“, rostise ea disprețuitor. „Un grup de neadaptați social. Trebuie să vii la Londra, Lots. Să te distrezi cu adevărat. Ai putea să cunoști pe cineva“.

– Nu ar trebui să-i plac, explică ea. Pe oamenii care locuiesc aici. Dar îi plac. Guy se uită la ea.

– Atunci să intrăm.

Frances fu cea care deschise ușa, nu Marnie.

– A plecat, explică ea, întorcându-se înapoi la capătul holului, ștergându-și solzii de pește de pe mâini pe un șorț alb care nu i se potrivea. Ne-a părăsit. O chestiune destul de neplăcută. Nici unul dintre noi nu e foarte priceput la treburile casnice. Trebuie să pregătesc pește pentru cină. Am făcut o dezordine îngrozitoare în bucătărie.

– Acesta e Guy, zise Lottie.

Dar Frances doar utură din mână. Veneau prea mulți musa ri la Arcadia pentru a face prezentările formale cu adevărat utile.

Adeline e afară, pe terasă. Trebuie să plani ce pictura murală.

În timp ce Guy se uita lung în jur prin casă, Lottie îi studia pe furiș pro lul. „Zi ceva îngrozitor“, se rugă ea. „Dezaprob-o pe Frances. Fă-mă să nu-l mai plac. Te rog.“

– Ce pește e? zise el.

– Păstrăv. Chestii cleioase îngrozitoare. Au zburat prin toată bucătăria.

– Vreți să încerc eu? Mă pricep destul de bine la eviscerat peștele. Ușurarea lui Frances era aproape palpabilă.

– Of, ai face asta? zise ea și îl conduse în bucătărie, unde doi păstrăvi curcubeu sângerau discret pe masa decolorată din lemn. Nu știu de ce a plecat. Dar întotdeauna era supărată pe noi în legătură cu ceva. Mi-era cam teamă de ea la sfârșit, bătrână plină de toane.

– Ne dezaproba. Menajul nostru. Adeline apăruse în pragul ușii.

Purta o fustă neagră lungă și plisată și o bluză albă, cu cravată neagră. Zâmbi, cu ochii pe Guy.

– Cred că ea s-ar simțit mai confortabil cu cineva... cineva mai tradițional. Neai adus un nou musa r, Lottie?

– Acesta e Guy, zise Lottie. Apoi se forță să adauge: Logodnicul Celiei.

Privirea lui Adeline se mută de la Guy la Lottie și înapoi. Ea se opri, de parcă sar gândit la ceva, apoi își ridică mâna ca salut. – Încântată să te cunosc, Guy. Și ar trebui să te felicit. Urmă o scurtă pauză.

– Niciodată nu reușim să păstrăm menajerele pentru prea multă vreme. E bun cuțitul acesta? Nu e foarte ascuțit.

Frances ridică cuțitul însângerat.

Guy încercă lama pe degetul mare.

– Nu e de mirare că aveți probleme. E la fel de ascuțit ca un cuțit pentru unt. Aveți o pilă de ascuțit? O să vi-l ascut eu.

– Bănuiesc că ar trebui să angajăm pe altcineva, zise Frances. Noi nu ne gândim niciodată la lucruri precum ascuțirea cuțitelor.

Ea își frecă distrată obrazul, murdărindu-se, fără să vrea, de sânge. – Of, e atât de plictisitor să-ți găsești angajați.

↑

Adeline păru pentru scurt timp iritată. Își duse teatral mâna la frunte.

–

– Niciodată nu mă pot gândi să pun întrebările potrivite. Și niciodată nu veri c dacă fac lucrurile care trebuie făcute. Nici măcar nu știu ce ar trebui să facă.

– Și ei întotdeauna sfârșesc prin a furioși pe noi, zise Frances.

– Aveți nevoie de angajați care să vă gestioneze angajații, zise Guy, care, cu mișcări abile și largi, ascuțea lama de pilă.

– Știi, cred că ai dreptate, zise Adeline.

Pesemne îl simpatizează, observă Lottie: ea păstra acel zâmbet pentru oamenii în prezența cărora se simțea relaxată. O cunoștea pe Adeline de su cient de multă vreme ca să recunoască celălalt fel, în care colțurile gurii se ridicau, dar nu și ochii. Lottie, între timp, se holba pur și simplu la Guy, hipnotizată de șuieratul metronomic al metalului de metal, fulgerarea repetată a brațului său bronzat sub cămașă. Era atât de frumos: pielea lui arăta aproape șlefuită, lumina de la geamuri re ectându-se pe pomeții lui. Părul, demodat de lung, cădea în straturi blondînchis, închizându-se la culoare către guler, adăpostind parcă secrete dedesubt. Pe sprânceana stângă câteva re la îmbinarea cu arcada erau albe, posibil rezultatul vreunui accident. „Pariez că Celia nu a observat asta“, gândi Lottie absentă.

„Pariez că ea nu vede jumătate din lucrurile pe care le pot vedea eu.“

Adeline văzu însă.

Lottie, pierdută în reverie, simți căldura crescândă a privirii ei și, întorcându-se spre ea, se trezi îmbujorându-se, de parcă ar fost prinsă săvârșind o fărădelege.

– Și unde e Celia astăzi?

– Se coafează. Doamna Holden l-a rugat pe Guy să vină cu mine.

Nu intenționase să sune ca o autoapărare. Însă Adeline doar încuviință din cap.

– Gata! Guy ridică unul dintre păstrăvi: spălat și eviscerat, acesta atârna amenințător de coadă. Vreți să vă arăt cum să-l faceți pe celălalt?

– Aș prefera să o faci tu în locul meu, zise Frances. Îți ia aproape o zecime din timp.

– Încântat, zise Guy.

În timp ce îl urmărea cum despică cu grijă burta sclipitoare de la cap la coadă, Lottie se trezi că începe să plângă.

Lottie făcu un ceai pe care-l băură afară pe terasă. Frances chiar nu se pricepea la treburile casnice. Uitase să strecoare primul ceainic pe care îl făcuse, astfel încât

laptele era presărat de frunze negre de ceai. La al doilea, uitase să adauge ceai cu totul și arătase de parcă era pe punctul de a plânge, când acest fapt fu menționat cu blândețe. Adeline considerase că era amuzant și le oferi vin în loc. Dar Lottie, îngrijorată ca Guy să nu-și facă o părere proastă despre ele, refuzase și preluase sarcina de a prepara ceaiul. Era bucuroasă de puținul timp pentru sine. Se simțea ca și cum ar început se electrizeze și să sfârșie, incapabilă să controleze direcția curentului.

Când ieși, ducând tava cu serviciul desperecheat din porțelan, Adeline îi arăta lui Guy începuturile unei picturi murale. În perioada în care Lottie nu le mai vizitase, linii ciudate prinseseră a apărea pe suprafața albă, siluete împingându-se între ele de-a lungul zidului. Guy, cu spatele spre ea, urmări cu unghia lui pătrată una dintre linii. Gulerul deschis i se dăduse la o parte, dezvăluind o ceafă foarte bronzată.

– Tu ești aici, Lottie. Uite, te-am pus la depărtare de George, indică nu am vrut să te simți ofensată. E un bărbat nehibzuit, zise Adeline. Creierul lui e plin de economie rusească și altele asemenea, care par să lase prea puțin loc pentru sensibilitate.

Antebrațul lui era acoperit peste tot de re mici, blonde, de păr; la fel de n ca puful de pe aripa unui uture. Lottie vedea ecare rișor.

– Vreau să te reprezint ducând ceva, Lottie. Poate un coș. Pentru că o postură ușor aplecată va dezvălui acea calitate mlădioasă a ta. Și vreau ca părul tău să atârne liber.

Frances se holba la imaginea schițată, de parcă nu avea nimic de-a face cu adevărat cu Lottie.

– Și te vom îmbrăca în culori exotice. Ceva strălucitor. Foarte neenglezesc.

– Ceva ca un sari, zise Frances.

– Fetele de aici se îmbracă în culori mult mai mohorâte decât cele cu care am crescut, zise Guy, întorcându-se pentru a o include în conversație. Aici toată lumea pare să se îmbrace în maro și negru. Când locuiam în Caraibe, toată lumea purta roșu sau albastru aprins, sau galben. Chiar și

eu. Zâmbi. Cămașa mea preferată avea un soare de un galben strălucitor pe spate. Era enorm, cu razele întinzându-se până la umeri.

El își încrucișă brațele peste piept, de parcă ar vrut să i le arate.

Lottie așeză tava cu grijă pe masă, încercând să oprească porțelanul din zăngănit.

– Cred că ar trebui să o îmbrăcăm pe Lottie în roșu. Sau poate în verde smarald, zise Adeline. E atât de minunată mica noastră Lottie și se ascunde mereu! Întotdeauna se face invizibilă. Sunt într-o misiune, îi mărturisi ea lui Guy, șoptindu-i aproape intim în ureche, aceea de a arăta acestui oraș că Lottie e una dintre cele mai prețioase giuvaiere ale lui.

Lottie fu copleșită de o furie mistuitoare, suspiciunea dureroasă că Adeline își bătea joc de ea.

Dar nimeni nu râdea.

Guy nici măcar nu părea tulburat de comportamentul lui Adeline. Îi zâmbi, apoi se întoarse încet către Lottie. Se uită la ea, de parcă atunci o vedea cu adevărat.

Cele două fețe, a lui și a lui Adeline, holbându-se cu luare-aminte la ea, o făcură pe Lottie să se simtă stingherită până în punctul în care nu se mai putu stăpâni.

– Nu-i de mirare că nu vă puteți păstra slujitorii. Locul ăsta e o cocină de porci!

Trebuie să-l curățați! Nimeni n-o să vină la voi dacă nu faceți curățenie!

Sări în picioare și începu să mute sticle goale de vin și ziare de partea opusă a terasei, adunând pahare de vin de mult golite, refuzând să se uite în ochii cuiva.

– Lottie!

Auzi exclamația blândă a lui Adeline.

– Nu trebuie să faci asta, Lottie, zise Frances. Stai jos, dragă. Tocmai ai făcut ceaiul.

Lottie se năpusti pe lângă ea, respingând mâna întinsă.

– Dar e murdar! În unele locuri e foarte murdar. Uite, aveți nevoie de niște fenol. Sau așa ceva. Cuvintele se loveau unele de altele. Se mută

înăuntru și începu să măture frenetic grămezi de hârtii de pe mese, trăgând de draperii. Altfel, nu o să găsiți o menajeră. Nimeni n-o să vină. Nu puteți locui așa. Nu puteți trăi așa!

Vocea i se sparse la ultimele cuvinte și, dintr-odată, începu să fugă pe hol, apoi ieși pe ușa din față afară, în lumina strălucitoare a după-amiezii, indiferentă la strigătele derutate ale oamenilor din urma ei.

Guy o găsi în grădină. Stătea amărâtă lângă micul heleșteu, aruncând bucățele de pâine în apele tulburi, cu spatele la zidul de cărămidă bătută de vreme. La apropierea lui, se întoarse, gemu și-și îngropă fața în brațele prea bronzate. Dar el nu spuse nimic. Fără o vorbă, se așeză lângă ea, îi întinse o farfurie și, în timp ce ea stătea și se uita la el pe furiș de după perdeaua de păr, scoase un fruct mare, rozaliu, de la îndoitura brațului. În vreme ce ea se holba la forma lui neobișnuită, curiozitatea înfrângându-i rușinea, el scoase un briceag din buzunar și începu să-i taie miezul pe lung. Absorbit de sarcina sa, curăță patru porțiuni egale de coajă, forțând cuțitul în jos cu grijă, de-a lungul miezului fructului, desprinzându-l de pe sâmbure.

– Mango, zise el, întinzându-i o bucată. A venit astăzi. Gustă. Se uită în jos la miezul umed, strălucitor, din fața ei.

– Unde e Celia?

– E încă la coafor.

La etaj, Freddie plângea. Îi auzeau suspinele furioase de copil, întrerupte de proteste înăbușite. Ea îi studie fața.

– Ce gust are?

Simțea mirosul fructului pe degetele lui.

– De lucruri bune. Ridică o bucată de pe farfurie. I-o întinse către buze. Haide.

Ea se opri. Își dădu seama că avea gura deja deschisă. Miezul era plăcut și dulce. Aromat. Îl lăsă să i se topească încet pe limbă, savurându-i suculența, închizând ochii ca să-și imagineze mai bine clima caldă, străină, locurile unde oamenii purtau roșu, și galben, și albastru strălucitor, locurile unde purtau soarele pe spate.

Când deschise ochii, el încă se uita la ea, dar nu mai zâmbea.

– Mi-a plăcut de ei, zise el.

Lottie fu prima care își desprinsese privirea. Îi luă ceva timp. Se ridică, scuturându-și pământul inexistent de pe fustă. Apoi se răsuci pe călcâie și se îndreptă înapoi către casă, simțind adânc în suetul ei prima scădere în intensitate a unei furtuni pe care trebuie s-o suporte vreme îndelungată. Se întoarse înainte să ajungă la ușa din spate.

– Știam că o să-ți placă de ei, zise ea.

Capitolul 5

S-ar putea, pur și simplu, să fost o cale de a păstra o oarecare aparență de sănătate mintală, dar lui Lottie îi plăcea să creadă că, din acel moment, devenise oarecum inevitabil. De parcă, după ce descoperise invitația la „salonul“ din Merham încă în buzunarul ei, nedeschisă, știuse că Guy avea să e cel care o să sugereze să se întoarcă, sub pretextul că era acolo un domn care voia să discute despre afacerea tatălui său. (Doamna Holden nu ar îndrăzni niciodată să obiecteze în legătură cu ceva legat de afaceri, la urma urmei.) De parcă știuse și ea că Guy avea într-un fel sau altul să aleagă un moment când Celia era plecată în vreo misiune de înfrumusețare: să se uite după panto în Colchester sau după ciorapi noi în Manningtree – genul de treburi la care nu te puteai aștepta să participe un bărbat, nici chiar un logodnic. De parcă ea știuse că acum el o vedea diferit. Poate că ea nu purta verde-smarald, dar preluase unele dintre calitățile pietrei prețioase a lui Adeline; și în schimb radia din interior și-i atrăgea privirea ca un diamant ce strălucea-n lumină.

Nimic din toate astea nu fusese recunoscut, desigur. În același fel în care Lottie găsisese căi de a-l evita pe Guy, acum ea pur și simplu se trezea cu el mergând alături de ea către parcul municipal. Sau că brațele lui îi țineau coșul cu rufe în timp ce ea întindea cearșafurile. Sau că el deja se oferise să-l plimbe pe domnul Beans, chiar când ea avea de făcut vreun comision la Parade.

Și mult mai repede decât ar putut să prezică, Lottie își pierdu timiditatea în preajma lui Guy; descoperi că durerea intensă pe care o simțise în

prezența lui fu înlocuită de o așteptare emoționată și de o dorință neobișnuită de a-i vorbi, convingerea crescândă că era în locul unde-i fusese mereu sortit să e. („Nu mai are atâtea toane. E mai puțin încăpățânată“, observă doamna Holden. „Susan, o din familie“, zise doamna Chilton. „Pun pariu că mama ei e foarte morocănoasă“). Ea încercă să nu se gândească la Celia. Era ușor când era cu el: apoi se simțea înconjurată de niște pereți invizibili, adăpostită de convingerea că era dreptul ei să se a e acolo. De-abia când rămânea singură cu Celia, se simțea fără apărare, iar faptele ei expuse într-o lumină foarte proastă.

Pentru că ea nu putea să o mai privească pe Celia la fel. Acolo unde cândva văzuse o aliată, acum vedea o rivală. Celia nu mai era Celia, era un amalgam de elemente cu care Lottie trebuia să se compare: casca de păr blond, tuns și coafat, față de coada ei împletită, închisă la culoare, de școlăriță; tenul strălucitor, de culoarea piersicii, față de pielea ei de nuanța mierii; picioarele lungi, de balerină față de ale ei. Erau mai scurte? Mai groase? Cumva mai puțin frumoase?

Și apoi era sentimentul de vină: noaptea își astupa urechile ca să nu mai audă zgomotul respirației Celinei, iar dorința ei disperată de a o trăda pe fata care o considera ca o soră o făcea să verse lacrimi în tăcere. Nimeni nu fusese mai apropiat de ea. Nimeni nu fusese vreodată mai bun cu ea. Și acest nenorocit sentiment de duplicitate o făcea să o displacă și mai mult pe Celia.

Din când în când, întrezărea vechea lor relație, de parcă norii se îndepărtau dezvăluind o întindere de un albastru în nit, dar apoi se readunau, și Lottie nu putea să o vadă fără să facă legătura cu Guy. Dacă Celia îi trimitea un sărut, ea lupta cu dorința de a se arunca irațional între ei – un obstacol uman în calea primirii acestuia; un braț nonșalant pus în jurul umerilor lui o umplea de gânduri aproape criminale. Oscila între vinovăție și gelozie cumplită, balanța cel mai adesea oprindu-se între cele două stări, la o ușoară depresie.

Celia nu părea să observe. Doamna Holden, acum cuprinsă de exaltare în legătură cu viitoarea nuntă, decisese că hainele icei sale nu erau demne de poziția ei iminentă în societate și voia să-i cumpere o garderobă nouă. Celia, după ce îi mărturisi lui Lottie că era sigură că va putea strecura ceva nou și

pentru ea, se dedicase acestei sarcini cu doar o ușoară privire peste umăr la prietena ei, mai puțin bine îmbrăcată.

– În după-amiaza asta, o să mă duc să iau niște broșuri pentru luna noastră de miere, zise ea. Cred că o croazieră ar pur și simplu perfectă. Nu crezi că o croazieră ar perfectă, Lottie? Îți poți imagina să stai pe punte într-un bikini? Guy e disperat să mă vadă în bikini – crede că aș arăta pur și simplu minunat. Toate vedetele de la Hollywood se duc în croaziere în ultima vreme... Când eram la Londra, am auzit... Lots? Of, scuze, Lots. Câtă nechibzuință din partea mea! Hei, uite, sunt sigură că atunci când o să te căsătorești o să te duci și tu în croazieră. O să păstrez broșurile pentru tine, dacă vrei.

Dar Lottie nu se simțea invidioasă: era doar recunoscătoare pentru timpul în plus petrecut cu Guy. Și încercă să creadă, în timp ce ei se plimbau aparent întâmplător pe drumul către Arcadia, că Guy simțea și el acel mic strop de recunoștință.

Copiii îl văzură pe Joe înainte să-i vadă el. Nici nu era prea greu: el era băgat adânc sub capota unui Austin Healey, luptându-se cu capacul de la sistemul de distribuție. Trecând prin apropierea atelierului pe drumul de întoarcere de la băcănie, Freddie, Sylvia și Virginia fugiră în spatele lui, iar băiatul își vârî o mână, încă lipicioasă de la ceva dulce neidenti cat, sub cămașa lui Joe.

– Celia o să aibă un copil!

Joe ieși, frecându-și capul acolo unde se lovise de capotă.

– Freddie!

Virginia aruncă o privire neliniștită către stradă, se năpusti în garajul deschis și începu să târască copilul a at în grija ei.

– Este! Am auzit-o pe ea și pe mami vorbind despre cum se face unul seara trecută. Și mami i-a spus că ea trebuie să-l facă pe Guy să aibă grijă de chestiune și atunci ea nu va trebui să aibă câte un copil nou-născut în ecare an.

– Freddie, o să-i spun mamei tale ce prostii ai debitat! Scuze, îi șopti ea lui Joe, în timp ce Freddie se eliberă din strânsoarea ei, de obicei de er.

– De ce nu mai vii? Sylvia se opri în fața lui, cu capul lăsat pe o parte. Trebuia sămi arăți cum se joacă Monopoly și n-ai venit a doua zi, așa cum ai spus. Joe își șterse mâinile cu o cârpă.

– Scuze, zise el. Am fost puțin cam ocupat.

– Lottie spune că e pentru că ești furios pe ea. Joe se opri din șters.

– Asta spune?

– Că nu ai mai venit pentru că iese cu Dickie Valentine. Joe chicoti fără să vrea.

– Și Lottie va avea un copil?

Freddie se uita la motor, întinzând înăuntru un braț roz plinuț care explora.

– Sylvia. Freddie. Haideți.

– Dacă Lottie are un copil, o să-l înveți cum se joacă Monopoly?

– Dacă ai gumă, nu trebuie să ai decât un copil.

Joe, extrăgându-i mâna lui Freddie, începuse să clatine din cap. Virginia râdea lângă el.

Freddie, simțind că-i distrează, începu să grăbească ritmul.

–

Lottie va avea un copil cu Dickie Valentine. El va cânta despre asta la televizor.

– Trebuie să ai grijă ce spui, Freddie. Cineva s-ar putea să te creadă.

Virginia se întoarse chicotind spre Joe. Îi plăcea de Joe. El, în mod evident, își pierde timpul visând la Lottie. Din câte se părea, proasta de fată credea că era prea bună pentru el, prea importantă, închipuindu-și că dacă locuia cu familia Holden era una de-a lor. Dar nu era cu nimic mai bună decât Virginia. Doar avusese noroc.

– Data viitoare va ieși cu Elvis Presley, potrivit celor doi.

Fata își netezi părul, dorindu-și să se dat cu puțin ruj în această dimineață, așa cum intenționase.

Dar Joe nu părea să observe. El nici măcar nu păru să creadă că Elvis Presley era amuzant. Devenise din nou foarte serios.

– Ai ieșit mult în ultima vreme, Joe? Ai fost la Clacton vreodată?

Virginia se apropie puțin mai mult de el, așezându-se astfel încât picioarele ei subțiri să se a e direct în raza lui vizuală.

Joe se uită în jos, mutându-se ușor de pe un picior pe altul.

– Nu. Am fost puțin ocupat.

– Freddie are dreptate. Nu prea te-am mai văzut.

– Păi, nu.

– Am o unghie ruptă. Uite.

Freddie își întinse mâna către Joe.

– O peliță ruptă, Freddie. Ți-am spus. Și-ți trece curând. Încetează să o mai uturi către oameni.

– Pot să fac o bombă cu hidrogen. Poți să cumperi hidrogen de la farmacie. Lam auzit spunând pe domnul Ansty.

Joe își aruncă privirea la ceas, de parcă de-abia aștepta ca ei să plece. Dar Virginia insistă:

– A vrut să zică peroxid de hidrogen. Uite, Joe, mă duc cu câțiva amici sâmbătă la noua sală de dans de pe Colchester Road. Dacă vrei să vii, sunt

–

sigură că ți-am putea lua și ție bilet. Se opri. E o trupă din Londra. Sunt considerați foarte buni.

Cântă doar rock-and-roll. Ne-am distra.

Joe se uită la ea și își mototoli cârpa.

– Gândește-te la asta, atunci.

Mulțam, Virginia. Mulțam. Eu o să... ăăă... o să te anunț.

În anul 1870, un căpitan american de vas pe nume Lorenzo Dow Baker ancoră în Port Antonio și, plimbându-se agale printr-o piață locală, descoperi că nativilor le plăcea foarte mult să mănânce un fruct galben cu o formă ciudată. Căpitanul Baker, cu spirit întreprinzător, gândi că aceste fructe arătau și miroseau îmbietor. Cumpără o sută șazeci de ciorchini pentru un șiling ecare și îi depozită în cala vasului. Când se întoarse în America, în portul din New Jersey, unsprezece zile mai târziu, vânzătorii locali de fructe dădură năvală și îi plătiră importanta sumă de doi dolari de ciorchine.

– Nu e un pro t rău, zise Julian Armand.

– Pentru câteva banane. Localnicii erau înnebuniți după noul fruct. Cei care au putut să treacă dincolo de ciudățenie și să vadă cât era de dulce... au fost cei care au obținut recompensa. Și acesta a fost în realitate debutul industriei de importare a fructelor. Bătrânul Baker a fost înlocuit de Boston Fruit Company. Iar compania care a crescut din acea companie este astăzi unul dintre cei mai mari exportatori. Tata obișnuia să-mi spună asta în loc de poveste înainte de culcare. Îi zâmbi lui Lottie. Nu-i mai place să o spună, pentru că această companie este cu mult mai mare decât a lui.

– Un bărbat competitiv, zise Julian, care stătea în picioarele goale pe un morman de cărți.

Avea o grămadă de litografi în poală și le tria în două teancuri, câte unul de ecare parte a sa pe pernele canapelei. Lângă el, Stephen, un tânăr palid, pistruiat, care nu părea niciodată să vorbească, le ridică pe cele pe care le dăduse deoparte și le examinează și el îndeaproape, de parcă ar fost o chestiune de curtoazie. Era, se pare, dramaturg. Lottie adăugase „se pare“,

–

în stilul doamnei Holden, pentru că-i trecuse recent prin minte că nici unul dintre ei, exceptând-o pe Frances, nu părea să facă nimic.

– Și afacerea lui are succes?

– Are acum. Adică nu am idee cât de mulți bani face sau altceva de acest gen, dar știu că încă de când eram copil casele noastre au devenit mai mari. La fel și mașinile noastre.

Competitivitatea are propriile recompense. Și tatăl dumitale pare a foarte hotărât.

– Nu suportă să piardă la nimic. Nici măcar față de mine.

– Joci șah, Guy?

– Nu am mai jucat de ceva vreme. Vreți să jucăm o partidă, domnule Armand?

– Nu, nu eu. Nu sunt un bun gânditor tactic. Dar, dacă te pricepi cât de cât, ar trebui să joci cu George.

– Mentea lui George e matematică pură. Logică pură. Mă gândesc deseori că el este pe jumătate bărbat, pe jumătate mașinărie, zise Adeline.

– Vreți să spuneți că e rece.

– Nu rece, neapărat. George poate extrem de amabil. Dar nu e un bărbat pe care să-l iubești.

Conversația prietenească masca faptul că exista o tensiune în aerul după-amiezii care nu avea nimic de-a face cu venirea iminentă a toamnei. Lottie nu o simțise la început: o vibrație abia perceptibilă între oamenii din încăperea, o încărcătură.

Adeline îi ridică o șuviță de păr.

– Nu, nu e un bărbat pe care să-l iubești.

Lottie stătea tăcută la picioarele lui Adeline, încercând să nu se îmbujoreze când Adeline rosti cuvântul, trezită din reveria despre vase comerciale și fructe exotice. Adeline îi împodobește părul cu trandafiri minusculi, brodați, pe care îi descoperise într-o cutie capitonată.

–

– I-am avut cusuți pe rochia mea de mireasă, zise ea, iar Lottie se îngrozi. Nu era decât o rochie, Lottie. Îmi place să păstrez doar ce e mai bun din trecut.

Ea insistă să-i prindă în părul lui Lottie, „doar ca să vadă“. Lottie refuzase la început; ce avea oare Adeline „să vadă“ când ea va avea o mulțime de boboci din pânză în păr? Dar Guy spusese da, ar trebui. Că ea ar trebui să-i permită lui Adeline să-i despletească coada lungă, că ar trebui să stea liniștită, în timp ce era pieptănată și apoi, cât avea să e aranjată. Iar gândul de a avea privirea lui Guy asupra ei, nu contează pentru cât de mult timp, era atât de captivant, încât Lottie, cu protestele de cuviință, acceptase, în cele din urmă.

– Totuși, va trebui să-i dau jos înainte să plecăm. Doamna H va face o criză.

Adeline se opri când Frances veni de pe terasă; Lottie îi simți mâinile nemișcate în păr, o simți cum trage ușor aer în piept când femeia trecu pe lângă ele. Frances nu scosese o vorbă în ora și jumătate de când ei erau acolo. Lottie nu observase de la început; toate simțurile sale erau îndreptate asupra lui Guy și era destul de obișnuit ca Frances să e afară zilele astea, lucrând la pictura ei murală. Dar apoi deveni și ea conștientă de o oarecare răceală în felul cum Frances refuză să-i răspundă lui Adeline când o întrebă dacă ar vrea ceva de băut, o pensulă nouă sau niște fructe delicioase aduse de Guy.

Ridicându-și privirea, Lottie văzuse că maxilarul lung al lui Frances era încordat, de parcă abia se abținea să nu dea un răspuns violent. Umerii ei osoși erau rigizi și se aplecă în față peste paleta cu culori, de parcă ar provocat pe oricine să-i blocheze calea. Ar arătat aproape agresivă dacă nu avea ochii ușor injectați, dacă nu era felul în care genele i se separaseră de umezeală ca vârfurile unor steluțe.

„Julian a supărat-o“, se gândi Lottie. „Nu a fost niciodată așa înainte să vină el.“ Cumva simpla prezență a lui Julian îi schimbase comportamentul; asta făcea explicită stânjeneala ei.

– Te pot ajuta cu pictura, Frances? zise el.

Dar Frances dispăru în bucătărie și nu răspunse.

Mai erau patru zile până când părinții lui Guy veneau să cunoască familia Holden, iar Lottie, conștientă că acest lucru probabil va însemna pesemne sfârșitul timpului petrecut împreună, memora cu aviditate și păstra în amintire ecare clipă petrecută împreună, ca un copil mic care făcea stocuri de dulciuri. Era o sarcină problematică, pentru că de multe ori era atât de hotărâtă să rețină totul în memorie, încât celor din jurul ei li se părea absentă și distrasă.

– Lottie ne-a părăsit din nou, spunea Adeline.

Iar Lottie, câteva minute mai târziu, avea să tresară, dintr-odată conștientă că se a a în centrul atenției.

Guy nu spuse nimic. Părea să accepte acele părți ale caracterului ei asupra cărora alți oameni simțeau nevoia să comenteze. El nu le pune sub semnul

întrebării, în orice caz, iar Lottie, care era sătulă până peste cap să-i e pus la îndoială caracterul, îi era recunoscătoare.

Familia Bancro trebuia să ajungă sâmbătă și avea să stea la hotelul Riviera, unde își rezervaseră cea mai bună cameră, cea cu o terasă privată enormă cu vedere la golf. („Puțin cam țițător“, zise doamna Chilton, pe care o deranja întru câtva că Uplands nu fusese solicitat să-i cazeze. „Dar, apoi, bănuiesc că sunt practic străini.“) De când Guy le făcuse cunoscută sosirea lor iminentă, doamna Holden izbucnise într-o frenezie domestică, lăsând-o pe muncita Virginia vânăată de furie.

– Cred că ar trebui să-ți cunosc părinții, Guy. Tatăl tău pare un om foarte interesant.

– El... aș spune că e oarecum un gust format în timp, zise Guy. E mai direct decât sunt obișnuiți unii britanici. Cred că unii îl consideră puțin american. Puțin impertinent. Plus că e cu adevărat interesat doar de afaceri. Orice altceva i se pare puțin cam plictisitor.

– Și mama ta? Cum se descurcă cu așa o forță a naturii?

– Râde mult de el. De fapt, cred că e singura persoană care râde de el. Vedeți voi, el e puțin exploziv, vedeți. E destul de ușor să i... intimidat de el.

– Dar tu nu ești.

– Nu. Aruncă o privire spre Lottie. Pe de altă parte, niciodată nu am făcut nimic care să-l supere.

Nerostitul „încă“ atârână în aer. Lottie îl simți și fu ușor în orată de acesta. Își întoarse privirea de la Guy la panto i ei, care erau tociți de la alergatul pe plajă cu domnul Beans. Domnul Holden remarcase chiar că nu mai cunoscuse un câine plimbat atât de des. Adeline, între timp, se ridică și ieși din cameră, aparent ca s-o caute pe Frances. Se așternu liniștea în timp ce Julian continuă să își clasi ce litogra ile, ridicând ocazional câte una către lumină și făcând „hm“ e într-o manieră aprobatoare, e într-una dezaprobatoare. Stephen se ridică de lângă el și se întinse, cămașa sa subțire din bumbac ridicându-se și dezvăluind un abdomen palid.

Lottie se uită la Guy, care se înroși când ea îi întâlni privirea. De câte ori se a a el în cameră (uneori în afara camerei), ea era pe deplin conștientă de

prezența lui, de parcă putea să simtă vibrațiile abia perceptibile din aer și se trezea tremurând ca răspuns. Când ea se uită din nou în jos, lăsând greutatea bobocilor de trandafiri să-i tragă părul ca o perdea pentru a-i ascunde fața, fu conștientă că el nu-și întorsese privirea.

La auzul strigătului, săriră amândoi în sus. Era glasul lui Frances, înăbușit, astfel încât era imposibil să distingi ce spunea. Timbrul, cu toate astea, era inconfundabil. Vocea lui Adeline putea auzită dedesubt, mai blândă, mai rațională, înainte ca vocea lui Frances să explodeze din nou, o exclamație că ceva era „imposibil!” și apoi o bufnitură puternică în timp ce un obiect de uz casnic din bucătărie lovi dalele de piatră.

Lottie trase cu ochiul la Julian, dar el părea complet indiferent: își ridicase pentru o clipă capul, rămânându-și parcă ceva ce suspectase deja, apoi se întoarse la litografiile sale, bombănind în șoaptă despre calitatea imprimării. Stephen aruncă o privire, îi arătă ceva pe suprafața hârtiei, apoi încuviințară amândoi din cap.

– Nu, n-ai să faci așa ceva, pentru că ai de ales să nu o faci. Ai de ales, Adeline, poți să faci o alegere. Chiar dacă îți este mai ușor să pretinzi că nu-i așa.

Se purtau de parcă nu le-ar putut nimeni auzi. Lottie se simți stânjenită. Ura să audă oamenii certându-se: asta îi întindea nervii la maximum, o făcea să se simtă de cinci ani, vulnerabilă și neputincioasă, din nou.

– Nu vreau să aud, Adeline. Nu vreau. Ți-am spus de atât de multe ori. Nu, team implorat...

– Să meargă cineva să le oprească, se rugă Lottie. Cineva. Dar Julian nu-și ridică ochii.

– Vrei să plecăm? îi șopti Guy când ea îndrăzni să se uite la el.

Când ieșiră, Julian ridică prietenește o mână în semn de salut. Chicotea la ceva ce-i spusese Stephen. În bucătărie, se lăsase liniștea.

El îi luă mâna în timp ce coborau pe cărarea de pietriș. Lottie, cu atingerea lui arzând-o tot drumul către Woodbridge Avenue, uită de sunetul vocilor ridicate, cu bobocii de trandafiri încă împlețiți în părul ei.

– Ce Dumnezeu ți-ai făcut, Lottie? zise doamna Holden. Arăți de parcă ai fost atacată de pescăruși!

Dar lui Lottie nu-i păsa. După ce Guy îi dăduse drumul la mână, îi atinsese un boboc.

– O forță a naturii, murmurase el.

Existau anumite modalități de a face lucrurile; anumite standarde care trebuiau îndeplinite. Și răspunsul lui Adeline pentru doamnele din salonul din Merham se pare că nu atinsese standardul scontat.

– Îți pare rău că în momentul de față îți este imposibil să participe? De ce? Este ocupată? Are grijă de copii? Depune cerere de angajare pe lângă prim-ministru poate?

Doamna Chilton o luase în nume de rău, în mod special.

– Dar speră că vom găsi timpul necesar pentru a trece pe la ea într-o zi, zise doamna Colquhoun, citind de pe o bucată de hârtie ivoar. Acel „într-o zi“ nu-i foarte exact, nu-i așa?

– Aș spune că nu, zise doamna Chilton, refuzând cu un gest o bucată de pepene galben. Nu, mulțumesc, Susan dragă. Fructul acesta a făcut ravagii în intestinele mele săptămâna trecută. Nu, eu consider întregul ei răspuns foarte inadecvat. Chiar foarte inadecvat.

– Ea v-a invitat să treceți pe la ea, zise Celia, care răsfoia o revistă cu picioarele strânse sub ea pe canapea.

– Nu asta e ideea, dragă. Nu era rândul ei. Noi o invitaserăm pe ea, prin urmare, trebuia să accepte. Nu poți doar să întorci situația și să ne inviți înapoi.

– De ce nu? se miră Celia.

Doamna Chilton se uită la doamna Holden.

– Ei bine, nu se face, nu-i așa?

– Dar nu e deloc nepoliticoasă, nu? Adică dacă vă invită?

Femeile păreau exasperate. Lottie, care stătea pe podea și făcea un puzzle cu Sylvia, se gândi în sinea ei că Adeline fusese mai degrabă ingenioasă. Ea nu dorise să viziteze „salonul“ în condițiile lor, dar înțelesese că, individual,

doamnele nu aveau să se simtă su cident de încrezătoare să viziteze Arcadia, la rândul lor. Ea scăpase, dar, în același timp pasase obligația asupra lor.

– Nu mi se pare că e atât de nepoliticoasă pe cât credeți, zise Celia pe un ton indiferent. Oricum, nu înțeleg de ce v-ați chinat să o invitați să vă viziteze. Vă petreceți jumătate din timp încercând să convingeți pe oricine s-o evite.

– Dar nu asta e ideea, zise îmbufnată doamna Holden.

– Da, zise doamna Colquhoun. Se uită în jos. Cred.

Doamna Chilton studia restul scrisorii, mijindu-și ochii prin ochelarii ei cu jumătate de ramă.

– Ea ne dorește binele în demersurile noastre artistice. Și speră că un citat din marele poet Rainer Maria Rilke ne va oferi puțină inspirație: „Și arta e doar un mod de viață și, indiferent cum o trăim, putem, fără să știm, să ne pregătim pentru asta; prin tot ce e real, suntem mai aproape de ea.” Lăasă jos scrisoarea și se uită în jur. Ce Dumnezeu ar trebui să însemne asta?

Zile în șir el fusese cam deprimat, se gândi ea. Puțin preocupat și serios. Așa că doamna Holden nu știa dacă să e ușurată sau neliniștită când văzu că Guy, care stătea pe lângă șemineul pe gaz pe scaunul bun al doctorului Holden, râdea încet în spatele ziarului său.

Prima furtună de iarnă lovise Waltonul, smulgând toate jardinierele care nu erau prinse de pervazuri pe promenadă și aruncându-le împreună cu orile rămase în mici mormane de teracotă. Avea să lovească Merhamul într-o oră, zise doamna Holden, punând jos receptorul.

– Mai bine xează obloanele, Virginia!

– O să-l alerg puțin pe domnul Beans până în capătul străzii acum, înainte să înceapă să plouă, zise Lottie.

Doamna Holden îi aruncase o privire aspră, în aparență la fel de confuză ca întotdeauna în legătură cu schimbările bruște de dispoziție ale lui Lottie, care oscilau între toane și oferte de ajutor. Celia era la etaj, făcea baie, iar Guy se oferise să o însoțească, după câte se pare având nevoie să ia aer curat. Dar acum că erau afară de aproape zece minute, Lottie își dădu seama că el nu scosese o vorbă. Abia dacă scosese un cuvânt toată ziua, iar Lottie, știind

că era ultima lor plimbare înainte de sosirea părinților lui, simțea nevoia disperată să aibă vreun r tras între ei, vreun canal fragil de comunicare asigurat.

Ploaia începu să cadă în picături dese, enorme, când ajunseră la marginea parcului municipal, iar Lottie, cu vântul în urechi, începu să alerge către căsuțele de pe plajă, cu culorile lor vibrante, aleatorii, încă strălucitoare sub cerul de culoarea cărbunelui, făcându-i semn lui Guy să o urmeze. Ea trecu în fugă pe lângă cele numerotate de la optzeci la nouăzeci, amintindu-și că erau vreo două căsuțe părăsite, unde lacătele ruginite aproape că nu se mai țineau pe lemn. Trase cu forță o ușă și intră chiar când se dezlănțui potopul propriu-zis. Guy își feri capul în urma ei, cu cămașa deja udă, pe jumătate gâfâind, pe jumătate râzând, trăgând de cămașa lui udă, iar Lottie, conștientă de apropierea lui în acest spațiu închis, începu să se agite ca să-l usuce cu o cârpă pe apaticul domn Beans.

Căsuța nu mai fusese îngrijită de multă vreme: norii grăbiți puteau zăriți printre crăpăturile din acoperiș, în timp ce, în afară de o ceașcă spartă și o bancă șubredă din lemn, nu mai era nimic care să sugereze că adăpostise cândva turiști fericiți. Majoritatea celorlalte căsuțe aveau nume – Kennora (sau alte combinații urâte derivate de la numele proprietarilor), Briza Mării, Vânt din pupa! – și perne umede și șezlonguri care stătuseră afară întreaga vară, în timp ce familii murdare de nisip își treceau de la unii la alții căni cu ceai. În timpul războiului acestea fuseseră toate rechiziționate și îngropate, ca parte a apărării de coastă; când șirul lor viu colorat renăscuse, Lottie, care nu văzuse niciodată o căsuță de plajă, se îndrăgostise de ele și petrecuse multe ore plimbându-se dintr-o parte în alta, citind numele lor și imaginându-se ca făcând parte din vreo familie.

Domnul Beans era fără nici o îndoială uscat. Ea se așeză pe bancă, dându-și pe spate șuvițele ude de pe față.

– Ce mai furtună, zise Guy, uitându-se prin cadrul ușii deschise cum norii plumburii goneau spre orizont, înnegrind marea în depărtare.

Deasupra lor, pescărușii înfruntau vântul, țipând strident și chemându-se unii pe alții peste zgomotul ploii. Lottie, uitându-se în sus la ei, se gândi pe

neasteptate la Joe, al cărui prim comentariu ar fost că ar trebui să aibă o umbrelă la ei.

– Știi, furtunile la tropice sunt cu adevărat violente. Acum stai acolo în soare, și imediat vezi o chestie care aleargă pe cer ca un tren. Își mișcă mâna prin aer, urmărindu-și-o cu privirea. Și apoi poc! Ploaie de nu-ți vine să crezi – genul careți trece chiar peste panto și curge pe drum la vale ca un râu. Iar fulgerele! Fulger bifurcat care pur și simplu iluminează tot cerul.

Lottie, care voia doar să-l audă vorbind, încuviință din cap fără să rostească un cuvânt.

– Am văzut odată un măgar omorât de fulger. Când a venit furtuna, l-au lăsat pur și simplu afară, pe câmp. Nimeni nu s-a gândit să-l ducă înăuntru. Eu tocmai mă îndreptam către casa noastră și m-am răsucit pe călcâie, pentru că s-a auzit un bubuit extrem de puternic și a lovit trăsnetul, iar măgarul nici măcar nu s-a mișcat! Doar a sărit puțin, de parcă îl spulberase ceva de pe picioare, apoi s-a prăbușit la pământ pe o parte cu picioarele rigide. Încă mai era înhămat la cărucior. Nici nu cred că a știut ce l-a lovit.

Lottie nu era sigură dacă avea vreo legătură cu măgarul, dar își dădu seama că era pe punctul de a izbucni din nou în lacrimi. Frecă blana domnului Beans cu mâna, clipind furioasă. Când se ridică, Guy încă se holba la mare. În stânga lui, în îndepărtare, ea întrezări un petic de albastru; marginea furtunii.

Stătură în liniște o vreme. Guy, observă ea, nu se uită nici măcar o dată la ceas.

– Ce se va întâmpla când va trebui să îți faci serviciul militar?

Guy lovi podeaua cu piciorul.

– Nu îl fac.

Lottie se încruntă.

– Nu credeam că cineva poate scăpa. Nu ind copil unic și așa mai departe.

– Motive de sănătate.

– Nu ești bolnav, nu?

Ea nu reușise să-și ascundă spaima din voce.

Era chiar posibil ca el să se îmbujorat puțin.

– Nu... eu... am platfus. Mama spune că este de la alergatul fără panto toată viața mea.

Lottie se trezi uitându-se la picioarele lui, pervers de bucuroasă că el avea un soi de imperfecțiune zică. Îl făcea oarecum mai uman, mai accesibil.

– Nu la fel de fascinant ca „veche rană provocată de schijă“, nu-i așa?

El zâmbi trist, lovind podeaua de lemn acoperită cu nisip, piciorul agitat stând mărturie a neliniștii care îl cuprinsese.

Lottie nu știa ce să spună. Singura persoană pe care o cunoștea și care făcuse serviciul militar era Joe, și misiunea lui insipidă de doi ani, la serviciul de intendență, fusese așa o rușine pentru familia lui, încât nimeni din oraș nu vorbea niciodată despre asta. Nu în fața lor, în orice caz. Ea privea ploaia căzând, nivelul mării înspumate crescând astfel încât amenința digul de protecție.

– Nu râzi, zise el, zâmbindu-i.

– Îmi pare rău, zise ea solemn. Nu cred că am prea mult simț al umorului. El ridică din sprânceană, și ea zâmbi fără să vrea.

– Ce altceva nu mai ai?

– Po im?

– Ce altceva nu mai ai? Ce-ți lipsește, Lottie?

Ea se uită în sus la el.

–

Platfusul?

Râseră nervos amândoi. Lottie simți că ar putea izbucni în chicote incontrolabile. Doar că acestea ar urca prea aproape de suprafață; prea aproape de altceva.

– Dar familie? Ai?

– N-aș putea să-i spun așa. Am o mamă. Deși bănuiesc că ea s-ar putea să conteste această descriere a ei.

Se uita la ea fără să clipească.

– Biata de tine.

– Nici o biata de tine. Am fost foarte norocoasă să locuiesc cu familia Holden. Spusese atât de des acest lucru.

– Familia perfectă.

– Mama perfectă.

– Doamne! Nu știu cum ai supraviețuit zece ani.

– Păi, n-ai cunoscut-o pe mama.

Dintr-un motiv sau altul, amândoi considerară acest lucru teribil de amuzant.

– Ar trebui să m foarte înțelegători. Are multe cruci de purtat.

El privea un petrolier, care traversă orizontul exact în locul unde se întâlneau marea și cerul. Expiră lung și-și ridică picioarele pe bancă. Întinse, acestea ajungeau chiar până în ușă. Ea putea chiar să-i întrezărească gamba; era cafenie, exact aceeași nuanță cu interiorul încheieturilor lui de la mână.

– Cum ai cunoscut-o? întrebă ea în cele din urmă.

– Pe Celia?

– Da.

Își mișcă picioarele și se întinse să frece niște pete ude de pe pantalonii lui deschiși la culoare.

– Din întâmplare, presupun. Noi avem un apartament în Londra și am locuit acolo cu mama, în perioada în care tata s-a dus în Caraibe să vadă niște ferme. Ei îi place să stea în Londra uneori, să se mai vadă cu mătușa mea, să se ducă la cumpărături. Știi genul.

–

Lottie încuviință din cap, de parcă ar știut. La picioarele ei, domnul Beans își întinse lesa, dornic să-și continue plimbarea.

Nu-mi plac prea mult orașele, așa că am mers la verișorul meu în Sussex pentru câteva zile. Unchiul meu are o fermă și mă duc acolo de când eram copil, pentru că eu și verișorul meu – ei bine, suntem aproape de aceeași vârstă, și el e probabil cel mai apropiat prieten al meu. Oricum, trebuie să mă întorc la Londra, dar eu și Rob mergem la un bar local și un lucru duce la altul, se face puțin mai târziu decât intenționam. Deci stau în gară și aștept, pentru că mai e un tren spre Londra și o văd pe fata asta trecând pe lângă mine.

Lui Lottie i se strânse inima. Ea nu era sigură că voia să mai audă. Dar nu părea nici o cale sigură de-al opri.

– Și ți s-a părut că e frumoasă.

Guy se uită în jos la picioare, cu o umbră de răs.

– Frumoasă. Da, mi s-a părut că e frumoasă. Dar mai ales mi s-a părut că era beată.

Lottie își înalță capul. Guy se așeză lângă ea pe banca de lemn și-i ridică un deget la buze.

– I-am promis că nu o să spun... Trebuie să-mi promiți, Lottie... Era criță. Am văzut-o împleticindu-se pe lângă ghișeul de bilete, unde stăteam eu, și chicotind de una singură. Puteam să văd că fusese la un soi de petrecere, pentru că era foarte aranjată. Dar își pierduse un pantof și-l ținea pe celălalt în mână împreună cu mica ei poșetă sau cum s-o chemând aceea. Deasupra lor ploaia bătea furioasă în acoperiș. Unde lovea solul, stropea până în căsuță, făcându-l pe domnul Beans să sară.

– Așa că m-am gândit că poate ar trebui să stau cu ochii pe ea. Dar apoi, ea se duce în sala de așteptare și acolo sunt tipii ăștia în uniformă, iar ea se așază lângă ei și începe să vorbească cu ei, iar lor evident că le place asta, așa că mă gândesc că poate îi cunoaște. Păreau cu toții să se cunoască. Am crezut că poate că au fost la o petrecere împreună.

–

Lottie încercă să-și închipuie ce ar zice doamna Holden despre ica ei care intră beată în vorbă cu soldați. Asta explica, de asemenea, de ce nu-și adusese acasă pantofii de satin decupați în spate, îi spusese doamnei Holden că i-i furase o fată de la școala de secretare.

Și, la un moment dat, ea se așază în brațe la unul dintre ei și râde, și râde, așa că mi-am închipuit că-l cunoaște și m-am dus înapoi la ghișeu de bilete. Și apoi – poate cinci minute mai târziu – aud strigătele astea și apoi o voce de femeie țipând și, după câteva minute, mă gândesc că ar trebui probabil să arunc o privire și...

- O atacau, zise Lottie, pentru care această poveste suna cunoscut.
- O atacau? Guy păru nedumerit. Nu, nu o atacau. Îi luaseră pantoful.
- Po im?
- Pantoful ei. Îi luaseră pantoful acela roz al ei și dansau ținându-l pe sus, astfel încât ea să nu poată ajunge la el.
- Pantoful ei?
- Da. Și era atât de cherchelită, încât se tot lovea de lucruri și se împiedica. Iar eu am privit-o cam un minut, apoi m-am gândit că era destul de nedrept, de vreme ce, în mod evident, nu știa ce face. Așa că, am intervenit și le-am cerut să-i dea pantoful înapoi.

Lottie se holbă la el.

- Și ce au făcut?
- Of, au fost destul de sarcastici la început. Unul dintre ei mă întreba dacă îmi închipui că am șanse. Ironic, într-adevăr, ținând cont de rezultat. Și, între noi e vorba, Lottie, am fost destul de politicoasă cu ei, pentru că nu credeam că am șanse împotriva lor trei. Dar erau băieți de treabă, de fapt. În cele din urmă, doar i-au aruncat pantoful înapoi și au plecat pe peron.
- Deci, nu au încercat să pună mâna pe ea?
- Să pună mâna pe ea? Nu. Adică s-ar putea s-o atingă puțin când a stat la individul acela în brațe. Dar nu în așa fel încât ea să se supere sau ceva de genul ăsta.
- Și ce s-a întâmplat?

–

– Ei bine, doar că m-am gândit că cineva chiar trebuia să o ducă acasă. Am crezut că a scăpat destul de ieșit. Dar era într-un asemenea hal, că ar putut să adoarmă în tren și nu mi s-a părut o idee bună să e singură... arătând așa. – Nu...

El ridică din umeri.

– Așa că am condus-o până acasă la mătușa ei, care a fost destul de suspicioasă la început, dar i-am lăsat numele meu și numărul de telefon ca să o poată suna pe mama și să verifi ce că eram... ei bine, știi tu. Apoi m-a sunat Celia a doua zi ca să-și ceară scuze și ca să-mi mulțumească și am ieșit la o cafea... și, ei bine...

Lottie era încă uimită de această versiune a evenimentelor pentru a asimila implicațiile ultimelor lui cuvinte. Clătină din cap.

– Era beată? Ai avut grijă de ea pentru că era beată?

– Ăăă. Dar ea mi-a spus adevărul despre asta. Crezuse că bea doar bere cu ghimbir, dar cineva de la petrecere evident îi turnase votcă sau altceva în ea, așa că, înainte să-și dea seama, era vreaște. Serios, un comportament destul de urât.

– Ea ți-a spus asta. Guy se încruntă.

– Da. Mi-a părut destul de rău pentru ea, să u sincer.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Afară, cerul era acum împărțit clar în albastru și negru, cu soarele deja re ectat pe strada udă.

Lottie fu cea care întrerupse tăcerea. Se ridică, iar domnul Beans sări fericit afară pe cărare, cu urechile ciulite la furtuna care se îndepărta.

– Cred că mai bine m-aș întoarce, zise ea vioi și începu să meargă.

– E o fată de treabă.

Vocea lui fu dusă de vânt în spatele ei.

Lottie se întoarse pentru o clipă, chipul ei ind încordat și furios. – Nu trebuie să-mi spui mie asta.

Celelalte doamne luaseră un aer cam înțepat, când pomenise despre plimbările ei matinale, așa că Deirdre Colquhoun se simți destul de reticentă să le povestească ultima ei descoperire, oricât de fascinantă era.

Nu, Sarah Chilton fusese destul de concisă, într-un fel, când îl menționase joi pe domnul Armand, așa că nu avea nici un motiv pentru care ar trebuit să le spună că în două dimineți la rând, văzuse ceva ce considera cel puțin la fel de dramatic. Bărbații nu păreau să mai vină, deci fusese mai degrabă un șoc să o vadă, și Deirdre Colquhoun trebuise să-și scoată micul binoclu din

poșetă ca să se asigure că era aceeași femeie. Înaintând în valuri, fără să ia în seamă frigul sau altceva, în costumul ei de baie negru, cu părul adunat la spate într-un coc demodat. Și chiar și în timp ce înainta, într-o manieră pe care, sincer, Deirdre Colquhoun o socotea puțin cam masculină, se putea vedea că plângea în hohote. Da, plângea în hohote, tare, în plină zi, de parcă i se frângea inima.

Capitolul 6

Nu era primirea pe care o plănuse doamna Holden. Acea primire ar presupus ca ea să stea imaculată în rochia ei bună de lână cu curea asortată, cu cei doi copii mai mici în față, în timp ce deschidea ușile pentru a-și întâmpina musa rii, bogata și cosmopolita familie cu care aveau să se înrudească. În acea versiune, familia Bancro s-ar oprit în strălucitorul lor Rover 90, cu patru uși (ea știa că despre acel model era vorba, pentru că doamna Ansty auzise de la Jim Farrelly, care lucra la recepția hotelului Riviera) și ea ieșea pe lângă peluza impecabilă din față și salutându-i pe amândoi ca pe niște vechi prieteni – poate chiar în timp ce Sarah Chilton sau vreo altă doamnă se întâmpla să treacă pe acolo.

În acea versiune, versiunea ei preferată, soțul ei apărea în spatele ei, poate își punea mâna cu un aer posesiv pe umărul ei, genul de gest simplu, dar care vorbea limpede despre ce însemna o căsnicie. Copiii, între timp, zâmbeau frumos, își păstrau hainele bune curate și își ridicau mâinile pentru a le strânge pe cele ale familiei Bancro într-o manieră fermecătoare, înainte să se ofere să-i conducă înăuntru.

În schimb, copiii așteptară până când mai erau două minute până la sosirea musa rilor pentru a dezvălui nu doar că găsiseră o vulpe moartă mai jos pe stradă, lângă Biserica Metodistă, dar și că o puseseră într-o găleată de plajă, o așezaseră pe podea în camera de zi și, cu ajutorul celei mai bune foarfeci

de croitorie a doamnei Holden, aveau de gând să facă o blană de vulpe din ea.

În versiunea preferată, nici doctorul Holden nu anunța că fusese chemat la un pacient bolnav și că nu se aștepta să se întoarcă înainte de ora ceaiului, în ciuda faptului că era sâmbătă și că aproape tot Merhamul știa foarte bine că secretara lui, fata aia roșcată care întotdeauna reușea să aibă un ton superior când îi răspundea la telefon soției doctorului Holden, pleca a doua zi din oraș pentru a prelua un post în Colchester. Închise ochii pentru câteva clipe și-și imagină grădina de trandafiri. Asta era ceea ce făcea atunci când nu voia să se gândească prea mult la femeia aceea. Era important să se gândească la lucruri plăcute.

Poate cel mai important, în versiunea preferată, doamna Holden nu trebuia să se confrunte și cu trei dintre cei mai nefericiți tineri cu care avusese vreodată nenorocul să aibă de-a face. Celia și Guy, departe de a scăldați în strălucirea celor de curând logodiți, fuseseră indiscutabil posomorâți și abia dacă își vorbiseră toată dimineața. Lottie stătuse tăcută în fundal, meditănd posacă, lucru care o făcea să pară complet neatrăgătoare. Și nici unuia dintre ei nu părea să-i pese că ea depusese atât de mult efort pentru a face după-amiaza să decurgă lin: de ecare dată când îi înveselea puțin, când încerca să-i facă să nu lase să li se citească teama pe chip sau cel puțin s-o ajute cu supravegherea copiilor, ei ridicau din umeri în fel și chip, se uitau în podea sau, în cazul Celiei, privea cu subînțeles la Guy, cu ochii strălucind de lacrimi și anunțând că, pur și simplu, nu puteau să se aștepte ca ea să e veselă în ecare afurisită de zi.

– Haideți, chiar m-am săturat de toate astea, dragilor. Cu adevărat. Casa asta arată ca un salon mortuar. Lottie, du-te și fă-i pe copii să curețe blestematul acela de animal. Cheam-o pe Virginia să te ajute. Guy, tu du-te și așteaptă mașina afară. Iar tu, Celia, du-te la etaj și înviorează-te puțin. Fardează-te. O să-ți cunoști socrii, pentru numele lui Dumnezeu. Este nunta ta.

– Asta dacă va o nuntă, zise Celia, cu atâta tristețe în glas, încât capul lui Lottie zvâcni brusc spre ea.

– Nu ridicolă! Sigur că va o nuntă. Acum, du-te și machiază-te. Poți să împrumuți puțin din parfumul meu dacă vrei, să te mai împrăpătezi un pic.
– Care, cel de la Chanel?

– Dacă vrei.

Celia, înveselită imediat, fugi la etaj. Lottie își târșâi s dator picioarele către salon, unde Virginia încă tremura de la descoperirea animalului mort, iar Freddie stătea întins pe canapea ținându-se teatral de posterior și plângându-se că el niciodată, niciodată, dar niciodată nu va putea să mai stea jos, din cauza mamei lui.

Ea știa de ce era Celia atât de tristă, și asta o încânta, dar, în același timp, o făcea să se disprețuiască. Cu o seară în urmă, după ce trecuse furtuna, Celia o rugase pe

Lottie să vină în camera lor și odată ajunse acolo, așezate pe marginea patului, îi mărturisise că avea nevoie să stea de vorbă cu ea. Lottie știa că roșise și rămăsese nemișcată. Și mai nemișcată când Celia spusese:

– E vorba despre Guy. A fost foarte rece cu mine în ultimele câteva zile, Lots.

Nu s-a purtat deloc ca de obicei.

Lottie fusese incapabilă să vorbească. Era ca și cum i se um ase limba, umplându-i întregul spațiu din gură.

Celia își studie unghiile, apoi își ridică brusc mâna și începu să-și roadă una.

– Când a venit aici, se purta la fel ca la Londra, știi. Era atât de amabil, mă întreba întotdeauna dacă mă simt bine, dacă am nevoie de ceva. Era atât de afectuos. Obișnuia să mă ducă pe veranda din spate, în timp ce voi toți strângeați masa și să mă sărute, până când credeam că o să amețesc...

Lottie tuși. Nici nu mai respira. Celia se holbă absentă la mâna ei, apoi își ridică privirea, cu ochii albaștri plini de lacrimi.

– Nu m-a mai sărutat de-adevăratelea de patru zile întregi. Am încercat să-l fac să mă sărute aseară, și el m-a respins și a mormăit ceva legat de faptul că vom avea o grămadă de timp mai târziu. Dar cum poate să simtă asta, Lots? Cum poate să nu îi pese dacă mă sărută sau nu? Este genul de comportament pe care îl aștepți de la bărbații însurați.

Lottie se luptă să-și stăpânească sentimentul care îi creștea în suferință și care semăna neplăcut de tare a entuziasm. Apoi tresări când Celia se întoarse către ea și, dintr-o mișcare iute, își aruncă brațele pe după gâtul lui Lottie și izbucni în plâns.

– Nu știu ce-am făcut, Lots. Nu știu dacă am spus ceva, iar el nu-mi spune asta. E posibil – știi cum sporovăiesc eu despre nimicuri și nu mă gândesc întotdeauna la ce spun. Sau poate că nu am arătat chiar suferință de bine în ultima vreme. Încerc, să știi. Am purtat tot soiul de lucruri drăguțe pe care mi le-a cumpărat mami, dar el – el nu pare să mă mai placă la fel de mult ca înainte.

Pieptul i se ridica și îi cobora pe lângă al lui Lottie, care îi mângâie mecanic spatele, simțindu-se ușurată că Celia nu-i putea vedea fața.

– Doar că nu-mi pot da seama. Ce este, Lots? Ai petrecut destulă vreme cu el deja. Trebuie să înțeleg ce fel de om e.

Lottie încercă să-și mențină vocea calmă.

– Sunt sigură că e o problemă doar în mintea ta.

– Of, nu așa nepăsătoare, Lottie. Știi că eu te-aș ajuta, dacă mi-ai cere-o.

Haide, la ce crezi că se gândește?

– Nu cred că sunt în măsură să-ți spun.

– Dar trebuie să ai o idee. Ce pot să fac? Ce-ar trebui să fac? Lottie închise ochii.

– S-ar putea să e doar nervii, zise ea, în cele din urmă. Poate că bărbații sunt cuprinși de nervozitate ca și noi. Cu venirea părinților lui și toate astea, adică. E mare lucru, nu-i așa, să-ți prezinți părinții?

Celia se retrase și se uită cu atenție la ea.

– Poate că se simte mai tensionat în legătură cu asta decât știi tu.

– Poate că ai dreptate. Nu m-am gândit deloc la asta. Poate că e neliniștit. Își netezi părul spre spate, aruncând o privire pe fereastră. Pentru că nici un bărbat nu ar vrea să se știe că e neliniștit, nu-i așa? Nu e genul de lucru pe care îl fac bărbații.

Lottie își dori cu un soi de înăcărare îndârjită ca Celia să plece. Ar spus orice, ar făcut orice, numai s-o vadă pe Celia plecată.

Dar Celia veni din nou la ea și o îmbrățișă strâns.

– Of, ești isteată, Lots. Sunt sigură că ai dreptate. Și îmi pare rău că am fost puțin cam – ei bine – distantă în ultima vreme. Doar că am fost atât de prinsă de

Guy și de nuntă și de toate cele. Nu cred că a fost foarte distractiv pentru tine. Lottie tresări.

– Mi-a fost bine, zise ea.

– Mă bucur. Păi, mă duc jos să văd dacă pot să-l fac pe nenorocitul de porc bătrân să-mi acorde ceva atenție.

Râse. Încă suna ca un suspin.

Lottie se holbă la spatele care se îndepărta, apoi se lăsă încet pe pat.

Atunci o izbi realitatea. Că Guy și Celia se căsătoreau. Că Lottie era îndrăgostită de un bărbat de care nu ar trebuit să e; mai mult, de un bărbat care nu făcuse nimic ca să-i dea de înțeleș că sentimentele erau reciproce, în afară de a o însoți de câteva ori până la o casă care-i plăcea și de a admira niște ori ridicole, copilărești, în părul ei. Pentru că asta era totul, nu-i așa? Dacă reduceai la fapte, nu era nimic care să arate că Guy o plăcea mai mult decât îl plăcea pe – să zicem – Freddie. Pentru că el petrecea mult timp și cu Freddie. Și chiar dacă o plăcea, nu puteau face nimic în legătură cu asta. Uite în ce stare fusese Celia, doar pentru că el îi acordase un pic mai puțină atenție în ultimele câteva zile.

„Of, Doamne, de ce a trebuit să vii aici?“ gemu Lottie, lăsându-și fruntea pe genunchi. „Eram perfect mulțumită până să vii aici.“ Și apoi doamna Holden o strigă să coboare s-o ajute pe Virginia să rearanjeze argintăria bună.

Celia, în ciuda bunelor ei intenții, nu reușise să scape de tristețe. Posibil din motive bine întemeiate. Lottie o privi de lând în cea mai nouă rochie a ei prin fața lui Guy, ciupindu-l în joacă de braț și lăsându-și cu cochetărie capul pe umărul lui. Apoi văzu cum Guy o mângâie cu detașarea comodă a bărbatului care-și mângâia câinele și cum, ca reacție, zâmbetul Celiei deveni

rigid. Lottie se strădui să-și controleze cazanul de emoții mocnite care bolborosea în ea. Și se duse să o ajute pe Sylvia să-și lege șireturile la pantofii cei buni.

Pentru un bărbat care nu-și văzuse părinții de aproape o lună, un bărbat care mărturisea public că își adoră mama și își consideră tatăl unul dintre cei mai buni oameni din câți știa, Guy păruse mai puțin încântat de perspectiva sosirii lor iminente. La început, Lottie pusese pe seama nerăbdării felul cum măsura curtea întruna cu pasul; apoi se uită mai îndeaproape și văzu că el se certa singur în barbă ca femeia nebună din parc care obișnuia să uture o pereche de indispensabili în fața oricui îndrăzneala să se aventureze în terenul ei de sport imaginar. Chipul lui Guy nu arăta entuziast, ci îngrijorat și ursuz, iar când respinse cu o înjurătură atipică rugămințile insistente ale lui Freddie de a juca din nou tenis, Lottie privi tăcută de la geamul salonului și se rugă cu fervoare oricărei zeități era acolo sus ca ea să e cauza și remediul suferinței lui.

Susan Holden se uită la acești trei tineri nefericiți și o ă. Nici unul dintre ei nu era stăpân pe sine și nu avea vreun strop de tărie de caracter. Dacă ea, cu problemele pe care le avea – cu absențele nenorocite ale lui Henry, cu obsesiile lui Freddie și cu Sarah Chilton care încă mai făcea comentarii tăioase despre cât de norocoși erau că Celia se logodise, „ținând cont de tot ce se întâmplase” –, putea să înfrunte lumea cu un zâmbet, apoi ai crede că acești copii afurisiți ar putea pur și simplu să se adune și să se înveselească puțin.

Își țuguie buzele către relexia din oglindă, apoi se întinse spre poșetă și scoase un ruj. Era o culoare destul de îndrăzneată pentru ea, nu una pe care ar folosit-o în fața doamnelor din salon, dar aplicându-l cu grijă (clipind în timp ce se aplecă în față), doamna Holden își spuse că în unele ori avem nevoie de toată recuzita de care putem face rost.

Fata aia roșcată se dădea cu un ruj de culoarea lumânărilor de Crăciun. Prima dată când trecuse pe la biroul lui Henry și o văzuse acolo, nu fusese în stare să-și ia ochii de la buzele ei.

Poate că asta și era ideea.

Virginia o strigă de pe scări:

– Doamnă Holden, au ajuns musa rii.

Doamna Holden își veri că părul în oglindă și inspiră adânc. „Dă, Doamne să vină Henry acasă binedispus“, se rugă ea.

– Lasă-i să intre, dragă, cobor.

– Iar Freddie refuză să se despartă de... de mortăciunea aceea. Spune că vrea să o păstreze în dormitorul lui. Covorul pute îngrozitor.

Doamna Holden se gândi, cu oarecare disperare, la tranda ri.

– Ce grădină frumoasă! Cât de extraordinar de pricepută sunteți!

Cuvinte plăcute, adresate unei potențiale soacre nervoase și neapreciate.
Iar

Susan Holden, încă prinsă pe picior greșit de accentul american pronunțat al lui Dee Dee Bancro (Guy nu pomenise nimic!), se trezi destul de nesigură în recunoștința ei.

– Sunt din soiul Albertine? Știți că pur și simplu sunt tranda rii mei preferați? Nu-i pot cultiva în gluma aceea afurisită de grădină pe care o avem în Port Antonio. Sol nepotrivit, se pare. Sau i-am pus prea aproape de altceva. Pe de altă parte, tranda rii pot extrem de înșelători, nu-i așa? Înțeapă nu doar la propriu.

– Of, da, zise Susan Holden, încercând să nu se uite la picioarele lungi, bronzate, ale lui Dee Dee.

De unde se a a, ar putut să jure că femeia nu purta nici un fel de ciorapi.

– Of, nici nu vă imaginați cât de mult vă invidiez grădina. Uite, Guyhoney¹¹, au crini de toamnă. Nici urmă de melci. Nu știu cum faceți.

Guyhoney, cum se pare că îi zicea soția domnului Bancro Senior, se întoarse de la poarta din spate, cu vedere la terenurile de sport, și începu să se îndrepte spre locul unde stăteau doamnele sub o umbrelă care utura în vânt, sorbind ceai cald. – În ce direcție e oceanul?

Guy, care stătuse pe iarbă, se ridică și se îndreptă către tatăl său. Îi arătă cu mâna spre est, cuvintele sale ind duse de vânt.

– Sper că nu vă deranjează să stăm afară. Știu că bate puțin vântul, dar s-ar putea să e ultima după-amiază frumoasă din an și îmi place să mă bucur de tranda ri.

Doamna Holden îi făcuse semne disperate Virginiei să aducă mai multe scaune.

– Of, nu. Nouă ne place să ne petrecem timpul în aer liber.

Doamna Bancro își prinse părul cu o mână, ca să nu-i intre în gură în timp ce bea puțin ceai.

– Da. Da, iarna ducem lipsa activităților în aer liber.

– Iar Freddie a pus o vulpe moartă pe covorul din salon, zise Sylvia.

– Sylvia!

– Păi, așa a făcut. Și nici măcar nu am fost eu de vină. Iar acum mami spune că nu ne mai lasă niciodată să intrăm acolo! De asta trebuie să stăm în grădina înghețată.

– Sylvia, asta nu e adevărat. Îmi pare rău, doamnă Bancro . Am avut – hm – un mic incident în cameră chiar înainte să ajungeți, dar de la bun început am dorit să luăm ceaiul aici.

– Dee Dee, te rog. Și nu-ți face griji din cauza noastră. Afară e bine. Și sunt sigură că Freddie nu poate la fel de rău ca ul nostru. Guy Junior a fost pur și simplu cel mai oribil copil. Dee Dee zâmbi la expresia șocată a lui Susan Holden. Of, era îngrozitor. Obişnuia să aducă insecte și să le pună în cutii și borcane și apoi să uite de ele. Am descoperit păianjeni de mărimea pumnului meu în cutia de făină. U !

– Nu știi cum vă descurcați acolo cu toate insectele acelea. Sunt sigură că mi-aș petrecut jumătate din timp trăind în teroare.

– Mi-ar plăcea, zise Freddie, care-și petrecuse ultimele zece minute uitându-se la interiorul de piele și lemn de nuc al Roverului nou-nouț al domnului Bancro .

Mi-ar plăcea un păianjen de mărimea pumnului meu. L-aș boteza Harold.

Doamna Holden se în oră. Era oarecum mai greu să te gândești la grădina de tranda ri când stăteai în ea.

– Mi-ar plăcea. Ar prietenul meu.

– Singurul tău prieten, zise Celia care, din câte observă mama ei, își recăpătase o parte din sarcasm.

Fata stătea pe marginea păturii de picnic, cu picioarele către Lottie, ciugulind posomorâtă dintr-o farfurie cu biscuiți.

Lottie își cuprinsese genunchii cu brațele, uitându-se dincolo de toți către poarta din față, de parcă ar așteptat un semnal ca să poată pleca. Nu se oferise să servească biscuiții, cum îi ceruse doamna Holden înainte de sosirea familiei Bancro. Nici măcar nu se schimbase în ceva drăguț.

– Unde e casa aceea despre care ne-ai povestit, Junior? Pariez că nu e nici pe jumătate la fel de drăguță precum casa lui Susan de aici.

Domnul Bancro veni cu pași mari către masă, uturând cu emfază din mâna cu țigara. Deși vorbea în engleză, vocea lui avea un accent de o origine incertă și o intonație transatlantică evidentă, pe care Susan Holden o consideră foarte neconvențională. Vedeți voi, puține lucruri păreau să e convenționale la Guy Bancro Senior. Era înalt și solid, și purta o cămașă de un roșu aprins, o nuanță pe care te-ai aștepta să o vezi la un artist de cabaret, și vorbea foarte tare, de parcă toți ceilalți erau la cel puțin cincizeci de metri depărtare. Când sosise, o sărutase apăsător și umed pe ambii obraji în stil franțuzesc. Chiar dacă el nu era, cu siguranță, francez.

– E în direcția aceea. Dincolo de parcul municipal.

Guy își îndrumă tatăl din nou către coastă și-i arată.

În circumstanțe normale, l-ai putut considera mai degrabă... ordinar. Nu era pic de ra nament în manierele sale. Hainele lui, vocea lui puternică, toate indicau o oarecare lipsă de educație. Înjurase de două ori de față cu ea, iar Dee Dee doar râsese. Dar avea și o oarecare eleganță: cea facilitată de bani. Era evidentă la ceasul lui de mână, la pantofii lustruiți confecționați manual, la geanta foarte frumoasă din piele de crocodil pe care o cumpăraseră pentru Susan Holden de la Londra. Când ea o scosese din hârtia de mătase, rezistase tentației subite de a-și coborî capul doar pentru a inhala mirosul acela scump și încântător.

Își îndepărtă gândul de la poșetă ca să-și veri ce din nou ceasul. Era aproape trei și un sfert. Henry ar trebuit să sune până acum ca să anunțe dacă avea să ajungă acasă la cină. Ea nu știa pentru câte persoane să gătească. Oare familia Bancro avea să rămână la masă? Ideea că puiul pe

care îl avea trebuia să-i ajungă pentru o masă de șapte îi dădea oarece palpitații.

– Po im – spre hotelul nostru?

– Da. Dar e singură pe promontoriu. Nu se vede de pe drumul de coastă.

Ar putea s-o trimită pe Virginia să dea o fugă să cumpere niște carne de porc. Pentru orice eventualitate. Nu s-ar risipi dacă nu ar rămâne musa rii la masă: ar putea face chi eluțe pentru copii.

Dee Dee se aplecă în față, ținându-și părul blond cu mâna.

– Fiul meu ne-a spus totul despre vecinii dumitale fascinanti. Trebuie să e plăcut să aveți atât de mulți artiști prin preajmă.

Susan Holden se îndreptă puțin din spate și-i făcu semn Virginiei să vină.

– Ei bine, da, e destul de drăguț. Atât de mulți oameni presupun că un orașel de pe litoral are puține de oferit, din punct de vedere cultural. Dar ne străduim.

– Știți, invidiez și asta la dumneavoastră. Nu e pic de cultură pe plantațiile de fructe. Doar radioul. Câteva cărți. Și ocazional câte un ziar.

– Ei bine, și nouă ne place să cultivăm spiritul artistic.

– Iar casa pare fantastică.

– Casa?

Susan Holden se uită la ea pierdută.

– Da, doamnă Holden?

Virginia stătea în fața ei, ținând o tavă.

– Iertare, ați spus casă?

– Casa în stil art decó. Guy Junior spune că este una dintre cele mai frumoase case pe care le-a văzut vreodată. Trebuie să mărturisesc, în scrisorile sale ni s-a părut fascinantă.

Virginia se holba la ea.

Doamna Holden clătină din cap.

– Eh... nu-ți face griji, Virginia. Vin într-un minut... Îmi cer scuze, doamnă Bancro , ați putea să repetați ce-ați spus?

Virginia o luă din loc cu un țâțâit audibil.

– Dee Dee, te rog. Da, suntem mari fani ai arhitecturii moderne. Să vedeți, unde am crescut eu în Midwest, totul e modern, știți? Putem spune că o casă e veche dacă a fost construită înainte de război!

Ea izbucni în hohote de râs.

Domnul Bancro își scutură țigara în stratul cu ori.

– Ar trebui să facem o plimbare până acolo mai târziu, în această după-amiază. Să aruncăm o privire.

– Arcadiei?

Capul lui Lottie se întoarse brusc.

– Așa se numește? Splendid.

Dee Dee acceptă încă o ceașcă de ceai.

– Vreți să mergem la Arcadia?

Vocea doamnei Holden crescuse cu câteva tonalități. Lottie și Celia se uitară una la alta.

– Înțeleg că e un loc absolut minunat, plin până la refuz de personaje exotice.

– Este, zise Celia care, pentru prima oară în acea zi, zâmbea.

Dee Dee îi aruncă o privire Celiei și apoi mamei ei.

– Of. Poate că e nițel cam di cil. Sunt sigură că ei nu vor ca noi să ne holbăm la ei. Guyhoney, hai s-o lăsăm pentru altă zi.

– Dar e la doar cinci minute în capătul străzii.

– Scumpule...

Doamna Holden surprinse privirea pe care Dee Dee i-o aruncă soțului ei. Se îndreptă puțin pe scaun. Se uită intenționat dincolo de copiii ei.

– Ei bine, sigur, am o invitație permanentă de a o vizita pe doamna Armand...

adică săptămâna trecută am primit o scrisoare...

Domnul Bancro își stinse țigara și își bău ceaiul dintr-o înghițitură însetată. – Atunci să-i vizităm. Haide, Guy, arată-ne despre ce ne-ai tot vorbit.

Doamna Holden avea să regreta că purta acei panto . Lottie urmări cum, pentru a cincisprezecea oară în scurta lor plimbare, femeia din fața ei își răsuci o gleznă pe suprafața neregulată a potecii către mare, uitându-se neliniștită în spate ca să vadă dac musa rii ei observaseră. Nu ar trebuit să-și facă griji: domnul și doamna Bancro erau braț la braț și conversau amical, arătând cu degetul către navele din depărtare sau admirând vreo plantă care în orește toamna târziu. Guy și Celia erau în față, brațul Celinei trecut prin al lui, dar fără ușurința în conversație a părinților lui. Celia vorbea, iar Guy mergea, cu capul plecat, cu maxilarul încleștat. Era imposibil să știi dacă asculta. Lottie era în spate, pe jumătate dorindu-și ca lui Freddie și Sylviei, care protestaseră cu înverșunare, să li se dat permisiunea să vină, măcar pentru a-i oferi altceva asupra căruia să se concentreze, altceva decât acea pereche de capete aurii, sau pentru a asigura un paratrăsnet pentru nervozitatea evident în creștere a doamnei Holden.

Lottie nu știa de ce sugerase să meargă acolo. Știa că doamna Holden probabil regreta deja și nu doar pentru că purta panto cu toc: cu cât se apropiau mai mult de Arcadia, cu atât mai temătoare erau privirile pe care le arunca în jur, ca și cum i-ar fost frică să nu dea peste cineva cunoscut. Adoptase mersul șovăielnic, inegal al unui hoț nepriceput și refuza să-i întâlnească privirea lui Lottie, de parcă s-ar temut să nu e confruntată în legătură cu această întoarcere la o sută optzeci de grade. Lottie nu s-ar sinchisit – ea se simțea, pur și simplu, nefericită: nefericită că trebuia să petreacă încă o oră îndurând mândria parentală pentru viitorii miri, că trebuia să se uite din nou la fața bărbatului interzis pentru ea; cu ideea că ei erau pe punctul de a impune toate acestea asupra lui Adeline, care nu ar ști cum să aranjeze masa pentru ceaiul de după-amiază, chiar dacă acesta ar sări și ar îngropa-o în Darjeeling.

Mama lui Guy o striga pe Celia din nou. Celia se înveselise peste măsură: parțial, datorită atenției pe care o primea de la Dee Dee și parțial, suspecta Lottie, la gândul prezenței mamei sale în casa actriței, fapt care o umplea de o plăcere răutăcioasă. Lottie se bucura că era un pic mai fericită, dar ar vrut să-i înăbușe acea fericire cu o ferocitate crudă și mistuitoare.

Părinții lui Guy nu păruseră să o observe.

„În curând, o să plece cu toții“, își spuse ea, închizând ochii. „Și eu o să lucrez mai multe ture la magazinul de încălțăminte. O să mă împac cu Joe. O să mă asigur că mintea mi-e ocupată. Că este atât de plină, încât să nu rămână nici un locșor liber pentru gânduri legate de el.“ Și apoi Guy se întoarse și alese exact acel moment să-i caute privirea, de parcă simpla lui existență putea să transforme în parodie orice încercare a ei de a-și controla sentimentele.

– Asta este?

Domnul Bancro stătea pe călcâie, într-o manieră foarte similară cu cea în care stătuse ul lui, cu câteva săptămâni în urmă. Guy se opri, uitându-se la casa albă joasă din fața lor.

– Asta este.

– Frumoasă casă.

– Este un soi de combinație între art decó și art moderne. Stilul își are originea în Exhibition Internationale des Arts Décoratifs din 1925 din Paris. Acolo s-a lansat art decó. Modelele geometrice de pe clădiri sunt menite să e ecoul Epocii

Mașinilor.

Urmă o scurtă pauză. Toți cei din micul grup se întoarseră să se uite la Guy.

– Ei bine, asta e cea mai lungă, blestemată de replică pe care te-am auzit rostindo de când am ajuns aici. Guy se uită în jos.

– Eram curios. Am căutat la bibliotecă.

– Ai căutat la bibliotecă, ai? Bravo ție, ule.

Domnul Bancro aprinse o altă țigară, protejând acăra brichetei cu o mână mare, grasă.

– Vezi, Dee Dee? zise el, după un pufăit apreciativ. Ți-am spus că băiatul o să e bine fără profesori și alte chestii din astea. Orice trebuie să știe, se duce și caută de unul singur. În bibliotecă, nici mai mult, nici mai puțin.

– Ei bine, cred că e chiar fascinant, dragă. Mai spune-mi câte ceva despre această casă.

– A, nu cred că ar trebui să u eu acela. Adeline o să vă spună totul despre ea.

Lottie privi cum doamna Holden tresări ușor auzindu-l pe Guy rostind numele lui Adeline. Aveau să urmeze întrebări în această seară, era sigură de asta.

Putea, de asemenea, să-și dea seama că doamna Holden era jenată de cât de mult dura ca să răspundă cineva la ușă: deja iritată la culme, ea stătuse în fața imensei uși albe de la intrare ținându-și strâns poșeta, ridicând-o și lăsând-o în jos, aparent indecisă dacă să bată a doua oară, în caz că nimeni nu auzise. Erau, fără îndoială, oameni înăuntru – erau trei mașini pe alee. Dar nimeni nu părea să răspundă.

– Pesemne sunt pe terasă, zise Guy. Aș putea să mă cațăr peste poartă și să mă uit.

– Nu, spuser Dee Dee și Susan Holden simultan.

–

Nu vrem să deranjăm, zise Susan Holden. Poate că ei... Poate că se ocupă de grădinărit.

Lottie nu vru să menționeze că cel mai apropiat lucru de verdeață pe terasa lui Adeline era niște pâine care fusese lăsată să mucegăiască pe jos, lângă ghivecele mari pentru plante.

– Poate că ar trebui să telefonăm înainte, zise Dee Dee.

Apoi, când liniștea devenise chinuitoare, ușa se deschise. Era George, care stătu o clipă, se holbă pe rând la ecare membru al micului grup și apoi, rânjindu-i Celinei, utură afectat din mână și spuse:

– Ca să vezi, Celia și Lottie și o ceată de oameni veseli. Po iți înăuntru. Veniți și alăturați-vă grupului.

– Guy Bancro Senior, zise domnul Bancro, întinzând o mână imensă.

George se uită la ea și își băgă țigara între dinți.

– George Bern. Încântat. Nu am idee cine sunteți, dar încântat.

Era, observă Lottie, destul de beat.

Spre deosebire de doamna Holden, care stătea neliniștită în cadru, ca și cum ar ezitat să se aventureze înăuntru, doamna Bancro nu părea nici pe departe deranjată de salutul ciudat al lui George.

– Aceasta e soția mea, Dee Dee, și ul meu, Guy Junior.

George se lăsă teatral pe spate ca să se uite mai bine la Guy.

– Ah. Faimosul prinț al ananasului. Am auzit că ai produs o impresie apreciabilă.

Lottie simți că roșește și porni repede pe hol.

– Doamna Armand e acasă?

– Cu siguranță, este, doamnă. Și dumneavoastră trebuie să fiți sora Celinei.

Mama ei? Nu, nu cred așa ceva. Celia, niciodată nu mi-ai spus.

Era ceva ușor batjocoritor în vocea lui George, iar Lottie nu îndrăzni să se uite la fața doamnei Holden. Intră tăcută în salonul principal, de unde se auzeau sunetele unui concert interpretat la un pian dezacordat. Vântul se

—
întețea: într-o parte îndepărtată a casei o ușă scârțâi și se trânti în mod repetat.

În spatele ei, o auzi pe Dee Dee exclamând la vederea unor obiecte de artă, iar pe doamna Holden întrebând pe un ton oarecum neliniștit dacă pe doamna Armand nu avea s-o deranjeze o vizită neanunțată, dar că ea spusese...

Nu, nu. Intrați cu toții. Veniți și alăturați-vă cercului.

Lottie nu se putea stăpâni să nu se holbeze la Adeline. Era așezată în mijlocul canapelei, la fel ca atunci când o văzuse prima oară. Totuși, de data asta, aerul ei de ra nament exotic dispăruse: plânsese, se pare, și stătea tăcută, cu obrajii palizi, um ați, cu ochii plecați și cu mâinile împreunate în poală.

Julian stătea lângă ea, Stephen pe fotoliu, absorbit de un ziar. Acum, că ei se apropiaseră, Julian se ridică și veni cu pași mari către ușă.

— Lottie, cât de minunat să te vedem din nou. Ce plăcere neașteptată! Și pe cine ai adus cu tine?

— Aceștia sunt domnul și doamna Bancro , părinții lui Guy, murmură Lottie. Și doamna Holden, mama Celiei.

Julian nu părea să o vadă pe doamna Susan Holden. Aproape că se prăbuși peste mâna domnului Bancro de cât de nerăbdător era să i-o strângă.

— Domnule Bancro ! Guy ne-a povestit atât de multe despre dumneata! (Aici Lottie observă încruntarea Celiei când îi aruncă o privire lui Guy: nu doar

doamna Holden avea întrebări de pus în această seară.) — Luați loc, luați loc. Să stăm la un ceai.

— Sunt sigură că nu vrem să vă deranjăm, zise doamna Holden, care se albise la vederea unei serii de nuduri pe perete.

— Nici un deranj, chiar nici un deranj. Stați! Stați! Vom lua ceaiul.

El îi aruncă o privire lui Adeline, care de-abia dacă se mișcase de când sosiseră ei, în afară de a schița un zâmbet rav către musa ri.

–

– Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc pe toți. Am neglijat complet să-mi cunosc vecinii. Va trebui să ne scuzați dacă nu suntem chiar operaționali în chestiunile domestice pe moment – de-abia ne-am pierdut servitoarea.

– Of, vă compătimesc, zise Dee Dee, așezându-se pe un scaun Lloyd Loom¹². Nimic nu e mai rău decât să i lăsat fără ajutoare. Îi spun lui Guy că uneori să ai angajați implică mai multă bătaie de cap decât merită.

– Așa e și în Caraibe, zise domnul Bancro . Trebuie să ai douăzeci de angajați ca să faci munca a zece.

– Douăzeci de angajați! zise Julian. Sunt sigur că Adeline ar mulțumită să aibă una. Se pare că avem probleme cu păstrarea oamenilor.

Ar trebui să încerci să-i plătești ocazional, Julian, zise George, care-și turnase al doilea pahar de vin roșu.

Adeline surâse din nou. Lottie își dădu seama că, de fapt, cu Frances absentă, nu era nimeni care să facă ceaiul.

– O să prepar eu ceaiul, zise ea. Nu mă deranjează să fac ceai.

– Da? Splendid. Ce fată minunată ești, Lottie.

– Minunată, zise George, zâmbind afectat.

Lottie se duse în bucătărie, bucuroasă să scape de atmosfera tensionată din salon. În timp ce căuta cești și farfurioare curate, îl auzi pe Julian întrebându-l pe domnul Bancro despre afacerea sa și, poate, cu ceva mai mult entuziasm, vorbindu-i despre a lui. El vindea artă, îi spuse domnului Bancro . Avea galerii în centrul Londrei și era specializat în pictorii contemporani.

– Sunt populare chestiile astea?

Ea îl auzi pe domnul Bancro plimbându-se prin cameră.

– Din ce în ce mai populare. Prețurile pe care unii artiști le scot la licitație la Sotheby's sau Christie's, în unele cazuri, se triplează într-un an.

– Ai auzit, Dee Dee? Nu-i o investiție proastă, hm?

– Dacă știi ce să cumperi.

–

– Ah. Aici aveți dreptate, doamnă Bancro . Dacă ești sfătuit prost, ai putea ajunge să cumperi ceva care, deși ar putea avea valoare estetică, în cele din urmă, are o valoare monetară mică.

– De fapt, noi nu am cumpărat tablouri, nu-i așa, Guyhoney? Cele pe care le avem, le-am cumpărat pentru că erau drăguțe.

– Un motiv perfect rațional pentru a cumpăra ceva. Dacă nu îți place, e irelevant cât valorează.

Erau niște facturi pe masa din bucătărie, câteva facturi mari pentru păcură, electricitate și câteva reparații care fuseseră făcute la acoperiș. Lottie, care nu se putu abține să nu arunce o privire, fu șocată de sumele implicate. Și că ele erau toate, se pare, somații nale.

– Deci, ce e acesta?

– E un Kline. Da. În opera sa, pânzele înseși sunt la fel de importante ca tușele.

–

Bănuiesc că e o cale de a economisi vopseaua. Arată de parcă și un copil ar putea să le facă.

- Valorează probabil câteva mii de lire.
- Câteva mii? Dee Dee? Crezi că am putea să începem să facem din astea acasă?

Să-ți oferim un mic hobby?

Dee Dee izbucni în hohote de râs zgomotoase.

- Serios, domnule Armand? Chestia asta valorează atâția bani? Asta?
- Arta, ca toate lucrurile, valorează atât cât este cineva dispus să plătească pentru ea.
- Sunt total de acord.

Lottie intră cu tava. Adeline se ridicase și privea afară pe una dintre ferestrele imense. Vântul rece prinsese noi forțe și făcea ierburile și tușurile să se încovoie, implorând tremurător. Mai jos de casă, de-a lungul plajei, Lottie zări câteva siluete minuscule luptându-se cu vântul pe drumul de întoarcere, pe poteca dinspre mare, recunoscându-se în cele din urmă învinse de vremea ce se înrăutățea.

- Vrea cineva ceai? zise ea.
- O să servesc eu, Lottie dragă, zise Adeline, dând semnalul de eliberare a lui

Lottie de responsabilitățile domestice.

Lottie, nesigură acum și neștiind ce să facă, alese să rămână în picioare lângă masă. Celia și Guy stăteau jenați lângă ușă, până când domnul Bancro își certă ul și-i spuse să stea jos și să nu mai arate de parcă avea o mătură în fund. La auzul acestor cuvinte, Celia își înăbușise un hohot de râs, iar Lottie, care pentru scurt timp scăpase de gândurile negre, se trezi din nou că nu îndrăznește să se uite în ochii doamnei Holden.

- Locuiți de mult aici, doamnă Armand? zise Dee Dee care, împreună cu soțul ei, părea neafectată de purtarea ciudată a gazdelor.
- Chiar de dinainte să înceapă vara.
- Și unde ați locuit înainte de asta?
- În Londra. În centrul Londrei. Chiar în apropiere de Sloane Square.
- A, da, unde? Am o prietenă în Cliveden Place.

– Cadogan Gardens, zise Adeline. Era o casă destul de frumoasă.

Și de ce-ați ales să veniți tocmai aici?

– Ei, lasă, dragă, întrerupse Julian. Familia Bancro nu vrea să audă despre trecutul nostru casnic foarte plictisitor. Haideți, domnule Bancro, sau Guy, dacă-mi permiți, spune-mi mai multe despre afacerea dumitale. De unde v-a venit prima dată ideea de a importa fructe?

Lottie o privi pe Adeline, care închise gura și își goli chipul de orice emoție. Era în stare să facă asta dacă se supăra: lua înfățișarea unei mici măști orientale – splendidă, aparent inofensivă, totuși nedezvăluind nimic.

De ce nu o lăsa oare să vorbească? se întrebă Lottie și avu o presimțire rea, care nu avea nimic de-a face cu vremea tot mai urâtă de afară. Ferestrele imense le-o dezvăluiau în avans; le arătau întreaga splendoare a cerului care se întuneca pe măsură ce norii plumburii se adunau la marginea orizontului. Din când în când, vreo pungă goală de hârtie sau frunză rătăcită era răsucită de vânt în câmpul vizual și în afara lui. La etaj, o ușă se trânti în mod repetat la intervale neregulate, agasând-o pe Lottie. Muzica se oprise de mult.

Și totuși, Julian și domnul Bancro continuau să vorbească.

– Și cât o să stați la Riviera, Guy? Su cient de mult ca eu să strâng niște lucrări care cred că îți vor plăcea?

– Ei bine, aveam de gând să plec spre casă într-o zi sau două. Dar Dee Dee mă bate întotdeauna la cap să iau o mică pauză cu ea, deci ne-am gândit că am putea să ne extindem vizita la familia Holden aici de față și poate să călătorim de-a lungul coastei. Poate chiar să mergem și în Franța.

– Nu am văzut niciodată Parisul, zise Dee Dee.

– Ești o mare admiratoare a Parisului, nu-i așa, Celia?

George, întins în balansoar, îi rânjea.

– Po im?

– Îți place mult Parisul. Parisul, Franța adică. „Știe“, își zise Lottie. „A știut de la bun început.“ – Da. Da, Parisul... zise Celia, îmbujorându-se.

– E minunat să călătorești în tinerețe. George își aprinse o altă țigară și expiră alene. Nu mulți tineri par să-și dea seama de avantajele.

O făcea intenționat. Lottie o privi pe Celia începând să bâiguie un răspuns și, nemaiputând să-i suporte stânjeneala, se grăbi să intervină:

–

– Guy a călătorit mai mult decât oricine altcineva, nu-i așa, Guy? Ne-a spus că a locuit absolut peste tot. În Caraibe, în Guatemala, în Honduras. Locuri despre care nici măcar nu am auzit vreodată. A fost extrem de interesant. Ne-a spus niște povești atât de minunate... oamenii și restul. Locurile...

Lottie, conștientă că trăncănea, termină.

– Da. Da, așa e, zise Celia cu recunoștință în glas. Eu și Lots am fost pur și simplu fascinate. Și mami și tati. Cred că probabil ne-a transmis tuturor dorința de a călători.

– Și dumneata, domnule Armand, zise Dee Dee, ai un ușor accent. De unde vine acesta?

Ușa care se tot trântise la etaj se izbi dintr-odată mai tare. Lottie tresări și grupul se uită în sus. Frances stătea în cadrul ușii. Purta o haină lungă de velur și o eșarfă cu dungi, iar fața îi era la fel de albă ca peretele. Rămase perfect nemișcată, de parcă nu se așteptase ca încăperea să e plină de oameni. Apoi se întoarse cu fața spre Adeline și i se adresă:

– Scuzați-mă, zise ea. Eu doar plecam.

– Frances... Adeline se ridică și întinse o mână. Te rog...

– Nici o vorbă. Nu spune nimic. George, ești amabil să mă conduci până la gară?

George își stinse țigara și se ridică din scaun.

– Cum vrei tu, dragă...

– Stai jos, George.

Era Adeline. Culoarea îi mai revenise cât de cât în obraji și îi ordonă din nou să stea, pe un ton imperativ. – Adeline...

– Frances, nu poți să pleci așa.

Frances își ținea geanta de voiaj atât de strâns încât i se albiseră încheieturile degetelor.

– George, te rog...

↑

În încăperea se așternu liniștea.

George, al cărui rânjel obișnuit dispăruse temporar, se uită pe rând la cele două femei și apoi la Julian. Dădu din umeri și apoi se ridică încet.

Lottie se uită la oamenii din jur. Doamna Holden și Dee Dee, așezate una lângă cealaltă și ținându-și strâns ceștile de ceai, erau amândouă atât de fascinate, încât doamna Holden nici măcar nu încercă să pretindă că nu asculta. Domnul Bancro se încruntă, dar fu repede încolțit de Julian care, pretextând că voia să-i arate ceva în birou, îl duse departe de scenă. Celia și Guy stăteau lângă ușă, posturile și fețele lor lipsite de expresie re ectându-se inconștient de la unul la celălalt. Doar Stephen părea cu adevărat indiferent, citindu-și în continuare ziarul. Acesta era, observă Lottie, vechi de aproape o săptămână.

– Te rog, vino, George. Mi-ar plăcea să prind trenul de și un sfert, dacă se poate. Adeline ridică vocea până la o înălțime deranjantă.

– Nu! Frances, nu poți să pleci așa! E ridicol! Ridicol!

– Of, ridicol, nu-i așa? Totul e ridicol pentru tine, Adeline. Tot ce e onest și real și adevărat. E ridicol pentru că te face să te simți nelalocul tău.

– Nu este adevărat!

– Ești demnă de milă, știi? Crezi că ești curajoasă și originală. Dar ești doar un arti ciu. Un arti ciu în carne și oase.

Frances se lupta cu lacrimile, iar trăsăturile ei lungi erau schimonosite de o frustrare de copil.

– Ei bine.

Doamna Holden se ridicase să plece.

– Cred că ar trebui probabil... Aruncă o privire în jur și văzu că singura cale de ieșire era blocată de George și de cele două femei. Se pare că noi...

– Ți-am spus de o mie de ori, Frances... îmi ceri prea mult... eu nu pot... Vocea lui Adeline se frânse. George, între cele două femei, își lăsă capul în jos.

– Nu. Știu că nu poți. Și din cauza asta plec.

–

–

Frances se întoarse și, cu fața schimonosită de suferință, Adeline se întinse după ea. George o prinse, când ea nu reuși, și își puse brațul în jurul ei. Era imposibil de spus dacă o susținea sau o oprea.

– Îmi pare rău, Frances! strigă Adeline după ea. Îmi pare sincer rău! Te rog...

Lui Lottie i se strânse stomacul. Lumea părea scăpată de sub control, de parcă toate limitele ei naturale fuseseră dizolvate. Sunetul ușii, încă trântindu-se, părea să crească în volum, până când tot ce se mai auzi fu respirația neregulată a lui Adeline și bocănitul lemnului care se izbea de toc. Dintr-odată, Guy fu în mijlocul camerei.

– Să mergem afară. A văzut cineva pictura murală? Se pare că e terminată. Miar plăcea să o văd. Mamă? Arunci o privire cu mine? Doamnă Holden?

Dee Dee sări în picioare, punând o mână pe umărul doamnei Holden.

– E o idee minunată, dragă. Ce idee bună! Sunt sigură că ne-ar plăcea să vedem pictura murală, nu-i așa, Susan?

– Da, da, zise doamna Holden recunoscătoare.

– Pictura murală.

Lottie și Celia încheiau șirul, șocul scenei precedente reunindu-le pentru scurt timp. Incapabile să-și vorbească, ridicară din sprâncene una către cealaltă și clătinară din cap, părul lor creând un halo ce semăna cu o stea-de-mare când ieșiră afară în vântul puternic.

– Ce a fost asta? șopti Celia, aplecându-se spre Lottie ca să se asigure că era auzită.

– Nu am nici o idee, zise Lottie.

– Numai Dumnezeu știe ce trebuie să gândit părinții lui Guy. Nu pot să cred,

Lots. Două femei mature urlând în plină zi.

Lottie se relaxă. Jos, dedesubt, marea biciuia malul și se înspuma într-o frenezie furioasă, brizele blânde ale verii ind uitate în câteva ore. Avea să e furtună la noapte, fără îndoială.

– Ar trebui să plecăm, zise ea, simțind prima picătură de ploaie pe față. Dar Celia nu părea să audă. Se îndrepta către locul unde Guy stătea cu cele două femei, holbându-se la opera lui Frances. Studiau cu atenție silueta centrală, exclamând cu voci joase.

„Of, Doamne, e Julian“, se gândi Lottie. „L-o făcut să arate îngrozitor.“ Dar nu era Julian cel la care se holbau.

– Cât de fascinant, zise Dee Dee, strigând pentru a auzită peste șuierul vântului.

– Cu siguranță, e ea. Îți dai seama după păr.

Po im? Cine? zise Celia, trăgându-și fusta în jurul picioarelor.

E Laodamia. Laodamia. Of, mă cunoști, eu și miturile mele grecești, Guy. Nu primim prea multă literatură de calitate acolo unde suntem, îi explică ea doamnei Holden, așa că am început să u oarecum interesată de greci. Au niște povești minunate.

– Da. Da, am studiat puțin din Homer în salonul nostru, zise doamna Holden.

– Pictorul. A desenat-o ca pe...

– Pictorița, mamă. A fost făcută de femeia care... de cea care pleacă.

– Ah. Ei bine. Destul de ciudat, atunci. Dar ea l-a pictat pe domnul Armand ca pe una dintre femeile din Troia. Laodamia era obsedată de imaginea din ceară a soțului său dispărut – care era numele lui? Ah, da, ăsta era – Protesilaus. Uitați, vedeți, i-a pictat imaginea aici.

Lottie se holbă. Adeline, aparent indiferentă la ce se întâmpla în jurul ei se zgâia la păpușă grosolană din ceară, vrăjită.

– Nu e rău, doamnă Bancro . Nu e rău deloc. Nu e cea mai evidentă referință, m-aș gândit.

George își făcuse apariția în spatele lor, cu un pahar de vin într-o mână, cu părul su at de vânt în sus, de parcă era electrocutat.

– Adeline ca Laodamia, într-adevăr. „Crede mihi, plus est, quam quod videatur, imago.“ Se opri, posibil pentru efect. „Crede-mă, imaginea e mai mult decât apare.“

–

–

– Dar soțul doamnei Armand e aici... Doamna Holden își miji ochii la pictură, trăgându-și poșeta și mai aproape de ea. Julian Armand e aici.

Se întoarse cu fața spre Dee Dee.

George se uită la imagine și se răsuci pe călcâie.

– Sunt căsătoriți, da, zise el și se îndepărtă intrând înapoi în casă, legănându-se ușor în timp ce mergea.

Dee Dee își ridică o sprânceană către doamna Holden.

– Guy Junior ne-a avertizat în legătură cu aceste personaje artistice... Ea se uită în spate prin ușa terasei, ducându-și o mână la păr, de parcă acesta ar putea să zboare. Credeți că e sigur să intrăm înapoi acum?

Se întoarseră să plece. Celia, care ieșise afară în cel mai subțire cardigan posibil, își încrucișase brațele la piept și bătea din picioare nerăbdătoare lângă ușă.

—

—

Ploaia asta e rece. Foarte rece. Și nu mi-am luat pardesiul.

Nici unul dintre noi nu și l-a luat, dragă. Haide, Dee Dee. Să vedem ce-au făcut cu soțul dumitale.

Doar Lottie rămase nemișcată, privind x către pictura murală. Își ascunse tremurul brusc al mâinilor vârându-le adânc în buzunare.

Guy stătea puțin mai încolo. Luându-și ochii de la pictură, Lottie își dădu seama că, din unghiul unde se a a, trebuie s-o observat și el. În stânga de tot, puțin mai departe de grupul de paisprezece personaje sau cam așa ceva, poate puțin neterminată din punctul de vedere al tușelor și al culorii, era o fată într-o rochie lungă verde smarald, cu boboci de trandafir în păr. Ea se întindea, cu o expresia misterioasă, să accepte un măr de la un bărbat cu un soare pe spate.

Lottie se uită la imagine, apoi din nou la Guy.

Și remarcă subita dispariție a culorii de pe chipul lui.

Lottie fugise acasă înaintea celorlalți, pretextând că voia s-o ajute pe Virginia să pregătească masa, dar, de fapt, pentru că fusese copleșită de o dorință nestăpânită de a evada. Nu mai putea să se forțeze să poarte conversații politicoase; nu mai putea să se uite la Celia în timp ce încerca să-și ascundă invidia din ochi; nu mai putea să e lângă el. Să-l audă. Să-l vadă. Alergase tot drumul spre casă, pieptul explodându-i, aerul sfâșiindu-i plămâni, respirația umplându-i urechile; fără să-i pese de frig și de vânt, de umezeala de pe față și de faptul că i se desfăcuse coada împletită și părul i se încurcase.

„Asta e de neîngăduit“, își spuse ea. „E de neîngăduit.“

Când se întoarseră, ea era la etaj, în siguranță, pregătind baia pentru Freddie și Sylvia. O auzi pe Virginia, care fusese mulțumită să scape de această corvoadă anume, luând hainele și pe doamna Holden exclamând că nu se simțise atât de jenată în întreaga ei viață. Dee Dee râdea: locatarii ciudați ai Arcadiei se pare că le apropiaseră pe cele două femei. Pe măsură ce aburul se ridica din cadă umplând încăperea, Lottie își lăsă capul în mâini. Simțea că are febră, gâtul uscat. „Poate că mor“, gândi ea melodramatic. „Poate că moartea ar mai ușor de suportat decât asta.“

–

–

– Pot să-mi aduc vaca în cadă?

Freddie apăru în ușa de la baie, deja dezbrăcat și ținând strâns jucăria. Brațele îi erau murdare de noroi și sânge uscat de la vulpea moartă.

Lottie încuviință din cap. Era prea obosită să se contrazică.

Vreau să fac pipi. Sylvia spune că ea nu face baie astă-seară.

Ba da, face, zise Lottie obosită. Sylvia, vino aici, te rog.

– Nu ajung la anelă. Tu ajungi la ea?

Va trebui să plece. Știuse de la bun început că nu putea să stea aici pentru totdeauna; dar prezența lui Guy grăbise lucrurile. În nici un chip nu putea să mai locuiască în această casă după ce se căsătoreau: vor veni deseori în vizită și ar prea dureros să e nevoită să-i vadă împreună. Așa că va trebui să găsească un motiv extrem de bun ca să nu participe la nuntă. Of, Doamne, nunta!

– Îmi trebuie o anelă curată. Asta miroase.

– Of, Freddie...

– Miroase. Miroase-o. Au. Apa asta e prea erbinte. Uite, vaca mea e moartă acum. Ai făcut apa prea erbinte, și acum vaca e moartă.

– Sylvia.

Lottie dădu drumul la apă rece în cadă.

– Pot să-mi spăl părul? Virginia mă lasă să-mi spăl părul.

– Nu, nu e adevărat. Sylvia.

– Sunt drăguță?

Sylvia umblase la trusa de machiaj a doamnei Holden. Obrajii ei erau foarte roșii de la fard, de parcă era în convalescență după o boală medievală, iar pe pleoape avea două dungi de albastru sclipitor.

– Of, Dumnezeule! Mama ta o să te rupă în bătaie. Curăță-te imediat. Sylvia își încrucișă brațele.

– Dar îmi place.

– Vrei ca mama să te încuie în camera ta mâine? Pentru că-ți jur, Sylvia, dacă o să arunce o privire la fața ta, exact asta o să facă.

Lui Lottie îi venea greu să-și controleze irascibilitatea. Chipul Sylviei se schimonosi și își ridică o mână pătată de ruj la față.

– Dar vreau... – Pot să intru?

Lottie, care se chinuia să-i dea jos pantofii Sylviei, își înălță privirea și simți că o ustură fața. El era aplecat în ușă, pe jumătate ezitant, de parcă nu era sigur dacă să se apropie. Peste aburi și aroma săpunului, desluși mirosul de aer curat, rece, sărat care venea de la el.

– Am omorât un urs azi, Guy. Uite! Uită-te la tot sângele ăsta!

– Lottie, trebuia... trebuia să te văd.

– Am luptat cu el cu mâinile goale. Îmi protejam vaca, să vezi. Mi-ai văzut vaca?

– Guy, crezi că sunt drăguță?

Lottie nu îndrăznea să se miște. Dacă o făcea, se gândi, ar putea să se crape și să se spargă și toate cioburile să se sfărâme până avea să nu mai rămână nimic din ea. Îi era atât de cald.

– Este vorba despre Frances, zise Guy, și inima ei, care-și permise pentru o clipă să tresalte, se strânse.

Venise să o anunțe despre vreo ceartă domestică de la parter. Poate că se ducea să o ia pe Frances de la gară. Poate că domnul Bancro avea să cumpere unele dintre lucrările lui Frances. Își privi mâinile care-i tremurau aproape imperceptibil.

– Of, zise ea.

– M-am dat cu ruj. Uite! Guy, uite!

– Da, zise el distras.

– Minunată vacă, Freddie. Sincer.

Nu părea dispus să intre în încăpere. Se uită în sus la tavan și apoi în jos, de parcă se lupta cu ceva. Urmă un moment lung de tăcere, în timpul căruia Sylvia, neobservată, își șterse machiajul de pe față cu anela bună a doamnei Holden.

– Of, este imposibil. Uite, voiam să-ți spun... se scărpină în cap... că ea a avut dreptate. În imagine. În pictura murală adică. Lottie se uită în sus la el.

–

–

– Frances a văzut. A văzut asta înaintea mea.

– Ce-a văzut?

Freddie își scăpase vaca din cadă și se apleca periculos peste margine.

– Cred că probabil sunt ultimul care și-a dat seama. Era agitat, arunca priviri exasperate celor doi copii. Dar ea are dreptate, nu-i așa?

Lottie încetă să mai simtă erbințeala; nu mai putea să-și simtă tremurul mâinilor. Expiră, un su u lung, tremurat. Apoi zâmbi, un zâmbet întârziat, duios,

permițându-și pentru prima dată luxul de a se uita la el fără să-i e teamă că el ar putea să o vadă.

– Spune-mi că are dreptate, Lottie.

Vocea lui, o șoaptă, suna ciudat de asemănător cu regretul. Lottie îi dădu lui Freddie o anelă curată. Încercă să transmită totul prin cea mai fugară privire.

– Eu am înțeles cu mult înainte să văd pictura, zise ea.

Capitolul 7

Avea, îndrăzneala doamna Holden să spună, o strălucire evidentă în obraji în acea dimineață. Ar putea chiar, re ectă ea, aplecându-se în timp ce-și aplica puțin rimel (dar nu prea mult, era slujba de duminică), să sugereze, nu-i așa, că arăta chiar puțin mai tânără decât de obicei. Fruntea arăta mai puțin încruntată; avea probabil mai puține riduri de îngrijorare în jurul ochilor. Această întinerire se datora parțial, trebuia spus, succesului vizitei familiei Banco . În ciuda acelei certe îngrozitoare între actriță și prietena ei, Dee Dee (ce nume extraordinare își dădeau americanii ăștia!) considerase totul extrem de amuzant, de parcă era un soi de atracție turistică pe care o pregătiseră special pentru vizita lor. Guy Senior se declarase mai mult decât mulțumit de tablourile pe care le cumpărase de la domnul Armand. „Ar trebui să se dovedească o investiție frumoasă”, spusese el după cină, în timp ce le puneau cu grijă în mașină. Ajunsese la concluzia că, de fapt, îi plăceau chestiile astea moderne. În sinea ei, doamna Holden își zise că nici moartă n-ar pune un astfel de tablou pe peretele din salonul ei: arătau ca voma domnului Beans. Dar Dee Dee îi zâmbise cu o solidaritate feminină ștregărească și zisesse: „Cum vrei tu, numai să i mulțumit, Guyhoney”, apoi cei doi plecaseră, cu promisiunea mai multor fructe și a altor vizite înainte de nuntă.

Și mai era și Celia: părea o idee mai puțin schimbătoare decât fusese în ultima vreme. Se străduia mai mult. Doamna Holden se întrebase (cu voce tare) dacă nu cumva Celia îl neglija puțin pe Guy; poate că se cam lăsase dusă de val cu nunta și uitase de mire (o încercase un foarte mic sentiment de vinovăție că s-ar putea ca și ea să fost un factor care contribuise la asta: nu te puteai abține să nu te implici cu tot su etul în plani carea unei nunți). Dar Guy fusese puțin mai atent cu ica ei, iar Celia, în schimb, făcea tot posibilul ca să arate minunat, să e cochetă și interesantă. Pentru binele ei, doamna Holden îi dăduse Cелiei niște reviste pentru femei care subliniau cât de important era să rămâi interesantă pentru soțul tău... și alte lucruri, pe care doamna Holden încă nu se simțea în largul ei să le discute cu ica sa.

Se simțea mai pregătită decât de obicei să dea sfaturi conjugale: în ultimele câteva zile, Henry Holden fusese neobișnuit de amabil cu soția lui. Venise la timp două zile la rând de la serviciu și reușise cumva să nu e chemat la nici o consultație nocturnă. Se oferise să scoată toată familia la prânz la Riviera, ca să compenseze absența lui la majoritatea vizitelor familiei Bancro . Mai important, noaptea trecută (aici ea roși ușor), chiar îi făcuse o vizită conjugală: prima dată când se întâmplase de când se întorsese Celia de la Londra, cu vreo șase săptămâni în urmă. Henry nu era genul acela de bărbat romantic. Dar era plăcut să primești atenție.

Doamna Holden se uită peste umăr la cele două paturi de o persoană, cuverturile lor brodate bine întinse, acoperăminte discrete peste secretele nopții. Dragul de Henry. Și acum roșcata aceea groaznică era plecată.

Aproape inconștient, își lăsa jos rujul și bătu ușor cu încheietura degetului arătător în suprafața din lemn de nuc a măsuței de toaletă. Da, lucrurile mergeau foarte bine acum.

La etaj, Lottie stătea întinsă în patul ei de o persoană, ascultând cum la parter Celia și copiii își puneau hainele pe ei ca să meargă la biserică. În cazul lui Freddie, asta implica exclamații și amenințări mormăite, urmate de proteste vehemente de nevinovăție și de uși trântite. În sfârșit, însoțită de strigătele exasperate ale mamei, închiderea ușii de la intrare semnala că, în afară de Lottie, casa era pustie. Ea rămase complet nemișcată, ascultând-o cum se trezește la viață, auzind zgomotele latente de cele mai multe ori

acoperite de țipetele copiilor: ticăitul ceasului din hol, șuieratul și chiorăitul, ca de intestine, al instalației de apă caldă, pocnetul surd îndepărtat al portierelor închise afară. Zăcea, simțind aceste zgomote insinuându-se în capul ei în erbântat, și-și dori să se poată bucura de aceste momente mult prea rare de singurătate.

Lottie fusese bolnavă aproape o săptămână; putea să numească exact data, ziua de după Marea Mărturisire, sau Ultima Zi în Care Îl Văzuse, ambele ind de o asemenea însemnătate încât necesitau majuscule. În noaptea după ce Guy își dezvăluise sentimentele, ea stătuse trează până aproape în zori, cu febră și delirând, cu membrele zvâcnindu-i. La început, crezuse că gândurile delirante și haotice se datorau sentimentului îngrozitor de vină. Dar de dimineață, când îi examinase gâtul, doctorul Holden pusese totul, mai puțin biblic, pe seama unei răceli și-i recomandase o săptămână de odihnă la pat și să bea cât de multe lichide putea.

Celia, deși o compătimise, se mutase imediat în camera Sylviei („Scuze, Lots, dar sub nici o formă n-am de gând să mă îmbolnăvesc, având în vedere toate chestiile legate de nuntă pe care le am de rezolvat”), și Lottie fusese lăsată singură, doar cu vizitele regulate – și, trebuie spus, țâfnoase – ale Virginiei, care aducea tăvi cu supă și suc și cu veri cările ocazionale ale lui Freddie „ca să vadă dacă nu murise încă”.

Uneori, Lottie și-ar dorit să e moartă. Se auzise murmurând în timpul nopții, îngrozită în delirul ei că s-ar putea da de gol. Nu putea să suporte faptul că, după ce îi răspunsese, în sfârșit, la sentimente, Guy era acum izgonit efectiv de lângă ea, de parcă ea ar fost Rapunzel în turn, deși cu o nouă tunsoare. Pentru că, dacă de obicei ar găsit zeci de motive să dea întâmplător unul peste celălalt prin casă sau afară, în timp ce plimbau câinele, nu exista nici un motiv real pentru care un tânăr logodit cu tânăra ică a gazdei ar putea să e văzut intrând în dormitorul alteia.

După două zile, nemaiputând să-i mai suporte absența, se forțase să coboare la parter după apă, doar ca să-l zărească o clipă. Dar aproape se prăbușise în hol, așa că doamna Holden și Virginia, cu multă mormăială și ocară, o duseseră înapoi la etaj, câte un braț palid atârând fără putere peste umerii lor. Ea avusese doar o fracțiune de secundă în care să-i surprindă privirea, dar știuse, chiar și din acea scurtă otheadă, că exista o

înțelegere între ei și asta îi alimentase credința pentru încă o zi și o noapte lungi.

Lottie îi simțise prezența: adusese struguri din Africa de Sud pentru ea, cu pielițele lor dulci și întinse explodând de savoare. Îi trimisese lămâi spaniole să le pună în apă erbinte cu miere ca să-i facă bine la gât și smochine vineții, cărnoase, ca s-o convingă să se hrănească. Doamna Holden remarcase asta pe un ton plin de admirație față de generozitatea familiei lui – și, fără îndoială, păstrase câteva pentru sine.

Dar nu fusese destul. Și, asemenea cuiva care moare de sete și i se oferă un degetar de apă, Lottie ajunse curând la concluzia că aceste mici delicatase făceau lucrurile și mai di cile. Pentru că acum se tortura, imaginându-și-l, în absența ei, redescoperind numeroasele farmece parfumate ale Celinei. Cum să nu facă asta, când Celia își petrecea tot timpul căutând noi căi de a-l cuceri?

– Ce crezi despre rochia asta, Lots? spunea ea, de lând de colo-colo într-o rochie nouă. Crezi că îmi face pieptul să pară mai mare?

Iar Lottie avea să zâmbească slab și să se scuze, pretextând că s-ar putea să aibă nevoie de somn.

Ușa de la parter se deschise din nou. Lottie zăcea întinsă, ascultând sunetul pașilor care urcau scările.

Doamna Holden își făcu apariția în prag.

– Lottie dragă, am uitat să-ți spun – am lăsat niște sendvișuri pentru tine în frigider, încă de la biserică o să ne ducem direct la hotel, pentru masa de prânz. Ai ou și cresson și două bucăți de șuncă și mai e o carafă de suc de orz cu lămâie. Henry spune că trebuie să încerci să-l bei pe tot astăzi – tu încă nu bei su ciente lichide.

Lottie își adună forțele pentru un zâmbet recunoscător.

Doamna Holden își scoase mânușile și se uită la pat. Apoi, fără să e rugată, se duse și întinse cearșafurile băgându-le bine sub saltea. După aceea, își puse mâna pe fruntea lui Lottie.

– Încă mai ești puțin caldă, zise ea. Sărmana de tine. Chiar ai avut mult de îndurat săptămâna asta, nu-i așa?

Lottie nu auzise prea des acea blândețe în vocea ei. Când doamna Holden îi netezi părul nespălat și îi strânse mâna, Lottie se trezi strângându-i-o la rândul său. – N-o să pățești nimic singură?

– O să u bine, mulțumesc, răspuse Lottie, răgușit. Cred că o să dorm probabil.

– Bună idee. Doamna Holden dădu să iasă din cameră. Își duse instinctiv mâna la păr ca să-și veri ce coafura. O să ne întoarcem în jur de două. O să mâncăm mai devreme din cauza copiilor. Dumnezeu știe cum o să se comporte Freddie într-un restaurant bun. Îmi închipui că o să-mi țin capul plecat înainte să vină căruciorul cu deserturi... Se uită în poșetă. Sunt două aspirine pe noptieră. Acum, nu uita ce a spus Henry, dragă. Să bei multe lichide.

Lottie deja simțea mrejele somnului.

Ușa se închise cu un clic ușor.

Nu știa dacă dormise câteva minute sau ore, când Lottie își dădu seama că ciocănitul trecuse cumva din vis în starea de veghe și că devenea mai insistent, pe măsură ce ea se holba la ușă.

– Lottie?

Pesemne delira din nou. Ca atunci când ajunsese să se convingă că toate pervazurile erau locuite de păstrăvi.

Lottie închise ochii. Își simțea capul atât de erbinte.

– Pot să intru?

Deschise ochii din nou. Și iată-l acolo, uitându-se în urma lui în timp ce intra, cămașa lui albastră stropită de picături minuscule de ploaie. De afară, ea auzi bubuitul îndepărtat al tunetului. Camera se întunecase, lumina zilei fusese înghițită de norii de ploaie, astfel încât ar putut la fel de bine să e seară. Se ridică în capul oaselor, cu ochii cârpiți de somn, fără să e sigură dacă nu cumva încă mai visa.

– Credeam că te-ai dus la gară.

El spusese că urma să ridice o ladă cu fructe.

– O minciună. E tot la ce m-am putut gândi.

Camera continua să se întunece, astfel încât ea abia îi mai vedea fața. Doar ochii lui străluceau, se uitau la ea cu o asemenea intensitate mistuitoare,

încât ea nu se putu gândi decât că și el trebuie să avut febră, ca și ea. Preț de o clipă, închise pleoapele ca să vadă dacă el mai era acolo când le deschidea din nou.

– E prea greu, Lottie. Simt... simt că înnebunesc.

Bucuria. Bucuria că el exista. Lottie își lăsă capul înapoi pe pernă, întinse un braț. Lucea alb în semiîntuneric.

– Lottie... – Vino aici.

Guy traversă camera dintr-un salt, îngenunchind pe podea lângă ea și-și lăsă capul pe pieptul ei. Ea îi simți greutatea pe cămașa umedă de noapte, își ridică mâna și-și îngădui să-i atingă părul. Era mai moale decât se așteptase; mai moale decât al lui Freddie.

– Tu umpli toate golurile. Nu mai văd bine.

El își înălță capul, astfel încât ea să-i poată vedea ochii – chihlimbarii chiar și în lumina slabă. Nu mai putea gândi coerent: mintea îi era confuză, plutea. Greutatea lui o țintuia; se gândi în treacăt că, dacă n-ar ține-o în loc, ar putea pluti în sus și pe fereastră, afară, în in nitul întunecat și ud.

– Of, Doamne, Hainele tale sunt learcă... ești bolnavă. Ești bolnavă. Lottie, iartă-mă. Nu ar trebui...

Ea se întinse când el se ridică și-l trase înapoi. Nu-i trecu prin minte să găsească scuze pentru înfățișarea ei, părul ei umed, nespălat, mirosul stătut al bolii: simțurile, sensibilitatea ei se pierduseră în dorință. Îi ținu fața între palme, buzele lui atât de aproape încât putea să-i simtă respirația. Se opri pentru o fracțiune de secundă, conștientă, chiar și lipsită de experiență cum era, că exista ceva mai prețios în așteptare, în dorință. Și apoi, cu un geamăt dureros, era deasupra ei; la fel de dulce ca fructul interzis.

Richard Newsome mânca dropsuri din nou: ea îl vedea cum, plin de tupeu, nici măcar nu încerca să ascundă foșnetul ambalajelor în timp ce le băga în gură, una după alta, de parcă stătea pe rândul din spate la cinema. Era lipsit de respect și era cu certitudine o atitudine îngăduitoare din partea mamei lui, care ședea indiferentă lângă el. Însă nu era mai puțin adevărat că, după cum deseori observase Sarah Chilton, toată familia Newsome era așa: nu se

sinchiseau niciodată în legătură cu eticheta sau cu regulile de bună purtare, atâta timp cât le era bine.

Doamna Holden îi aruncă o privire furioasă în timpul Psalmului 109, dar el nui acordă atenție. Dezveli pe îndelete un drops mov, se zgâi la el cu concentrarea unui bou care rumegă lipsit de griji și îl băgă în gură.

O enerva foarte tare să e distrasă de băiatul lui Newsome și de ambalajele lui de bomboane: ea intenționase să se gândească mai ales la Lottie și la ce avea de gând să facă cu ea după nunta Celiei. Era un subiect cu adevărat sensibil: pesemne fata știa că nu putea să stea la familia Holden la nesfârșit, că va trebui să se decidă ce avea de gând să facă cu viața ei. I-ar sugerat să se înscrie la un curs de secretariat, dar Lottie spusese foarte limpede că nu voia să se întoarcă la Londra. Mai demult, îi sugerase să intre în învățământ – știa să se poarte cu copiii, la urma urmei –, dar Lottie întâmpinase ideea cu o expresie dezgustată de parcă i se sugerase să se ducă și să-și câștige existența pe străzi. Ideal, ar frumos să o mărite: din ce-i spusese Celia, Joe era foarte drăguț cu Lottie, dar ea era așa o încăpățânată, că nu o surprindea că se certaseră în ultima vreme.

Nici Henry nu-i era de ajutor: de câteva ori ea își exprimase preocuparea, însă el se enervase și-i spusese că sărmana fată avusese destule de care să se îngrijoreze, că ea nu era o problemă și că avea să își găsească o slujbă bună la timpul potrivit. Doamna Holden nu prea înțelegea cam în legătură cu ce trebuise să se îngrijoreze Lottie – doar nu trebuise să se îngrijoreze de unde veneau mâncarea sau îmbrăcămintea ei, timp de aproape zece ani –, dar nu-i plăcea să se certe cu Henry (în special acum), așa că renunțase.

„Bineînțeles că ea trebuie să stea cu noi cât de mult vrea“, îi spusese lui Deirdre Colquhoun. „O iubim pe Lottie ca și cum ar ica noastră.“ Uneori, ca atunci când o văzuse întinsă, vulnerabilă și bolnavă pe acel pat de copil, chiar credea asta. Lottie era mult mai ușor de iubit când era vulnerabilă, când țepii ei de arici se dizolvau în transpirație și lacrimi. Dar o părticică mică și jenată din mintea lui Susan Holden îi spunea că nu era adevărat.

Îl înghionti pe Henry când cutia milei începu să se îndrepte pe rândul pe care se a au ei. Cu un o at, el căută în buzunarul interior de la haină, scoase o bancnotă oarecare și o puse înăuntru. Susan Holden, ținându-și ostentativ

în față noua poșetă, luă de la el cutia și o dădu mai departe, mulțumită că fuseseră văzuți făcând lucrul corect.

*

– Joe? Hei, Joe.

Celia îi înșfăcă brațul în timp ce el ieșea pe ușa bisericii. Cerul se limpezise și vântul puternic alunga ultimii nori de furtună spre orizont. Trotuarele erau alunecoase din cauza ploii, iar ea înjură în barbă când călcă într-o baltă și se stropi cu apă murdară pe gleznă.

Joe se întoarse, surprins de natura zică a salutului Celiei. Purta o cămașă bleu și o vestă, iar părul lui, de obicei murdar de ulei de motor, fusese pieptănat într-o manieră destul de respectabilă.

– A. Bună, Celia.

– Ai văzut-o pe Lottie?

– Știi bine că nu am văzut-o.

– Nu se simte bine.

Își potrivește ritmul de mers după al lui, conștientă că mama ei o urmărea din priviri din curtea bisericii. Ar frumos să îi împăcăm, spusese ea. Lottie o să e îngrozitor de singură, la urma urmei, cu Celia plecată.

– E foarte bolnavă. Adică are febră și tot tacâmul. Vede lucruri ieșind din pereți, așa a fost.

Asta îl făcu să se oprească.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă el.

– Răceală urâtă, spune tati. Foarte urâtă. Adică ar putut să moară. Culoarea dispăru brusc de pe chipul lui Joe. Se întoarse spre ea.

– Să moară?

– Ei bine, adică e pe vindecare, dar, da, totul a fost foarte dramatic. Tati a fost extrem de îngrijorat pentru ea. E atât de trist...

Celia își lăsă vocea să coboare teatral.

Joe așteptă.

– Ce e? Întrebă el în cele din urmă.

– Cearta asta. Cu tine. Și ea strigând și toate cele...

Tăcu brusc ca și cum ar dezvăluit prea multe.

Joe se încruntă.

- Strigând ce?
- Of, nimic, Joe. Uită că am spus ceva.
- Haide, Celia. Ce aveai de gând să spui?
- Nu pot, Joe. Ar lipsit de loialitate.
- Cum ar lipsit de loialitate dacă amândoi suntem prietenii ei? Celia își înclină capul, re ectând.

– Bine. Dar nu trebuie să-i spui că ți-am spus. Ți-a tot strigat numele. Adică atunci când se simțea cel mai rău. Eram acolo, ștergându-i fruntea și ea murmură: „Joe... of, Joe...” Iar eu nu aveam cum să o alin sau ceva de genul ăsta. Pentru că voi doi v-ați certat.

Joe se uită la ea suspicios.

- Îmi striga numele?
- Fără încetare. Mă rog, destul de des. Când era foarte bolnavă. Urmă un moment lung de tăcere.
- N-ai... adică, nu m-ai minți sau ceva de genul ăsta, nu-i așa? Ochii Celinei fulgerară, și își încrucișă brațele la piept, ofensată.

– Cu privire la sora mea? Sau la cineva care mi-e ca o soră? Joe Bernard, e cel mai răutăcios lucru pe care te-am auzit vreodată rostindu-l. Eu îți spun că sărmana Lottie plânge după tine, și tu mă întrebi dacă mint. Ei bine, îmi pare chiar rău că ți-am spus ceva.

Ea se răsuci pe tocurile lui și începu să se îndepărteze repede de el. Acum era rândul lui Joe să o înșface de braț.

– Celia. Celia, îmi pare rău. Te rog, oprește-te. Abia respira. Bănuiesc că doar mi-e puțin cam greu să cred că Lottie m-a strigat și toate cele... dar dacă e, întradevăr, bolnavă, atunci asta e îngrozitor. Îmi pare rău că nu am fost acolo.

Părea abătut.

- Nu i-am spus, să știi. Celia se uită la el.
- Să-i spui ce?
- Că ieși cu Virginia.

Joe se îmbujoră. Roșeața se strecura de pe gâtul lui, în sus, de parcă era un burete roz care se îmbiba de apă.

– Nu te puteai aștepta să rămână secret mult timp, nu-i așa? Ea lucrează în casa noastră, în de nitiv.

Joe se uită în jos, lovi bordura.

– Nu e ca și cum am ieșit propriu-zis. Adică doar am fost la vreo două serate dansante. Nu e... adică, nu e ceva serios sau mai știu eu ce. Celia nu spuse nimic.

– Nu e ca Lottie. Adică, dacă chiar aș crezut că am vreo șansă cu Lottie...

Vocea i se stinse, își mușcă buza și își feri privirea.

Celia își puse prietenește o mână pe brațul lui.

– Ei bine, Joe, eu o cunosc de mai multă vreme decât oricine și tot ce pot să spun e că Lots a noastră e ciudată. Uneori, nici ea nu știe ce vrea. Dar eu știu că atunci a vorbit din inimă, că atunci când era cu adevărat în pericol de-a muri pe tine te striga. Așa că, asta e. Depinde de tine ce vrei să faci acum. Joe, evident, se gândea foarte intens. Respirația i se precipită.

– Ar trebui să merg să o văd, crezi?

El arăta dureros de plin de speranțe.

– Ce cred eu? Cred că i-ar plăcea.

– Când să vin?

Celia îi aruncă o privire mamei sale, care își bătea ușor ceasul de la mână.

– Uite. Nu există moment mai bun decât prezentul. Lasă-mă să fug și să-i spun lui mami că o să întârzii puțin la hotel, apoi te conduc până acolo. Te-aș lăsa să te duci singur, explică ea râzând, pe jumătate fugind, pe jumătate sărind spre mama ei, dar nu cred că Lottie ar aprecia faptul că te-am lăsat să o surprinzi în cămașă de noapte.

Lui Lottie îi amortise aproape de tot brațul. Nu-i păsa: mai degrabă l-ar lăsat să i se desprindă decât să-l desfășoare din jurul ei, decât să dea la o parte chipul liniștit care se odihnea, decât să schimbe invizibila cale a respirației lui care se împletea cu a ei. Se uită la ochii lui închiși, în timp ce el dormea, la luciul ușor al transpirației uscându-se pe pielea lui, și se gândi că

ea nu se simțise niciodată atât de odihnită cum se simțea acum. De parcă nu mai existau tensiuni rămase ca să le poată simți: ea era ca untul, topită, îndulcită.

El se mișcă în somn, iar ea își înclină capul ca să-i poată da un sărut ușor pe frunte. El răspunse cu un murmur și Lottie își simți inima umplându-i-se de recunoștință. „Mulțumesc“, îi spuse ea Dumnezeului ei. „Mulțumesc pentru că mi-ai oferit asta. Dacă aș muri acum, nu aș decît recunoscătoare.“

Mintea îi era limpede acum; febra îi trecuse la fel de repede ca dorul neîmplinit. „Sau poate că el m-a vindecat“, își zise ea. Poate că muream pentru că nu era cu mine. Aproape că-i veni să râdă. „Dragostea m-a făcut exaltată și proastă“, gândi ea. Dar nu îi părea rău. Chiar nu-i părea rău.

Ridică privirea de la el. Afară, ploaia stropea cu zgârcenie în fereastră, vântul zăngănind sporadic geamurile, acolo unde doamna Holden uitase să le xeze cu bucăți de pâslă. Erau la cheremul vremii aici, pe coastă. De ea depindea totul, dispoziția dintr-o zi, posibilitățile; visurile turiștilor pe care le făcea și le desfăcea. Acum Lottie se uita cu indiferență la ploaie. Ce mai conta acum? Pământul putea să se deschidă și să scuipe lavă. Nu i-ar păsa, atâta timp cât putea să-i simtă membrele calde în jurul ei, atâta timp cât putea să-i simtă gura pe a ei, ciudata, disperata uniune a celor două trupuri. Senzațiile niciodată bănuite din puținul pe care doamna Holden li-l împărtășise despre dragostea conjugală.

„Te iubesc“, îi spuse ea în gând. „Doar pe tine te voi iubi mereu.“ Și în timp ce ploaia cădea, ochii i se umplură de lacrimi.

El se mișcă ușor și-și deschise pleoapele. Preț de o fracțiune de secundă, ochii îi fură goi, nepricepând ce se întâmpla, apoi se mijiră, deveniră calzi odată ce îi reveni în minte ce se întâmplase.

– Bună.

– Bună și ție.

El se concentrează, se uită mai atent.

– Plângi?

Lottie clătină din cap, zâmbind.

– Vino aici.

O trase către el și îi acoperi gâtul cu sărutări. Ea se abandonează senzației, simțindu-și inima tresăltând în piept.

– Of, Lottie...

Îl opri cu un deget. Se uită în ochii lui, vrând parcă să-l soarbă cu privirea. Nu voia cuvinte: voia să-l absoarbă în oasele ei, să-l tragă sub pielea ei. Puțin mai târziu, el își rezemă capul în curbura gâtului ei. Stăteau tăcuți, ascultând rafalele vântului și ale unui tunet din depărtare.

– Plouă.

– Plouă de mult.

– Am adormit?

– E în regulă, e încă devreme. El se opri. Scuze.

– Pentru ce?

Lottie își trecu mâna pe marginea obrazului lui, iar Guy își încleștă maxilarul ca ea să-l poată simți când și-l mișcă.

– Erai bolnavă. Și eu te-am molestat. Ea chicoti.

– Ce mai molestare!

– Ești bine, totuși... adică nu te-am rănit sau ceva de genul ăsta. Ea închise ochii.

– Of, nu.

– Te mai simți rău? Ești rece.

– Mă simt bine. Se întoarse cu fața spre el. De fapt, mă simt mai bine. El zâmbi.

– Deci, de asta aveai nevoie. Nimic de-a face cu vreo răceală.

– Minunat remediu.

– Îmi cântă sângele în vine. Crezi că ar trebui să-i spunem doctorului Holden?

Lottie râse. Hohotul ieși ca un sughiț zgomotos, de parcă așteptase prea aproape de suprafață.

– Of, cred că doctorul Holden are o versiune proprie pentru acest remediu. Guy ridică din sprânceană.

– Chiar? Doctorul Soț Perfect Holden? Lottie încuviință din cap.

– Serios? Adevărat?

Guy se uită pe fereastră.

– Doamne. Sărmana doamnă H.

Menționarea numelui ei îi făcu pe amândoi să tacă. Lottie își ajustă în cele din urmă poziția brațului, simțind invazia neplăcută de furnicături târându-se spre umăr. Guy își mișcă încet capul și amândoi se holbară în tavan.

– Ce ne facem, Lottie?

Era întrebarea care o înghiți cu totul. Și doar el deținea răspunsul.

– Nu putem să ne întoarcem la ce-a fost, nu-i așa? Dorea ca ea să-l liniștească.

– Eu nu pot. Cum aș putea?

El se ridică într-un cot, se frecă la ochi. Părul îi era turtit pe o parte.

– Nu... E un dezastru, totuși. Lottie își mușcă buza.

– Va trebui să-i spun mai devreme sau mai târziu.

Lottie expiră. Avusese nevoie să audă asta, să-l audă spunând-o din proprie inițiativă. Apoi se gândi la implicații, și stomacul i se strânse.

– O să e îngrozitor, zise ea, cutremurându-se. Chiar oribil. Se ridică în capul oaselor. Va trebui să plec și eu.

– Po im?

– Ei bine, nu am cum să mai stau aici, nu-i așa? Nu cred că Celia va dori să mă aibă prin preajmă.

– Nu, bănuiesc că nu. Unde ai vrea să te duci? Ea se uită la el.

– Nu știu. Nu m-am gândit.

– Ei bine, va trebui să vii cu mine. O să mergem la părinții mei.

–

Dar ei o să mă urască.

– Nu, nici gând. Le va lua puțin să se obișnuiască și apoi te vor îndrăgi.

– Nici măcar nu știu unde locuiesc. Nici măcar nu știu unde locuiești. Știu atât de puțin.

– Știm destule. El îi cuprinse fața cu palmele. Dragă, dragă Lottie. Chiar nu există nimic mai mult ce ar trebui să știu despre tine. Altceva, în afară de faptul că mi-ai fost sortită. Ne potrivim, nu-i așa? Mănușă.

Simți că o podidesc din nou lacrimile. Își coborî privirea, aproape temându-se să se uite la el, copleșită de forța sentimentelor ei.

– Ești bine?

Ea încuviință din cap.

– Vrei o batistă?

– De fapt, vreau să beau ceva. Doamna Holden mi-a lăsat o carafă cu suc de lămâie la parter. Mă duc s-o aduc. Își lăsă picioarele pe podea și se întinse după cămașa de noapte.

– Nu, stai aici. O s-o aduc eu.

El merse fără zgomot prin cameră, adunându-și hainele. Lottie îl privi în timp ce se mișca natural, minunându-se de cât de frumos era, de felul în care mușchii i se mișcau sub piele.

– Nu te mișca, o instrui el.

Și apoi, trăgându-și cămașa peste cap, dispăru.

Lottie stătea întinsă, inspirând mirosul de sare de mare de pe cămașa ei de noapte umedă, ascultând sunetul îndepărtat al frigiderului deschizându-se la parter și clinchetul paharelor și al cuburilor de gheață. De câte ori ai puteai asculta sunetul persoanei iubite mișcându-se prin preajmă, înainte să te obișnuiești cu familiaritatea lui? Înainte să înceteze să ți se mai pună un nod în gât?

Auzi sunetul pașilor lui pe scări, apoi o pauză când el se opri să împingă ușa cu șoldul.

– M-am întors, zise el zâmbind. Tocmai îmi imaginam făcând asta pentru tine în

Caraibe. Acolo noi stoarcem sucul direct din...

Și îngheță, pentru că auziră sunetul cheii în ușă.

Se uitară cu groază unul la celălalt. Impulsionat brusc, Guy se repezi după panto , punându-și-i în picioare și îndesându-și ciorapii în buzunare. Lottie, tulburată, reuși doar să-și tragă cuverturile în jurul ei.

– Bună? Lots?

Sunetul ușii de la intrare închizându-se, al pașilor urcând pe scări, mai mult de o pereche.

Guy, îmbujorându-se, se întinse după tavă.

– Ești îmbrăcată?

Vocea Celinei era tărăgănată, veselă, ironică.

– Celia? se auzi vocea ei, ca un croncănit.

– Am un musa... zâmbetul Celinei dispăru când deschise ușa. Se holbă derutată la ei. Ce faci tu aici?

Of, Doamne, Joe era în spatele ei. Putu chiar să-l vadă plecându-și jenat capul. Guy îi întinse tava Celinei.

– Doar îi aduceam lui Lottie ceva de băut. Poți să preiei tu, dacă tot ești aici.

Niciodată nu m-am priceput prea bine să fac pe dădaca.

Celia se uită în jos la tavă. La cele două pahare.

– L-am adus pe Joe, zise Celia încă tulburată. S-o vadă pe Lottie.

În spatele ei, Joe tuși în palmă.

– Ce... ce drăguț, zise Lottie. Dar nu sunt... chiar trebuie să mă împrăpățez puțin.

– O să plec... zise Joe.

– Nu trebuie să pleci, Joe, strigă Lottie. Eu... eu doar trebuie să mă împrăpățez puțin.

– Nu. Chiar. Nu vreau să creez probleme. O să revin când ești în formă.

– Păi... mi-ar face plăcere, Joe.

Celia puse tava cu grijă pe noptiera lui Lottie. Apoi se uită pieziș la Guy. Își aranjă părul, un gest inconștient.

– Ești foarte îmbujorat.

–

Guy își duse o mână la obraz, parcă surprins. Dădu să vorbească, apoi se răzgândi și clătină din cap fără să rostească nici un cuvânt.

Urmă o tăcere lungă, apăsătoare, timp în care Lottie se trezi trăgându-și cuverturile din ce în ce mai mult sub bărbie.

Presupun că ar mai bine să te lăsăm în pace, zise Celia, deschizându-i ușa lui Guy să iasă. Vocea ei era joasă, șovăitoare. Nu se uită la Lottie când vorbi. Ești sigur că nu vrei să rămâi, Joe?

Lottie îi auzi a rmația înăbușită. Probabil vorbea în barbă.

Guy ieși pe lângă ea. Cămașa lui, observă Lottie îngrijorată, nu era băgată în pantaloni la spate.

– La revedere, Lottie. Sper că în curând te vei simți mai bine. Îți zgâria urechile acea voioșie falsă.

– Mulțumesc. Mulțumesc pentru suc.

Celia, ținându-i ușa, se opri și se întoarse.

– Unde sunt fructele?

– Po im?

– Fructele. Ridicai niște fructe de la gară. Nu e nici unul pe hol. Unde sunt? Preț de o clipă, Guy păru nedumerit, apoi își ridică încet capul.

– Nu au ajuns. Am așteptat mai mult de o jumătate de oră și nu erau în tren. Probabil vor veni cu cel de două și jumătate.

– Am auzit că aveți nuci de cocos, zise Joe, împiedicându-se în propriile picioare în capul scărilor. Chestii care arată ciudat, nucile de cocos. Ca niște capete de om. Dar fără ochi...

Celia rămase nemișcată pentru o clipă. Apoi, uitându-se în jos, trecu pe lângă Guy și coborî în grabă scările.

Aproape patruzeci și opt de ore mai târziu, Lottie stătea tremurând în căsuța de pe plajă cu numărul optzeci și șapte, cunoscută cândva ca Saranda, potrivit plăcuței cu numele căzute. Își strânse haina în jurul ei, trăgând trupul încordat al domnului Beans înapoi cu lesa. Era aproape întuneric și, fără becuri, căsuța părea mai mohorâtă și chiar și mai puțin primitoare.

Aștepta acolo de aproape cincisprezece minute. Încă puțin și era nevoită să se întoarcă. Doamna Holden nu fusese de acord să iasă în starea în care

se a a. Îi veri case fruntea de două ori, înainte ca, fără tragere de inimă, s-o lase să plece. Dacă ea nu și-ar dori să rămână cincisprezece minute singură cu doctorul Holden, Lottie nu credea că i-ar permis să iasă deloc.

Auzi hârșăitul cauciucurilor bicicletei de-a lungul potecii. Ușa se deschise prudent și el era acolo, aruncându-se de pe bicicletă, lăsând-o să se lovească de ușă. Se îmbrățișară în grabă, gurile lor ciocnindu-se neîndemânic.

– N-am prea mult timp. Celia se ține ca scaiul de mine. Am putut să ies doar pentru că acum face baie.

– Ne bănuiește de ceva?

– Nu cred. Nu a spus niciodată nimic despre... știi tu. Se aplecă și-l mângâie pe domnul Beans, care-i adușmăna picioarele. Doamne, e îngrozitor. Urăsc să mint.

O trase către el și o sărută pe creștet. Ea îl cuprinse cu brațele, inspirându-i mirosul, încercând să memoreze senzația mâinilor lui pe mijlocul ei.

– Nici măcar nu trebuie să le spunem. Am putea să plecăm pur și simplu. Să le lăsăm o scrisoare, spuse el în părul ei.

– Nu. Nu pot să fac așa ceva. Au fost buni cu mine. Cel puțin, aș putea să le explic.

– Nu sunt sigur că poți explica. Lottie se retrase, se uită la el.

– Dar o să înțeleagă, nu-i așa, Guy? Trebuie să înțeleagă. Că n-am vrut să-i rănim? Că n-a fost vina noastră? Pentru că nu ne-am putut controla sentimentele, nu-i așa?

Începu să plângă.

– Nu e vina nimănui. Unele lucruri sunt doar sortite să se întâmple. Nu poți lupta cu ele.

– Doar că urăsc faptul că fericirea noastră se va clădi pe o asemenea suferință.

Of, biata Celia. Amărâta de ea.

Își putea permite să e generoasă, acum că el îi aparținea. Intensitatea simpatiei pentru Celia o șocă până și pe ea. Își șterse nasul cu mâneca.

– Celia va supraviețui. Va găsi pe altcineva. Lottie simți o ușoară împunsătură auzind rescul din vocea lui. Uneori am avut impresia că nici

–

măcar nu e îndrăgostită de mine, ci de ideea de a îndrăgostită. Lottie se holbă la el.

– Am simțit, uneori, că nu trebuie neapărat să u eu, știi?

Lottie se gândi la George Bern. Apoi se simți ciudat de lipsită de loialitate.

– Sunt sigură că te iubește, zise ea pe un ton reținut.

Să nu vorbim despre asta. Uite, Lots, trebuie să ne facem un plan. Trebuie să stabilim când le vom spune. Nu pot să continui să-i mint pe toți – mă face să nu mă simt deloc în largul meu.

– Dă-mi timp până în weekend. Să văd dacă mă primește Adeline. Cum Frances a plecat, poate au nevoie de ajutor la treburile casnice. Nu m-ar deranja.

– Chiar așa? Presupun că nu ar pentru mult timp. Doar trebuie să rezolv lucrurile cu părinții mei.

Lottie își lipi fața de pieptul lui.

– Îmi doresc să se întâmplat deja. Îmi doresc să trecut trei luni. Închise ochii.

E ca și cum aş aştepta moartea sau ceva de genul acesta. Guy se uita din prag afară.

– Mai bine ne-am întoarce. O să plec primul.

El își coborî capul și o sărută pe buze. Ea își păstră ochii deschiși, nedorind să piardă vreo clipă. În spatele lui clipiră luminile unui vas în drum spre port.

– Fii curajoasă, Lottie dragă. Nu va așa la nesfârșit.

Apoi ieși și o luă repede pe poteca întunecoasă care ducea spre casă.

*

Celia se mutase înapoi în cameră. Lottie gemuse în secret când văzuse cămașa de noapte a Celinei întinsă pe cuvertura ei. Cândva fusese o mincinoasă foarte bună: acum, cu toate emoțiile care o întorseseră pe dos, descoperi că nu se mai pricepe la asta, o incompetentă care se îmbujora, eschivându-se.

O evitase pe cât posibil. Acest lucru fusese ușurat de înclinarea Celinei către un nivel de activitate aproape frenetic. Dacă nu era plecată să cheltuie banii tatălui ei cu fervoare aproape religioasă („Uite! Panto i ăștia! Trebuie să-i

am!“), își tria lucrurile, aruncând orice considera „prea tineresc“ sau „insucient de bun pentru Londra“. La cină, în siguranță în compania celorlalți, Lottie putea să se închidă în sine, încercând din nou să se concentreze asupra mâncării, atrasă fără prea mult entuziasm în conversație de domnul Holden, care părea și el ciudat de distras. Doamna Holden era hotărâtă să-l implice pe Guy, bombardându-l cu întrebări despre părinții lui și despre viața lor în străinătate, zâmbind și uturând des din gene, la fel de cochet ca Celia însăși. Cele două tinere, spre ușurarea lui Lottie, se ciocniseră doar o dată, cu o seară în urmă, când Lottie admirase noua tunsoare în scări a Celinei, apoi se scuză că și ea trebuia să se retragă să facă o baie lungă și erbinte.

Așa că fu oarecum uimită când se întoarse de la plimbarea ei rapidă, îngrijorată, cu domnul Beans și o găsi pe Celia întinsă în patul ei, înfășurată în prosop și aparent absorbită de lectura unei reviste pentru mirese. Dormitorul părea să se micșorat.

– Bună, zise Lottie, dându-și jos pantofii. Eu... tocmai mă pregăteam să fac o baie.

– Mami e în baie, zise Celia, dând o pagină. Va trebui să aștepți o vreme. Nu va mai apă caldă.

Picioarele ei erau lungi și palide, cu unghiile date cu o ojă roz.

– Of.

Lottie se așeză cu pantofii în mână, cu spatele la Celia, gândindu-se cu înfrigurare la locuri unde să plece. Cândva, petrecuseră mult timp întinse în pat, făcând din cele mai banale lucruri subiecte pentru ore de conversație. Acum, Lottie nu putea suporta gândul de a singură cu Celia nici măcar câteva minute. Freddie și Sylvia fuseseră băgați în pat. Doctorul Holden era improbabil să vrea să vorbească. „Aș putea să mă duc și să-l sun pe Joe“, se gândi ea. O să-l întreb pe doctorul Holden dacă pot folosi telefonul.

Ea auzi sunetul ușor al revistei închizându-se în spatele ei și pe Celia întorcându-se cu fața spre ea.

– De fapt, Lots, trebuie să vorbesc ceva cu tine. Lottie închise ochii. „Of, Doamne, te rog, nu“.

– Lots?

–

Se întoarce, se sili să zâmbească. Își puse pantofii cu grijă pe podea lângă patul ei.

– Da?

Celia se uită la ea cu atenție, cu privirea neclintită. Ochii ei, observă Lottie, erau de un albastru aproape neesc.

– Asta... asta e puțin de cil.

Urmă o scurtă tăcere, timp în care Lottie își puse repede mâinile sub șezut. Începuseră să-i tremure. „Te rog nu mă întreba“, imploră ea în gând. „Nu voi în stare să te mint. Te rog, Doamne, nu îngădui să întrebe.“

– Poim?

Eu chiar nu știu cum s-o spun... uite. Ce vreau să spun... trebuie să rămână exclusiv între mine și tine.

Lottie abia mai respira. Preț de o clipă se gândi că s-ar putea să leșine.

– Ce e? șopti ea.

Celia se uita ferm la ea. Lottie descoperi că nu-și putea feri privirea.

– Sunt însărcinată.

Capitolul 8

Strict vorbind, sticla asta era pentru urgențe; bunăoară, după-amiaza în care o scosese din mare pe fetița de cinci ani, dispărută în port, dincolo de Mer Point. Sau când trebuia să dea genul de veste pentru care era nevoie să te așezi mai întâi; uneori o înghițitură de whisky tare îl ajuta să suporte puțin mai bine. Dar doctorul Holden, uitându-se la sticla de whisky vechi de cincisprezece ani, din sertarul de sus, consideră că erau zile în care un pahar sau două puteau considerate medicinale. Nu doar medicinale, dar necesare. Pentru că, dacă își permitea să se gândească la asta, îndoielile lui nu erau doar simple temeri ale unui tată care își trimitea ica iubită la altar. Sentimentul acesta de neliniște și singurătate iminentă se referea la ceea ce

rămânea în urmă: o căsnicie sterilă, lipsită de dragoste cu o femeie nefericită și agitată. O viață din care lipsea până și diversiunea numită Gillian, acum că plecase la Colchester. Era cam dură și niciodată nu-l lăsase să creadă că însemna altceva pentru ea decât un punct de tranzit în drumul ei de neoprit, dar fusese amuzantă și nerespectuoasă într-un mod distractiv. Avea o piele ca de alabastru, ca pe frescele acelea de marmură, netedă, perfectă, dar caldă. Of, Doamne, da. Caldă. Și acum plecase. Iar Celia, singura care mai reprezenta ceva în viața lui, pleca și ea. Și ce mai putea să aștepte cu nerăbdare? Doar o trecere lentă prin vârsta mijlocie, cu nesfârșitele nemulțumiri banale și după-amiezile ei sporadice la barul clubului de golf, cu Alderman Elliott și cei de teapa lui bătându-l pe spate și anunțându-l vesel că anii lui cei mai frumoși rămăseseră în urmă.

Henry Holden se întinse după mica măsură pentru medicamente de pe ra-ul din spate, apoi se așeză și-și turnă încet două degete de whisky. Era doar puțin trecut de zece dimineața, iar erbințele lăsată de whisky când îl dădu pe gât în jos era aspră, aproape șocantă. Dar până și acel mic gest de răzvrătire părea liniștitor.

Ea avea să observe; sigur că avea. Avea să se întindă să-i îndrepte cravata sau să facă orice gest posesiv la care se putea gândi și apoi, mirosindu-i respirația, avea să se retragă și să se uite la el cu o expresie ușor dezgustată. Dar el nu avea să spună nimic. Ea avea să arboreze acea expresie lezată pe care nu i-o putea suporta, cea care vorbea despre cruci purtate și nesfârșite zile de martiriu. Și fără să o menționeze direct vreodată, avea să găsească o modalitate subtilă de a-l anunța că o dezamăgise, că o dezamăgise din nou.

Își reumplu măsura și mai dădu peste cap alte două degete. De data asta lichidul alunecă ușor, și el savură senzația de arsură din gura sa.

Li se spunea stăpâni ai domeniilor lor. Regi ai castelelor lor. Ce mai ineptii erau și astea! Dorințele și nevoile și suferințele lui Susan Holden dominau căsnicia lor la fel de sigur ca și cum ea le-ar scris cu cerneală pe pielea lui și l-ar bătut cu un baston încins ca să-i intre în carne. Nu era nimic care să scape privirii, nimic care să trezească în ea vreun sentiment de fericire spontană. Nu mai rămăsese nimic din ica frumoasă de avocat, lipsită de griji, care fusese când se întâlneau, cu o talie pe care o putea cuprinde cu mâinile

—

și cu o strălucire în ochi care-i făcea inima să tresalte. Nu, acea Susan fusese consumată încet de această matroană nefericită, această creatură anxioasă, agitată, a cărei unică obsesie era cum păreau lucrurile, nu cum erau acestea în realitate.

„Uită-te la noi!“ îi venea să strige uneori. „Uită-te cum am ajuns! Nu îmi vreau papucii! Nu-mi pasă dacă Virginia a cumpărat alt pește! Îmi vreau vechea viață înapoi – cea în care puteam dispărea cu zilele, în care puteam face dragoste până în zori, în care puteam vorbi, vorbi cu adevărat, nu doar acest turuit fără sfârșit care trece în lumea voastră drept conversație.“ Fusese tentat o dată sau de două ori să-i spună toate astea. Dar știa că ea nu ar înțelege: doar s-ar holba la el, cu ochii mari de groază, și apoi, cu un or abia reținut și-ar veni în re și i-ar oferi niște ceai. Sau poate un biscuit. Ceva „să te înveselească puțin“.

Mai demult credea că poate viața nu fusese niciodată așa; poate că în același fel în care ne amintim verile copilăriei ca ind calde și nesfârșite, așa ne amintim și dragostea pe care nu am făcut-o niciodată, o pasiune niciodată simțită cu adevărat. Așadar, Henry Holden se retrase puțin mai mult. Își închise mintea la

cea ce pierduse. Ca un hamster care aleargă pe roată, care doar se mișcă înainte și încerca să nu privească în lături. În general funcționa.

În general.

Dar la sfârșitul acelei zile, Celia și prostioarele ei, dispozițiile ei schimbătoare și râsul ei aveau să dispară. „Te rog, Doamne,” își zise el, „nu permite să ajungă ca maică-sa. Fă ca ei doi să scape de soarta noastră. La început nu reușise să înțeleagă graba Celiei cu această nuntă, hotărârea de a o devansa. Nu o crezuse într-un totu când îi spusese că era în vogă să faci nunta în octombrie. Dar apoi, observă cât de panicată și iritată devenise când Susan începuse să se agite să o facă vara viitoare și înțelesese – era pur și simplu disperată să plece. Să scape din această casă sufocantă. Cine o putea învinui? În secret, și lui i-ar plăcut să facă același lucru.

Pe lângă asta era Lottie, a cărei melancolie la plecarea iminentă a Celiei îl făcuse să sufere în tăcere pentru ea. Ciudata, indescifrabilă, atenta Lottie, care încă îl mai încălzea uneori cu zâmbetul ei sincer. Întotdeauna păstrase un zâmbet special pentru el, chiar dacă nu fusese conștient de asta. Avusese încredere în el, îl iubise fetiță înd mai mult decât oricine altcineva. Se ținuse după el, își așezase mânuța într-a lui. Și totuși, știa el, exista un soi de conexiune între ei. Ea îl înțelegea în ceea ce o privea pe Susan. Putea să-și dea seama din felul în care îi urmărea pe toți; și ea înțelegea.

Dar nici Lottie nu avea să mai rămână pentru mult timp acolo. Susan sugera deja frenetic planuri, cariere și ceea ce era, chipurile, cel mai bine. Și după Lottie, copiii, apoi aveau să rămână doar ei doi, dându-și târcoale. Blocați în propriile suferințe.

„Trebuie să-mi vin în re”, își spuse doctorul Holden. „Cel mai bine e să nu mă gândesc prea mult la aceste lucruri.” Închise sertarul.

Stătu jos un minut, uitându-se afară pe fereastra biroului, dincolo de planșa cu sistemul circulator și pliantele medicale, pe care un reprezentant al unei companii farmaceutice le lăsase în dimineața precedentă. Dincolo de fotografia înrămată a doctorului respectat din Merham cu frumoasa lui soție și copiii săi. Apoi, aproape inconștient de ceea ce făcea, deschise din nou sertarul.

Cu un gest teatral, Joe termină de lustruit cu o bucată de piele de căprioară capota unui Daimler bleumarin, apoi se retrase, incapabil să-și rețină un zâmbet de satisfacție.

– Îți văd fața în asta, zise el.

Lottie, stând tăcută în spate, așteptându-l să termine, se forță să zâmbească, dar nu reuși. Continuă să se uite la banchetele din piele deschisă la culoare, conștientă de statutul social al următorilor săi pasageri. „Nu te gândi“, își spuse ea. „Nu te gândi.“

– Și-a făcut griji că o să întârzie, nu-i așa? Doamna Holden, vreau să zic.

Lottie se oferise să vină; o modalitate de a scăpa de isteria în creștere din casa familiei Holden.

– Știi cum e ea.

Joe își șterse mâinile cu o cârpă curată.

– Pun pariu că Celia e încântată să plece.

Lottie încuviință din cap, încercând să-și mențină expresia neutră.

– Se mută imediat, nu-i așa? Unde, la Londra?

– Pentru început.

– Apoi în vreo țară la modă, presupun. Undeva la căldură. Celinei i-ar plăcea asta. Totuși, nu pot să spun că o invidiez. Tu?

Acum putea să poarte aproape orice conversație: după o lună în care exersase, dobândise o expresie de jucător profesionist de pocher. Nu dezvăluia nimic, nu trăda nimic. Se gândi la masca lui Adeline: un aspect exterior inofensiv, nedezvăluind nimic. Doar câteva ore. Doar câteva ore.

– Po im?

Ea trebuie să vorbească cu voce tare. Mai făcea asta uneori.

– Of. Nimic.

– Ce mai face Freddie cu costumul de cavaler de onoare? Doamna H l-a îmbrăcat cu el deja? L-am văzut sâmbătă pe strada principală și mi-a spus că o să-și taie picioarele, ca să nu-l poată îmbrăca în acei pantaloni.

– Îi poartă.

– Drăcia dracului! Scuze, Lottie.

– Doctorul Holden s-a oferit să-i dea doi șilingi dacă nu se dezbracă de ei până după recepție.

– Și Sylvia?

– Crede că e de viță regală. O așteaptă pe regina Elisabeta să vină și să o revendice drept sora ei dispărută.

– N-o să se schimbe niciodată.

„Ba da, o va face“, gândi Lottie. Va veselă, fericită și lipsită de griji, apoi va apărea un bărbat ca o bilă pentru demolări și-i va face toată viața fărâme de nesuportat. Așa cum îi făcuse probabil tatăl lui Lottie mamei sale. Cum doctorul Holden îi făcuse doamnei Holden. Nu exista fericire de durată.

Se gândi la Adeline, pe care o văzuse ieri, prima oară de la vizita familiei Bancro . Adeline fusese și ea deprimată, vechea ei vioiciune dispăruse, rătăcise prin camerele albe cu ecou, de parcă nimic din interiorul lor nu era câtuși de puțin interesant, de parcă nu mai vedea tablourile îndrăznețe, sculpturile bizare, teancurile de cărți. Julian plecase la Veneția cu Stephen. George obținuse o bursă la Oxford să scrie un soi de lucrare de cercetare în economie. Lui Lottie nu-i plăcea să întrebe despre Frances. Și curând, Adeline avea să plece și ea. Nu putea suporta Anglia iarna, spusese ea în mod repetat, ca pentru a se convinge singură. Pleca în sudul Franței; la vila unui prieten din Provence. Avea să stea și să bea vin ie în și să privească lumea. Avea să e o vacanță minunată, spusese ea. Dar felul cum vorbise făcuse să nu pară nici minunată, nici ca o vacanță.

– Trebuie să vii, îi spusese ea lui Lottie, care încercase să pară indiferentă. O să u singură-singurică, Lottie. Trebuie să vii și să mă vizitezi.

Se duseseră încet afară pe terasă, la pictura murală, unde ea își întinsese o mână și i-o luase cu multă blândețe pe a lui Lottie. De data asta Lottie nu tresărise.

Lottie fusese atât de asurzită de țiuitul din urechile ei, încât de-abia dacă auzise următoarele cuvinte ale lui Adeline.

– O să e mai bine, fată dragă, zise ea. Trebuie să ai încredere.

– Eu nu cred în Dumnezeu.

Nu intenționase să pară atât de înverșunată.

– Nu vorbesc despre Dumnezeu. Pur și simplu cred că uneori soarta are pentru noi un viitor pe care nu ni-l putem imagina. Și, ca să le punem în mișcare, trebuie doar să continuăm să credem că lucrurile bune se vor întâmpla.

Hotărârea fermă a lui Lottie cedase puțin atunci, înghițise cu di cultate și și întorsese decisiv ochii de la privirea xă a lui Adeline. Dar asta însemnase că ochii îi căzuseră pe pictura murală și pe cele două siluete compromițătoare. Fața i se schimonosise de frustrare și de furie.

– Eu nu cred în soartă. Nu cred în nimic. Cum poate soarta să aibă grijă de noi când ea – când ea încurcă intenționat lucrurile atât de îngrozitor? Sunt prostii, Adeline. Absurdități fanteziste. Lucrurile nu sunt făcute să se întâmple. Oameni, evenimente, ele doar intră în coliziune accidental, și apoi, istoria se grăbește și ne lasă pe restul să ne străduim din răspuțeri să ieșim din belea.

Adeline rămăsese nemișcată. Își ridică foarte puțin capul și, întinzând o mână, mângâie ușor părul lui Lottie. Se opri, parcă întrebându-se dacă să vorbească sau nu.

– Dacă îți este merit, se va întoarce la tine.

Lottie se dăduse înapoi, ridicase din umeri.

– Parcă ai doamna Holden și blestemata ei de coajă de măr.

– Trebuie doar să i delă sentimentelor tale adevărate.

– Și dacă sentimentele mele sunt cea mai puțin importantă parte din toate astea?

Adeline se încruntase, confuză.

– Sentimentele tale nu sunt niciodată cea mai puțin importantă parte, Lottie.

– Of, trebuie să plec. Trebuie să plec.

Lottie își înghițise lacrimile, își înșfăcuse haina și, ignorând-o pe femeia din spatele ei, traversase repede casa și ieșise pe alee.

Ziua următoare, când deja își regreta ieșirea, primise o scrisoare. Adeline nu făcuse nici o aluzie la temperamentul lui Lottie, în schimb, inclusese adresa la care putea găsi în Franța. O rugase pe Lottie să păstreze legătura

și îi spusese că singurul păcat adevărat era să încerci să i ceva ce nu ești. „Consolarea e în a ști că ai fost sinceră cu tine însăși, Lottie. Crede-mă.“ Semnase straniu, „O prietenă“.

Lottie simți scrisoarea în buzunar în timp ce-l privea pe Joe decorând capota Daimlerului cu panglici albe. Nu știa de ce luase scrisoarea la ea: poate pentru că o consola într-o câțiva să aibă un aliat – fără Adeline, nu mai era nimeni cu care să vorbească. Îl ascultă pe Joe cum ascultai o muscă bâzâitoare într-o încăpăre: cu indiferență, uneori cu iritare moderată. Celia fusese destul de amabilă, dar nici una dintre ele nu căutase și nici nu prelungise apropierea.

În plus, mai era Guy, a cărui față derutată, nefericită, o bântuia, ale cărui mâini, piele, respirație parfumată îi invadau visele. Nu putea suporta să e lângă el, nu-i vorbise de la întâlnirea lor din căsuța de pe plajă, cu câteva săptămâni în urmă. Nu o făcea pentru că era furioasă pe el, deși era și furie la mijloc, o făcea pentru că, dacă el i-ar vorbit, ar implorat-o, iar ea știa că asta i-ar clinti hotărârea. Și dacă el mai voia să e cu ea, chiar și după toate astea, ea nu credea că va mai putea să-l iubească în același fel. Cum ar putea să iubească un bărbat pregătit să o lase pe Celia în acea stare?

Guy nu știuse nimic când Celia îi spusese ei, dar acum trebuie să a at. Încetase să o mai urmeze peste tot, încetase să-i mai lase bilete în locuri în care știa că ea avea să le găsească, mici bucățele de hârtie cu strigăte nefericite mâzgălite cu creionul neascuțit: „Vorbește cu mine!!!“ Îi fusese ușor să stea pe lângă doamna Holden, pentru a se asigura că niciodată nu erau singuri. El nu înțelesese din prima. Pesemne acum înțelegea: Celia spusese că avea de gând să-i zică, și el nici măcar nu se mai uita la Lottie, ci se îndepărta puțin de ea în orice întrunire, tras la față și mohorât, astfel încât nici unul din ei să nu poată martorul direct al nefericirii celuilalt.

Ea încercă să nu se gândească la ce-ar putut să e. Fiindcă, oricât de dureros ar fost, ar putut să dea dovadă de cruzime față de Celia atâta timp cât aceasta avea șanse să găsească pe altcineva. Cum ar putea ea să o lase pradă rușinii acum? Cum putea ea să aducă dezonoarea chiar asupra familiei care o salvase de dezonoare? Apoi, în alte zile, era furioasă pe el: nu-i venea să creadă că Guy ar putut să împărtășească acea intimitate, să simtă acele lucruri cu Celia. Ei erau singurele două persoane din lume care simțiseră

asta, singurii doi care întrezăriseră acele secrete. Se potriveau mănușă – el fusese cel care o spusese. Acum, negreșit, se simțea trădată.

– De ce? îi șoptise el, când fuseseră pentru scurt timp singuri în bucătărie. Ceam făcut?

– Nu e treaba mea să-ți spun, replicase ea, îndepărtându-se de el și cutremurându-se în sinea ei de furia și exasperarea pe care o văzuse pe fața lui.

Dar ea trebuia să-i arate răceală. Doar așa putea să treacă prin asta. Doar așa putea să treacă prin toate astea.

– Te conduc acasă, ce zici? Lottie?

Joe se uita prin geam la ea, cu o mână așezată pe acoperiș. Părea însu eșit, vesel, relaxat măcar o dată în mediul lui.

– Mai bine te dai jos la începutul aleii. Doamna Holden va dori probabil ca mașina să vină goală.

Lottie se forță să zâmbească, apoi închise ochii, ascultând pocnetul ferm al portierei închizându-se și hureitul motorului care mergea ca uns, când Joe întoarse cheia în contact.

„Câteva ore doar“, își spuse ea, strângând scrisoarea puțin mai tare în mână. Câteva ore încă.

Toate miresele sunt frumoase, spune proverbul, dar Susan Holden era sigură că Celia ei era cea mai frumoasă mireasă pe care Merhamul o văzuse de multă vreme. Cu vâlul ei în trei straturi și rochia de satin căptușită, perfect croită pentru silueta ei zveltă, întrecuse eforturile lui Miriam Ansty și ale Lucindei Perry de anul trecut. Recunoscuse până și doamna Chilton – la acel moment o mare admiratoare a ținutei Lucindei Perry, mai degrabă șocantă, într-o combinație de violet cu crem.

– Cu siguranță e plăcută la vedere Celia dumitale, declarase ea după ceremonie, cu poșeta plic la subsuoară și cu pălăria cu pene înclinată într-un unghi îndrăzneț, pot să spun asta despre ea. E plăcută la vedere.

Mai mult decât atât, formau un cuplu frumos: Celia, cu ochii strălucind de lacrimi în timp ce-l ținea de braț pe tânărul și chipeșul ei soț, el încruntat și puțin nervos, cum arătau toți tinerii soți. Chiar dacă el nu zâmbise chiar atât

de mult pe cât i-ar plăcut ei, doamna Holden nu era surprinsă: la propria nuntă, Henry nu zâmbise cu adevărat până când nu rămăseseră singuri și, chiar și atunci, numai după câteva pahare de șampanie.

Iar Freddie și Sylvia rezistaseră toată ceremonia fără să se certe. Ei bine, fusese acea lovitură pe furiș, din timpul imnului „Nemuritor, nevăzut“, dar rochia Sylviei ascunsese mare parte din asta.

Doamna Holden își permise prima gură de cherry după ce se așeză cu grijă pe scaunul cu spătar aurit la masa principală de pe podium, uitându-se de sus la toate celelalte mese; cei mai de seamă, cum îi plăcea ei să creadă, locuitori ai orașului lor. Ținând cont de cât de puțin timp avuseseră pentru a plani ca nunta, totul decurseseră nesperat de bine.

– Te simți bine, Susan? Era Guy Bancro Senior, care se apleca conspirativ spre ea, un zâmbet larg luminându-i fața. Intenționez să menționez că mama miresei arată deosebit de fermecătoare în această după-amiază.

Doamna Holden se stăpâni cu grație. Era nuanța Autumn Berry a rujului. Acesta îi purtase noroc.

– Ei bine, cred că și dumneata și doamna Bancro arătați deosebit de elegant.

Era, cu siguranță, adevărat în cazul lui Dee Dee: purta un costum turcoaz din șantung cu niște panto ori de mătase cu baretă la spate în exact aceeași nuanță.

Doamna Holden încercase toată după-amiaza să-și ia inima-n dinți s-o întrebe dacă și-i făcuse la comandă.

– Ah. Da... Dee Dee întotdeauna arată bine, gătită cu toate podoabele.

– Pardon?

– Totuși, arată la fel de bine într-o pereche de pantaloni scurți și în picioarele goale. Soția mea e o fată căreia chiar îi place să-și petreacă timpul în natură. Fiul meu îi seamănă. Sau ar trebui să spun, ginerele dumitale... Râse. Cred că ne va lua ceva timp să ne obișnuim cu toate astea, nu?

– Of, noi deja vă considerăm ca făcând parte din familie.

Măcar dacă Henry ar arăta ceva mai fericit. Se holba amărât la marea de prieteni, ciugulind din mâncare și mormăindu-i ocazional ceva icei sale. Mai

mult decât ocazional reumplându-și paharul. „Te rog, Doamne, nu-l lăsa pe Henry să se îmbete prea tare“, se rugă ea. „Nu în fața tuturor acestor oameni. Nu astăzi.“

– Trebuia să-l felicit pe domnul Bancro pentru minunatele sale deserturi.

Era Deirdre Colquhoun, cu suetul la gură și splendidă într-o rochie groasă, cu croială Empire, confecționată din damasc roz (Freddie comentase cu voce tare că el știa canapeaua veche de la care luase materialul; Susan Holden aruncă o privire rapidă în jur, ca să se asigure că băiatul nu se apropie), gesticulând către aranjamentele de fructe exotice și bolurile din sticlă șlefuită cu salată de fructe. Nu era acolo nici un măr, nici o vișină sau ananas la conservă: în loc de acestea, erau felii de kumquat, papaya și mango, bucăți de carambola și lychee; cu miezul de o culoare și o textură necunoscute pentru invitații englezi. (Ca urmare, ei le ocoliseră pe multe dintre ele, rezumându-se la cele pe care le știau. Ca prunele. Și portocalele. „Fructe adevărate“, după cum îi șopti pe furiș Sarah Chilton doamnei Ansty.)

– Ce aranjament minunat ați pregătit, murmură doamna Colquhoun cu admirație.

– Toate proaspete, toate aduse cu avionul ieri-dimineață. Domnul Bancro se lăsă pe spătarul scaunului său și-și aprinse o țigară. Aș putea să adaug că au fost tăiate și curățate de fecioarele din Honduras.

Doamna Colquhoun se îmbujoră destul de tare.

– Dumnezeule...

–

Ce spui acolo, Guyhoney? Sper că nu ești obraznic...

Dee Dee se lăsă pe spate să-l vadă, dezvăluind destul de mult din coapsa bronzată în timp ce o făcu.

– Niciodată nu mă lasă să scap cu nimic.

Dar domnul Bancro zâmbea.

– Scapi de mult prea multe ori pentru binele tău.

– Cu tine arătând așa, iubito, mă poți învinui?

El îi trimise o beza zgomotoasă.

– Ei bine... În orice caz. Aranjamentele arată minunat.

Doamna Colquhoun, cu o mână în păr, se îndreptă nesigură pe picioare înapoi la masa ei.

Doamna Holden se uită la soțul ei. Acesta era, cu siguranță, la al treilea coniac. Îl privi învârtind lichidul în pahar și înghițindu-l cu un soi de hotărâre înverșunată. „Of, de ce trebuie să intre într-una din stările lui tocmai astăzi?”

Lottie, arbitrul așezat între Freddie și Sylvia, își dădu seama că începuse să se simtă din nou rău. Nu fusese în apele ei de câteva zile, ceea ce nu era surprinzător, când întreaga ei ință voia să se ghemuiască undeva și să moară în liniște. În ultima lună se simțise detașată, de parcă se mișca prin ceață, doar auzind și văzând alți oameni de la distanță. Fusese într-o oarecare măsură o ușurare: când ocazional era obligată să simtă – dacă se întâmpla să o surprindă pe Celia înfășurându-și brațele în jurul gâtului lui Guy sau dacă o auzea chicotind conspirativ cu mama ei în legătură cu ceva ce spusese sau făcuse el – durerea care o chinuia, era aproape insuportabilă. Era adevărată: ascuțită, hotărâtă, zdrobitoare.

Dar de data asta era diferit. Se simțea zic dezechilibrată, de parcă tot sângele ar dat să i se scurgă când se mișca. Privea cu neîncredere mâncarea. Avea gust rău; nu-i oferea nici o plăcere. Pur și simplu nu se putea uita la aranjamentele stridente de fructe, erau prea strălucitoare, de parcă până și veselia lor era o modalitate directă de a o umili.

– Uite, Freddie. Uite.

–

Sylvia își deschisese larg gura, dezvăluind conținutul bine mestecat al farfuriei ei.

– Sylvia.

Lottie își feri privirea. Îl auzi pe Freddie chicotind de bucurie, și apoi răspunse „Aaaa“ și conținutul gurii lui fu expus.

Terminați amândoi!

Joe stătea de cealaltă parte a lui Freddie. El nu făcea parte din familie, dar doamna Holden decisese, în mod evident, să-l pună oricum la masa lor. Lottie nu avea energia necesară pentru a se simți ofensată în legătură cu asta. În timpul după-amiezii lungi, începuse să se simtă chiar recunoscătoare.

– Te simți bine, Lottie? Arăți puțin cam palidă.

– Sunt bine, Joe.

Nu voia decât să se ducă acasă și să se întindă în patul ei și să stea mult timp, foarte, foarte nemișcată. Doar că acasă nu se mai simțea acasă. Poate că niciodată nu fusese acasă. Lottie se uită x în jur la recepție, sentimentul ei obișnuit de ușoară inadecvare amenințând să devină ceva mult mai covârșitor, să o copleșească.

– Uite, ți-am mai turnat niște apă. Bea un pic.

– Sylvia. Sylvia. Cât de multe boboțe de strugure poți să bagi în gură?

– Chiar nu arăți bine. Sper că nu te îmbolnăvești din nou.

– Uite, pot să bag cu mult mai multe decât tine. Uite, Sylvia. Uite.

– De-abia dacă te-ai atins de mâncare. Haide, bea ceva. O să te simți mai bine. Sau aș putea să le spun să-ți aducă puțin lapte cald – asta ar trebui să-ți liniștească stomacul.

– Te rog, nu mai continua, Joe. Sunt bine. Chiar sunt.

Discursul lui fusese foarte scurt. Mulțumise familiei Holden pentru ospitalitate și pentru că pregătiseră astfel de aranjamente splendide, părinților săi pentru deserturile minunate și pentru că îl suportaseră în ultimii douăzeci și șase de ani și Celiei. Pentru că devenise soția lui. Faptul

–

că el rostise cuvintele fără mare entuziasm sau fără vreun gest romantic teatral nu o consola prea mult. Ea tot era soția lui.

Cât o privește pe Celia, stătea acolo cu zâmbetul ei fermecător întins pe toată fața, vălul încadrându-i frumos gâtul elegant. Lottie nici nu putea s-o privească, șocată de profunzimea urii pe care o simțea acum pentru ea. Faptul că știa că făcuse ceea ce se cuvenea, nu îi aducea nici o consolare. Să e sinceră cu sine însăși, cum se exprimase Adeline, nici atât. Dacă ar putut măcar să se convingă că ceea ce simțise nu însemnase nimic pentru ea, atunci ar putea să-și continue viața.

Dar ea simțise.

Of, Doamne, nu voia decât să se întindă. Undeva la întuneric.

Să îți aduc niște budincă cu fructe? zise Joe.

Invitații începeau să se agite. Era momentul, decise doamna Holden, ca tinerii căsătoriți să se retragă, ca unele dintre doamnele mai în vârstă să poată pleca acasă, înainte să se facă prea târziu. Doamna Charteris și doamna Godwin arătau puțin cam obosite și toți cei de la masa din spate își luaseră deja hainele.

Ea decise că asta ar trebui să e sarcina lui Henry. Nu se implicase mai deloc în timpul recepției – chiar și discursul lui fusese mai degrabă super cial –, iar ea nu voia să comenteze cineva. Se ridică de la locul ei și se îndreptă spre capătul celălalt al mesei către soțul său. El se uita x la masă, aparent nepăsător la conversația veselă din jur. Doamna Holden simți mirosul de alcool înainte ca măcar să ajungă la o lungime de braț de el.

– Henry dragă, aș putea să îți vorbesc puțin?

Răceala din privirea lui o făcu să se cutremure când își ridică ochii. Se holbă la ea pentru ceea ce păru a un secol: genul de căutătură care te făcea să-ți pierzi stăpânirea de sine.

– Ce-am mai făcut, dragă? zise el.

Rostise „dragă“ cu scârbă, de parcă era ceva cu gust oribil.

Susan Holden se uită în jur să vadă dacă observase și altcineva.

– Nu ai făcut nimic, dragă. Doar voiam să te răpesc pentru o clipă.

–

Ea își așeză mâna pe brațul lui, aruncând o privire spre familia Bancro , ai cărei membri erau prinși într-o discuție.

– N-am făcut nimic. El se uită în jos, își puse ambele palme pe masă, ca și cum ar vrut să se ridice. Ei bine, asta-i o schimbare, nu-i așa, Susan dragă?

Of, niciodată nu-l văzuse atât de beat. Creierul ei puncta frenetic, încercând să cântărească posibilitățile de a-l scoate de acolo fără o ceartă publică.

– E o schimbare faptul că, pentru prima dată, toate par să e satisfăcătoare pentru tine.

– Henry.

Vocea ei era șoptită, rugătoare.

– Ei bine, nu reușim prea des cu toții să m la înălțime, nu-i așa? Nu întrunim prea des standardele pretențioase ale celei mai reușite am trioane din Merham?

El stătea în picioare acum și începuse să râdă: un râs plin de amărăciune.

– Dragă. Dragă, te rog, putem...

Se întoarse spre ea cu o falsă mirare.

– Of, „dragă“ acum, asta sunt? Nu e drăguț? Acum sunt dragul tău. Dumnezeule, Susan. Voi iubitele, mai încolo.

– Henry!

– Mami? Celia apăruse lângă ea. Se uita când la tatăl ei, când la doamna Holden. E totul în regulă?

– Totul e bine, dragă, zise doamna Holden liniștitor, încercând să o îndepărteze. Tu și Guy mergeți și vă pregătiți. Chiar ar trebui să plecați curând.

– Toate bune. Da, Celia dragă. Toate sunt bune. Doctorul Holden își puse greoi mâinile pe umerii icei sale. Tu să te duci acum și să ai o viață frumoasă cu soțul tău cel tânăr și frumos aici de față.

– Tati...

Celia părea să șovăie.

– Tu pleacă și rămâi frumoasă și amuzantă și la fel de drăguță cum ești acum. Încearcă să faci tot posibilul să nu îl cicălești și să nu-l cerți în legătură cu lucrurile care nu contează. Încearcă să nu te uiți la el de parcă ar un câine râios când se întâmplă să facă ceva ce s-ar putea să-i facă și lui plăcere... orice care nu implică să stea frumos și să soarbă ceai și să se îngrijeze în legătură cu ce cred toți ceilalți.

– Henry!

Ochii lui Susan Holden se umpluseră de lacrimi. Își duse mâna la gură.

Guy stătea acum în spatele Celiei, în mod evident, încercând să își dea seama ce se întâmplă.

– Of, scutește-mă de lacrimi, Susan. Scutește-mă de o altă blestemată de repriză de lacrimi. Dacă ar să plângă cineva în acest loc, acela ar trebui să u eu.

Celia izbucni în hohote de plâns zgomotoase. În jurul lor, la mese se așternu liniștea. Oamenii urmăreau scena, aruncându-și priviri unii altora, cu paharele în mâini.

– Tati – de ce ești atât de oribil? Te rog, e ziua mea specială.

Celia încercă să-l tragă înapoi, departe de masă.

– Dar nu e doar această zi, dragă Celia, nu-i așa? Nu e doar nenorocita de nuntă. E ecare zi nenorocită de după. Fiecare nenorocită, nesfârșită, blestemată zi, până când moartea vă va despărți.

El rosti urlând ultima parte. Susan Holden văzu îngrozită că erau în centrul atenției tuturor.

– E totul în regulă acolo? întrebă domnul Bancro .

Guy își puse brațul în jurul ei.

– E bine, tată. Hm, de ce nu veniți să vă așezați, doamnă Holden?

– Of, nu te obosi, zise doctorul Holden. Mă duc afară. Îți poți termina recepția ta perfect reușită fără mine. Scuzați-mă, doamnelor și domnilor, spectacolul s-a terminat. Bunul dumneavoastră doctor tocmai pleacă.

– Ești o brută, tati, suspină Celia, în timp ce el se îndepărta nesigur printre mesele din salonul hotelului Riviera. Niciodată, niciodată n-o să te iert pentru asta.

– Coniacul, zise domnul Bancro , te poate face așa uneori.

– Te rog, vino-ți în re, Celia dragă, zise doamna Holden, care sorbea din sherry-ul forti ant, doar tremuratul mâinilor ei trădându-i propria lipsă de stăpânire de sine. Se uită oamenii la noi.

La intrarea în port erau trei luminițe care clipeau. Vase de pescuit, credea Lottie. Luminile erau prea mici să e altceva. Transportând comorile de pe fundul mării, din acel întuneric rece, precum cerneala, trăgându-le, icnind în tăcere, în noaptea sufocantă. Își strânse cardiganul mai bine ca să se protejeze de aerul rece al toamnei, ascultând unduirea și şuieratul mareei târând pietricelele în îmbrățișarea-i răș rată. Trebuia să e cea mai plăcută cale de a muri, înecat. Un pescar îi spusese cândva: se pare că, odată ce încetai să te mai zbați și-ți deschideai gura, panica dispărea și apa te înghițea, te învelea în întunericul ei moale, primitor. O modalitate liniștită de a muri, o numise el. Curios, nici el nu știa să înoate. Ea răsese când îi spusese asta. Dar asta fusese înainte, când îi venea cu ușurință să râdă.

Lottie își schimbă poziția pe scaun, inspirând aerul sărat, întrebându-se cât de diferită ar senzația din apă. Înghiți în sec de câteva ori, de parcă ar

încercat-o, dar nu părea un substitut convingător. Singurele ocazii când înghițise apă de mare aceasta îi arsesse gâtul, o făcuse să tușească, să vomite și să-i curgă saliva. Simplul gând la asta o făcu să-i e greață din nou.

Nu, singurul răspuns adevărat ar să încerce. Să o înghită cu totul, să se ducă de bunăvoie în acea îmbrățișare întunecată. Lottie tresări și închise ochii, auzindu-și gândurile haotice. „Nu durerea zilei de astăzi e ceea ce nu pot suporta”, își zise cu fața îngropată în mâini. „Ci gândul la toate zilele care vor veni: nesfârșita repetiție a durerii, șocul unei descoperiri inoportune. Pentru că va trebui să știi totul despre ei: despre casa lor, despre copilul lor, despre fericirea lor. Chiar dacă aș pleca departe de aici, tot ar trebui să știi. Va trebui să-l privesc cum uită că noi am fost vreodată apropiați, că el a fost al meu. Și eu mă voi o li și voi muri în ecare zi.”

Ce e o moarte în comparație cu o mie de morți?

Lottie se ridică, lăsând vântul să-i um e fusta și să-i răvășească părul. Era doar o distanță scurtă de la terasa hotelului Riviera până jos pe plajă. Nimeni nu-și va da seama că plecase.

Ea se uită în jos la picioare, curioasă, fără să plângă. Ele se mișcară de probă, unul în fața celuilalt, de parcă nici măcar nu se a au sub controlul ei.

Ea abia dacă exista așa cum era: acesta părea doar un pas minuscul în față. La intrarea în port, cele trei luminițe clipiră în întuneric.

– Cine e?

Lottie tresări și se întoarse.

O umbră mare se împletici către ea, încercând stângaci să aprindă un chibrit în timp ce mergea.

– Of, tu ești. Slavă Domnului. Am crezut că era una dintre prietenele apropiate ale lui Susan.

Doctorul Holden se așeză greoi la capătul băncii și, în cele din urmă, reuși să-și aprindă chibritul. Îl duse la țigara din gură, apoi expiră, lăsând acăra să se stingă în briză.

– Și tu fugi, nu-i așa?

Lottie se uită la lumini, apoi se întoarse către el.

– Nu. Nu chiar.

Camerele de la etaj îi luminau fața. Deși nu stătea în direcția vântului, simți mirosul de alcool din respirația lui.

– Blestemate, îngrozitoare lucruri, nunțile.

– Da.

– Scot ce-i mai rău din mine. Scuze, Lottie. Am băut un pic cam mult.

Lottie își încrucișă brațele la piept, întrebându-se dacă el voia ca ea să se așeze. Se puse pe margine, în capătul băncii.

– Vrei una?

El zâmbi, oferindu-i o țigară.

S-ar putea să fost o glumă. Ea clătină din cap, zâmbindu-i slab.

– Nu știu de ce nu. Nu mai ești un copil. Deși nevastă-mea insistă să te trateze așa.

Lottie se uită din nou în jos, la pantofii ei.

Stătură în liniște o vreme, ascultând sunetele înăbușite ale muzicii și râsetele care ajungeau la ei prin aerul nopții.

– Ce-o să facem, Lottie? O să i în curând nevoită să pleci în lumea largă, iar eu sunt disperat să evadez.

Ea încremeni, conștientă că ceva se schimbase în tonul lui.

– E o încurcătură îngrozitoare, asta-i sigur.

– Da. Da, este.

Se întoarse, se trase puțin mai aproape de ea. Dinspre hotel, se auzea sunetul înăbușit al uralelor și Ruby Murray cântând despre zile fericite și nopți singuratice.

– Sărmana Lottie, trebuie să asculți divagațiile unui bătrân beat și nebun. Ea nu știa ce să zică.

– Da, sunt. Nu îmi fac iluzii. I-am distrus nunta icei mele, mi-am jignit soția și acum te plictisesc pe tine.

– Nu mă plictisiți.

Mai trase un fum din țigară. Se uită pieziș la ea.

– Nu?

– Niciodată nu am crezut asta. Ați fost... întotdeauna ați fost foarte bun cu mine.

– Bun. Bunătate. Cum aș putut altfel decât așa? Ai avut parte de un tratament aspru, Lottie, dar ai venit aici și ai în orit în ciuda acestui fapt. Am fost întotdeauna mândru de tine, cum am fost și de Celia.

Lottie își simți ochii usturând-o de lacrimi. Constată că bunătatea era mult mai greu de suportat.

– Hm. În anumite privințe ai fost ica mea mai mult decât Celia. Ești mai deșteaptă, asta-i sigur. Nu-ți lăsa capul împuiat de baliverne romantice, reviste ridicole.

Lottie înghiți în sec. Se uită din nou la mare.

– Of. Sunt sigură că sunt la fel de capabilă de visuri romantice ca oricine altcineva.

– Ești?

Era o afecțiune sinceră în vocea sa.

– Da, zise ea. Mult m-a mai ajutat asta.

– Of, Lottie...

Și apoi, fără avertisment, ea izbucni în plâns.

Dintr-o mișcare, el ajunse lângă ea, cuprinzând-o cu brațele, trăgând-o spre el. Ea îi simți mirosul de tutun de pe haină, aromele calde, familiare, ale copilăriei ei. Și i se abandona, își îngropă fața în umărul lui, se descărcă de durerea pe care trebuise s-o ascundă atât de mult timp. Îi simți mâna mângâindu-i spatele, cum ar face cineva cu un copilaș. Și îl auzi murmurând:

– Of, Lottie, sărmana mea fată, înțeleg. Eu înțeleg.

Iar apoi doctorul se mișcă, și Lottie se uită în sus la el și văzu, în semiîntuneric, o tristețe în nită pe chipul lui, greutatea nefericirii îndelung îndurate și tresări pentru că se văzu pe ea însăși.

– Sărmana, draga de Lottie, șopti el.

Iar apoi, când capul lui se aplecă spre al ei, ea se dădu înapoi. Pentru că în timp ce mâinile îi țineau fața, gura lui o întâlni pe a ei și o sărută ămând, disperat, lacrimile amestecându-li-se pe obraji, gustul neplăcut de alcool de

pe buzele lui. Lottie, stupe ată, încercă să se retragă, dar el doar gemu și o trase mai aproape.

– Doctore Holden... vă rog...

Îi luase mai puțin de un minut. Dar în timp ce se elibera, își aruncă privirea și întâlnește silueta șocată a doamnei Holden, stând în ușa hotelului, și știe că acesta fusese cel mai lung minut din viața ei.

– Henry...

Vocea doamnei Holden era joasă, tremurătoare. Și apoi, în timp ce ea își întinse mâna să se sprijine de perete, Lottie fugi în întuneric.

Totul fusese foarte civilizat, ținând cont de ce se întâmplase. Doctorul Holden, ajuns acasă înainte ca ea să-și termine de împachetat valiza, îi zisese că nu trebuia să plece așa, în ciuda a ceea ce îi spusese Susan. Hotărâseră cu toții că ar , totuși, cel mai bine ca ea să plece de îndată ce puteau făcute aranjamentele adecvate. El avea un prieten în Cambridge care avea nevoie de ajutor cu copiii. Știa că Lottie ar foarte fericită acolo. Păruse aproape ușurat când ea îi spusese că deja își făcuse propriile planuri.

Nu o întrebase care erau acestea.

Lottie plecase imediat după ora unsprezece, în dimineața următoare, ținând strâns în mână adresa din Franța a lui Adeline împreună cu o scurtă scrisoare pentru Joe. Celia și Guy plecaseră deja. Virginia părea indiferentă. Nici Freddie, nici Sylvia nu plânseseră: nu li se spusese că ea pleca pentru totdeauna. Doctorul Holden, încurcat și mahmur, îi dăduse pe furiș treizeci de lire și îi spusese că erau pentru viitorul ei. Doamna Holden, palidă și rigidă, abia dacă se uitase la ea când își luase la revedere.

Doctorul Holden nu-și ceruse iertare. Nimeni nu păruse trist să o vadă plecând, chiar și după zece ani în care locuise cu ei, ca un membru al familiei lor.

Dar îmbrățișarea doctorului Holden nu fusese cel mai nedrept lucru care i se întâmplase. Nu, își dădu ea seama, uitându-se lung la calendarul din agenda ei de buzunar, făcând calculul pentru a mia oară, în timp ce se a a în trenul spre Londra. Nu, destinul pomenit de Adeline avea un simț al umorului mult mai crud decât își imaginase ea vreodată.

Serial de televiziune BBC despre funcționarea unei secții de poliție din Londra

Knut cel Mare (985–1035) – rege al Angliei, Danemarcei, Norvegiei și al unei părți din Suedia, care, conform legendelor, le-a spus curtenilor săi lingușitori că numai Dumnezeu ar putea opri valurile, când aceștia l-au îndemnat să controleze marea.

Organizație caritabilă care se ocupa de văduvele și orfanii din al Doilea Război Mondial

Primul vers din „Gulerul“ (e Collar), din volumul Templul (1633) de George Herbert Orășel din Essex, din estul Angliei

Prânz pe iarbă

O frază ce însoțea o caricatură și o exclamație umoristică împotriva lipsei vreunui produs important în timpul celui de-al Doilea Război Mondial în Marea Britanie.

Dickie Valentine – cântăreț pop britanic din 1950–1960

Autori britanici de operetă

Guy, iubitele – pronunțat într-un cuvânt

Marcă de mobilier americană, extrem de populară în perioada interbelică în America și Marea Britanie

PARTEA A DOUA

Capitolul 9

– Toate cele trei benzi de circulație sunt redeschise acum pe M11, dar atenție la traicul de pe contrasens la intersecția cu M25. Și tocmai primim informații despre un ambuteiaj major în jurul Hammersmith Broadway și problemele rezultate din acesta în direcția M4 și către Fulham Palace Road. Se pare că ar fi un vehicul avariat. Vom reveni asupra acestui subiect mai târziu. Acum, ne apropiem de ora nouă și treisprezece, iar eu îi voi da legătura înapoi lui Chris...

Lebedele se împerechează pe viață. Era destul de sigură că era vorba despre lebede. Poate că s-ar putea să fie rațe. Sau poate păunițe. Oare chiar așa se numeau, păunițe? Ca și cum s-ar vorbi despre oameni-carto. Sau, în cazul ei, oameni-biscuiți-și-țigări. Daisy Parsons stătea nemișcată, holbându-se pe geam la păsările care zburau încet pe sub pod, apa din jurul lor sclipind sub soarele de primăvară. Mai mult ca sigur că erau lebede. Bineînțeles. Nimănui nu i-ar păsa dacă o păuniță s-ar împerechea pe viață.

Aruncă o privire la ceas. Stătea acolo de aproape șaptesprezece minute. Deși timpul nu părea să aibă prea mult sens acum. Fie zbura pe lângă ea, de parcă sughițase și înghițise deodată mai multe ore, e, de obicei, trena, întinzându-se ca un elastic ie în, minutele transformându-se în ore, iar orele în zile. Daisy stătea în mijlocul tuturor acestora, neștiind sigur în ce direcție ar trebui s-o ia.

Lângă ea, în scaunul ei de mașină, Ellie căscă în somn, mișcându-și degetele desfăcute într-un soi de salut invizibil. Daisy simți împunsătura familiară a spaimei că s-ar putea trezi imediat și, aplecându-se în față, reduse volumul radioului. Era foarte important să n-o trezească pe Ellie. Era întotdeauna important să nu o trezească pe Ellie.

Evaluă în minte vuietul tra cului din jur, sunetul motoarelor pornite, monitorizându-le absent volumul. Prea mult zgomot, și copilașul s-ar trezi din nou. Prea puțin, și ea ar trezită de un ac care cade. Iată de ce toate aceste strigăte de afară erau, de fapt, mai degrabă enervante.

Daisy își lăsă capul pe volan. Iar apoi, când bătaia în geam deveni prea puternică, își ridică privirea, o ă și deschise portiera.

Omul purta o cască de motociclist; și-o dădu jos să-i vorbească. În spatele lui, era vag conștientă de prezența câtorva persoane furioase. Unii își lăsaseră portierele deschise. Nu ar trebui niciodată să-ți lași portierele deschise. Nu în Londra. Era una dintre reguli.

– Vi s-a defectat mașina, doamnă?

Își dori ca el să nu țipe. Avea să-i trezească copilașul.

Polițistul se uită la colegul lui, care tocmai apăruse din cealaltă parte a mașinii ei. Se holbau la ea cu toții.

– Vi s-a defectat mașina? Trebuie să vă mutăm de pe carosabil. Blocați podul. Lebedele reapăruseră. Uite că au trecut, zburând liniștite către Richmond.

– Doamnă? Mă auziți?

– Uitați, domnule polițist, nu puteți să o mutați? Nu pot sta aici toată ziua.

Bărbatul avea o mutră care arăta supărată chiar și în momentele sale mai bune. Obrajii rumeni și bucălați, o burtă proeminentă, costum scump și o mașină asortată.

– Uitați-vă la ea. Evident că e o nebună afurisită.

– Vă rog să urcați înapoi în mașina dumneavoastră, domnule. Ne vom mișca cu toții într-un minut. Doamnă?

Erau sute. Mii. Daisy se uită în spatele ei, clipind, la mașinile oprite, care se revărsau ca un evantai multicolor. Toate încercând să ajungă pe pod. Nici una nereușind, pentru că ea și micul ei Ford Fiesta roșu le stăteau în cale.

– Care este problema?

O întrebase deja de două ori. Ea își dori ca el să nu mai țipe. Chiar avea să o trezească pe Ellie.

– Nu pot...

–

Vreți să mă uit sub capotă? Uitați, trebuie doar să o împingem până acolo mai întâi. Haide, Jason. Deblocați frâna de mână, bine? Trebuie să eliberăm aici.

– O să treziți bebelușul.

Ea se încordă, văzându-l pe acest bărbat în mașină, în fața lui Ellie, atât de vulnerabilă în somnul ei. Dintr-odată, își simți corpul tremurând, panica deja familiară începând să i se răspândească în piept.

– O împingem în lateral. Apoi o facem să funcționeze din nou.

– Nu. Vă rog. Doar lăsați-mă...

– Haideți, deblocați dumneavoastră frâna. Eu o să mă aplec așa, și... – Mă duceam la sora mea. Dar nu pot.

– Ce-ați spus, doamnă?

– Nu pot traversa podul.

Polițistul se opri. Ea îl văzu schimbând încă o privire plină de subînțeles cu colegul său. – Mișcă-te!

– Vacă proastă!

Cineva apăsa insistent pe claxon.

Ea încercă să respire. Încercă să-și limpezească vuietul din cap.

– Este vreo problemă, doamnă?

Ea nu mai vedea lebedele. Dispăruseră după colț, când nu era atentă.

– Vă rog, e numai... nu pot. Nu pot traversa podul.

Se uită cu ochii mari la bărbați, încercând să-i facă să înțeleagă. De îndată ce rosti cuvintele, își dădu seama că ei nu ar putea să înțeleagă niciodată. – Acolo... acolo mi-a spus pentru prima oară că mă iubește.

Sora ei purta pardesiul special de mers la Londra. Era o haină la modă, genul purtat de o femeie înstărită, din lână bleumarin cu nasturi ca uniforma unui o țer de marină, armură împotriva unui oraș febril, nesigur. Văzu pardesiul înainte să o vadă pe sora ei, o observă prin ușa întredeschisă, din locul în care polițista, lipsită de curiozitate, intrase și apoi ieșise, aducând înțelegere profesională și cafea de la automat cu gust oribil. Ea o băuse, fără

–

să-i simtă gustul, înainte să-și aducă aminte că nu avea voie cofeină. Nu cât timp alăpta. Era una dintre reguli.

– Este aici, zise o voce joasă.

Dar e bine?

– Este bine. Amândouă sunt.

Ellie dormea în continuare fără să se plângă în scaunul de mașină de la picioarele ei. Foarte rar dormea atât de mult timp, dar, pe de altă parte, îi plăcea scaunul de mașină. Îi plăcea să se simtă protejată și în siguranță, spusese asistenta. Daisy privi scaunul gânditoare, cu invidie.

– Daisy?

Își ridică privirea.

Sora ei arăta nesigură. De parcă se apropia de ceva care ar putea să o muște.

– P-pot să intru?

Se uită la Ellie, după care își mută privirea, ca și cum s-ar liniștit. Apoi se așeză pe scaun lângă Daisy și-i puse o mână pe umăr.

– Ce s-a întâmplat, iubito?

Părea că s-a trezit dintr-un vis. Fața surorii ei. Părul castaniu, des și bățos, care în mod misterios niciodată nu părea să aibă nevoie de tunsoare. Ochii ei, atenți și îngrijați. Mâna ei. Nici un adult nu o atinsese de aproape patru săptămâni. Deschise gura să vorbească, dar nu ieși nimic.

– Daisy? Iubito?

– A plecat, Julia, se auzi o șoaptă.

– Cine-a plecat?

– Daniel. El... a plecat.

Julia se încruntă, apoi se uită în jos la Ellie.

– Unde a plecat?

– M-a părăsit. Și pe ea. Și nu știu ce să fac...

Julia o ținu în brațe multă vreme, Daisy îngropându-și suspinele în pardesiul de lână închis la culoare, încercând să amâne clipa în care trebuia

–

să redevină adult. În afara camerei, era vag conștientă de sunetul unor pași pe linoleum, de mirosul pătrunzător de dezinfectant. Ellie scânci în somn.

– De ce nu mi-ai spus? șopti Julia, mângâind-o pe cap. Daisy închise ochii.

– Am crezut – am crezut că dacă nu spun nimănui, el s-ar putea întoarce.

– Of, Daisy...

Polițista își băgă capul pe ușă.

Cheile mașinii dumneavoastră sunt la recepție. Nu v-am conștat vehiculul. Dacă sunteți de acord să vă duceți ica acasă, doamnă, o să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Nici una dintre femei nu tresări: erau obișnuite cu asta. Diferența de vârstă dintre ele era de douăzeci de ani – de la moartea mamei lor aceasta fusese o eroare frecventă, dar ele se comportau mai mult ca o mamă cu ica ei decât ca niște surori.

– Sunteți foarte amabilă. Julia dădu să se ridice. Îmi pare rău dacă v-am făcut neazuri.

– Nu, nu, nu vă grăbiți. Nu avem nevoie de sală pentru moment. Când sunteți gata, rugați pe cineva de la recepție să vă arate parcare. Nu e departe.

Cu un zâmbet plăcut, înțeleghător, femeia plecă.

Julia se întoarse către sora ei.

– Of, dragă. Dar de ce? Unde a plecat?

– Nu știu. A zis doar că nu mai face față tuturor acestor lucruri. Că nu era ceea ce se așteptase, iar acum nici măcar nu mai e sigur dacă e ceea ce-și dorește.

Plângea din nou.

– Daniel a spus asta?

– Da. Nenorocitul de Daniel. Și eu i-am răspuns că, la naiba, nu era nici ceea ce mă așteptasem eu, dar cumva sentimentele mele nu păreau să conteze. Iar el a zis că are un soi de cădere nervoasă și că are nevoie de

–

puțină libertate și asta a fost tot. Nu am mai auzit de el de peste trei săptămâni. Nici măcar nu și-a luat telefonul mobil.

Ea își regăsise vocea acum.

Sora ei clătină din cap.

– Ce a spus?

– Că nu face față. Că nu-i plăcea dezastrul. Haosul.

– Dar întotdeauna e puțin mai greu la primul copil. Iar ea are, cât, patru luni?

– Nu trebuie să-mi spui mie.

– O să e mai ușor. Toată lumea știe că o să e mai ușor.

– Ei bine, Daniel nu știe.

Julia se încruntă, se uită în jos la pantofii ei imaculați.

Ați mai... adică unele femei nu le mai acordă nici o atenție partenerilor lor după ce nasc un copil. Voi încă mai...?

Daisy se holbă neîncrezătoare la ea.

Urmă un scurt moment de tăcere. Julia își așază mai bine geanta în poală și se uită pe fereastra de sus.

– Știam eu că ar trebui să te măriți.

– Po im?

– Ar trebui să te măriți.

– Asta nu l-ar oprit să plece. Există o chestie numită divorț.

– Da, Daise, dar cel puțin ar avut niște obligații nanciare față de tine. Așa, el poate să zboare ca o lebădă spre as nșit.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Julia! M-a lăsat în nenorocitul acela de apartament. Nu a luat aproape nimic din contul nostru comun. Cu greu poți să a rmi că m-a părăsit ca pe vreo cameristă victoriană dezonorată.

– Ei bine, îmi pare rău, dar dacă te-a părăsit cu adevărat, atunci trebuie să i practică în legătură cu lucrurile astea. Bunăoară, cum te vei întreține? Ce vei face în legătură cu chiria?

Daisy clătină din cap furioasă.

–

– Nu pot să cred că-mi faci asta! Dragostea vieții mele m-a părăsit, sunt în mijlocul unei nenorocite de crize nervoase, iar tu nu te poți gândi decât la nenorocita de chirie.

Țipătul trezi bebelușul, care începu să plângă, cu ochii închiși, protejându-se de ceea ce îi întrerupsese visele.

– Of, acum, uite ce-ai făcut.

Desfăcu centura de la scaunul bebelușului și luă fetița în brațe.

– Nu e nevoie să devii isterică, dragă. Cineva trebuie să e practic. A fost de acord să-ți plătească chiria?

– Nu am ajuns chiar atât de departe cu discuțiile.

Vocea lui Daisy era glacială.

– Și ce faceți cu afacerea? Ce faceți cu marele proiect pe care spuneai că-l preiei?

Daisy o puse pe Ellie la sân, întorcându-se cu spatele la ușă. Uitase de hotel.

– Nu știu. Nu mă pot gândi la asta acum, Ju. N-am putere decât pentru a o scoate la capăt în ecare zi.

– Ei bine. Cred că e momentul să merg cu tine acasă și să-ți rezolvăm problemele personale. Apoi, putem să stăm jos și să ne gândim la ce vom face în legătură cu viitorul tău și al nepoțelei mele. Iar între timp o să-i dau un telefon lui

Marjorie Wiener și o să-i spun exact ce cred despre scumpul ei u.

Daisy își ținea fetița la piept, copleșită de oboseală. Când Ellie termină, împingând brusc sfârțul afară din gură, Daisy se ridică și-și trase puloverul în jos. Sora ei se holba la ea.

– Dumnezeule, nu reușești să scapi de grăsimea din timpul sarcinii, nu-i așa, draga mea? Să-ți spun ceva, după ce vom rezolva problemele de-acasă, o să te înscriu la un program de slăbit. Fac cinste. Dacă arăți un pic mai pusă la punct, o să te simți mult mai bine, îți promit.

Daniel Wiener și Daisy Parsons locuiseră împreună în apartamentul lor cu două camere din Primrose Hill aproape cinci ani, timp în care zona devenise aproape insuportabil de în vogă, iar chiria crescuse proporțional de insuportabil. Daisy ar fost destul de mulțumită să plece: pe măsură ce noua lor rmă de design interior se dezvolta, ea tânjea după tavane înalte și uși de sticlă, debarale și cămări. O grădină în spate. Dar Daniel insistase să rămână în Primrose Hill: adresa dădea mai bine la clienți decât vreun apartament mai spațios din Hackney sau Islington. Se uită la calitatea vieții lor, argumenta el. Casele elegante în stil georgian, braseriile și restaurantele, parcul pentru picnicurile din timpul verii. Iar apartamentul lor era frumos: a at deasupra unui magazin de încălțăminte de designer, avea o cameră de zi imensă în stil Regency și un dormitor cu un balcon minuscul cu vedere la grădinile zidite și invadate de melci ale vecinilor. Ei făcuseră modi cări ingenioase: o mașină de spălat înghesuită într-un dulap, un duș montat într-un colț de ridă. O bucătărioară minimalistă cu un aragaz șic din gama mini și o hotă supradimensionată. Vara, scosese două scaune pe balcon

și-și sorbiseră vinul, felicitându-se pentru locul unde se a au, pentru cât de departe ajunseseră, scăldați de soarele la as nțit, convinși că apartamentul și împrejurimile erau o re exie a lor.

Apoi apăruse Ellie și, într-un fel sau altul, farmecul se diminuase pe măsură ce apartamentul se micșorase treptat, pereții înghesuindu-i, spațiul rămas din ce în ce mai ticsit cu mormane de salopete de bebeluș ude, pachete pe jumătate goale de șervețele umede, jucării moi în culori țipătoare. Începuse cu orile: buchet după buchet sosise fără încetare, umplând ra urile până când se terminaseră vasele și le puseseră în cadă. Florile deveniseră insuportabile, duhoarea apei stătute umplând aerul, căci Daisy era prea obosită și prea copleșită ca să se ocupe de ele. Și încet, pe nesimțite, era din ce în ce mai puțin loc să te miști: își făceau cu greu drum prin apartament, strecurându-se printre teancuri de haine necălcate sau pachete de scutece de unică folosință. Scaunul de masă pentru bebeluși, pe care îl trimiseseră verii ei, stătea nedesfăcut în cutia lui, ocupând colțul destinat inițial bibliotecii, o cădiță din plastic era lângă peretele din hol, proptită de cărucior, care niciodată nu se strângea îndeajuns, în timp ce pătuțul lui Ellie era lipit de patul lor, înghesuit lângă perete: dacă Daisy voia să se ducă noaptea la baie, trebuia e să treacă peste Daniel, e să se dea jos pe la capătul patului. Invariabil, sunetul apei trase la toaletă o trezea pe Ellie, iar Daniel își îngropa capul sub pernă și profera injurii la adresa nedreptății vieții.

Nu făcuse curățenie de când plecase el. Intenționase, dar, într-un fel sau altul, zilele și nopțile se contopiseră, iar ea părea să-și petrecut majoritatea timpului țintuită de canapeaua bej, cândva imaculată, hrănind-o pe Ellie, în timp ce se uita absentă la emisiuni stupide la televizor sau plângea la vederea fotogra ei de pe polița de deasupra șemineului, cu ei îmbrățișați. Și încet, fără Daniel, care să spele vasele seara sau să scoată gunoiul (cum să care ea un sac de gunoi și un copilaș în jos pe cele două etaje de scări abrupte?), toate se adunaseră în jurul ei, iar grămezile de maiouri albe, murdare de caca, și salopetele pătate, se transformaseră în ceva cu totul nou, deveniseră cu desăvârșire prea mari pentru a înfruntate. Iar gunoiul pusese stăpânire pe apartament, devenise parte din mobilier, astfel încât începuse să nu-l mai vadă. Și confruntată cu acest haos, purtase aceeași

pereche de pantaloni de trening și aceeași bluză de trening în ecare zi, pentru că erau atârinate pe scaun și, prin urmare, vizibile și mâncase chipsuri sau biscuiți digestivi cu ciocolată de la magazinul mic de cartier, pentru că ar trebuit să spele vasele ca să poată găti.

– Bine. Acum îmi fac griji.

Sora ei clătinase din cap cu neîncredere, mirosul plăcut al parfumului ei Anaïs

Anaïs aproape acoperit de duhoarea înțepătoare, neigienică a scutecelor folosite, câteva ind întinse pe podea, acolo unde fuseseră dezbrăcate, cu conținutul expus.

– Doamne s nte, Daisy, ce-ai făcut? Cum de ai lăsat lucrurile să ajungă atât de rău?

Daisy nu știa. Parcă ar fost casa altcuiva.

– Of, Dumnezeule! Of, Dumnezeule!

Erau înăuntru toate trei, lângă ușa din față, Ellie dând din mânuțe în brațele mamei sale, revigorată și uitându-se în jur.

– Va trebui să-l sun pe Don. Să-i spun că rămân la tine. Nu pot să te las așa.

Începu să se miște repede prin cameră, adunând vase murdare, aruncând haine de bebeluș într-o grămadă lângă măsuța de cafea.

– I-am spus că vin doar ca să cumpăr vreo două seturi noi de pilote pentru căsuța de oaspeți.

– Nu-i spune, Ju.

Sora ei se opri, se uită direct la ea.

– Faptul că Don știe nu va face asta să dispară, iubito. Mi se pare că ai ales să nu înfrunți lucrurile mult prea mult timp.

O trimisese afară, în cele din urmă, să o plimbe pe Ellie în parc. Când îi spusese că o călca pe picioare, știuse că nu era doar o gură de stil. Îi dăduse lui Daisy puțin timp să respire: era ca și cum ar fost pentru prima oară în ultimele săptămâni în care știa ce făcea. Nu că asta ar ajutat-o în mod deosebit: durerea doar deveni mai acută. „Te rog, fă-l să vină acasă“, implora ea, murmurând cuvintele astfel încât trecătorii se uitau lung la ea.

„Să vină acasă, doar atât.“ Până când se întoarse, sora ei, ca prin farmec, reușise cumva să pună apartamentul în ordine, umplând o vază cu ori proaspete și așezând-o pe polița de deasupra șemineului.

– Dacă îi vine mintea la cap, zise ea drept explicație, trebuie să creadă că te descurci singură. Trebuie să arăți că ești în regulă. Se opri. Nemernicul.

„Dar nu sunt în regulă“, ar vrut Daisy să strige. „Nu pot să mănânc, nu pot să dorm. Nu pot nici măcar să mă uit la televizor, pentru că sunt prea ocupată să mă uit pe geam, în caz că se întâmplă ca el să treacă pe lângă casă. Fără el nu știu cine sunt.“

Dar nu erau prea multe lucruri pe care cineva i le putea spune Juliei Warren despre cum să te pui pe picioare. După ce primul ei soț murise, după ce respectase o perioadă decentă de doliu, se înscrișese în niște cluburi de întâlniri (specializate în cine intime) și, după vreo două încercări nereușite, cultivase și câștigase relația cu Don Warren, un om de afaceri din Weybridge, cu casă, cu o rmă de succes de printat etichete, cu păr negru și des și abdomen plat, ceea ce, din punctul de vedere al Juliei, îl făcuse să e o partidă bună. („Toți au chelie la vârstă asta, înțelegi, iubito. Sau o jumătate de tonă de grăsime atârând peste curea. Și eu nu pot să suport toate astea.“) Și apoi Julia Bartlett fusese și ea o partidă bună: independentă nanciar, mereu îmbrăcată bine (niciodată nu fusese văzută nefardată, îi plăcea să spună: cu ambii soți se trezise cu douăzeci de minute înaintea lor pentru a se asigura că ea arăta „aranjată“) și cu o rmă prin care conducea numeroase pensiuni din hambarul ei transformat, la care refuza să renunțe, în ciuda faptului că nu avea nevoie de bani, pentru că se pare că niciodată nu știi ce se poate întâmpla. Chiar niciodată nu știi. Cum se dovedise în cazul surorii ei.

– M-am uitat prin extrasele tale de cont, Daise, și va trebui să găsești o soluție.

– Ce ai făcut? Nu aveai nici un drept. Sunt con dențiale.

– Dacă sunt con dențiale, draga mea, ar trebuit să e îndosariate, nu să stea pe măsuța ta de cafea unde le poate vedea oricine. Oricum. Cu cheltuielile tale cred că mai ai în jur de trei săptămâni, înainte să ți se

termine economiile. Mi-am luat libertatea de a deschide câteva dintre aceste scrisori și mi-e teamă că proprietarul – care mi se pare puțin cam rapace – își va căuta chiriași noi în mai. Deci, va trebui să te gândești dacă îți permiți să păstrezi acest loc. Pare îngrozitor de scump pentru ce oferă, trebuie să spun.

Daisy i-o întinse pe Ellie surorii sale. Cearta se stinse.

– Dar e Primrose Hill.

– Ei bine, va trebui să te gândești să-ți restrângi cheltuielile. Sau, dacă nu, să iei legătura cu cei care se ocupă de pensia alimentară. Cei care îi fac pe oameni să plătească.

– Nu cred că s-a ajuns la asta, Ju.

– Ei bine, cum altfel te vei întreține? Familia Wiener e bogată. Nu o să le lipsească câteva mii, nu-i așa? Se așază, scuturând rimituri imagine de pe canapea și uitându-se plină de adorație la nepoata ei. Uite, draga mea, m-am tot gândit cât erai afară. Dacă Daniel nu se întoarce într-o săptămână, chiar ar trebui să te aducem acasă. O să-ți dau gratis micul apartament cu baie și bucătărie din hambar până te pui pe picioare și, în plus, ai parte de intimitate acolo. Iar eu și Don vom chiar în celălalt capăt al grădinii. Și sunt o mulțime de decoratori de interioare în Weybridge – sunt sigură că Don poate să-i întrebe pe câțiva dintre asociații săi dacă nu are vreunul un post pentru tine.

Weybridge. Daisy se imagină condamnată pe vecie la perdele plisate și imitații de case în stil Tudor pentru actorii de comedie de la LWT¹³, încălțați în panto de golf.

– Nu sunt eu cu adevărat, Ju. Inspirația mea e puțin mai... urbană.

– Deocamdată, inspirația ta e mai mult de chiriaș de locuință socială, care aruncă gunoiul în locuri neautorizate, Daisy. Ei bine, oferta e valabilă. Acum, mă duc să prind trenul de seară, pentru că avem o cină programată. Dar mă întorc dimineață și o s-o scot vreo două ore la plimbare pe micuța Ellie. E un tip de treabă la coaforul de peste drum, care a fost de acord să te strecoare mâine în program pentru un tuns și un coafat. Te facem frumoasă cât ai zice pește. Se întoarce spre Daisy în timp ce-și lega eșarfa,

gata de plecare. Trebuie să faci față, draga mea. Știu că e dureros, dar nu mai e vorba doar despre tine.

O prietenă de-a ei îi descrisese odată asta ca pe trezirea în trupul mamei tale. Holbându-se în oglinda lungă la imaginea ei de după naștere, Daisy se gândi cu nostalgie la ce-și amintea din silueta zveltă a mamei. „Eu mă revărs peste tot”, își spuse nefericită, uitându-se la valurile de carne de pe coapse, la pielea încrețită de pe abdomenul ei. „M-am dus la culcare și m-am trezit în corpul bunicii mele.”

El îi spusese cândva că, din clipa în care o văzuse, știuse că nu se va putea liniști până când nu o va avea. Ei îi plăcuse acel „a avea” cu aluziile la sex și posedare. Dar asta fusese când ea purta mărimea 36 și pantaloni mulați din piele, bluze pe corp care-i arătau talia sculptată și sânii fermi. Când era blondă și superbă și lipsită de griji, pe vremea când disprețuia pe oricine peste mărimea 40, pentru că nu se puteau controla. Acum acei sâni obraznici arătau atât de um ați și de lăsați, acoperiți cu vinișoare albastre și plini de regrete, ca niște nasuri de Womble¹⁴ de culoarea pielii, din care curgea ocazional laptele. Ochii îi erau niște mici semne de punctuație roz deasupra unor cearcăne albastre. Nu putea să doarmă: nu mai dormise mai mult de două ore la rând de când se născuse Ellie, iar acum stătea întinsă, trează și neliniștită, chiar și atunci când ica ei dormea. Părul îi era gras, adunat la spate într-o bentiță veche din frotir, lăsând la vedere mai mult de cinci centimetri de rădăcini închise la culoare. Avea porii atât de deschiși, încât fu surprinsă că nu auzea vântul șuierând prin ei.

Se studie cu răceală, cu privirea evaluatoare a surorii ei. Nu e de mirare că el nu o mai dorise. Daisy lăsă o lacrimă mare și erbinte să se prelingă și să lase o dâră sărată pe obrazul ei. „Trebuie să-ți recapeți forma repede după naștere. Întărește-ți planșeul pelvian la semafor; fugi în sus și în jos pe scări pentru a-ți toni a coapsele.” Astea erau regulile. Se gândi în urmă, cum făcuse de câteva mii de ori, la cele câteva ocazii când el îi făcuse avansuri după nașterea lui Ellie și la refuzurile ei epuizate și înlăcrimate. O făcea să se simtă ca o bucată de carne, îi spusese ea arțăgos o dată. Ellie era cea care o pipăia toată ziua, iar acum el voia să facă același lucru. Își aminti șocul și durerea de pe chipul lui și își dori să poată întoarce timpul înapoi. „O vreau

pe Daisy a mea înapoi“, spusese el cu tristețe. Și ea o voia, dar era sfâșiată între dragostea nestăpânită, copleșitoare, pentru copilul ei și dorul deznădăjduit de fata care obișnuia să e, de viața pe care obișnuia să o aibă.

De Daniel.

Tresări când telefonul sună în camera de zi, toată ința ei se încorda la orice ar putea să trezească bebelușul. Înșfăcă un cardigan și și-l puse pe ea, abia reușind să ajungă înainte ca robotul să întrerupă apelul.

– Domnul Wiener?

Nu era el. Scoase un mic suspin de dezamăgire, adunându-și toate puterile pentru o conversație.

– Nu. Nu este aici.

– Sunteți Daisy Parsons? Sunt Jones. De la Red Rooms. Ne-am întâlnit acum câteva săptămâni, în legătură cu hotelul meu? De fapt, m-am întâlnit cu partenerul dumneavoastră, în orice caz.

– Of. Da.

– Doar că urma să-mi trimiteți în scris data de începere a lucrărilor. Și nu am primit nimic.

– Of.

Urmă o scurtă pauză.

–

Am nimerit într-un moment nepotrivit?

Vocea lui era aspră, îmbătrânită de alcool sau tutun.

- Nu. Iertați-mă... Trase o gură mare de aer în piept. Eu... a fost o zi grea.
- Da. Ei bine. Îmi puteți da în scris o dată de începere a lucrărilor?
- Pentru hotel?

Bărbatul părea nerăbdător acum.

- Da. Cel pentru care ați oferit un cost estimativ.
- Doar că... lucrurile s-au schimbat puțin de când am vorbit ultima oară.
- V-am spus. Acel preț este ultimul pe care-l pot oferi.
- Nu... nu, nu prețul. Hm... Se întrebă dacă avea să e în stare să vorbească fără să plângă. Inspiră lung, lent. Doar că partenerul meu... ei bine, el... el a plecat. Se lăsă liniștea.
- Înțeleg. Ei bine, ce înseamnă asta? Mai lucrați? Mai onorați contracte?
- Da.

Răspunsese automat. Bărbatul nu știa că el era singurul lor client. El se gândi o vreme.

– Ei bine, dacă îmi puteți garanta aceeași lucrare, nu văd nici o problemă. Ați trecut în revistă planurile destul de detaliat... Se opri. Am avut un partener care mi-a întors spatele odată, când eram la început. Nu mi-am dat seama până să se întâmple că plecarea lui a fost spre bine, de fapt. El tăcu, jenat parcă de această dezvăluire. Oricum, încă mai aveți lucrarea dacă o doriți. Mi-au plăcut planurile dumneavoastră.

Daisy dădu să-l întrerupă, apoi renunță. Se uită în jur la apartamentul în care nu se mai simțea ca acasă. La casa care oricum s-ar putea să nu mai e a ei pentru mult timp.

- Doamnă Parsons?
- Da, spuse ea încet. Da, o vreau.
- Bine.
- Doar că mai e un lucru.
- Care?

–

Noi... adică mie îmi place să locuiesc pe șantier când lucrez. E asta o problemă?

– E destul de rudimentar... Dar nu, bănuiesc că nu. De-abia ați născut un copil, nu-i așa?

– Da.

– S-ar putea să vreți mai întâi să vă asigurați că încălzirea funcționează. Vremea poate puțin cam rece încă pe aici. Vreo lună sau cam așa ceva.

– De asemenea, voi avea nevoie de un avans. Cinci procente din sumă ar acceptabil?

– Mă descurc cu asta.

– Domule Jones, astă-seară o să vă trimit ceva prin poștă.

– Jones. Doar Jones. Ne vedem pe șantier.

Daisy se miră de lucrul nebunesc pe care tocmai îl făcuse. Se gândi la podul Hammersmith și la Weybridge și la prietenii lui Don, primind-o călduros, dar cu priviri înfumurate. „Biata Daisy.“ Ce să-i faci, nu e prea surprinzător când vezi cum s-a neglijat. Se gândi la sora ei, „doar băgând capul“ în hambar, ca să se asigure că ea nu se consola mâncând încă un pachet de biscuiți digestivi. Se gândi la orașul fără nume de pe litoral și la aerul sărat și la cerul senin și la faptul că nu trebuia să se trezească în ecare dimineață în ceea ce fusese patul lor comun. O șansă să respire, departe de situația dezastruoasă și de trecut. Nu știa cum avea să se descurce cu lucrarea de una singură. Asta părea a cea mai mică dintre problemele ei.

În camera de alături, Ellie începu din nou să plângă, scâncetul ei slab luând repede amploare. Dar, în timp ce se îndreptă spre ea, Daisy nu tresări. Pentru prima oară de săptămâni, avu o senzație care semăna cu ușurarea.

Capitolul 10

Știi, n-am văzut lenjerie ca asta niciodată în viața mea. De-abia dacă o puteai numi așa, era doar un strop de dantelă. Ei bine, dacă mă îmbrac cu așa ceva, mă gândeam, nu aș ca oaia îmbrăcată în miel, aș ca oaia băgată într-o sacoșă de plasă.

Evie Newcomb râse, iar Camille se opri, nedorind să-i bage cremă în ochi. Ar trebui să vezi unele dintre chestiile pe care le găsești în cataloagele acelea.

– Să-ți spun ceva, Camille dragă, nu ai vrea să le porți într-o zi rece. Și nici măcar nu-i vorba de material – deși știi că am lucrat în industria îmbrăcăminteii și, sincer, calitatea era ceva ce lăsa de dorit – e vorba de nenorocitele alea de găuri pe care le pun peste tot! Găuri în locuri în care nu ți-ar veni să crezi. Era o pereche de chiloți la care m-am uitat și nu ți-aș putut spune în ce găuri să îți bagi picioarele, asta-i cert.

Camille netezi părul lui Evie la loc sub bentița de bumbac alb și începu să o maseze cu blândețe pe frunte.

– În ceea ce privește accesoriile sau cum s-or numi, ei bine, m-am tot uitat, dar nu am putut să-mi dau seama la ce foloseau jumătate dintre ele. Dacă faci ceva greșit cu ele? Adică nu ai vrea să ajungi la spital explicând acele lucruri unui doctor. Nu, le-am lăsat baltă.

– Deci, nu a fost un succes? zise Camille când termină de aplicat masca.

– Of, nu. Ți-am urmat sfatul, dragă. Am cumpărat două ținute, până la urmă. Vocea ei coborî. Niciodată nu i-am văzut fața lui Leonard așa în treizeci și doi de ani de căsătorie. El a crezut că i-a surâs norocul. Femeia chicoti. Am crezut că-l omor după aceea.

– Dar nu mai vorbește despre televiziunea prin cablu. Cea cu canale olandeze.

– Nu, și nici despre jocul cu bile. Deci mi-ai făcut o adevărată favoare cu asta, Camille. O adevărată favoare. Îmi poți pune niște comprese pentru ochi din nou?

—

Mi-au plăcut ultima oară.

Camille Hatton se îndreptă către dulap și se întinse către al patrulea ra , unde își ținea compresele răcoritoare pentru ochi. Fusese ocupată în acea dimineață: în mod normal, nu avea atât de multe programări, exceptând cazul în care era vreo nuntă sau vreo petrecere la hotelul Riviera. Dar vara se apropia, iar populația de

gen feminin se răsfața prin tot orașul, pregătindu-se pentru a uxul anual de turiști.

- Pe cele cu ceai sau pe cele cu castravete? întrebă ea, pipăind cutiile.
- Of. Cu ceai, te rog. Și dacă tot veni vorba, nu mi-ar putea face Tess o ceașcă?

Chiar mi-e po ă de un ceai.

- Nici o problemă, zise ea și o strigă pe tânăra ei asistentă.
- A fost totuși un lucru care m-a făcut să râd. Doar între noi două. Aici, vino aici. Nu vreau să țip până în cealaltă parte a salonului. Ți-am spus despre pene?

Venirea primăverii părea întotdeauna să-i facă pe oameni să vorbească mai mult. Era ca și cum vânturile de martie care se întetiseră, su ând dinspre mare, înlocuiseră fără zarvă moleșeala din timpul iernii, reamintindu-le oamenilor de posibilitățile de schimbare. Asta și, în cazul doamnelor, noul a ux de reviste pentru femei.

Când șefa ei, Kay, deschisese salonul acum aproape nouă ani, femeile fuseseră rezervate. Șovăiseră să încerce tratamentele, temându-se că acest lucru le făcea să pară cumva prea preocupate de ele însele. În timp ce ea masa și aplica măști, ele stăteau rigide și tăcute, așteptând parcă să e ridiculizate sau ca ea să facă vreo greșeală îngrozitoare. Apoi, treptat, începură să vină regulat. Și cam pe vremea când adventiștii de ziua a șaptea preluară vechea biserică metodistă, începură și ele să vorbească.

Acum îi spuneau lui Camille totul: despre soții in deli și copiii recalitranti. Despre durerea de a pierdut un copil și despre bucuriile aduse de nou-născuți. Îi spuneau lucruri pe care nu le-ar spus preotului, glumeau – despre dorința carnală, dragoste și libidouri scăzute, ca al lui Leonard, care își reveneau la viață. Iar ea nu ducea vorba niciodată. Nu judeca niciodată, nu râdea și nu condamna. Doar asculta în timp ce lucra, apoi, ocazional, încerca să le ofere o sugestie ca să le facă să se simtă mai bine în pielea lor. „Enoriașele tale“, le numise în glumă Hal. Dar asta fusese demult, când Hal încă glumea.

Se aplecă peste fața lui Evie, simțind masca hidratantă întărindu-se sub vârfurile degetelor ei. Un orașel de pe litoral era un mediu neprielnic pentru

ten. Sarea și vântul provocau riduri minuscule înainte de vreme pe fața unei femei, o îmbătrâneau și o acopereau de pistrui, înlăturând necruțător orice cremă hidratantă ai aplicat. Camille o purta pe a ei în poșetă și se dădea de mai multe ori pe zi cu ea. Nu-i plăcea pielea uscată: o făcea să se în oare.

– O șterg într-un minut, zise ea, bătând ușor obrazul lui Evie. O să te las să-ți bei ceaiul mai întâi. Tocmai vine Tess.

– Of, mă simt mai bine, dragă. Evie se ridică, făcând ca pielea cu care era capitonat patul să scârțâie sub trupul ei generos. Ies din acest loc o femeie complet nouă.

– Se pare că Leonard al dumneavoastră așa crede, în orice caz.

– Po îți ceaiul. Nu îl beți cu zahăr, nu-i așa, doamnă Newcomb?

Tess avea o memorie fotogra că atunci când venea vorba despre preferințele legate de ceai sau cafea. Era un atu valoros într-un salon de frumusețe. – A, nu, așa e bine.

– Camille, te caută cineva la telefon. Cred că e de la școala icei tale.

Era secretara școlii. Femeia îi vorbi pe tonul ferm, dar onctuos al celor obișnuiți ca prin puterea lor de seducție să ajungă unde doresc.

– Sunteți doamna Hatton? Bună ziua, sunt Margaret Way. Am avut o mică problemă cu Katie și ne întrebam dacă ați putea să veniți să o luați.

– E rănită?

– Nu, nu este rănită. Doar că nu simte foarte bine.

Nimic nu-ți face inima să se strângă ca un apel de urgență de la școală, gândi Camille. Pentru mamele care lucrează, e o combinație de ușurare, când copilul se dovedește a nu rănit, și de iritare, că o să-ți dea peste cap ziua de muncă.

– Ea spune că nu se simte bine de câteva zile.

Remarca, de fapt, conținea un reproș disimulat. „Nu vă trimiteți copiii la școală bolnavi“, spunea. Camille se gândi la agenda ei cu programări.

– Presupun că nu l-ați sunat pe tatăl ei, nu-i așa?

– Nu, ne place să sunăm mama mai întâi. Aceasta e persoana pe care tinde să o cheme copilul.

„Ei bine, m-a pus la punct“, se gândi ea.

– Bine. O să ajung acolo cât de repede pot. Tess, zise ea, punând receptorul la loc pe perete. Trebuie să mă duc să o iau pe Katie. Se pare că nu se simte bine. O să încerc să găsesc o soluție, dar s-ar putea să trebuiască să anulezi câteva dintre programările de după-amiază. Îmi pare tare rău.

Erau puține doamne mulțumite să se ocupe Tess de ele în locul ei. Nu simțeau că-i pot povesti lui Tess lucrurile pe care i le spuneau lui Camille. Prea tânără. Prea... Dar Camille știa la ce se refereau, de fapt.

– E multă lume bolnavă pe aici, zise Evie care mai avea încă masca pe față. Sheila de la cafenea se așază sub îngrijire medicală de aproape zece zile. Iarna a fost prea caldă, cred. Toți microbii s-au înmulțit.

– Aproape că ești gata, Evie. Te superi dacă plec? O să-ți aplice Tess crema hidratantă pentru fermitate.

– Du-te, dragă. Oricum, o să plec imediat. I-am promis lui Leonard pește la cină și nu mai am cartofii de pus la cuptor.

Katie adormise sub pătură. Se scuzase cu acel amestec caracteristic de copil de opt ani cu minte de adult de douăzeci și opt, pentru că îi întrerupsese mamei ziua de lucru, după care îi spusese că ar vrea să doarmă. Prin urmare, Camille stătu lângă ea o vreme, cu o mână sprijinită pe picioarele acoperite ale icei sale, simțindu-se neputincioasă și îngrijorată și vag iritată în același timp. Asistenta școlii îi spusese că era foarte palidă și o întrebase dacă cearcănele însemnau că se culca prea târziu. Camille se simțise jignită de tonul ei, de sugestia nerostită că „situația” lui Camille, după cum i se spunea în mod politicoasă, însemna că ea ar putea să nu e întotdeauna conștientă cam cât de târziu se culca ica ei.

– Nu are televizor în cameră, dacă la asta vă referiți, zise ea brusc. Se duce la culcare la opt și jumătate și îi citesc o poveste.

Dar asistenta îi spusese că în săptămâna aceea Katie adormise de două ori în timpul orelor și că părea letargică, apatică. Și îi reamintise că fusese bolnavă cu mai puțin de două săptămâni în urmă.

– Poate că e puțin anemică, sugerează femeia și, într-un fel, blândețea ei o făcu pe

Camille să se simtă și mai rău.

Mergând încet pe jos spre casă, Camille o întrebase dacă starea ei avea ceva de-a face cu ea și tăticul ei, dar Katie îi răspunsese pe un ton care-i dăduse de înțeles că discuția era încheiată că ea era „doar bolnavă”. Camille nu insistase. Se descurca bine, toți spuneau asta. Posibil prea bine.

Se aplecă și sărută silueta adormită a iciei sale, apoi mângâie botul mătăsos a lui Rollo, labradorul lor. Câinele se așezase cu un suspin la picioarele ei, frecându-și nasul umed de gamba ei. Ea stătu câteva clipe ascultând ticăitul constant al ceasului de pe polița de deasupra șemineului și zgomotul îndepărtat al tra cului de afară. Trebuia să sune. Inspiră adânc.

– Hal?

– Camille?

Nu-l mai sunase niciodată la serviciu.

– Îmi pare rău să te deranjez. Doar că trebuie să vorbim despre diseară. Mă întrebam dacă ai putea să vii puțin mai devreme astăzi.

– De ce?

– Katie a fost trimisă acasă de la școală și trebuie să ies și să recuperez câteva dintre programările pe care am fost nevoită să le anulez în după-amiaza asta. Să văd dacă le pot reprograma. – Ce-a pățit?

În fundal nu auzea nimic, exceptând sunetul unui radio îndepărtat, nici o lovitură de ciocan, scârțâit sau voci care fuseseră cândva indiciile unui atelier prosper.

– Doar un virus sau ceva de genul acesta. Pare slăbită, dar nu cred că e ceva serios. – Of. Bine.

– Asistenta școlii crede că s-ar putea să e puțin anemică. I-am luat niște pastile cu er.

– Bine. Da, cred că e cam palidă. Tonul lui era normal. Deci, pe cine o să vezi? Ea știuse că asta urma.

– Nu am organizat încă nimic. Doar voiam să văd dacă e posibil. Îl auzi silindu-se din răspuțeri.

– Ei bine, presupun că nu e nimic ce nu aș putea aduce acasă.

– Ești ocupat?

– Nu. De fapt, nu prea am avut activitate toată săptămâna. Am făcut economie la hârtia igienică și la becurile de iluminat.

– Bine, cum am spus, nu am nimic stabilit. Dacă nu este nimeni disponibil, n-o să e nevoie să vii mai devreme.

Erau atât de politicoși. Atât de atenți.

– Nici o problemă, spuse el. Nu vrei să-ți superi clientele. Nu are rost să pui în pericol singura dintre afacerile noastre care mai funcționează. Doar – doar sună, dacă ai nevoie să te iau de undeva. Întotdeauna o pot ruga pe mama ta să stea cu Katie cinci minute.

– Mulțumesc, iubire, ești foarte amabil. – Nici o problemă. Mai bine du-te.

Camille și Hal Hatton fuseseră căsătoriți timp de exact unsprezece ani și o zi, când ea îi dezvăluise că suspiciunile lui legate de Michael, agentul imobiliar din Londra, fuseseră corecte. Momentul, e corect să spunem, era îngrozitor. De-abia se treziseră după sărbătorirea aniversării căsătoriei lor. Pe de altă parte, Camille era o persoană destul de sinceră – sau, cel puțin, așa se considerase până la incidentul cu Michael –, iar talentul ei de a păstra ușor secretele altora nu se extindea și la propriile secrete.

Avuseseră o căsătorie fericită: toată lumea spunea asta. O spusese și ea, în ocaziile în care nu spunea nimic. Nu era romantică. Dar îl iubise pe Hal cu o pasiune care, spre deosebire de căsniciile prietenelor ei, nu se disipase treptat în ceva mai relaxat (eufemismul lor, spunea mama ei, pentru căsnicia lipsită de sex). Fuseseră o pereche prezentabilă. Hal, toată lumea recunoștea, era „în formă“, în vreme ce ea era înaltă și puternică, cu un păr blond bogat și sâni ca ai unei barmanițe din benzile desenate. Iar el, cu studiile lui universitare, perspectivele și priceperea la recondiționarea mobilei vechi, fusese pregătit să accepte provocarea. Pentru că nu oricine ar făcut-o, în ciuda farmecelor ei evidente. Și poate că datorită tuturor acestor lucruri, pasiunea lor evidentă, reciprocă, fusese atât de frenetică și de longevivă, încât devenise un soi de glumă printre prietenii lor. (Totuși, când ei glumeau, Camille detectase întotdeauna și altceva în vocile lor: ceva asemănător cu invidia.) Era cea mai bună cale de a comunica pe care o aveau. Când el era tăcut și retras, iar ea nu se simțea în stare să umple golul

până la el după ce se certau, când nu știa cum să-l aducă acasă, sexul fusese întotdeauna acolo. Profund, fericit, forti ant. Nedomolit de nașterea lui Katie. Ea chiar îl dorise mai mult pe măsură ce treceau anii.

Și asta fusese o parte a problemei. Când Hal își începuse afacerea pe cont propriu și se mutase într-un sediu nou la Harwich, aceasta îi consumase timpul din ce în ce mai mult. Trebuia să stea până târziu, îi explica el noaptea la telefon. Primul an al oricărei afaceri noi era crucial. Ea încercase să înțeleagă, dar dorința zică pentru el, la fel și problemele practice provocate de absența lui de-acasă crescuseră.

Apoi, lovise criza și recondiționarea mobilei căzuse undeva la coada listei de priorități ale oamenilor. Hal devenise mai tensionat și mai distant, și în unele nopți nu se mai întorcea acasă deloc. Mirosul ușor de transpirație de pe hainele lui și barba nerasă erau mărturie a unei alte nopți petrecute pe canapeaua din birou, a personalului concediat și a facturilor neplătite. Și nu voia să se culce cu ea. Prea obosit. Prea epuizat de toate cele. Neobișnuit să piardă. Iar Camille, care niciodată nu cunoscuse respingerea în cei treizeci și cinci de ani ai ei, intrase în panică.

Atunci apăruse Michael. Michael Bryant, nou în oraș și venit de la Londra ca să valori ce cererea crescândă pentru căsuțe de plajă și bungalouri la malul mării. El o dorise de la bun început, nu pierduse nici o clipă să i-o spună. Și, în cele din urmă, înnebunită de durere la ceea ce percepea ca pierderea soțului ei, lipsită de dragostea zică care o susținea, ea cedase.

Și regretase imediat după aceea.

Și făcuse greșeala să-i spună lui Hal.

Urlase, la început, apoi plânsese. Iar ea crezuse, plină de speranță, că eliberarea unei asemenea pasiuni ar putea un semn bun, pentru că îi arăta că lui încă îi mai păsa de ea. Dar apoi, el se răcise și se retrăsese, se mutase în camera de oaspeți și, în cele din urmă, la capătul străzii la Kirby-le-Soken.

Trei luni mai târziu, se întorsese. Încă o mai iubea, îi spusese el, mormăind furios în barbă. Niciodată nu avea să înceteze să o iubească. Dar avea să dureze până să aibă încredere în ea.

Ea încuviințase din cap, tăcută, recunoscătoare pentru a doua șansă. Recunoscătoare că ica ei nu avea să devină o altă cifră într-un șir lung de

statistici deprimante. Plină de speranța că ei ar putea să reconstruiască dragostea pe care o împărtășiseră cândva.

Un an mai târziu, ei încă mai pășeau pe vărfuri ca pe un teren minat.

– Se simte mai bine?

În salon, de unde nu auzea nimic, Katie privea cu ochii sticloși o serie de explozii orbitoare din desene animate.

– Ea așa zice. Am tot îndopat-o cu pastile cu er. Mi-e groază să mă gândesc ce probleme ar putea să-i provoace sistemului digestiv.

Mama lui Camille pufni și așeză un alt morman de farfurii în bufetul de bucătărie.

– Ei bine, parcă are ceva mai multă culoare în obraji. Mi se păruse mie că era puțin cam palidă.

– Și tu! De ce nu mi-ai spus nimic? – Știi că nu-mi place să mă bag. Camille zâmbi ironic.

– Ce-ai de gând să faci în legătură cu ziua de mâine? Credeam că Hal trebuia să meargă în weekend la Derby.

– E un târg de antichități și e doar ziua. Vine acasă cu ultimul tren. Dar, da, cu excepția cazului în care se duce la școală, va trebui să-mi anulez din nou programările. Te uiți dacă s-a făcut oul lui Katie, mamă? Am mâinile ude.

– Încă un minut, cred... e drum lung pentru el să se ducă doar pentru o zi. – Știu.

Urmă o scurtă pauză. Camille știa că mama ei era perfect conștientă de ce Hal nu voia să stea departe, pe timp de noapte. Își cufundă mâinile mai adânc în apa de spălat, căutând tacâmuri rătăcite.

– Ei bine, eu nu cred că ar trebui s-o trimiți la școală pentru o zi. Poate că e mai bine să-i oferi un sfârșit de săptămână lung ca să-și revină de tot. Dacă vrei să o iau eu, sunt disponibilă de la mijlocul dimineții. Și o pot ține și sâmbătă seară, dacă vreți să ieșiți.

Camille termină de spălat vasele și puse cu grijă ultima farfurie pe suport. Ea se încruntă și se întoarse ușor.

- Nu te duci la Doreen?
- Nu. Trebuie să mă duc să fac cunoștință cu designerul cel nou. Să predau cheile. Și să-mi iau ultimele lucruri. Camille se opri.
- Chiar e vândută?
- Sigur că e vândută.

Vocea mamei ei era dezaprobatore.

- A fost vândută de secole.
- Doar... doar că pare atât de brusc.
- Nu e deloc brusc. Ți-am spus că o s-o vând. Bărbatul acesta nu a trebuit să facă credit ipotecar sau altceva, deci nu avea nici un rost să aștept.
- Dar era casa ta.
- Și acum e casa lui. Vrea și ketchup?

Camille avea destulă experiență ca să nu-și contrazică mama când vorbea pe acel ton. Își scoase mănușile de cauciuc și începu să își dea cu cremă hidratantă pe mâini, gândindu-se la casa care, în felul ei, îi dominase copilăria.

- Și ce va face cu ea?
- Un hotel de lux, se pare. Un soi de local simandicos pentru cei creativi. El are un club în Londra – numai scriitori și artiști și actori – și voia ceva similar pe litoral. Undeva unde acest gen de oameni ar putea evada. Va foarte modern, zice el. Foarte provocator.
- Oameni din oraș o să e încântați.
- Să-i ia naiba pe oamenii din oraș! Nu va schimba exteriorul casei – deci ce treabă au ei?
- Când s-a mai pomenit ca ăștia de pe aici să nu se amestece în chestiuni care nu-i privesc? Riviera o să facă tărăboi. O să le ia din clienți.

Doamna Bernard se mută în spatele icedei ei și puse ceainicul pe foc.

- Riviera de-abia poate să adune su cieniți clienți ca să-și permită șervete de pânză brodate. Nu văd cum un hotel pentru oamenii in uenți din Londra ar produce o mare diferență pentru ei. Nu, o să e bine pentru oraș. Locul moare.

Ar putea să aducă puțină viață în el.

- Lui Katie îi va dor de ea.
- Katie va bine-venită să o viziteze în continuare. De fapt, el a spus că vrea să păstreze vii legăturile casei cu trecutul. Este ceea ce i-a plăcut de la bun început – tot trecutul. Apoi adăugă, cu o ușoară satisfacție în voce: M-a rugat să ajut, să ofer sfaturi legate de restaurare.
- Po im?
- Pentru că știu cum arăta. Încă mai am fotografiile și scrisorile și lucrurile. Nu e doar un agent imobiliar nepriceput. Zice că vrea să păstreze speciul locului. – Se pare că îl plăci.
- Îl plac. Ce e-n gușă și-n căpușă. Dar e curios. Nu găsești mulți bărbați de genul acesta care să e curioși.
- Ca tata, nu se abținu Camille.
- E mai tânăr decât tatăl tău. Dar nu. Știi că pe tatăl tău nu l-a interesat niciodată casa.

Camille clătină din cap.

- Eu chiar nu înțeleg, mamă. Nu înțeleg de ce, după toți acești ani. Adică era singurul lucru în legătură cu care ai rămas de neclintit – chiar și atunci când tata se sătura...
- Of, voi, copiii, o întrerupse mama ei. Credeți că lumea vă datorează o explicație. Este treaba mea. Casa mea, treaba mea. Nu vă va afecta pe nici unul dintre voi, deci să nu mai vorbim întruna despre asta. Camille își sorbi ceaiul, re ectând.
- Și ce vei face cu banii? Trebuie să luat destui pentru ea.
- Nu te privește.
- I-ai spus tatei?
- Da. A scos aceleași sunete ridicole ca și tine.
- Și ți-a spus că are o idee grozavă pentru a folosi banii. Mama ei răs zgomotos.
- În continuare nu-ți scapă nici un amănunt, nu-i așa? Camille își coborî capul:
- Ai putea să-l duci pe tata într-o croazieră, lăsă ea să-i scape, aparent inofensiv. Doar voi doi.

– Și aș putea să-i donez pe toți la NASA să văd dacă e vreun omuleț verde pe Marte. Acum, îmi voi bea ceaiul, iar apoi o să dau o raită pe la magazine. Ai nevoie de ceva? O să iau și câinele ăsta stupid al vostru cu mine. Mi se pare că s-a îngrășat.

– Ești foarte drăguță. Îmi place cum îți stă părul așa.

– Mulțumesc.

– E așa cum îl purtai când lucrai la bancă.

Camille își puse o mână pe cap, simțind cocul elegant pe care i-l făcuse Tess înainte să plece. Tess avea talent la aranjat părul. Camille suspecta că peste un an ea avea să e plecată – prea mult talent în mâinile ei pentru un salon de frumusețe adormit de pe litoral.

– Da. Ai dreptate. Îl purtam așa.

Era un lucru pe care îl făceau acum, aceste ieșiri în doi sâmbătă seara, indiferent dacă aveau bani sau dacă erau prea epuizați să vrea să mai iasă. Mama lui Camille o ținea pe Katie – ceea ce îi plăcea –, și ei doi făceau un efort unul pentru celălalt. Se îmbrăcau elegant, de parcă încă se curtau, cum se exprimase consilierul marital. Și discutau unul cu celălalt, departe de calmantul oferit de televiziune și de distragerea oferită de treburile casnice. Uneori Camille suspecta că nici unul dintre ei nu putea să facă față, că Hal se chinuia să-i facă un compliment ca să-i arate că-i observase aspectul. Era greu să găsești două ore de subiecte proaspete cu cineva cu care vorbești toată săptămâna. În special, când nu îți era permis să petreci tot timpul discutând despre copil sau câine. Dar uneori, ca în acea seară, ea auzea sinceritatea în comentariile lui și se simți liniștită de această rutină, de la îndelungata ei baie și până la felul în care Hal încă îi trăgea scaunul, înainte ca ea să se așeze. Felul în care, ocazional, făceau dragoste la sfârșitul serii. „Trebuie să vă faceți timp unul pentru celălalt“, spusese consilierul marital. „Trebuie să vă formați o rutină.“ Iar ei încă mai aveau o mulțime de reconstruit.

Hal comandă vinul. Ea știu ce soi înainte ca el măcar să vorbit: shiraz. Probabil australian. Sub masă, ea își sprijini ușor piciorul de al lui și simți o apăsare ca răspuns.

- Vânzarea casei mamei s-a realizat, în cele din urmă.
- Casa albă?
- Da. Nu casa tatei.
- Chiar a făcut-o, deci. Mă întreb de ce.
- Nu știu. Nu-mi spune.
- De ce nu mă surprinde asta.

Antenele ei erau reglate n pentru a percepe orice comentariu denigrator, dar Camille identi că doar o con rmare a rii rezervate a mamei ei.

- Cui a vândut-o?
- Unui hotelier. O va transforma într-un refugiu de lux.

Hal uieră printre dinți.

- Va avea o grămadă de lucru. Mama ta nu a făcut nimic mulți ani.
- A reparat o parte din acoperiș acum câțiva ani. Dar nu cred că are vreo problemă cu banii.

- Po im? E putred de bogat?

- Așa mi s-a părut.

- Mă întreb cât a luat pe ea. E un loc minunat. Cu vedere extraordinară.

– Cred că faptul că era intactă a fost un avantaj. Toți își fac publicitate cu „elemente originale“ zilele astea, nu-i așa? Și cred că a vândut și o parte din mobilă odată cu ea.

Hal își exprimă mormăind asentimentul.

- Mi-ar plăcut să locuiesc în acea casă, zise el.

- Nu și mie. Prea aproape de marginea stâncii.

- Da. Da, bănuiesc că e.

Uneori reușeau să poarte o conversație lungă, fără ca vreunul dintre ei să facă aluzie sau să se gândească în secret la asta. Ea încercă să-și înăbușe imboldul de a spune și altceva despre casă, doar ca să o prelungească. Acesta era lucrul pe care nimeni nu ți-l spunea vreodată despre despărțiri: pierdeai persoana asupra căreia, de obicei, pur și simplu îți descărcai toate acele observații cât de cât interesante pe care le adunai de-a lungul zilei. Lucruri care nu erau su cient de interesante pentru a merita un apel telefonic către un prieten sau o cunoștință, doar lucruri pe care voiai să le comentezi.

Hal fusese întotdeauna bun la asta. Niciodată nu li se întâmpla să nu aibă ce să-și spună. Și ea era recunoscătoare.

Miroși rața înainte ca acesta să-i e așezată în față: erbinte, grasă, succulentă, cu o aromă puternică de citrice în sos. Nu mâncase nimic de la micul dejun – deseori se întâmpla așa sâmbăta.

– Te duci mâine la mama ta acasă?

– Nu.

– Păi, și unde te duci? întrebă Camille. De îndată ce rosti cuvintele, își dădu seama că sunaseră greșit. O ușoară în exiune le dăduse o nuanță pe care nu o intenționase. Ea reluă: Doar mă întrebam dacă ai un program special.

Hal o ă, cântărindu-și parcă răspunsul.

– Ei bine, nu știu dacă poate numit „special“, dar unul dintre vecinii mei din

Kirby dă o petrecere mâine la prânz, iar eu și Katie suntem invitați. El are o fetiță. Cu un an mai mică, adăugă el. Dacă ești de acord, m-am gândit că am putea merge. Ea și Katie s-au înțeles destul de bine.

Camille zâmbi, încercând să mascheze disconfortul brusc care o cuprinsese. Gândul că ei doi fuseseră invitați undeva fără ea era dureros; ideea că Katie își făcuse prieteni, lăsând rădăcini în acel loc unde locuise el...

– Ești de acord?

– Sigur că da. Eram doar interesată.

– Poți să vii, dacă vrei. Sunt sigur că ți-ar plăcea de ei. Te-aș invitat oricum, dar, de obicei, îți place să ai timp pentru tine duminica.

– Nu... nu... ar trebui să mergeți. Doar că... știu atât de puține lucruri despre viața ta de acolo. E... Mi-e greu să mi te imaginez pe tine... pe ea... Hal își lăsa jos cuțitul și furculița, aparent re ectând.

– Da, zise el, în cele din urmă. Vrei să te duc acolo într-o zi? Ca să-ți faci o idee despre loc?

Ea nu voia.

– Nu. Nu, nu sunt sigură, eu...

– Uite. Nu o să ne ducem. Te simți stânjenită. Nu vreau să te fac să te simți stânjenită.

– Nu sunt. Sincer. Duceți-vă. E ceva din trecutul nostru și este bine că din el au rezultat unele lucruri bune. Duceți-vă.

„Trebuie să i deschis în legătură cu ceea ce s-a întâmplat în relație, să înfrunți trecutul pentru a merge înainte.” Asta e ceea ce le spusese consilierul marital.

Mâncară în liniște o vreme. În dreapta ei, un cuplu începuse să se certe în șoaptă, la modul cel mai serios. Camille nu se întoarse, ascultând tensiunea din vocea femeii. Chelnerul veni și îi reumplu paharul.

– Rața arată bine, zise Hal. Își schimbă puțin poziția, astfel încât mărise presiunea asupra piciorului ei. O presiune delicată, dar totuși acolo. – Da, zise ea. Da, așa e.

Katie era trează când tatăl ei intră în cameră să vadă ce face; citea o carte broșată cu colțurile îndoite, pe care o mai citise de două ori. Ea refuza să citească ceva nou acum, doar recitea cele patru sau cinci cărți preferate prin rotație, cu toate că știa cum se sfârșesc și chiar și unele pasaje pe de rost.

– Hei, zise el încetișor.

Fetița își ridică privirea, fața ei pe jumătate luminată, senină și nevinovată. Frumusețea ei la opt ani îi făcu inima să i se strângă pentru viitoarele nedreptăți și supărări.

– Ar trebui să dormi.

– V-ați distrat?

– Ne-am simțit minunat.

Ea păru să se liniștească, închise cartea și-i permise să o învelească.

– Ne ducem la Kirby mâine?

– Da. Dacă mai vrei.

– Vine și mami?

– Nu, nu. Îi place să petrecem timp special împreună.

– Dar nu se supără?

– Sigur că nu se supără. Îi place să-ți faci prieteni noi.

Katie stătea liniștită în timp ce tatăl ei o mângâia pe păr. În ultima vreme, o făcea deseori, recunoscător că putea în orice noapte dorea. Ea se mișcă, se întoarce către tatăl ei, se încruntă.

– Tati...

– Da.

– Știi, când ai plecat...

Simți o strângere în piept.

– Da.

– ... te-ai săturat de mami pentru că nu vede?

Hal se holbă la plapuma ei cu imprimeu roz cu pisici caraghioase și ghivece cu ori. Apoi își puse mâna peste a icei sale. Și-o întoarce și ea, astfel încât să poată să i-o strângă la rândul ei.

– Într-un fel, iubito. El ezită, expirând prelung. Dar nu a avut legătură cu ochii lui mami. Chiar nu a avut nici o legătură cu ochii lui mami.

Capitolul 11

Orașul tradițional de pe litoral era din nou „în vogă”. Citise asta într-unul dintre suplimentele cu imagini colorate ale ziarului și în câteva reviste de decorațiuni interioare, precum și într-un articol de fond din Independent. După câteva decenii interminabile, în care plăcerile paravanelor, ale sendvișurilor cu nisip și ale picioarelor învinețite, marmorate fuseseră înlocuite de autobronzant și de pachetele de vacanță ieftine, roata începuse încet să se întoarcă și, în special, tinerele familii reveneau în orașelele tradiționale de pe litoral, încercând să regăsească mitica inocență a tinereții lor. Cei mai bogați se grăbiră să pună mâna pe reședințe de vară sau bungalouri dărăpănate, în vreme ce restul cumpărau căsuțe de plajă, făcând ca valoarea acestora să urce până la niveluri amețitoare care atrăgeau atenția presei. Sidmouth, în loc de St. Tropez, Alicante, înlocuit de Aldeburgh; oricine era cineva, se plimba acum prin vreun oraș, chipurile, neschimbat, de pe litoral, mâncând la restaurantele de familie cu speci pescăresc și preamărind bucuriile aduse de vechile găletușe și lopeți de nisip.

Doar că vestea nu părea să ajungă în Merham. Daisy conducea încet prin orașel, cu vizibilitatea diminuată de pătuțul pliant, scaunul de bebeluș și sacii de gunoi plini cu haine pe care-i înghesuisese cumva în portbagajul mașinii, se uita la o mercerie prăfuită, la un supermarket cu reduceri și o Biserică Adventistă de Ziua a Șaptea și avu brusc o presimțire. Acesta nu era Primrose Hill. Chiar și scăldat în lumina alburie și strălucitoare a după-amiezii de primăvară, orașul părea șters și obosit, blocat într-o combinație neatrăgătoare a epocilor în care orice lucru îndrăzneț sau frumos era considerat „țipător” și neprimitor.

Opri la o intersecție, în timp ce două bătrâne își târșăiră picioarele ca să traverseze strada, una sprijinindu-se greoi pe un cărucior de cumpărături, iar cealaltă suându-și nasul supărată într-o batistă cu model, cu părul prins cu o cască transparentă de plastic.

Conducea prin oraș de aproape cincisprezece minute încercând să găsească adresa și văzuse doar doi oameni care nu păreau la pensie. Reprezentanța auto era dominată de un banner propunând oferte cu „mutabilitate” pentru cei cu probleme locomotorii, în vreme ce singurul restaurant vizibil se afla între magazinul de aparate auditive și nu mai puțin de trei prăvălii second-hand la rând, ecare prezentând o colecție tristă de vase din porțelan demodate, pantaloni bărbătești supradimensionați și jucării de pluș pe care nimeni nu voia să le îmbrățișeze. Singurul aspect care compensa, din câte vedea, era plaja nesfârșită, cu diguri de lemn putrezite și parcul municipal îngrijit, cu splendoarea sa postPalladiană.

Observând un bărbat cu o fetiță, coborî geamul și strigă:

– Nu vă supărați?

El ridică privirea. Hainele sale trădau faptul că era relativ tânăr, dar fața lui, în spatele ochelarilor cu ramă subțire, era epuizată, ridată prematur.

– Locuiți aici?

El îi aruncă o privire fetiței, care ținea strâns o cutie de baterii, încercând din răspuț să scoată una.

– Da.

– Îmi puteți arăta în ce direcție e casa Arcadia?

Capul îi tresări un pic, în semn de recunoaștere, și se uită la ea cu ceva mai multă luare-aminte.

– Sunteți designerul, nu-i așa?

Of, Doamne, era adevărat ce se spunea despre locurile astea. Schiță un zâmbet.

– Da. Sau cel puțin voi dacă reușesc să o găsesc.

– Nu e departe. Faceți la dreapta, coborâți spre sensul giratoriu și urmați drumul în sus, până dincolo de parc. Este așezată pe stâncă. Ultima casă pe care o veți întâlni.

– Mulțumesc.

Fetița îl trase de mână pe bărbat.

– Tati... zise ea cu nerăbdare.

– Cred că fosta proprietară vă așteaptă acolo. Mult noroc! adăugă el și rânji larg, apoi se întoarse, înainte ca ea să-l poată întreba de unde știe.

Casa compensa pentru tot. Știu asta din clipa în care dădu cu ochii de ea; simți acel or de entuziasm, plăcerea artistului în fața unei pânze noi, de îndată ce i se înfățișă privirii, spațioasă, albă, angulară, în vârful aleii curbate. Era mai mare decât se așteptase, mai lungă și mai joasă, cu rânduri de ferestre din cărămidă de sticlă și hublouri, privind cu ochii larg deschiși la marea sclipitoare. Ellie încă dormea, așa că deschise portiera, se dezlipi de pe scaunul din plastic și coborî pe pietriș, rigiditatea din oase și transpirația evaporându-i-se pe măsură ce studia liniile moderne, unghiurile îndrăznețe, riguroase, respirând aerul proaspăt sărat. Nici măcar nu trebuia să se uite în interior: așezată ca un a oriment mare de roci pe fundalul vastei curburi a oceanului, sub cerul larg deschis, știu că încăperile erau generoase și inundate de lumină. Daniel făcuse fotogra i și i le adusese când era acasă după ce abia o născuse pe Ellie. Noaptea lucrase și făcuse schițele inițiale pornind de la ele. Dar fotogra ile nu-i făcuseră dreptate casei, nu oferiseră nici un indiciu despre frumusețea ei minimalistă și farmecul sever, iar planurile pe care le făcuseră deja i se păreau prea anoste, prea prozaice.

Aruncă o privire în spate, veri când dacă Ellie încă mai dormea, apoi fugi ușor spre poarta deschisă care ducea într-o grădină terasată. Exista o terasă

pavată, cu varul scorojit și pătat de licheni, în timp ce, după o serie de trepte care duceau în jos, acoperite de liliac, prin niște împrejmuiri zidite, năpădite de buruieni, se zărea o cărare către plajă. Deasupra ei, briza murmura contemplativ printre crengile a doi pini, în vreme ce un stol de vrăbii surescitate se scufundau în gardul viu de păducel, dezordonat.

Daisy se uită cu atenție în jur, cu mintea deja un tumult de idei care-i veneau repede și dispăreau, pe măsură ce observa o trăsătură nouă, o îmbinare neobișnuită dintre spațiu și linie. Se gândise în treacăt la Daniel, la faptul că acesta ar trebui să e proiectul lor, dar alungă imaginea lui. Singura modalitate prin care ea ar capabilă să onoreze proiectul era să-l trateze ca pe un nou început; ca și cum, așa cum spusese Julia, ea își venise în re. Casa ajuta. Se năpusti pe scări, uitându-se pe ferestre, întorcându-se ca s-o studieze din unghiuri diferite, văzându-i posibilitățile, frumusețea ascunsă. Of, Doamne, putea să facă acest loc să e magic. Oferea mai mult decât oricare dintre proiectele la care lucrase până atunci; o putea transforma în ceva ce ar onora paginile celor mai revoluționare reviste de design, un rai care ar o atracție pentru oricine avusese vreodată vreo noțiune despre ce înseamnă cu adevărat stilul. Se va proiecta singură, gândi ea. Deja îmi vorbește.

– Încerci să-i dezvolti plămâni, nu-i așa?

Daisy se răsuci pe călcâie și o văzu pe Ellie, cu fața udă de lacrimi și sughițând, în brațele unei femei scunde, în vârstă, cu părul cenușiu-închis tuns bob și dat după urechi.

– Po im?

O luă pe scări în sus.

Femeia i-o întinse pe Ellie, câteva brățări groase zăngănindu-i pe brațe.

– Pesemne vrei să o faci cântăreață de operă, după cum ai lăsat-o să urle.

Daisy își trecu mâna cu blândețe peste lacrimile care începuseră să se usuce. Fetița se întinse și își lipi fața de pieptul mamei.

– N-am auzit-o, zise ea jenată. Nu am auzit nimic.

Femeia păși în față, se uită dincolo de ele, către mare.

– Credeam că voi, fetele, sunteți toate paranoice în legătură cu răpitorii de copii din zilele noastre. Că vă temeți să-i lăsați singuri e și numai o clipă. Se uită la Ellie care acum îi zâmbea. Cât are? Patru, cinci luni? Toate le-ați înțeles pe dos, din câte îmi pot da seama. Dacă nu vă agitați în legătură cu ce le băgați în gură și nu îi urcați în mașină și pentru călătorii de zece metri, îi lăsați să țipe la kilometri distanță de orice. Nu are nici o noimă.

– Nu prea suntem la kilometri de orice.

– Îi lăsați cu bonele, apoi vă plângeți când se atașează.

– Nu am bonă. Și nu am lăsat-o intenționat. Dormea.

Daisy își auzi tremurul enervant al lacrimilor în voce. Ele păreau să e permanent acolo, în ultima vreme, așteptând chiar la suprafață, pentru a-și da drumul.

– În ne. Cred că vrei cheile. Jones, sau oricum și-o zice, nu poate să ajungă aici până la mijlocul săptămânii, prin urmare, m-a rugat să te ajut să te instalezi. Ți-am lăsat pătuțul vechi al nepoatei mele – are câteva urme de mușcăături în jurul părții de sus, dar e în stare bună. Încă mai sunt niște piese de mobilier în interior și lucruri pentru gătit în bucătărie, dar ți-am lăsat așternuturi și prosoape, pentru că nu a spus ce vei aduce. Și mai e o cutie cu produse de băcănie în bucătărie. M-am gândit că nu o să vii cu prea multe. Aruncă o privire în spate. Soțul meu o să aducă un cuptor cu microunde mai târziu, pentru că nu a reușit să repare plita, așa că o să ai ceva pentru biberoane. Vine cam pe la șase și jumătate.

Daisy nu era sigură cum să răspundă acestei treceri rapide de la critică la generozitate. – Mulțumesc.

– Eu o să vin și o să plec. N-o să-ți stau în cale. Dar mai sunt câteva lucruri pe care trebuie să le iau. Jones mi-a spus să nu mă grăbesc.

– Da. Eu... îmi pare rău. Nu v-am reținut numele.

– Pentru că nu ți l-am spus. Sunt doamna Bernard.

– Iar eu sunt Daisy. Daisy Parsons. – Știu.

În timp ce Daisy își întinse mâna, mutându-i greutatea lui Ellie pe șold, observă privirea rapidă aruncată de femeia mai în vârstă către inelarul ei.

– O să stai singură?

Daisy se uită fără să vrea la mâna ei.

– Da.

Doamna Bernard încuviință din cap, de parcă asta era de așteptat.

– Mă duc să verific dacă funcționează încălzirea, apoi te las în pace. Nu ai nevoie de ea acum, dar se așteaptă îngheț la noapte. Când ajunse la poarta de pe laterala casei, se întoarse și strigă: Pe mulți îi apucă pandaliile când vine vorba despre acest loc. O să-și facă apariția aici înainte să-ți dai seama, spunându-ți unde greșești.

– Aștept cu nerăbdare, atunci, zise Daisy cu o voce ravă.

– N-ar trebui să le dai atenție. Această casă a reușit să-i supere dintotdeauna, într-un fel sau altul. Nu văd cum te-ar putea trata diferit.

O podidiseră lacrimile abia după ce o așezase pe Ellie în siguranță în mijlocul patului dublu, înconjurată de o mulțime de perne. Daisy se așezase în casa pe jumătate mobilată, obosită, singură și fără ca atenția să-i e distrasă de ica ei, incapabilă să scape de sarcina colosală pe care și-o asumase – pe care și-o asumase s-o ducă singură la îndeplinire.

Ciugulise din mâncarea încălzită la microunde, își aprinse o țigară (un obicei reluat) și rătăcise prin camerele deteriorate, cu mirosul lor de pânză mucegăită și de ceară de albine. Încet, viziunile ei despre paginile revistelor lucioase și despre pereți goi, moderniști fuseseră înlocuite de imagini alternative: ale ei, ținând un copil care țipă, confruntată cu muncitori recalcitranți și cu un proprietar furios, în timp ce afară un grup numeros de localnici mânioși cerea ca ea să e concediată.

„Ce-am făcut?” se întrebă nefericită. „Acest proiect e prea mare, mă depășește. O singură cameră mi-ar putea lua o lună.” Dar nu era cale de întoarcere: apartamentul din Primrose Hill era gol, mobila rămasă, în hambarul surorii ei, vreo șase mesaje explicative, aparent neluate în seamă, pentru Daniel, înregistrate pe robotul telefonic al mamei lui. (Agitată și copleșită de regrete, femeia îi spusese că nici ea nu știa unde plecase.) Dacă el nu le asculta, nu avea de unde să știe unde să le găsească. Asta dacă intenționa să le găsească.

Se gândi la Ellie, care dormea liniștită și nu era conștientă că tatăl ei o părăsise. Cum ar face față dacă ar ști că el nu o iubise su cient pentru a-i rămâne în preajmă? Cum putea el să n-o iubească su cient?

Ea plânse în liniște aproape douăzeci de minute, încă temându-se să nu deranjeze bebelușul, chiar și în acest spațiu imens. După care, în cele din urmă, epuizarea și zgomotul mării îi aduseră somnul.

Când se trezi, mai era o cutie pe veranda din față. Conținea un litru de lapte integral, o hartă o cială a Merhamului și a împrejurimilor și o mică selecție de jucării vechi pentru bebeluși, vechi, dar imaculate.

Pentru un bebeluș care de regulă considera că a așezat la un alt capăt al canapelei era ceva su cient de traumatic pentru a face o criză de plâns, Ellie se adapta remarcabil de repede noului ei cămin. Stătea întinsă în mijlocul unei pături croșetate, uitându-se afară pe fereastra supradimensionată și gângurind la vederea pescărușilor care coborau în picaj și țipau violent pe cerul de deasupra ei. Sprijinită de perne, o urmărea pe mama ei mișcându-se prin cameră, mânuțele ei mici bătându-se după orice obiect din apropiere ca să-l bage în gură. Noaptea, deseori dormea patru sau cinci ore la rând – pentru prima dată în scurta ei viață.

Aparenta mulțumire legată de noul ei mediu însemna că, în acele prime zile, Daisy reuși să facă o serie de desene noi, luându-și inspirația din schițele încă vizibile de pe unii pereți și însemnările aproape lizibile care rămăseseră nederanjate timp de câteva decenii. Când o întrebase pe doamna Bernard despre acestea, curioasă cine era persoana care le făcuse, bătrâna spusese doar că nu știa, că fuseseră acolo dintotdeauna și că, atunci când, după ce le văzuse, prietenul icei sale mângălise pe perete, ea îl pocnise pe copil cu o coadă de mătură.

Doamna Bernard venea în ecare zi. Daisy încă nu știa de ce: părea să nu se bucure câtuși de puțin de compania lui Daisy și pufnea disprețuitor la majoritatea sugestiilor ei.

– Nu știu de ce îmi spui mie, ripostase ea la un moment dat, când Daisy se arătase dezamăgită de răspunsul ei.

– Pentru că a fost casa dumatăle? zise Daisy, exasperată de tonul ei.

– Iar acum nu mai e. Nu are nici un sens să te uiți spre trecut. Dacă știi ce vrei să faci cu ea, ar trebui doar să continui. N-ai nevoie de aprobarea mea.

Daisy bănuise că replica păruse mai neprietenoasă decât dorise femeia.

Momeala, se gândi ea, era Ellie. Doamna Bernard se apropia de bebeluș, s-oasă, aproape temătoare, ca și cum s-ar aștepta să i se spună că fetița chiar nu era treaba ei. Dar apoi, cu ochii pe Daisy, o ridică și, câștigându-i încet încrederea, o ducea prin camere, arătându-i lucruri, vorbindu-i de parcă avea cu zece ani mai mult, aparent desfătându-se cu răspunsurile bebelușului. „Îi place să se uite la pini“ sau „Albastru e culoarea ei preferată“, anunța ea, cu cea mai ușoară urmă de provocare în voce. Daisy nu se supăra: era recunoscătoare să aibă pe cineva care să aibă grijă de bebeluș – o ajuta să se concentreze asupra lucrului, pentru că înțelesese că încercarea de a renova acest hotel cu un bebeluș de cinci luni, care necesită atenție și efort, avea să e aproape imposibilă.

Doamna Bernard îi povestise puține despre rolul ei în trecutul casei și, deși Daisy era din ce în ce mai curioasă, ceva în comportamentul bătrânei descuraja întrebările detaliate. Într-o discuție, îi spuse scurt că fusese a ei „de o veșnicie“, că soțul ei nu venea niciodată aici și că motivul pentru care al doilea dormitor ca mărime încă mai avea un pat și o comodă era pentru că ea îl folosisse pe post de refugiu în cea mai mare parte a căsniciei sale. În rest, nu mai spuse nimic despre familia ei. Nici Daisy nu-i spuse nimic despre a ei. Ele existau într-un soi de echilibru precar. Daisy îi era recunoscătoare doamnei Bernard pentru interesul față de Ellie, dar oarecum conștientă de un fel de dezaprobare latentă, atât pentru situația lui Daisy, cât și pentru planurile ei legate de hotel. Se simțea puțin ca o viitoare noră și că, într-un fel care nu avea să-i e explicat, nu era la înălțimea așteptărilor.

Cu toate astea, miercuri, comportamentul neobișnuit de docil al lui Ellie încetă brusc. Se trezi la patru și un sfert și refuză să se culce la loc, astfel încât pe la nouă Daisy se uita deja cruciș de epuizare și nu mai știa cum să-și facă fericit copilașul capricios. Ploua, nori întunecați și grei erau purtați de vânt pe cer, forțându-le să stea închise în casă, tu șurile de afară înclinându-se în bătaia vântului. Dedesubt, marea se învolbura, cenușie și agitată, o

privește neprimitoare menită să înăbușe orice iluzii romantice legate de coasta britanică. Iar doamna Bernard alesese exact acea zi să nu vină. Daisy se trezi măsurând la pas încăperea, legănându-și copilul la piept, în timp ce încerca să-și elibereze un spațiu în mintea încețoșată, pentru podelele din lemn reciclat și mânerurile din oțel lustruit. „Haide, Ellie, te rog, dragă“, murmură ea în van, iar copila urla mai tare și mai puternic, de parcă rugămintea în sine era o insultă.

Jones ajunse la zece și un sfert, exact la două minute și jumătate după ce Daisy o culcase, în sfârșit, pe Ellie și la treizeci de secunde după ce își aprinse prima țigară din acea zi. Se uită în jur la camera plină de moloz, de cești de cafea pe jumătate golite și de resturile cinei la microunde și se întrebă pentru care parte avea energia necesară să atace mai întâi. El trânti ușa, desigur, ceea ce însemna că Ellie, la etaj, sparse numaidecât liniștea cu un țipăt de indignare, și Daisy se trezi uitându-se cu răutate la noul ei șef, în timp ce acesta, la rândul său, se holbă neîncrezător prin salonul lui nu tocmai minimalist.

– Jones, zise el, uitându-se la tavan, în timp ce țipetele înăbușite ale lui Ellie se făceau auzite. Presupun că ai uitat că urma să vin.

Era mai tânăr decât își închipuise ea, probabil apropiindu-se de vârsta mijlocie, nu de vârsta a treia și arăta mai supărat, cu sprâncenele negre încruntate deasupra unui nas care fusese cândva rupt. Era de asemenea înalt și ușor supraponderal, dându-i aspectul necizelat al unui fost jucător de rugby, dar acest lucru era compensat de o pereche de pantaloni din stofă de lână verde ca frunza de salvie și de o cămașă scumpă gri-deschis; garderoba în nuanțe palide a celor cu adevărat bogați.

Daisy încercă să acopere zgomotul făcut de copilul ei. Întinse o mână, rezistând tentației de a-l muștra pentru neglijența lui.

– Daisy. Dar știi asta... Ea... ea e puțin cam agitată în această dimineață. Nu e așa de obicei. Ți pot oferi o cafea?

El se uită la ceștile de pe podea.

– Nu, mulțumesc. Duhnește a fum aici.

– Tocmai voiam să deschid niște geamuri.

– Aș prefera să nu fumezi în casă. Dacă e cât de cât posibil. Îți amintești de ceam venit?

Daisy căuta disperată în jur vreo fărâmbă de informație păstrată. Era ca și cum ar încercat să vadă prin vată.

– Funcționarul de la urbanism. Vine în dimineața asta să se uite la planurile băii.

Transformarea garajului? Pentru apartamentele angajaților?

Daisy își aduse vag aminte de o scrisoare care pomenea ceva asemănător. O băgase într-un sac de hârtie, împreună cu celelalte acte arhivate.

– Da, zise ea. Desigur.

El nu se lăsă păcălit.

– Poate că ai prefera să aduc din mașină exemplarul meu din proiect, astfel încât cel puțin să arătăm pregătiți.

La etaj, urletele lui Ellie creșteau în intensitate.

– Sunt pregătită. Știu că pare puțin haotic, nu am avut răgazul să fac curat în dimineața asta.

Daisy nu mai alăpta de aproape trei săptămâni, dar plânsul prelungit a lui Ellie, își dădu seama cu oarecare groază, o făcu să-i curgă sânii.

– O să aduc dosarul, zise ea repede. E chiar la etaj.

– Bănuiesc că mai bine aș încerca să curăț pe aici. Cel puțin vrem să creadă că suntem profesioniști, nu-i așa?

Ea se forță să zâmbească și fugi pe lângă el la Ellie, înjurând în șoaptă în timp ce urca scările. Odată ajunsă în dormitor, liniști fetița vânătă la față, apoi scotoci prin geanta de voiaj, încercând să găsească ceva de purtat care să arate puțin mai profesionist. Sau ceva care nu era făcut din material de tricou și pătat cu vomă de bebeluș. Găsi o bluză neagră și o fustă lungă și și le trase pe ea, îndesându-și sutienul cu șervețele pentru a absorbi orice scurgere rușinoasă. Apoi, după ce își prinse părul într-o coadă de cal (cel puțin sora ei o obligase să-și vopsească rădăcinile), coborî cu Ellie, calmată, pe șold și cu dosarul cu planurile pentru baie sub celălalt braț.

– Ce sunt astea?

El ținea în sus un teanc cu schițele ei noi.

- Doar niște idei care mi-au venit. Voiam să ...
- Credeam că am fost de acord. Asupra ecărei încăperi. Asupra prețurilor.
- Știu asta. Doar că atunci când am ajuns aici, spațiul era atât de incredibil... am fost doar inspirată. M-a făcut să mă gândesc la alte lucruri...
- Limitează-te la planuri, bine? Suntem deja în criză de timp. Nu-mi permit să trec la alte planuri.

El aruncă hârtiile pe canapeaua veche.

Ceva legat de felul în care schițele ei fâlfâiră pe podea o făcu pe Daisy să se supere.

- Nu m-am gândit să facturez nimic în plus, zise ea apăsător. Doar am crezut că vei dori cele mai bune proiecte pentru spațiu.
- Aveam impresia că am comandat deja cele mai bune proiecte pentru spațiu.

Daisy se strădui să-i susțină privirea de nepătruns și hotărâtă, întrucât cedase în toate celelalte aspecte, nu avea să e scoasă din joc de acest bărbat. El nu credea că ea era în stare să o facă: era evident din comportamentul lui, din felul în care o a în timp ce se plimba prin cameră, din felul în care o întrerupsese, din felul în care o măsurase de sus în jos de parcă ea ar fost ceva neplăcut care tocmai intrase.

Se gândi în treacăt la Weybridge. Apoi Ellie strănută, se scremu audibil și și goli conținutul otrăvitor al intestinelor în salopeta curată.

El plecă, parțial împăcat, după prânz, planurile ind aprobate de funcționara locală de la urbanism, care, re ectă Daisy, fusese atât de distrasă și de fermecată de Ellie, acum curată și drăgălașă, încât ar aprobat, cu anumite rezerve, și o șosea cu trei benzi din debara și până în grădină.

- Știți, e grozav să vezi această casă folosită după toți anii în care a stat goală, zise ea, în timp ce-și terminau turul. Și e o schimbare plăcută să văd ceva mai ambițios. De obicei, am de-a face cu proiecte de garaje pentru două mașini și sere. Nu, cred că va minunat și, cu condiția să respectați planurile acestea, nu văd nici o problemă cu consiliul parohial.

– Mi s-a spus că unii dintre localnici nu sunt prea încântați de faptul că această casă este reamenajată.

Daisy interceptă o privire tăioasă de la Jones în timp ce vorbi.

Dar funcționara de la urbanism ridică din umeri.

– Între noi e vorba, oamenii sunt foarte retrograzi în acest oraș. Și îi costă. Celelalte mici stațiuni au permis din când în când să apară câte o cârciumă sau restaurant pe malul mării, iar acum prosperă tot anul. Sărmanul Merham e atât de preocupat să păstreze lucrurile așa cum erau, încât cred că a pierdut din vedere ce înseamnă, de fapt. Femeia făcu semn cu mâna spre coastă. Adică e cam auster. Nu e nimic aici pentru tineri. Personal, cred că va o ușurare, dacă reușim să primim câțiva turiști. Dar să nu spuneți nimănui că am spus eu asta.

Femeia îi mai gădilă o dată afectuos obrazul lui Ellie, apoi plecă, cu promisiunea de a ține legătura.

– Ei bine, cred că a mers destul de bine.

Daisy era hotărâtă să i se recunoască un oarecare merit.

– Cum a spus, orașul are nevoie de afaceri.

– Totuși, mă bucur că a aprobat planurile.

– Dacă ți-ai făcut treaba cum trebuie, nu a avut nici un motiv să nu le aprobe. Acum, trebuie să mă întorc la Londra. Am o ședință la cinci. Când trebuie să înceapă muncitorii?

Era ceva intimidant în statura lui. Daisy se simți mai mică atunci când trecu pe lângă ea în drum spre ușă.

– Instalatorii vin marți, iar constructorii încep să mute peretele acela de la bucătărie două zile mai târziu.

– Bun. Ține-mă la curent. O să vin din nou săptămâna viitoare. Între timp, trebuie să găsești o creșă sau ceva. Nu pot să-ți permit să pierzi vremea cu copilul, când ar trebui să lucrezi. Of, se uită în jos, îți atârnă niște hârtie igienică de capătul puloverului.

Nu spuse la revedere. Dar închise ușa încet când ieși.

Era întotdeauna un pat pentru ea în Weybridge. Nu trebuia să uite asta, îi spusese sora ei la telefon. De vreo trei ori până acum. În mod clar, credea că

Daisy era nebună că-și târâse ica într-o ruină, expusă la curent, pe litoral, când putea să locuiască într-o splendoare cu încălzire centrală, în cea mai bună cameră a hambarului Juliei, cu bene ciul de a avea ajutor pentru copil din partea familiei. Dar ea trebuia să-și rezolve lucrurile în felul ei. Cel puțin Julia înțelesese asta.

- Doar ca să știi, sunt întotdeauna aici să te ridic de jos.
- Nu mai sunt la pământ. Sunt bine.

Daisy părea mai convingătoare decât se simțea.

- Îți numeri kaloriile?
- Nu. Nici nu fac sport. Nici nu mă coafez. Sunt prea ocupată.
- Asta e bine. E bine să-ți menții mintea ocupată. Iar e Scarlet Pimpernel¹⁵? Nu ai nici o veste de la el?

- Nu.

Renunțase să o mai sune pe mama lui. Devenise jenant.

- Ei bine, știu că tu nu ai vrut, dar am găsit numărul de la Agenția de Recuperare a Pensiei Alimentare, când ești pregătită.
- Julia...
- Dacă a vrut să joace jocuri de băieți mari, ar trebui să e pregătit pentru consecințe. Uite ce e, nu te oblig să faci asta. Doar îți spun că îl am. Când ești dispusă. Exact ca hambarul. Toate sunt aici, așteptându-te.

Daisy împinse căruciorul cu suspensie al lui Ellie de-a lungul potecii de coastă, pufăind a patra țigară din dimineața aceea. Julia nu credea că ea se va descurca. Sora ei credea că va face ceva progrese cu proiectul Arcadia, iar apoi se va recunoaște depășită, va renunța și va merge acasă. Nu o putea învinui, ținând cont de starea în care o găsisese Julia. Și, în ultimele câteva zile, Weybridge începuse, fără îndoială, să arate ciudat de atrăgător. Instalatorii nu-și făcuseră apariția marți, după cum promisese, trebuind să meargă, se pare, la o serie de urgențe. Constructorii începuseră să dărâme peretele de la bucătărie, dar grinda de susținere din oțel nu fusese livrată, deci, se opriseră la o gaură de mărimea unei mașini, „pentru siguranță“. Acum stăteau afară pe terasă, bucurându-se de soarele primăverii și făcând pariuri pentru Cheltenham Gold Cup. Când îi întrebă dacă nu era nimic altceva ce

ar putut face, ei vociferaseră despre normele de protecția muncii și grinzile de rulare din metal. Se încăpățână să nu plângă și încercă să nu gândească la cât de diferite ar putut lucrurile dacă Daniel era aici să se ocupe de ei. În cele din urmă, după ce își petrecu majoritatea dimineții la telefon, certându-se cu diverși furnizori, se aventurase să ia puțin aer. Și să mai cumpere niște ceai. Considerând faptul că se presupunea că era responsabilă de proiect, auzise faza „lapte și două cuburi de zahăr” ceva mai des decât i-ar plăcut.

Chiar era păcat, pentru că dacă nu ar fost stresul cu Arcadia, s-ar simțit aproape veselă în dimineața aceea. Împrejurimile păreau să conspire să o facă să se simtă mai bine, iar marea și cerul prezentau privirii o paletă de nuanțe de albastru ca la carte, narcisele de primăvară se legănau voioase de-a lungul bordurilor, o briză blândă anunțând lunile de vară care urmau. Ellie țipa de bucurie la pescărușii care zburau în picaj în fața lor, sperând să obțină vreo bucată de biscuit aruncat din cărucior. Obrajii ei, în aerul proaspăt, căpătaseră strălucirea merelor roșii. („Crăpați de vânt”, spusese dezaprobat doamna Bernard.) Orașul, de asemenea, arăta mai vesel, mai ales datorită prezenței câtorva tarabe în piațetă, cu copertinele lor în dungii și cu tăvile care se revărsau de bunătați, aducând un strop atât de necesar de viață și culoare.

– Hei, Ellie, zise ea, mama ar putea să se răsfete și să facă carto copti în coajă în seara asta.

Renunțase la semipreparatele la microunde, iar acum mânca pâine cu unt sau îi termina borcanele lui Ellie. Destul de des, era prea epuizată să facă pâine și asta și adormea acolo unde stătea pe canapea, trezindu-se la cinci cu stomacul usturândo de foame.

Se opri o vreme la taraba cu fructe și legume și cumpără morcovi, ca să facă piure pentru Ellie, și fructe pentru ea. Nu trebuie să gătești fructele. În timp ce-și aduna restul, simți o bătaie ușoară pe umăr.

- Ești fata din casa actriței?
- Pardon?

Daisy se întoarse din reveria ei organică și dădu cu ochii de o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată cu genul de jachetă verde, matlasată, preferată de proprietarii de cai și cu o pălărie de fetru bordo trasă în jos pe cap. În

mod mai puțin convențional, purta jambiere vișinii și o pereche de panto rezistenți, pentru mers pe jos. Stătea, ca și ciobănescul ei german cam pișcat de purici, mult prea aproape.

– Ești fata din casa Arcadia? Cea care o face bucăți?

Tonul ei era su cident de agresiv pentru a le atrage atenția câtorva trecători. Aceștia se întoarseră curioși cu cumpărăturile pe care intenționau să le facă încă în mâini.

– Nu „o fac bucăți“, dar, da, sunt designerul care lucrează la casa Arcadia.

– Și-i adevărat că vei face și un bar public? Care să atragă tot soiul de tipi din Londra?

– Va un bar, da. Nu pot să spun care va clientela potențială, încă mă ocup doar de decorare.

Fața femeii se colora din ce în ce mai tare. Avea vocea unei persoane căreia îi plăcea să-i e auzite părerile. Câinele ei, aparent neobservat, își apropia nasul inconfortabil de aproape de turul pantalonilor lui Daisy. Ea făcu o mișcare imperceptibilă să-l gonească, dar acesta se uită la ea, cu ochii lui galbeni inexpresivi, și își mută nasul mai aproape.

– Eu sunt Sylvia Rowan. Sunt proprietara hotelului Riviera. Și mă simt obligată să-ți spun că nu mai vrem un alt hotel pe aici. În special unul care va atrage tot soiul de persoane indezirabile. – Mi-e greu să cred...

– Pentru că nu este genul acela de oraș. Nu ai de unde să știi, dar am muncit din greu să păstrăm acest oraș special.

– S-ar putea să e special, dar mi-e greu să cred că restricționați accesul la Vatican.

Erau cel puțin alți patru oameni care se apropiau, așteptând următorul capitol al conversației. Daisy se simți vulnerabilă cu ica sa de față și asta o făcu neobișnuit de agresivă.

– Tot ce facem la hotel facem cu autorizație de construire. Și orice bar va avea, fără îndoială, aprobarea autorităților competente. Acum, dacă îmi permiteți...

- Nu înțelege, nu-i așa?

Sylvia Rowan se în pse cu fermitate în fața căruciorului lui Ellie, astfel încât Daisy trebuia e să o ocolească prin mulțimea de spectatori în creștere, e să o calce. Câinele se uită la turul pantalonilor ei cu ceea ce părea a ori entuziasm, ori rea-voință. Era greu de spus.

- Mi-am trăit toată viața în acest oraș și am luptat cu toții din greu să menținem anumite standarde aici, urlă Sylvia Rowan, arătând cu portofelul către pieptul lui Daisy. Asta înseamnă că am împiedicat deschiderea a numeroase baruri și cafenele pe faleză, spre deosebire de atât de multe orașe de pe litoral. Așa că încă este un oraș plăcut pentru locuitorii lui și totodată un loc bun pentru turiști.

- Și nimic nu are de-a face cu faptul că hotelul dumitale administrează unul dintre baruri.

- Asta este irelevant. Mi-am trăit toată viața aici.

- Motiv pentru care probabil nu vedeți cât de mult a decăzut locul.

- Uite ce e, domnișoară, oricine ai . Noi nu vrem ticăloși aici. Și nu vrem să m invadați de bețivi din Soho. Nu este acel gen de oraș.

- Iar casa Arcadia nu va acel gen de hotel. Dacă vreți să știți, clientela va foarte selectă, genul de oameni încântați să plătească două sau trei sute de lire pe noapte pentru o cameră. Iar acel gen de oameni așteaptă bun-gust, decentă și multă tihnă și liniște. Așa că ce-ar să vă informați mai întâi și să mă lăsați în pace să-mi fac treaba?

Daisy întoarse căruciorul, ignorând carto i care se răsturnaseră din punga de hârtie și începu să meargă energic înapoi, traversând piațeta și clipind furioasă. Se uită în spate, strigând în vânt:

- Și ar trebui să vă dresați mai bine câinele. E incredibil de nepoliticos.

- Poți să-i transmiți șefului tău, fetiço, că nu mi-am spus ultimul cuvânt. Vocea Sylviei Rowan ajunse la ea. „Suntem locuitorii Angliei... și încă nu ne-am spus cuvântul.”¹⁶

- Of, dispari, babă urâtă și oribilă, mormăi Daisy și apoi, în siguranță, în afara razei vizuale a spectatorilor, se opri, își aprinse a cincea țigară pe aceea zi, trase adânc din ea și izbucni în lacrimi.

Capitolul 12

Daisy Parsons se transformase în genul de tânără despre care oamenii mai în vârstă murmurau aprobator „Drăguță fată”. Și ea chiar era drăguță: fusese o copilă dulce, cu bucle blonde, ca dintr-o reclamă la săpunul Miss Pears, cu zâmbetul pe buze și dornică să se facă plăcută. Învățase la o școală particulară, fusese simpatizată de toți din școala ei și muncise din răspuțuri să treacă de examenele de la arhitectură, artă și design, unde profesorii ei spusese că avea „gust”. În adolescență, în afară de un scurt experiment nereușit cu vopseaua de păr vegetală, nu făcuse nimic să-și sperie părinții sau să îi lase fără somn și înnebuniți la primele ore ale dimineții. Iubiții ei fuseseră puțini, aleși cu grijă și, în general, de treabă. Ea îi părăsise cu părere de rău, de obicei, cu lacrimi de regret, astfel încât aproape toți și-o aminteau fără ranchiună și, de cele mai multe ori, ca pe cea care le „scăpase”.

Și apoi apăruse Daniel. Înalt, brunet, chipeșul Daniel cu părinții săi respectabili, amândoi contabili, având etica protestantă a muncii și un stil exigent. Genul de bărbat care le făcea pe celelalte fete imediat nemulțumite de prietenii lor. Daniel venise să o protejeze într-o perioadă când ea începea să obosească să aibă grijă de ea și amândoi se adaptaseră la respectivele roluri din relație mulțumiți ca niște găini în cuibar. Daniel era personajul principal în afacere, cel puternic, cel direct. Protectorul. Acest lucru o eliberă pe Daisy să devină versiunea perfectă a sa: frumoasă, dulce, sexy, încrezătoare în adorația lui. O fată drăguță. Fiecare vedea viziunea perfectă a propriei persoane reflectată în ochii partenerului și o plăcea. Se certau rar: nu aveau de ce. În plus, nici unuia dintre ei nu-i plăcea dezordinea emoțională provocată de o ceartă, exceptând poate atunci când știau că făcea parte din preludiu.

Motiv pentru care nimic nu o pregătise pe Daisy pentru această viață nouă, împinsă în permanență în lumina re ectoarelor dezaprobării și aproape mereu în con ict – cu constructorii, cu localnicii, cu părinții lui Daniel – într-un moment în care ea se simțea mai vulnerabilă și fără ca măcar să se bazeze pe tradiționala ei armură de drăgălășenie. Instalatorii, aparent nepăsători la rugămintele ei, se duseseră să execute o altă lucrare, pentru că ei nu puteau

să se apuce de băi până când constructorii nu terminau de turnat platforma peste noua fosă septică. Constructorii nu puteau turna platforma pentru că așteptau niște materiale. Furnizorii se pare că emigraseră. Sylvia Rowan, potrivit zvonurilor, punea la cale o întrunire publică pentru a protesta față de profanarea casei Arcadia, dar și ca să prezinte riscurile pentru standardele, moravurile, precum și bunăstarea generală ale cetățenilor Merhamului, dacă avea să se permită continuarea lucrărilor.

Jones, între timp, sunase furios la culme în ziua de după confruntarea ei din piață și dezlănțuise un torent verbal asupra ei legat de diferitele moduri în care ea deja nu reușise să respecte standardele cerute. Lui nu-i venea să creadă că erau deja în întârziere. Nu putea înțelege de ce grinzile de rulare din metal, când ajunseră în cele din urmă, erau de grosimea greșită. Jones nu mai credea că aveau să e capabili să deschidă, așa cum era plani cat, în august. Și, sincer, începuse să se îndoiască foarte mult că Daisy era dedicată și avea capacitatea de a realiza lucrarea satisfăcător.

- Nu-mi oferi nici o șansă, zise Daisy, înghițindu-și lacrimile.
- Nu ai idee câte șanse îți ofer, zise el și închise. Doamna Bernard apăruse în prag cu Ellie.
- Nici să nu te gândești să începi să plângi, zise ea, făcând semn din cap către terasă. Oricum nu te iau în serios. Începe să plângi și te vor disprețui că n-ai pe cineva numai păr și hormoni.
- Mulțumesc foarte mult, doamnă Bernard. Asta chiar mă ajută.
- Doar îți spun, nu e cazul ca ei să te disprețuiască.

–

Iar eu doar spun că, atunci când o să vreau să vă știu părerea, la naiba, o să v-o cer.

Daisy înșfăcă un dosar de pe masă și se năpusti afară, pentru ca în sfârșit să-și iasă din re cu constructorii, doar a doua oară când o făcea în viața ei (prima fusese când Daniel recunoscuse că îl aruncase pe domnul Rabbit la coșul de gunoi pretextând că nu se potrivea cu atmosfera din dormitorul lor). De data asta, urlă atât de tare, încât vocea ei putea auzită până la biserică împreună cu tirada de amenințări și înjurături care umplu aerul mai obișnuit cu țipetele pescărușilor și ale păsărilor. Radioul, între timp, fu văzut zburând pe o traiectorie rapidă deasupra potecii de pe faleză, înainte să se spargă de pietrele de dedesubt. După asta urmă o liniște îndelungată, apoi mormăieli și picioare târșăite încet, în timp ce șase muncitori recalcitranți găsiră alte metode de a-și umple timpul.

Daisy intră iute în casă, cu mâinile în șolduri, de parcă le-ar odihnit pe tocuri de pistol, scoasă din re, după cum aveau să mormăie mai târziu constructorii, și gata să răbufnească din nou.

De data asta, fu întâmpinată de liniște. Doamna Bernard și Ellie dispăruseră zâmbind înapoi în bucătărie.

– Deci, cum îți merge acolo?

Camille îndoii stratul de folie de plastic peste crema parfumată, apoi îi puse mâinile mamei în mănușile încălzite. Era singurul tratament cu care era de acord, o manichiură săptămânală. Tratamentele pentru față, împachetările pentru corp, toate erau o pierdere de vreme, dar de mâini avusese întotdeauna grijă. Hotărâse cu multă vreme în urmă că, dacă atingerea era unul dintre mijloacele principale prin care avea să comunice cu ica ei, atunci acea atingere trebuia să e întotdeauna plăcută.

– Merge.

– Ți-e greu?

– Mie? pufni maică-sa. Nu. Nu are nici o importanță pentru mine ce fac ei acolo. Dar cred că sărmana fată se chinuie puțin.

–

– De ce? Camille se îndepărtă ca să ceară o ceașcă de ceai. Tess spune că a auzit că e singură cu un bebeluș.

– Este singură. Și jumătate din timp are o față ca un sfârșit de săptămână ploios.

Muncitorii n-o iau în serios.

Crezi că va face față?

– În situația asta? Probabil că nu. E foarte s oasă. Nu știu cum va renova hotelul. Nu are timp decât până în august.

– Sărmana fată. Camille veni și se așază cu fața spre mama ei. Ar trebui să ne ducem acolo să o vizităm. Probabil se simte singură.

Întinse mâna în spate și, fără să ezite, găsi crema, pe care începu să și-o aplice pe mâini.

– Eu mă duc tot timpul.

– Tu te duci pentru bebeluș. Până și eu știu asta.

– Nu vreau să dați buzna acolo. O să aibă impresia că am vorbit despre ea.

– Dar vorbești despre ea. Haide, facem o ieșire. Lui Katie i-ar plăcea. N-a mai fost acolo de secole.

– N-ar trebui ca Hal să lucreze?

– Hal are dreptul să-și ia o zi liberă, mamă, exact ca toți ceilalți. Mama ei pufni.

– Știi care e treaba, mama, nu e cazul să e nefericită. Dacă pleacă, o să vină vreun idiot care vrea să instaleze pedestaluri aurii și căzi de jacuzzi și Dumnezeu știe ce altceva. Of, bună, Tess. Cu lapte, fără zahăr când ești pregătită. Vor apărea antene parabolice și se vor ține conferințe corporatiste în ecare săptămână.

– Sunteți bine, doamnă Bernard?

– Bine, mulțumesc, Tess. Fiică-mea încearcă să-și bage nasul în Arcadia. Tess zâmbi.

–

– Of, Camille, n-ai de ce să te implici. O să se dea lupte pentru hotelul acela. Sylvia Rowan a fost aici amenințând toată dimineața. „Așa ceva nu s-ar întâmpla pe vremea Asociației Pensiunilor“, o imită ea.

Camille așeză crema pe ra ul din spatele ei și închise ușa dulapului.

– Un motiv în plus să-i arătăm fetei o față prietenoasă, sau mai multe.

Dumnezeu știe în ce crede că s-a băgat.

Doamna Bernard clătină iritată din cap.

– Of, în regulă. O să ne ducem duminică. O să-i spun fetei să se pregătească pentru o invazie.

Bine. Dar trebuie să-l iei și pe tata. E destul de interesat să vadă ce face ea acolo.

– Da, ei bine, este.

– Po im?

– El crede că acum, că am vândut casa, o să-mi petrec tot timpul acasă cu el.

Merseră cu toții, până la urmă. O ieșire a familiei Bernard, după cum se exprimase jovial tatăl lui Camille, dând jos pe toată lumea din iubitul lui Jaguar pe aleea de pietriș.

– Să vă spun ceva, copii, nu-mi amintesc ultima oară când am ieșit cu toții.

Daisy, stând în ușa, îmbrăcată în singura ei cămașă bună, cu Ellie pe un sold, îl privi pe domnul Bernard cu interes. Doamna Bernard i se păruse un personaj solitar, deci era destul de greu acum să se împace cu prezența acestui bărbat blând, sincer, cu ochi care se scuza pentru deranj și mâinile de mărimea unor jamboane. Purta cămașă și cravată, era genul de bărbat care întotdeauna se punea la punct la sfârșit de săptămână, iar panto i îi străluceau. Îți dai seama de o mulțime de lucruri despre un bărbat din luciul panto lor, îi spuse el mai târziu. Prima dată când îl întâlnise pe Hal cu panto i lui maro din piele întoarsă, crezuse că trebuie să fost comunist. Sau homosexual.

–

– La botezul lui Katie, zise Camille, care ținea portiera, în timp ce Katie și Rollo coborâra din spate. Flutură cu mâna spre casă. Bună ziua. Camille Hatton.

– Nu se pune, zise Hal. Cu greu ai putea-o numi o ieșire.

– Și eu nu-mi amintesc, zise Katie.

– De Ziua Mamei, acum trei ani, când te-am dus pe tine și pe Camille la acel restaurant în Halstead... Cum se numea?

– Supraestimat.

– Mulțumesc, mamă soacră. Franțuzesc, parcă era?

– Singurul lucru franțuzesc în acel loc era mirosul de canalizare. Am adus niște prăjituri. Nu am vrut să te deranjăm în nici un fel. Doamna Bernard îi întinse lui Daisy o cutie pe care o ținuse în poală, luând-o în schimb pe Ellie cea cumințică de la mama ei.

– Ce drăguț! zise Daisy, care începea să se simtă invizibilă. Mulțumesc.

A fost foarte bine, zise domnul Bernard, strângându-i mâna lui Daisy cu căldură. Comandasem biere cu poivre. Încă mi-l amintesc. Iar Katie a comandat fructe de mare, nu-i așa, iubito?

– Nu știu, zise Katie. Chiar nu ai televizor?

– Nu. Nu mai am. A, dumneavoastră sunteți bărbatul care mi-a dat indicații, zise Daisy, în timp ce Hal se apropie.

– Hal Hatton. Și ați cunoscut-o pe Katie. Fața lui părea mai tânără, mai relaxată decât ultima dată când se întâlniseră. Foarte drăguț din partea dumitale să ne primești. Am auzit că aveți un termen-limită destul de strâns. Făcu un pas în spate. Doamne, nu am mai văzut locul acesta de ani buni.

– Sunt câțiva pereți dărâmați, și câteva dormitoare mai mici au devenit băi, zise doamna Bernard, urmându-i privirea. Toți vor băi proprii în ziua de azi, se pare.

–

– Vreți să veniți? zise Daisy. Am găsit niște scaune și le-am pus afară pe terasă, ținând cont de faptul că e o zi atât de frumoasă. Dar ne putem muta înăuntru, dacă doriți. Doar aveți grijă la moloz.

Când ținu ușa deschisă, își dădu seama că femeia blondă nu vedea. Câinele ei nu arăta ca un câine pentru nevăzători: nu avea mărimea necesară sau lesă de care să-l țină, dar el se uita în spatele lui, de parcă era obișnuit să-și ajusteze viteza, apoi, în timp ce Camille se îndrepta spre ușă, mâna soțului ei o prinse de cot, retrăgându-se discret după ce ea trecu de prima treaptă.

– E tot înaintea, dar presupun că știți asta, zise ea, ușor jenată.

– Of, Doamne, nu, zise Camille, întorcându-se cu fața spre ea. Ochii îi erau limpezi și albaștri, poate mai adânciți în orbite decât la alte persoane. Asta a fost dintotdeauna casa mamei. Noi niciodată nu am avut prea mult de-a face cu ea.

Nu arăta ca o persoană oarbă. Nu că Daisy ar avut vreo idee clară despre felul cum ar trebui să arate o persoană oarbă, încă nu mai cunoscuse vreuna până atunci. Doar își imagina că ar trebui să arate oarecum mai lipsită de eleganță. Poate puțin supraponderală. Ea, cu siguranță, nu ar trebui să poarte blugi de designer, să e fardată și să aibă talia, posibil, jumătate din mărimea bustului.

– Nu veneați des aici când erați copii?

Camille strigă în față:

Hal? Katie e cu tine? întrebă, apoi tăcu. Veneam din când în când. Cred că mama obișnuia să se agite știindu-mă atât de aproape de marginea stâncii.

– Of.

Daisy nu știu ce altceva să spună.

Camille se opri.

– Nu ți-a spus că sunt oarbă, nu-i așa?

– Nu.

– E secretoasă, mama mea. Dar presupun că ai descoperit asta.

–

Daisy se opri în loc pentru o clipă, uitându-se x la pielea netedă, de culoarea caramelului, la părul blond și des. Își duse inconștient mâna la cap.

– Vrei... cum să zic, vrei să-mi pipăi fața sau ceva de genul acesta? Camille izbucni în râs.

– Doamne, nu. Nu suport să ating fețele altor oameni. Exceptând cazul în care lucrez, adică. Întinse mâna, îi atinse prudent brațul lui Daisy. Ești în siguranță, Daisy. Nu am nici o dorință de a-mi trece mâinile peste fața nimănui. În special peste bărbi. Nu suport bărbile – mă fac să mă în or. Întotdeauna mă gândesc că o să găsesc resturi de mâncare pe vreuna. Să mergem, acum că tata a reușit să-și lase mașina pentru două minute. A devenit obsedat de ea de când a ieșit la pensie, mărturisi ea. De asta și de jocul de bridge. Și de golf. Tata își iubește hobby-urile.

Ieșiră pe terasă. Hal își ghidă soția către un scaun, iar Daisy urmări acest gest obișnuit de familiaritate cu un or de invidie. Îi era dor să aibă pe cineva care s-o protejeze.

– Era o casă frumoasă, nu-i așa, iubito?

Domnul Bernard își puse cheile de la mașină în buzunar și se întoarse să se uite la soția lui, cu un ciudat amestec de emoții pe chip.

– Nu că cineva de pe aici ar crezut asta vreodată. Doamna Bernard ridică din umeri. Până când a început să se schimbe.

– Întotdeauna am crezut că ar avea de câștigat cu un pin chilian.

Daisy observă privirile rapide schimbate de familia Bernard și liniștea inconfortabilă care urmă.

– Deci, ce părere aveți despre Merham? zise Hal.

Provenind dintr-o familie care, dacă nu într-un totu distrusă, fusese afectată fără speranță, Daisy presupusese automat că toate familiile erau ca familia Walton. Daniel îi spusese asta de mai multe ori când se întorcea de la una dintre reuniunile familiei lui, șocată de certurile gălăgioase și de resentimentele mocnite care izbucneau din orice. Totuși, descoperise că îi era greu să-i privească cu detașare; se trezise încercând inconștient să se încadreze, să exploreze o parte din trecutul comun al membrilor familiei. Refuza să creadă că să i parte dintr-o familie mare, extinsă putea orice altceva decât mângâiere.

Familiile Bernard și Hatton, oricum, aveau un soi de jovialitate forțată, de parcă voiau în permanență să-și conrme statutul lor ca familie, combinat cu o aparentă hotărâre de a face întotdeauna referire doar la cele bune. Se plâneau doar de lucruri în general inofensive: vreme, împrejurimi, hainele lor și se adresau unul celuilalt cu insulte drăgăstoase, făceau aluzie la glume de familie. Exceptând-o pe doamna Bernard, care respingea orice sentimentalisme cu e ciența încăpățânată a unui stomatolog care plesnește o muscă. Așadar, in nita frumusețe a plajei era temperată de faptul că turiștii nu mai veneau – iar ea nu-i putea învinovăți; mașina nouă a familiei era atât de lustruită, încât o făcea să-i vină rău; șefa lui Camille de la salon se pare că nu se îmbrăca în haine tinerești. Singura excepție de la această regulă era orice referință la Katie, de care bunica ei era evident mândră și la casă, despre care doamna Bernard se încăpățâna să nu vorbească deloc.

Daisy, care așteptase vizita familiei mai mult decât voia să admită, descoperise că aceasta era curios de obositoare. Și cum nu mai fusese niciodată în preajma unei persoane nevăzătoare, se simțea stângace în prezența lui Camille, nesigură unde să se uite când i se adresa, neștiind dacă ar trebui să-i servească mâncarea direct în farfurie sau să-i permită lui Hal, care se așezase lângă ea, să facă asta. Se împiedicase de două ori de câine, a doua oară provocând un scheunat politicos de protest.

– Nu trebuie să-i pui sendvișurile practic în gură, zise pe neașteptate doamna Bernard. E doar oarbă, nu invalidă.

– Iubito... interveni domnul Bernard.

Daisy roși, se scuză și se dădu în spate lovindu-se de un salcâm galben.

–

- Nu atât de nepoliticoasă, mamă. Nu încercă decât să mă ajute.
- Nu atât de nepoliticoasă, buni, repetă Katie, care mânca un ecler cu ciocolată și legăna cu piciorul scaunul de mașină al lui Ellie.

Lasă-mă să îți cer iertare în numele mamei, zise Camille. La vârsta ei ar trebui să aibă mai multă minte.

- Nu-mi place când oamenii îți acordă atenție exagerată.
- Iar mie nu-mi place când nu ții cont de părerea mea. Asta e ceea ce mă face să mă simt ca o invalidă.

Urmă un moment scurt de liniște. Camille, aparent netulburată, se întinse după băutura ei.

- Îmi pare rău, zise Daisy. Doar că nu știam cum aveai să-ți dai seama unde e crabul și unde e sosul.
- Of, eu iau puțin din toate. Așa reușesc de obicei să știu ce vreau. Camille râse.

Sau îl pun pe Hal să mi le dea.

- Ești mai mult decât capabilă să ai grijă de tine. – Știu asta, mamă.

De data asta se simți tensiunea din vocea lui Camille.

- Nu știi cum faci față, să-ți stea toată ziua în cale, Daisy, zise Hal.
- Cea mai ascuțită limbă de pe coasta de est.
- Mami spune că buni poate tăia hârtie cu limba, zise Katie, provocând un val de râsete stânjenite la masă.

Doamna Bernard, cu toate astea, deveni, dintr-odată, tăcută. Se uită la conținutul farfuriei sale timp de un minut, apoi se uită la Hal cu fața lipsită de expresie.

- Cum merge afacerea?
- Nu prea bine. Dar e un dealer de antichități din Wix, care mi-a promis să-mi dea ceva de lucru.
- Bănuiesc că seamănă puțin cu situația mea, zise Daisy.
- Când lucrurile nu merg bine, oamenii nu-și mai cheltuie banii pe interiorul caselor.

–

– Vorbești despre acest dealer de săptămâni. Nu poți să stai și să aștepti la nesfârșit. Nu ar trebui să des ințezi rma? Să încerci să-ți găsești o slujbă undeva?

– Haide, iubire... nu aici.

Domnul Bernard își întinse brațul către soția sa.

Ei bine, trebuie să e locuri unde oamenii să aibă nevoie de tâmplari. Depozite de mobilier și altele asemenea.

– Eu nu fac mobilă de fabrică, mamă. Hal se chinuia să-și mențină zâmbetul. Eu recondiționez piese individuale. Este o artă. E o mare diferență.

– Am avut mari probleme să găsim lucrări în primii doi ani, zise Daisy repede.

– Hal are câte ceva în lucru, zise Camille, mâna ei alunecând sub masă s-o prindă pe a soțului ei.

– E o perioadă proastă pentru toți.

– Nu atât de proastă, zise mama ei.

– Iau lucrurile pe rând, mamă, dar sunt bun la ceea ce fac. Afacerea este bună. Nu sunt încă pregătit să renunț la ea.

– Da, ei bine, ai grijă că nu dai faliment. Sau o să tragi pe toată lumea după tine.

Inclusiv pe Camille și pe Katie.

– Nu am nici o intenție să dau faliment. Expresia de pe chipul lui Hal se înăspri.

– Nimeni, niciodată nu are intenția să dea faliment, Hal.

– E destul, iubito.

Doamna Bernard se întoarse spre soțul ei, fața ei răzvrătită ca a unui copil. Se lăsă o tăcere îndelungată.

– Mai vrea cineva ceva de mâncare? întrebă Daisy, încercând să umple golul. Găsise un bol vechi făcut manual într-unul dintre dulapurile de la parter și îl umplu cu salată colorată de fructe.

– Ai înghețată? zise Katie.

–

– Eu nu mănânc fructe, zise doamna Bernard, ridicându-se să strângă farfuriile de pe masă. O să fac niște ceai.

– Nu lua prea în serios comentariile mamei, zise Camille, apărând lângă ea în bucătărie, în timp ce ea curăța farfuriile. Nu e cu adevărat răutăcioasă. Totul e doar de fațadă.

– O fațadă rece, glumi Hal, care apăru în spatele ei.

O urma peste tot, observase Daisy. Nu era foarte sigură dacă el era protector sau doar voia atenție.

Are su et bun. Doar că întotdeauna a fost puțin – ei bine – tăioasă, bănuiesc.

Ai spune tăioasă, Hal?

– Mama ta face o lamă de oțel să pară moale.

Camille se întoarse cu fața spre Daisy. Daisy se concentrează asupra gurii ei.

– De fapt, ești în regulă. Ea te place.

– Po im? A spus ea asta?

– Sigur că nu. Dar ne dăm seama.

– Din felul în care nu îți dorește răul la miezul nopții, cu colții picurând de salivă.

Daisy se încruntă.

– Nu pare... Mă surprindeți.

Camille îi zâmbi larg soțului ei.

– A fost ideea ei să venim cu toții astăzi. S-a gândit că s-ar putea să te simți singură.

Daisy zâmbi, cu toate că plăcerea de a ști că doamna Bernard o simpatizează era estompată de gândul că era compătimită. Ea își petrecuse cei douăzeci și opt de ani de viață îndată fata pe care toți o invidiau; mantia milei nu i se potrivea.

– A fost frumos din partea voastră să veniți.

– Cu plăcere, zise Hal. Să u sincer, eram dornici să vedem casa.

Daisy tresări la vorbele alese de el, dar Camille nu păru să observe.

–

– Înțelegi, mama nu primea niciodată musa ri aici, zise ea, aplecându-se spre capul lui Rollo.

– A fost întotdeauna mica ei ascunzătoare.

– Nu chiar atât de mică.

– Rareori veneam aici. Iar tatei nu i-a plăcut niciodată cu adevărat, deci e ca și cum niciodată nu ar fost casa familiei.

– Deci nu o să vă e dor de ea?

– Nu chiar. Majoritatea caselor pe care nu le cunosc sunt doar o serie de obstacole pentru mine.

– Dar nu v-a deranjat? Ca ea să se retragă departe de voi?

Camille se întoarse cu fața spre Hal. Ridică din umeri.

Bănuiesc că e doar ceea ce am știut dintotdeauna. Mama a avut mereu nevoie să aibă un spațiu doar al ei.

– Bănuiesc că toate familiile au excentricitățile lor, zise Daisy, a cărei familie nu avea.

– Unele mai multe decât altele.

Câteva ore mai târziu, Hal și Camille se plimbau prin Merham la braț, cu Rollo la câțiva pași mai în față, cu Katie țopăind înainte și înapoi, aparent implicată în niște negocieri complicate cu marginile pietrelor de pavaj. Din când în când, fugea în spate și se băga între ei, cerând să e ridicată în sus, chiar dacă ea era prea înaltă și prea grea acum. Ziua începea să se lungească, oamenii care-și plimbau câinii și peregrinii de seară arătau mai puțin încrâncenați și zgribuliți, mergând cu capul sus, și nu aplecați, ca să se ferească de vânt. Hal îl salută din cap pe proprietarul standului de ziare, care tocmai închidea, apoi cotiră către strada lor. Katie fugi înainte, țipând la un prieten pe care îl observase.

– Îmi pare rău pentru mama.

Hal își puse brațul în jurul soției sale.

– E în regulă.

– Nu. Nu e în regulă. Ea știe că muncești din greu.

– Las-o baltă. E doar îngrijorată pentru tine. Bănuiesc că orice mamă ar face la fel.

–

– Nu, nu ar face. Nu ar atâta de nepoliticoasă, oricum.

– E adevărat. Hal se opri să-i aranjeze eșarfa lui Camille. Un capăt începuse să-i alunece spre picioare. Știi, poate că are dreptate, zise el, în timp ce ea își încheia gulerul hainei. Poate că dealerul acela mă duce cu vorba.

El o ă, su cînt de tare ca să audă Camille.

– E atâta de rău?

– Trebuie să m complet sinceri, nu-i așa? Zâmbi trist, imitând cuvintele consilierului. OK... bine nu e. De fapt, m-am tot gîndit că ar trebui să încep să lucrez din garaj. E stupid să plătești pentru ateliere cînd... cînd nu e nimic în ele... – Dar Daisy a spus că s-ar putea să găsească... – Sau asta, sau să închid afacerea de tot.

Eu nu vreau să renunți. E important pentru tine.

– Tu ești importantă pentru mine. Tu și Katie.

„Dar nu te fac să te simți ca un bărbat“, își zise Camille. „Eu încă te fac să te simți oarecum neînsemnat. Afacerea este singurul lucru care pare să te țină pe picioare.“

– Cred că ar trebui să mai aștepti puțin, zise ea.

Daisy se instalează confortabil pentru seară cu un teanc de mostre textile, simțindu-se puțin mai bine. Camille o invitase să meargă la ea la salon pentru tratament. Spusese că îi face cinste. Atâta timp cât avea parte de ceva aventuros. Doamna Bernard fusese de acord să aibă grijă de Ellie în mod ceva mai regulat, ascunzându-și plăcerea evidentă sub o listă tăioasă de condiții. Domnul Bernard o îndemnase să nu-i lase pe ticăloși să o doboare, făcând cu ochiul în direcția soției lui. Iar Ellie, ca niciodată, se culcase fără să plîngă, epuizată de nivelul neobișnuit de atenție. Daisy stătuse pe terasă, cu un șal ca s-o apere de răcoarea serii, uitându-se la mare și fumând pe îndelete o țigară în timp ce lucra, fără să se simtă pe moment singură. Sau izolată. Putea la fel de bine să continue așa câteva zile. Prin urmare, păruse de două ori mai nedrept cînd soarta, sub forma telefonului mobil de ceva vreme mut, conspirase să-i distrugă acest echilibru temporar.

–

Mai întâi, o sună Jones și îi spuse (nu îi „ceru“, după cum observă Daisy) că voia să se vadă cu ea în seara următoare pentru „o discuție“. Cuvintele garantau s-o rănească. Cu șapte săptămâni și trei zile în urmă, Daniel îi spusese că voia să aibă „o discuție“ cu ea.

– O să ieșim undeva. Unde să nu m distrași, zise Jones. Se referise la Ellie, desigur.

– O să am eu grijă de bebeluș, se oferise doamna Bernard, a doua zi. Îți face bine să ieși puțin.

– Îi spuse călăul condamnatului, mormăi Daisy.

Iar apoi, luni, cu puțin timp înainte ca el să ajungă, telefonul sună din nou. De data asta era Marjorie Wiener care o anunță precipitată că avea, în sfârșit, vești de la el.

– Stă cu unul din dintre foștii lui colegi de la universitate. Zice că are un fel de cădere nervoasă.

Părea agitată. Dar, pe de altă parte, Marjorie Wiener întotdeauna părea agitată.

–

Senzația inițială că inima i se oprise în loc fusese înlocuită de o furie lentă, mocnită, care atinse repede punctul de erbere. „O cădere nervoasă? Sigur, dacă aveai o cădere nervoasă, nu puteai să fii atât de apropiat de mine să o recunoști? Nu despre asta era vorba în Catch 22¹⁷”? Și cât de ușor era pentru el să aibă o cădere nervoasă, fără un copil de care să aibă grijă. Pentru că în ceea ce o privea pe ea, o cădere nervoasă era un lux – ea nu avea timpul sau energia necesară pentru una.

– Deci, se întoarce?

Îi era greu să-și mențină coborât nivelul vocii.

– Are nevoie de puțin timp să-și rezolve problemele, Daisy. E într-o stare foarte proastă. Sunt destul de îngrijorată pentru el.

– Da, ei bine, poți să-i spui că va fi într-o stare și mai rea dacă se apropie câtuși de puțin de noi. Cum crede că am supraviețuit fără el? N-am văzut nici un ban de la el!

– Of, Daisy, trebuia să spui dacă nu aveai bani. Ți-aș trimis eu...

– Nu asta e ideea, la naiba, Marjorie! Nu este responsabilitatea voastră. Era responsabilitatea lui Daniel. La dracu', noi eram responsabilitatea lui Daniel. – Chiar așa, Daisy, nu este nevoie de un astfel de limbaj... – O să mă sune?

– Nu știu.

– Po im? Ți-a cerut să mă sune? Șase ani împreună și un copil și, dintr-odată, nu poate nici măcar să-mi vorbească personal?

– Uite, nu sunt chiar mândră de el acum, dar nu e în rea lui, Daisy. El e...

– Nu e în rea lui. El nu e în rea lui. Păi e tată acum, Marjorie. Sau ar trebui să

e. E vorba despre altcineva? Asta e? Se vede cu altcineva?

– Nu cred că are pe altcineva.

– Nu crezi?

– Nu că nu cred, știu. El nu ți-ar face asta.

– Ei bine, nu mi se pare că ar avut vreo problemă să facă destul de bine toate celelalte lucruri.

– Te rog, nu intra și tu într-o stare, Daisy. Știu că e greu...

Nu, Marjorie. Nu este greu. E de-a dreptul imposibil. Am fost lăsată singură aproape fără nici o explicație de cineva care nici măcar nu se poate aduna să stea de vorbă cu mine. A trebuit să plec din apartament, pentru că el nu s-a gândit că eu și copilul nostru nu aveam bani să ne întreținem. Sunt blocată într-o clădire în renovare la un milion de kilometri de orice, pentru că Daniel a luat o nenorocită de lucrare pe care nu avea nici o intenție să o facă... – Haide, asta nu-i deloc corect.

– Corect? Îmi spui tu ce e corect? Marjorie, nu te supăra, dar închid telefonul.

Voi... Nu, nu ascult. Închid acum la, la, la, la, la...

– Daisy, Daisy dragă, ne-ar plăcea să vedem bebelușul...

Ea stătuse, tremurând, cu telefonul mort în mână, cererea neconvingătoare a lui Marjorie înăbușită de sentimentul tot mai intens de indignare. El nici măcar nu se gândise să întrebe de ica lui. Nu o văzuse de mai bine de șapte săptămâni și nici măcar nu dorise să se asigure că ea e bine. Cine era acest bărbat pe care îl iubise? Ce i se întâmplase lui Daniel? Fața i se schimonosi și își lăsă capul în piept, întrebându-se cum de durerea putea să continue să se manifeste atât de visceral.

Și chiar în timp ce se lupta să-și țină sub control sentimentele de furie și nedreptate, o voce insinuantă o întrebă dacă fusese nevoie să-și piardă cumpătul. Doar nu-și dorea să facă ceva ca el să nu mai vrea să se întoarcă, nu-i așa? Ce îi va spune Marjorie acum?

Dintr-odată, conștientă de prezența cuiva acolo, se răsuci și o văzu pe doamna Bernard stând complet nemișcată în prag, cu hainele murdare ale lui Ellie pe braț.

– O să le iau acasă în seara asta și o să le spăl. Ca să nu trebuiască să bați drumul până la spălătoria automată.

– Mulțumesc, zise Daisy, încercând să nu-și tragă nasul.

Doamna Bernard încă stătea acolo, uitându-se la ea. Daisy abia se abținu să nu-i spună să plece.

–

– Știi, uneori nu trebuie să faci nimic altceva decât să mergi înainte, spuse femeia mai în vârstă.

Daisy își ridică privirea brusc.

– Pentru a supraviețui. Uneori trebuie doar să mergi mai departe. E singura cale.

Daisy deschise gura de parcă ar încercat să vorbească.

– Totuși. Cum am spus, o să iau hainele astea acasă când plec. Cea mică a adormit fără nici o problemă. I-am mai pus o pătură pe ea pentru că e puțin cam răcoare cu vântul ăsta din est.

Fie din cauza vântului sau a familiei Wiener, Daisy descoperi că se molipsise de un soi de nechibzuință. Fugi la etaj și își trase pe ea o pereche de pantaloni negri – era pentru prima dată când putea să o facă de când o născuse pe Ellie – și o cămașă din muselină roșie, pe care i-o cumpărase Daniel de ziua ei de naștere, înainte să rămână însărcinată și să e condamnată să poate doar rochii largi. „Combi-nația dintre stres și o inimă frântă ar putea aduce prejudicii îngrozitoare liniștii tale su etești“, se gândi ea ridicând bărbia, „dar, mamă, ce-ți mai ajută silueta“. Își puse o pereche de botine cu toc cui și o cantitate neobișnuită de machiaj. Rujul putea face minuni pentru stima de sine, spusese sora ei. Pe de altă parte, Julia nu fusese văzută vreodată nerujată, nici măcar când zăcea în pat cu gripă.

– Ți se vede sutienul prin material, remarcă doamna Bernard în timp ce ea cobora în grabă scările.

– Bine, zise Daisy înțepată.

Nu avea să se lase în uențată nici de comentariile descurajante ale doamnei Bernard.

– S-ar putea să vrei, totuși, să îți bagi eticheta în interiorul gulerului. Doamna Bernard îi zâmbi. O să vorbească lumea.

Jones își masă fruntea când o luă cu Saabul pe strada principală din Merham, îndreptându-se spre parc. Începuse să-i plesnească de durere la scurt timp după ce trecuse de Canary Wharf și, până să ajungă la jumătatea drumului, pe A12, ușoara zvâcnire de deasupra ochilor se transformase într-

o migrenă în toată regula. Căută în torpedou și găsi pastilele pe care Sandra, secretara lui, le pusese acolo. O adevărată minune, femeia asta. I-ar oferit o mărire de salariu dacă nu ar făcut-o deja în urmă cu trei luni.

Descoperirea paracetamolului era singurul punct bun într-o lună plină de puncte slabe. Ceea ce spunea ceva despre această lună. Alex, fosta lui soție, îl anunțase că urma să se recăsătorească. Unul dintre cei mai vechi barmani ai săi aproape că se luase la bătaie cu doi dintre jurnaliștii în uenți care se deciseră să joace Twister dezbrăcați pe masa de biliard. Nu împotriva nudității obiectase el, îi

spusese lui Jones dup aceea, ci a faptului că nu își mutau băuturile de pe pânză. Dar acum, abia dacă trecea o zi fără ca Red Rooms, clubul său, să nu e menționat în rubricile mondene sau de bârfe ca „depășit“ sau „în cădere“, în timp ce încercările lui de le intra în grații jurnaliștilor cu o ladă de whisky eșuaseră când ei denunțaseră gestul și îl etichetaseră drept „disperat“.

Și peste o lună se deschidea la două străzi distanță un club rival – Opium Rooms –, ai cărui posibili membri, ambianță și etos erau suspect de asemănătoare cu cele de la Red Rooms, iar inaugurarea lui crea vâlvă în cercurile pe care Jones le numea ale sale. Iată de ce acest refugiu din Merham devenise atât de important: trebuia să i cu un pas înaintea tuturor. Trebuia să găsești noi căi de a-ți păstra membrii.

Iar acum această nenorocită de fată o dădea în bară. Bănuise el că nu era în stare să ducă proiectul la bun sfârșit când ea continua să se plângă că o suna „la momentul nepotrivit“. El ar trebuit să-și asculte instinctul: în afaceri nu existau momente nepotrivite. Dacă erai profesionist, atunci doar mergeai înainte și-ți făceai treaba. Fără scuze, fără subterfugii. Iată de ce nu-i plăcea să lucreze cu femei – era întotdeauna vreo durere de ciclu sau vreun iubit, ceea ce însemna că nu prea puteau să se concentreze asupra proiectului respectiv. Și dacă le înfruntau în legătură cu acest lucru, de obicei izbucneau în lacrimi. De fapt, în afară de secretara lui, mai erau doar două femei cu care se simțea confortabil chiar și după toți acești ani: Carol, specialistă în relații publice de multă vreme, care doar trebuia să-și ridice o sprânceană aranjată ca să-și exprime dezacordul, a cărei loialitate era absolută și care încă mai putea să bea până îl băga sub masă; și mai era Alex, a doua femeie, care nu era nici impresionată de el, în mod special, nici speriată de el. Dar Alex se căsătorea.

Când îi spusese, primul lui instinct copilăresc fusese să o ceară din nou de soție. Ea izbucnise în râs. „Ești incorigibil, Jones. Au fost cele mai rele optsprezece luni din viață pentru amândoi. Și acum mă vrei doar pentru că mă vrea altcineva.“ Ceea ce, trebuia să recunoască, fusese parțial adevărat. În anii care trecuseră de atunci, el îi făcuse ocazional avansuri, pe care ea le respinsese cu grație (el se bucurase în secret), dar amândoi prețuiau prietenia lor care continua (spre supărarea noului partener al lui Alex). Dar

acum ea mergea mai departe și lucrurile aveau să se schimbe. Iar pecetea asupra trecutului lor avea să e de nitivă.

Nu că nu avea parte și de distracții. Era foarte ușor să ai relații când conduceai un club. La început, se culca deseori cu chelnerițele, de obicei înalte, suple, actrițe sau cântărețe aspirante, toate sperând să se frece de vreun producător sau regizor în timp ce serveau băuturile. Dar el descoperise că asta ducea la rivalități, cereri înlăcrimate de creșteri salariale și, în cele din urmă, la pierderea personalului bun. Prin urmare, în ultimul an și jumătate, dusese viața unui pustnic. Ei bine, a unui pustnic ușor promiscuu. Din când în când, întâlnea o fată și o ducea acasă, dar asta părea să-i ofere din ce în ce mai puțină satisfacție, iar el le ofensa întotdeauna încă nu putea să-și aducă aminte numele lor după aceea. Jumătate din timp nu merita ostilitatea.

– Jones. Sunt Sandra. Scuze că te deranjez în timp ce conduci, dar am a at data pentru înfățișarea pentru licența de funcționare. – Și?

El se chinui să-și pună casca hands-free în ureche.

– Este în același timp cu excursia la Paris. El scoase o înjurătură.

– Ei bine, va trebui să-i suni. Spune-le să reprogrameze.

– Po im? Plecarea la Paris?

– Nu. Înfațișarea la tribunal. Spune-le că nu pot în ziua aceea. Sandra se opri.

– Te sun înapoi, zise ea.

Jones parcă Saabul sus pe deal pe aleea de pietriș care ducea către Arcadia. Probleme, probleme, probleme. Uneori, simțea că-și petrecea tot timpul rezolvând problemele altora, în loc să meargă înainte și să facă ceea ce făcea cel mai bine.

Opri motorul și stătu un minut, încă îl durea capul și era prea stresat ca să aprecieze liniștea. Iar acum mai era ceva. Fata va trebui să plece. Ar cel mai bine. Era de părere că lucrurile trebuiau curmate înainte ca situația să se înrăutățească prea tare. Avea să continue cu cealaltă companie, cea din Battersea. Dar, Doamne, dă să nu izbucnească în lacrimi!

Jones se întinse spre torpedou și își vârî în gură alte câteva pastile pentru durere de cap, strâmbându-se în timp ce le înghiți fără apă. O ă, coborî din

mașină și se duse la ușa de la intrare. Doamna Bernard îi deschise înaintea să apuce el să sune. Stătea în prag cu privirea ei neclintită, cea care sugera că știa cam ce-i poate pielea.

– Domnule Jones.

Niciodată nu reușea să se hotărască să o corecteze.

– Nu mă așteptam să vă văd.

El se aplecă să o sărute pe obraz.

– Asta pentru că nu ați avut niciodată copii.

– Po im?

– Cineva trebuie să aibă grijă de bebeluș.

– Of. Pășii înăuntru, uitându-se în jur la pereții pe jumătate curățați, la grămezile de moloz lăsate de constructori. Da.

– Lucrurile se încing.

– Așa se vede.

Ea se întoarce și o luă pe hol, ocolind abil tăvile goale de vopsea.

– O să-i spun că ați venit. Vorbește la telefon cu instalatorii.

Jones se așeză pe marginea unui scaun și examinează salonul pe jumătate terminat, cu mirosul pregnant de tencuială udă și de pardoseală proaspăt reparată. În colțul camerei se afla o piramidă de aluminiu cu vopsele Farrow and Ball, în timp ce fâșii de țesături se revărsau ca niște râuri peste spătarul canapelei vechi și jerpelite. Canale arteriale separau camera, dezvăluind locul unde cablurile electrice fuseseră scoase și înlocuite. Pe podea, un teanc de cataloage ofereau corpuri de iluminat în stil „Miami”, „Austen” și „Blink”.

– Acesta era McCarthy cu băieții lui. Se apucă mâine de cele două băi din față.

Jones își ridică ochii de la cataloage și văzu o femeie pe care nu o recunoștea traversând cu pași mari încăperea, cu telefonul mobil încă în mână.

– I-am spus: încă o întârziere și începem să vă tăiem din bani. Că avem un procent pentru ecare zi pierdută, trecut cu caractere mici în contract.

– Așa este? zise Jones.

– Nu. Dar am presupus că e prea leneș să veri ce și, în mod evident, l-am intimidat. A spus că va întrerupe celelalte lucrări pe care le are și va aici la nouă dimineața. Mergem, deci?

Ea își înșfăcă portofelul și cheile și un dosar gros dintr-o geantă de pe podea.

Jones abia se abținu să nu o caute prin casă pe fata pe care și-o amintea, cea care arăta oarecum plouată, îmbrăcată în haine vechi fără formă, cu un bebeluș lipit de șold. Aceasta nu arăta fragilă și înlăcrimată. Aceasta nu ar arătat nelalocul ei în clubul lui. Cămașa ei dezvăluia un sutien negru și ceea ce părea a o pereche irezistibilă de sâni.

ă

E vreo problemă? zise ea, așteptând.

Ochii ei, care scânteiară, conțineau ceva ce putea să fost e provocare, e agresivitate. În orice caz, îi făcu testiculele să se întărească neașteptat. – Nu, zise el și o urmă pe alee.

Aleseră Riviera – în parte, zise Jones, ca să veri ce concurența, dar mai ales pentru că aici, în Merham, nu existau puburi sau baruri. Cei care voiau să bea în compania cuiva o făceau la hotel sau la unul dintre cele două restaurante din oraș, sau se duceau mai departe, în altă localitate. În circumstanțe normale – sau în măsura în care oricare dintre circumstanțe puteau acum considerate normale pentru ea –, Daisy nu s-ar simțit în largul ei să se ducă acolo. Dar ceva legat de această seară și de bluza ei roșie de muselină și de faptul că ea știa că deja îl dezechilibrase pe Jones, cu toată franchețea și bravada lui, o făcu pe Daisy încrezătoare, astfel încât păși hotărâtă când intrară împreună în bar.

– Pot să văd lista de vinuri?

Jones își sprijini trupul masiv de bar. Angajatul era un tânăr palid, cu fața plină de coșuri și un gât subțire care abia dacă îi umplea gulerul cămășii. Se întrerupse din șușotitul cu o chelneriță hlizită, cu o iritare puțin mascată. În local mai erau două cupluri: unul în vârstă, care privea mulțumit marea în liniște, celălalt, posibil format din parteneri de afaceri, se certa cu niște persoane pe o tabletă.

Daisy se uită prin încăperea cu uși de sticlă și vedere la mare, iar Jones studia mormăind lista de vinuri. Soarele apunea, dar nimic nu transforma barul într-un loc unde cineva să vrea să se cuibărească și să asculte marea, în timp ce aceasta se făcea neagră precum cerneala. De fapt, ar putut să e o încăpere frumoasă, dacă ecare centimetru din ea nu ar fost împopoțonat. Același material oral de culoarea caisei apărea peste tot: la draperii, galerii, huse pentru scaune și chiar și în jurul ghivecelor. Mesele erau albe, din er forjat cu foarte multe detalii. Părea mai puțin un bar, și mai mult o ceainărie. Totuși, se gândi Daisy, judecând după clientelă, probabil vindeau mai mult ceai decât alcool.

–

– Șaptesprezece lire pentru echivalentul unei sticle de Blue Nun, murmură Jones când Daisy se întoarce din nou spre el. Nu-i de mirare că nu e chiar aglomerat aici. Scuze, voiai vin?

– Nu, minți Daisy. Dar merge.

Rezistă tentației de a-și aprinde o țigară. I-ar oferit oarecum un avantaj.

Se așezară la o masă din colț. Jones turnă vin în pahare, apoi o studie din când în când cu coada ochiului, încercând parcă să ia o decizie.

– Îngrozitor decor aici, zise ea.

– Primul loc în care am venit după ce am văzut casa. Am vrut să văd ce oferă.

Oamenii care l-au decorat ar trebui împușcați.

– Loviți cu pietre până la supunere.

El ridică din sprânceană.

Daisy se uită la paharul ei. Deci, nu avea chef de glume. Dă-l dracului. Se gândi în treacăt la Ellie, întrebându-se dacă dormea cu doamna Bernard. Apoi, dădu la o parte acest gând și luă o înghițitură mare de vin.

– Bănuiesc că știi de ce sunt aici, zise el în cele din urmă.

– Nu, minți ea din nou.

El o ă. Se uită la mâna lui.

– Nu sunt mulțumit de felul în care merg lucrurile.

– Nu, nici eu, îl întrerupse ea. De fapt, aș spune că doar în ultimele câteva zile lucrurile au intrat pe un făgaș normal. Până la sfârșitul săptămânii bănuiesc că vom recupera timpul pierdut.

– Dar nu e suferință de bine...

– Nu. Ai dreptate. Și le-am spus constructorilor că nu sunt mulțumită.

– Nu e vorba doar despre constructorii...

– Nu, știu. Sunt și instalatorii. Dar i-am rezolvat, ți-am spus. Și cred că o să reușesc să reduc puțin factura, prin urmare, e posibil să ne încadrăm în buget.

ă

Jones tăcu un minut, uitându-se neîncrezător la ea pe sub sprâncenele negre. – Nu-mi vei ușura situația, nu-i așa?

– Nu.

Se uitară lung unul la altul, fără să clipească. Daisy era complet nemișcată. Niciodată nu xase pe nimeni așa, nici măcar pe Daniel. Fusesse întotdeauna cea care capitula, cea care liniștea lucrurile. Așa era ea făcută.

– Nu-mi pot permite să las lucrurile să întârzie, Daisy. Sunt multe care depind de hotel.

– Și pentru mine.

El își masă fruntea, gândindu-se.

Nu știu... mormăi el. Și din nou: Nu știu. Apoi, pe neașteptate, își ridică paharul. Ah, la naiba! Ținând cont că, în mod evident, ai făcut rost de o pereche de boașe de când ne-am văzut ultima oară, bănuiesc că va trebui să o las mai moale. Deocamdată. Așteptă ca ea să-și ridice paharul, apoi ciocniră. Bun.

Doamne ajută! Nu mă dezamăgi.

Pentru o sticlă de poșircă, după cum o numise delicat Jones, vinul părea să alunece surprinzător de ușor. Iar lui Daisy, care nu băuse nimic mai tare decât suc Irn Bru de când născuse, șocul provocat de alcool păru să-i semnalizeze reînțoarcerea bine-venită a fostei Daisy, un semn că o altă Daisy aștepta să iasă la lumină.

De asemenea, o făcu să se îmbete repede, astfel încât uită să mai e inhibată de bărbatul din fața ei și începu să-l trateze așa cum ar tratat orice bărbat înainte de a o naște pe Ellie. Ea încercă să irteze cu el.

– Deci, care-i numele tău adevărat? zise ea, în timp ce el comanda a doua sticlă.

– Jones.

– Prenumele.

– Nu-l folosesc.

– Cât de... modern.

– Vrei să spui cât de arogant.

–

– Nu. Ei bine, da. Este puțin, totuși, să-ți iei doar un nume. Ca Madonna?

– Încearcă să crești în sudul Țării Galilor când te cheamă Inigo și vezi unde ajungi.

Daisy aproape că-și scuipează băutura.

– Glumești, zise ea. Inigo Jones?

– Mama mea era pasionată de arhitectură. Zice că am fost conceput la casa Wilton în vestul Angliei... Problema e că între timp s-a ajuns la concluzia că nu Inigo Jones a proiectat drăcia naibii. Nepotul lui a făcut-o.

– Cum îl chema?

– Webb. James Webb.

– Webb, încercă ea. Webby. Nu, nu sună chiar la fel.

– Nu.

–

Ah. Of, ei bine, cel puțin asta explică de ce ai atât de mult bun-gust în alegerea clădirilor.

Era complet nerușinată. Dar cineva avea să o placă, la naiba! Chiar dacă asta o omora.

El o privi pe sub sprâncenele lăsate. Una dintre ele s-ar putea să se ridice.

– Va arăta fabulos, zise ea cu hotărâre.

– Așa ar trebui. Jones își goli paharul. Și nu va astfel dacă insiști să punem ferestrele acelea noi făcute manual. Ieri m-am uitat mai îndeaproape la cifre. E prea mult pentru niște ferestre de baie. Daisy își ridică brusc privirea.

– Dar trebuie să e făcute manual.

– De ce? Cine se uită la geamurile de la baie?

– Nu merge așa. Acesta este stilul casei. E special. Nu o să le cumperi de la Magnet and Southern.

– Nu plătesc pentru cele făcute manual.

– Ai fost de acord cu costurile. Le-ai avizat acum câteva săptămâni.

– Da, ei bine, din lipsă de timp, nu m-am uitat la detalii.

– Faci să pară că am încercat să te păcălesc.

– Nu atât de melodramatică. Doar am veri cat mai îndeaproape și nu mi dau seama de ce plătesc pentru ferestre făcute manual într-un loc unde oricum nu se va uita nimeni.

Vaga urmă de căldură se evaporase repede. Daisy o știa și știa că ar trebui să se retragă, pentru a o salva. Dar nu se putea abține. Ferestrele erau importante.

– Le-ai avizat.

– Of, haide, Daisy. Schimbă placa. Se presupune că trebuie să lucrăm în parteneriat. Nu va funcționa dacă începi să te plângi că vrei să păstrezi totul întocmai în cel mai mic detaliu.

– Nu, nu va merge dacă începi să te răzgândești în legătură cu lucrurile cu care ai fost de acord deja.

–

Jones vârî mâna în buzunarul de la jachetă, scoase o cutie de pastile și băgă două în gură.

Bănuiesc că nu erai jumătatea responsabilă cu divertismentul și ospitalitatea din parteneriatul vostru. Daisy se simți rănită.

– Da, ei bine, nu m-ai angajat pentru abilitățile mele de comunicare interpersonală, rosti pe un ton rece. Se lăsă o tăcere îndelungă.

– Ei, haide. Nu pot să mă ciondănesc cu tine. Să mergem să luăm ceva de mâncare. Nu am întâlnit încă o femeie cu care să mă pot certa cu stomacul plin. Daisy își mușcă limba.

– Bine, Daisy. Cunoști zona. Du-mă undeva unde e frumos. Undeva unde crezi că s-ar putea să-mi placă.

Terasele Arcadiei se desfășurau în trepte, unghiurile lor deprimante estompate de tușurile crescute peste măsură din jurul lor, cu pavimentele iluminate de strălucirea slabă de la ferestre. Dedesubt, pe poteca de pe faleză, oamenii se plimbau în drum spre plajă sau către casă, abia băgând în seama minunata clădire de deasupra.

– Casa arată bine de aici, zise Jones, îndesându-și un pumn de carto prăjiți în gură. E bine să o vezi mereu dintr-un alt unghi.

– Da.

– Nu e chiar unghiul la care mă așteptam, rește.

Jones nu era, observă ea, în timp ce stăteau pe digul de protecție, cel mai vesel bărbat. Dar hrănit, cu setea potolită și scăpat de durerea de cap, era mai puțin conștient. Se trezi chinându-se să-l facă să râdă, forțându-l să-o admire. Bărbații care nu renunțau la nimic întotdeauna aveau acest efect asupra ei.

Daniel era total opusul lui: el își lăsa toate sentimentele la vedere – nevoia lui excesivă de afecțiune, pasiunea lui, temperamentul lui exploziv –, și ea fusese cea reținută. Până la apariția lui Ellie. Totul până la Ellie. Daisy se uită la lumina din cealaltă parte a golului, la casa unde copilul ei (cu puțin noroc) dormea, și se întrebă, nu pentru prima oară, ce s-ar întâmplat dacă nu ar avut-o. Oare el ar rămas? Sau altceva l-ar îndepărtat?

–

Ea se mișcă ușor, conștientă că răceala digului din piatră îi pătrundea prin turul pantalonilor. Era beată, își dădu seama, și devenea sentimentală. Se îndreptă de spate, încercând să-și vină în re.

Ai copii?

El își termină cartonașul, făcu punga ghemotoc și o puse lângă el.

– Eu? Nu.

– Nu ai fost niciodată însurat?

– Ba da, însă fără copii, slavă Domnului. Căsnicia a fost destul de dezastruoasă și fără copii. Peștele ăsta și cartonașii au fost buni. Nu am mai mâncat calcan de mulți ani.

Daisy era tăcută. Se uita la mare, pierdută pentru o clipă în clipocitul blând al valurilor.

– Deci, ce s-a întâmplat? Întrebă el, câteva clipe mai târziu.

– Po im?

– Presupun că nu fost imaculată...

– Po im? Of, ei, nu. Vechea poveste, presupun. Un băiat cunoaște o fată, fata naște un copil, băiatul face o criză a vârstei mijlocii înainte de vreme și pleacă la apusul soarelui.

El râse. Daisy nu știa dacă să se simtă mulțumită sau să se dojenească pentru că-și redusese tragedia vieții la un pasaj comic.

– De fapt, nu e corect, se trezi zicând. Însă trece printr-o perioadă de cîmă acum. Nu vreau să... adică e un om bun. Cred doar că e puțin confuz. Multor bărbați li se pare greu, nu-i așa? Întreaga chestie cu adaptarea?

Un câine apăru din întuneric, adulmecând ambalajele goale ale lui Jones. Proprietarul lui, care venea pe poteca din spatele lor, îl chemă.

– El e bărbatul cu care conduceai afacerea? Daniel, nu?

– El e.

Jones ridică din umeri și se uită la mare.

– E greu.

– E mai mult decât greu.

–

Amărăciunea care i se strecură în voce o surprinse până și pe ea.

Urmă o tăcere îndelungată.

Daisy se în oră în aerul serii, înfășurându-și brațele în jurul ei. Cămașa de muselină nu era prea călduroasă.

Totuși... spuse Jones, și pe fața lui, doar parțial vizibilă în lumina lunii, începu să se întindă un zâmbet blând.

Daisy se sperie când el își întinse mâna spre ea. Și-i șterpeli un cartof.

– ... ești bine. Se pare că ești bine. El se ridică, o trase și pe ea în picioare. Haide, Daisy Parsons, să mai luăm ceva de băut.

Doamna Bernard își pusese deja haina când ajunseră înapoi la casă, Jones împiedicându-se de două grămezi de moloz de pe hol.

– V-am auzit venind pe alee, zise ea, ridicând din sprânceană. V-ați simțit bine, nu-i așa?

– Foarte... constructiv, zise Jones. Foarte constructiv, nu-i așa, Daisy?

– Pun pariu că ședințele tale de afaceri de la Londra nu implică pește și carto prăjiți și statul pe zidurile oamenilor, zise Daisy.

A doua sticlă de vin evoluase de la a o idee extrem de proastă, la una complet necesară.

– Și alcool, zise doamna Bernard, privindu-i pe amândoi.

– Of, nu, zise Jones. Astea întotdeauna implică vin. Dar nu... aici el și Daisy se uitară unul la celălalt și amândoi începură să chicotească... chiar atât de vechi.

– Pentru cineva care îl consideră atât de îngrozitor, ați băut foarte mult, zise ea. Jones clătină din cap, încercând parcă să și-l limpezească.

– Știți, pentru un vin prost, avea ceva conținut de alcool. Chiar mă simt puțin beat.

– Arătați beat, zise doamna Bernard.

Tonul ei ar putut să fost dezaprobator. Lui Daisy nu-i mai păsa.

– Dar nu mă îmbăt. Niciodată nu mă îmbăt.

–

– Ah, zise Daisy, ridicând un deget în sus, nu te îmbeți... cu excepția cazurilor când iei multe pastile de durere de cap. Atunci probabil te îmbeți foarte tare.

– Of, Doamne... Jones scotoci prin buzunarul pantalonilor și scoase cutia. „A nu se combina cu alcool.“

Doamna Bernard dispăruse. Daisy se așeză cu greutate pe scaun, întrebându-se dacă aceasta se dusesse la Ellie. Spera că Ellie nu plângea: nu era sigură că ar reuși să urce scările.

O să fac o cafea, zise ea.

Și se chinui să se ridice.

– Atunci, eu o să plec, zise doamna Bernard, care își făcuse din nou apariția în ușă. Ne revedem curând, domnule Jones. Daisy.

– E... of... da, da, doamnă Bernard. Mulțumesc încă o dată. Să vă conduc.

Ușa se închise încet. O clipă mai târziu Jones intră înapoi în cameră. Daisy era dintr-odată extrem de conștientă de prezența lui. Nu mai fusese singură cu un bărbat de când... de când polițistul îi condusesse mașina pe podul Hammersmith. Și asta o făcu să plângă.

Camera încă mirosea a tencuială udă, canapeaua din mijloc era acoperită cu o husă protectoare și un singur bec asigura iluminatul încăperii. Pentru un șantier, era dintr-odată inconfortabil de intim.

– Ești bine? întrebă el, cu vocea coborâtă.

– Bine. O să fac cafeaua aia, zise ea și din a treia încercare reuși să se ridice.

Aproape o treime din cafea se vărsă între bucătărie și salon, dar Jones nu păru să observe că era puțin lichid în ceașcă.

– Nu-mi găsesc cheile de la mașină, spuse el, legănându-se și pipăindu-și întruna buzunarele, de parcă ar putut reapărea subit. Aș putut să jur că le-am pus pe masa aceea când am intrat.

Daisy se uită prin cameră, încercând să împiedice suprafețele să se miște și să-și piardă echilibrul. Ea se simțise tot mai puțin stabilă cât lipsise din

–

cameră, iar îngrijorarea legată de farmecul lui Jones fusese înlocuită de teama legată de abilitatea-i de a sta în picioare.

– Nu le-am văzut.

Ea puse ceașca jos pe o ladă stropită de vopsea.

– Nu am scos mașina, nu-i așa?

– Știi că nu. Am trecut pe lângă ea pe alee când ne-am întors. Ți-ai plimbat degetele peste ea, îți amintești?

– Asta-i vârsta mijlocie, mormăi el. Începi să vezi frumusețea mașinii. Vor urma jachetele de piele.

– Și vopseaua de păr. Și fetele pubere.

Rămase tăcut.

Daisy îl lăasă să caute prin cameră în timp ce ea încercă să-și localizeze telefonul mobil, care suna în jacheta ei. Nimeni nu ar suna atât de târziu. Cu excepția lui Daniel. Se năpusti la jachetă, chinuindu-se să nimerească buzunarul corect, simțindu-se curios de temătoare că Daniel ar putea să-și dea seama că ea avea un bărbat în casă.

– Alo?

– Eu sunt.

Daisy fu extrem de dezamăgită.

– Poți să-i spui domnului Jones că-i voi aduce mâine cheile de la mașină. Nu mi s-a părut o idee bună să conducă și nu am crezut că tu erai în măsură să-i spui.

Fiindcă lucrezi pentru el și așa mai departe.

Daisy se lăasă să alunece lângă perete, cu telefonul doar pe jumătate la ureche.

– Voi veni în jur de opt. Biberoanele lui Ellie sunt pregătite în frigider.

– Dar unde o să doarmă?

– Poate să meargă înapoi la Riviera. Sau pe canapea. E băiat mare.

Daisy își închise telefonul, se forță să se ridice în picioare și merse în salon. Jones renunțase la căutare și era prăbușit pe canapeaua acoperită cu husă, cu picioarele întinse în față.

– Doamna Bernard ți-a luat cheile, zise ea. Îi luă câteva clipe să priceapă.

– Nu din greșeală, adăugă ea.

– A naibii femeie! Of, Doamne, zise el, masându-și fața. Am o ședință la șapte patruzeci și cinci, la naiba! Cum o să ajung la Londra acum?

Daisy se simți dintr-odată foarte obosită: atmosfera prietenoasă, relaxată se risipise cumva odată cu apelul telefonic. Nu mai stătuse trează după zece seara de săptămâni, și acum se apropia de miezul nopții.

– Ea a sugerat să iei o cameră la Riviera. Daisy se așeză pe marginea scaunului, uitându-se la canapea. Sau ai putea să rămâi aici. Eu sunt destul de mulțumită de canapea.

Jones se uită la aceasta.

– Dar nu prea cred că ai încăpea, adăugă ea. Ellie se trezește devreme, deci te-am putea trezi și pe tine.

Daisy căscă.

El se uită la ea, o privire mai trează, mai directă.

– Nu mă duc să bat la ușă la Riviera acum. Dar nu te pot da afară din patul tău.

– Nu te pot lăsa să dormi pe canapea. Ești de două ori mai lung decât ea.

– Trebuie să găsești tot timpul ceva de comentat, nu? Dacă dormi pe canapea, iar eu în camera ta, ce se întâmplă dacă bebelușul se trezește noaptea?

Daisy nu se gândise la asta.

El se aplecă în față și-și lăsă capul în mâini. Apoi îl ridică și îi oferă un zâmbet larg, de pirat.

– Dumnezeu, Daisy. Ce pereche de proști beți, eh? Zâmbetul îi schimbă întreaga fizionomie: arăta ca un ștrengar. Ea se relaxă din nou. Am venit aici să te concediez, la naiba! Acum, uită-te. Ce pereche de proști beți...

– Tu ești șeful. Eu doar am urmat ordinele.

– Doar ai urmat ordinele. Mda... El se ridică, înaintă greoi către scări. Uite, zise el, întorcându-se, spune-mi dacă am depășit limita aici, dar e un pat dublu, nu-i așa?

– Da.

– Tu te culci pe o parte, eu, pe cealaltă. Fără prostii, amândoi ne păstrăm hainele pe noi, iar mâine-dimineață nu vom mai vorbi despre asta. Așa amândoi o să avem parte de un somn decent.

– Bine, zise Daisy, căscând până îi lăcrimară ochii. Era atât de obosită, încât ar fost de acord să doarmă și în pătuțul lui Ellie.

– Un lucru, murmură Jones, în timp ce se prăbuși în pat, aruncându-și pantofii din picioare și lărgindu-și cravata.

Daisy era întinsă pe partea cealaltă, știind că prezența lui ar trebui să o facă să se simtă inconfortabil, dar era prea beată și obosită să-i pese.

– Po im? mormăi ea pe întuneric, amintindu-și și nepăsându-i în întregime că uitase să se demachieze.

– Ca angajată a mea, vei face cafeaua dimineață.

– Doar dacă ești de acord cu ferestrele lucrate manual.

Daisy auzi o înjurătură înăbușită. Zâmbi, își băgă mâinile sub pernă și căzu lată.

Cândva, crezuse că întoarcerea lui Daniel o va face să trepideze, că atunci când îl va vedea va exploda la propriu de ușurare și de bucurie, că ar sâsâi ca o roată de foc, trimițând scânteii strălucitoare către cer ca o rachetă. Dar acum Daisy știa că nu era deloc așa: prezența lui Daniel din nou în viața ei se simțea ca revenirea unei păci profunde, ca domolirea unei dureri care îi intrase în oase. Era ca reîntoarcerea acasă. Așa îi descrisese odată cineva găsirea dragostei, iar Daisy, odihnindu-se acum în brațele lui, știa că era adevărat. Era ca venirea acasă. Își schimbă poziția, iar brațul, înfășurat strâns în jurul ei, astfel încât degetele îi erau împletite cu ale ei, se mișcă ajustându-se. Îi fusese dor să simtă acea greutate pe ea. Când fusese însărcinată i se păruse prea greu, aproape supărător, iar ea nu se dezlipise de partea ei de pat, sprijinită și susținută de perne. După nașterea lui Ellie, acesta fusese o amintire liniștitoare că el încă mai era acolo. Că încă mai era acolo.

Dar Daniel nu era acolo.

Ochii lui Daisy se deschiseră, permițând formelor vagi să se limpezească încet, încercând să se ajusteze la lumina rece a dimineții. Își simțea ochii uscați, nisipoși, iar limba umată. Camera, știa, înghițind cu efort, era a ei. În apropiere, Ellie se mișcă în pătuț, grăbind călătoria mult prea scurtă de la somnul profund la starea de veghe, lumina zilei sclipind prin crăpătura dintre draperii pe păturile ei. Afară, se trânti o portieră și cineva strigă de pe alee. Unul dintre constructori, probabil. Daisy își înalță capul și observă că era șapte și un sfert. Mâna alunecă de pe șoldul ei și, în cele din urmă, căzu de pe ea.

Daniel nu era acolo.

Daisy se ridică în capul oaselor, creierul alăturându-i-se o fracțiune de secundă mai târziu. Lângă ea, un cap brunet era culcat pe pernă, cu părul răvășit de somn. Ea stătu complet nemișcată și se uită x la el, la cămașa mototolită cu care era îmbrăcat, chinându-se să-și amintească,

reconstituind cuvinte și imagini. Și încet, cu inevitabila forță a unei lovituri de pumn cu încetinitorul, o izbi. Nu era Daniel.

Brațul nu fusese al lui Daniel. El nu se întorsese.

Pacea nu-i aparținea.

Și brusc, zgomotos, Daisy izbucni în plâns.

Era evident ce se întâmplase, gândi doamna Bernard, când, cu o împrășcare țâfnoasă de pietriș, spatele Saabului dispăru pe alee și se îndreptă spre Londra. Nu trebuia să i neurochirurg să-ți dai seama. Cei doi de-abia dacă fuseseră în stare să se uite unul la celălalt când intrase, Daisy ținând copilul în brațe ca pe un scut, înlăcrimată și palidă. El păruse sătul de toate și nerăbdător să plece. Și arăta ca un bărbat foarte mahmur, în ciuda tuturor acelor pastile stupide împotriva durerii de cap pe care le luase.

Existase acea scânteie între ei din ajun, toate acele glume împărtășite, de parcă sar cunoscut de ani, nu de zile. Iar canapeaua, observă ea de îndată ce intră, nu fusese folosită.

– Întotdeauna există un preț de plătit când se amestecă afacerile cu plăcerea, îi spusese ea când îi întinsese cheile. Făcuse aluzie la băutura, dar el îi aruncase o privire glacială – genul de privire pe care o folosea probabil pentru a-și intimida angajații. Doamna Bernard doar zâmbise. Era o persoană mult prea dură ca să se sperie de cei ca el. Ne vedem curând, domnule Jones, adăugase ea.

– Mă îndoiesc că va prea curând, îi răspunsese el și, fără să arunce vreo privire în direcția lui Daisy, se urcase în mașină și plecase. În timp ce pornea motorul, e posibil să mormăit în barbă „Femeile!“

– Ce mămică toantă ai, îi spuse ea lui Ellie încet, în timp ce se plimbau prin grădină și înapoi către casă. Cred că mi-a luat sfatul puțin prea literal, nu crezi?

Nu-i de mirare că e într-o asemenea stare.

Într-adevăr, păcat. Pentru că, beat cum era, când o condusese la ușă cu o seară în urmă, Jones îi destăinuise femeii mai în vârstă că Daisy era un soi de revelație pentru el, nu o naivă tristă cum o crezuse el și nici măcar o femeie dominatoare cum încercase ea să se prezinte, ci pur și simplu, după cum se exprimase el, clătinând din cap surprins, „o fată drăguță“.

Capitolul 13

Camille întinse masca cu alge pe corpul masiv al doamnei Martigny, trecându-și palmele peste abdomenul și spatele ei pentru a asigura o acoperire uniformă. Începuse să se usuce pe alocuri, iar ea împinse mai mult din amestecul argilos în jur, ca un bucătar care întindea sos de roșii pe aluatul de pizza. Trase repede o lungime de folie de plastic, o întinse peste burta doamnei Martigny și în jurul ecărei coapse, apoi o acoperi cu două prosoape calde, încă su cient de proaspăt spălate încât să miroasă a balsam de rufe. Mișcările aveau un ritm precis, languros, iar mâinile lui Camille erau sigure și rapide. Era o muncă pe care ar putut să o facă și prin somn. Ceea ce era un lucru bun, pentru că mintea îi era departe, încă blocată într-o conversație pe care ea o purtase cu câteva ore mai devreme.

– Ai nevoie de ajutor? o întrebă Tess, băgându-și capul pe ușă, și lăsând să intre înregistrarea cu sunete produse de balene și muzică electronică de relaxare. Am zece minute înainte ca șuvițele doamnei Forster să trebuiască spălate.

– Nu, suntem bine. Doar dacă nu vreți niște ceai sau cafea. Ceva de băut, doamnă Martigny?

– Nu pentru mine, Camille dragă. Eu moțâi aici.

Camille nu avea nevoie de ajutor. De ce avea nevoie era o slujbă. Închise ușa, lăsând-o pe doamna Martigny cu împachetarea anticelulitică pentru douăzeci de minute, iar ea re ectă la cuvintele de scuze ale lui Kay din acea dimineață, simțind norii negri, de care ea se ferise de atât de multă vreme, adunându-se distrugător în jurul capului ei.

– Îmi pare foarte rău, Camille. Știu că îți place acest loc – și ești una dintre cele mai bune cosmeticiene cu care am lucrat vreodată. Dar John întotdeauna a vrut să ne mutăm înapoi în Chester, iar acum, că el s-a pensionat, simt că nu mai pot să-l refuz. Să u sinceră, cred că o schimbare ne va face bine.

– Când vinzi?

Camille încercase să-și mențină fața inexpresivă și atitudinea încrezătoare.

– Ei bine, nu i-am spus încă lui Tess sau altcuiva, dar aveam de gând să-l scot la vânzare săptămâna aceasta. Și să sperăm că o putem vinde ca pe o afacere rentabilă. Dar, între noi e vorba, Camille, nu cred că Tess va rămâne pe aici multă vreme. Are dor de ducă. Poți să-ți dai seama.

– Da.

Camille încercă să zâmbească. Nici una din ele nu rostise un cuvânt despre perspectivele ei de angajare.

– Îmi pare rău, draga mea. Mi-a fost groază să-ți spun.

Kay se întinse și-i atinse brațul lui Camille. Un gest de părere de rău.

– Nu caraghioasă. Trebuie să faci ceea ce crezi că este bine. Nu are rost să stai pe aici, dacă ar trebui să i în altă parte.

– Ei bine, ul meu e acolo, după cum știi.

– E bine să i în preajma familiei.

– Mi-a fost dor de el. Iar acum Deborah, soția lui, e însărcinată. Ți-am spus asta?

Camille scoase zgomotele de încurajare potrivite. Își auzi vocea de departe, ca și cum aparținea altcuiva, aprobând, exclamând, liniștind și, în tot acest timp, făcând calcule frenetice despre cum aveau s-o afecteze toate astea.

Nu putea să se întâmple într-un moment mai nepotrivit. Hal îi spusese seara trecută că, dacă nu primea o comandă în următoarele zece zile, atunci va trebui să admită înfrângerea și să închidă afacerea. O anunțase pe un ton curios de plat, lipsit de emoție, dar când ea se întinse spre el în acea noapte și încercă să-l aline, el o respinse cu blândețe, spatele său rigid ca o muștrare tăcută. Ea nu insistase. Nu o făcea niciodată acum. „Lasă-l să se întoarcă la tine în ritmul lui“, asta este ceea ce-i spusese consilierul. Nu-i spusese ce ar trebui să facă, dacă el nu se întorcea.

Camille stătea complet nemișcată la ușa sălii de tratamente, auzind doar pe jumătate sunetele pe care de obicei le considera reconfortante: șuieratul înfundat ale uscătorului de păr, panto cu talpă moale călcând pe podeaua din lemn, ritmul sincopat al unei conversații.

Pierderea slujbei ei nu avea să e vina lui, dar el avea să apeleze la ea ca la o altă scuză pentru a se pedepsi, un alt motiv ca să mărească distanța dintre

ei. „Nu-i pot spune acum“, gândi ea. „Nu-i pot face asta.“ – Ești bine, Camille?

– Bine, mulțumesc, Tess.

– Tocmai am programat-o pe doamna Green pentru aromaterapie marți. Erai puțin cam ocupată, deci m-am oferit să o fac eu, dar nu, eu nu sunt de ajuns... Ea a spus că vrea să discute cu tine despre ceva. Râse binedispusă. Mi-ar plăcea să știu ce-ți spun aceste femei, Camille. Presupun că într-o zi vei deveni o sursă fantastică pentru News of the World.

– Po im?

– Toate aventurile lor și chestiile. Știu că ești foarte discretă, dar pun pariu că acest oraș este, dincolo de suprafață, un adevărat cuib de purtări nelalocul lor.

La patru sute de metri de-a lungul coastei, Daisy stătea pe o stâncă ieșită, acoperită de iarbă, puțin deasupra unui golfuleț cu o plajă din pietriș mărunț; Ellie dormea lângă ea în cărucior. Cerul era strălucitor și nemișcat, iar valurile clipeau politicos, înainte și înapoi. În mână ținea o scrisoare.

Ești probabil furioasă pe mine. Și nu te-aș învinui. Dar, Daise, am avut timp să mă gândesc cât timp am fost aici, iar unul dintre lucrurile de care mi-am dat seama este că eu niciodată nu am avut cu adevărat șansa să vreau un copil. Pur și simplu mi s-a oferit unul. Și, deși o iubesc, nu iubesc felul în care ne-a afectat pe noi sau viețile noastre...

Ea nu plânse. Era prea indiferentă ca să plângă.

Mi-e dor de tine. Chiar îmi este dor de tine. Dar sunt încă atât de confuz. Chiar nu știu unde îmi este capul în acest moment. Nu pot dormi cum trebuie, mi-au fost prescrise antidepresive de către doctor, care mi-a sugerat să văd pe cineva cu care să vorbesc despre toate, dar asta pare să e prea dureros. În mine se dă o luptă dacă să te văd... însă deocamdată nu sunt sigur că dacă ne vedem, asta va face lucrurile mai clare.

El inclusese un cec de cinci sute de lire. Era transferat din contul mamei lui.

Doar dă-mi puțin timp. Te voi contacta, îți promit. Dar am nevoie de mai mult timp. Îmi pare foarte rău, Daise. Mă simt ca naiba știind că te-am rănit. În unele zile mă urăsc...

Toate erau despre el. Toate despre trauma lui, lupta lui. Nu era nici măcar un semn de întrebare în ea. Cum se simțea ica lui? Mânca deja hrană solidă? Dormea toată noaptea? Ținea lucruri între degețelele ei mici și rozalii? Cum se descurca ea? Singura referire la Ellie era în propria confuzie. Egoismul lui, re ectă Daisy, era egalat doar de lipsa lui de conștientizare. „Voiam să ai un tată“, îi spuse ea icei sale în gând. „Voiam să ai parte de adorație paternă. Și, în loc de asta, te-ai ales cu ință slabă obsedată de sine.“

Și totuși, în cuvintele scrise de el se simțea ecoul felului în care vorbea, ecoul fantomatic al acelei urgențe emoționale pe care o iubise atât de mult timp. Și al unei sincerități pe care ea nu era sigură că era pregătită să o simtă. El nu știuse dacă era pregătit pentru un copil. Fusesse destul de sincer legat de asta de ceva timp. „Când afacerea o să meargă, iubito“, spunea el. Sau: „Când o să avem ceva bani puși deoparte“. Fusesse furios, suspectă Daisy, când ea îi spusese că era însărcinată, deși ascunsese bine acest lucru. El fusesse încurajator pe dinafară, mersese la toate cursurile și ecogra ile, rostise lucrurile potrivite. Nu era vina ei, la urma urmei, îi spusese el de mai multe ori. Erau amândoi implicați în asta.

„Tangoul se dansează în doi“, adăugase Julia.

Dar nu era întotdeauna, nu-i așa?

Daisy stătea pe iarbă și, pentru prima oară, își permise să se gândească în urmă cu vinovăție. Nu legat de Ellie. Ci de cutia de pastile la care se uitase și apoi o aruncase. În urmă cu paisprezece luni.

*

– Au terminat cele două camere din față. Vrei să arunci o privire?

Doamna Bernard o ridică pe proaspăt trezita Ellie din cărucior când Daisy se întoarse, închizând ușa mare și albă în urma ei.

– Paturile vin mâine, deci vor începe să prindă contur. Și a sunat un bărbat pentru storuri – va suna din nou după-amiază.

Daisy, înfrigurată și obosită, își dădu jos haina și o așeză pe ceea ce avea să e biroul de la recepție. Era o piesă din 1930 pe care o găsisse în Camden și

pe care o păstra în folia protectoare de plastic cu bule de când fusese livrată săptămâna trecută. Ar vrut să i-l arate lui Jones, dar nu-și vorbiseră direct în cele zece zile de când se văzuseră ultima oară.

Doamna Bernard, arătând neobișnuit de veselă, îi făcu semn să o urmeze.

– Și uite, au început să aranjeze grădinile. Am vrut să te sun, dar știam că o să te întorci repede.

Daisy se uită în jos la terasele în scări, unde o colecție de arbori și arbuști erau plantați în solul proaspăt amestecat cu compost. Unele dintre plantele crescute peste măsură, liliacul și glicina, fuseseră tunse cu grijă, astfel încât să mai rămână o urmă de sălbăticie și magie. Dar terasele, curățate și reparate, acum stăteau clar reliefate și curate pe fundalul formelor organice din jurul lor, mirosul de salvie și cimbru din noua grădină de ierburi aromatice amestecându-se cu cel al arbuștilor, ale căror ramuri fusiforme atârnavă încărcate de ori.

– Schimbă lucrurile, nu-i așa?

Doamna Bernard zâmbea, arătându-i lucruri lui Ellie.

Îi plăcea să facă asta, observase Daisy. Ea bănuie, cu o tresărire, că nu putuse să o facă cu Camille.

– Progresează, zise ea, uitându-se în jur, un sentiment rar de împlinire și plăcere născându-se în suetul ei, înlocuind gaura neagră, care părea să aspire tot ce era bun. Încă erau în întârziere, dar lucrurile prindeau contur.

Camerele în care trebuiau să e spărți pereții erau deschise și luminoase, în timp ce proaspăt instalatele storuri electrice permiteau luminii să intre prin lucarna supradimensionată, când era necesar, totodată salvându-i de căldura de la prânz. Cel puțin trei dintre dormitoare își mai așteptau doar mobila, pereții tencuiți emanând un miros amețitor de vopsea, în timp ce proaspăt ceruitele podele cu model în zigzag stăteau sub un strat de praf de construcții, care nu avea să dispară până nu plecau muncitorii. Piese din oțel inoxidabil fuseseră instalate în bucătării, împreună cu frigiderul și congelatoarele de dimensiuni industriale și toate, mai puțin o singură baie, aveau instalațiile sanitare montate. Terminând cu elementele de bază, Daisy se putea gândi la detalii. Asta era ceea ce făcea cel mai bine, petrecea ore cercetând încântată o singură bucată de material vechi sau uitându-se prin cărțile de specialitate să vadă cum exact erau agățate tablourile sau erau

depozitate cărțile. Săptămâna următoare, își spuse, avea să studieze albumele doamnei Bernard cu pozele casei. Erau o comoară pe care nu și-o permisesese până când partea lui „Daniel“ din lucrare, așa cum o vedea ea, nu fusese terminată.

– Of, intenționez să-ți spun. Muncitorii scot banca aceea de colț. Se pare că lemnul putrezise prea tare. Dar dulgherul crede că poate să facă una la fel. Nu credeam că merita să-i deranjăm pe cei cu mobila pentru ea. Iar acea iasomie din lateral va trebui curățată pentru că strangulează jgheburile de scurgere. Dar am spus că e în ordine. Am pus-o eu însămi când Camille era mică. Ea explică:

Mirosul, ca să vezi. Îi plăceau lucrurile care miroseau frumos.

Daisy se încruntă la bătrână.

– Nu te deranjează?

– Ce să mă deranjeze?

– Toate aceste distrugeri. A fost casa dumitale ani întregi, iar acum o demolez și o refac cum cred eu de cuviință. Nu va deloc cum era. Doamna Bernard se întunecă la față.

– De ce ar trebui să mă deranjeze? zise ea, tonul ei iritat în contradicție cu ridicatul încet din umeri. Nu are nici un rost să ne uităm în urmă, nu? Nu are nici un rost să ne agățăm de lucruri care nu sunt aici.

– Dar este trecutul dumitale.

– Ai preferat să u supărată? Smiorcăindu-mă pe aici, spunându-ți, „Of, pe vremea mea nu era așa“?

– Sigur că nu... doar că...

– Doar că oamenii în vârstă se presupune că întotdeauna se reîntorc la trecut. Ei bine, eu nu-mi albăstresc părul și nici nu am abonament de autobuz și nu-mi pasă câtuși de puțin dacă vopsești pereții în galben cu picățele albastre... Deci, fă ce vrei, cum îți tot spun. Și nu mai căuta aprobarea tuturor.

Daisy știa când o conversație era încheiată. Își mușcă buza și intră înapoi în casă, să facă niște ceai. Aidan, maistrul, era deja în bucătărie cu radioul bolborosind încet în spatele lui.

– V-a spus de întrunire, nu-i așa?

El storcea punga cu degetele, cu fața lui suptă, stropită de vopsea turcoazdeschis Farrow and Ball.

– Ce întrunire?

– Femeia de la hotel de acolo. Ea organizează o întrunire legată de hotel. Vrea să convingă consiliul să vă oprească lucrările.

– Glumiți, nu-i așa?

– Nu glumesc. El aruncă punga în sacul de plastic care ținea loc de coș de gunoi și se sprijini de noile unități din oțel inoxidabil. Mai bine ați merge acolo diseară. L-aș lua și pe șeful cel mare cu mine. Știți cum sunt cei din acest gen de loc. Femeile alea pot înspăimântătoare.

– M-a speriat de moarte. Trevor, instalatorul, băgă capul înăuntru, căutând biscuiți. Spre șaiszeci de ani, cu un câine după ea, nu-i așa? M-a agățat la standul de ziare, când îmi cumpăram niște țigări și a încercat din răspuț să mă sperie. Mi-a spus că nu știam ce fac și că deschideam o cutie a Pandorei sau ceva de genul ăsta. – E vorba de bar, zise Aidan.

– Ei nu vor un bar.

– Dar cum poți să ai un hotel fără bar?

– Nu mă întreba, scumpo. Doar îți spun de ce se tot plâng. – Of, drace! Ce o să facem acum?

Î

Încrederea în sine a lui Daisy, de-abia recăpătată, se dezintegrează din nou.

– Cum adică să facem? Doamna Bernard stătea în ușă, cu Ellie pe șold. Nu e nimic de făcut. Te duci acolo, vei asculta ce are de spus, apoi te vei ridica și le vei spune că sunt o grămadă de proști retrograzi.

– Asta va merge bine, zise Trevor.

– Deci zi-le cum e în realitate. Câștigă-i de partea ta.

– Să vorbesc în public. Daisy făcu ochii mari. Nu cred.

– Ei bine, adu-l pe domnul Jones aici. Lasă-l pe el să vorbească.

Daisy își aminti cele două discuții pe care le avuseseră de când plecase. Revenise la vechea părere despre ea: excentrică, prea emotivă, cineva pe care nu poți să te bazezi în nimic. Stilul lui, când vorbea cu ea, era rezervat și dezaprobator. Termina convorbirile telefonice prematur și abrupt. Când

Daisy, încă simțindu-se prost în legătură cu ieșirea ei, îl întrebase într-o manieră pe care ea o considera conciliantă, când avea să vină din nou, el o întrebase de ce? Nu credea că se putea descurca de una singură?

- Nu, zise ea furioasă. Nu vreau să-l aduc aici.
- Se pare că el s-ar descurca mai bine decât ai putea tu.
- N-o să ne ducem. O să lăsăm hotelul să vorbească pentru sine.
- Ei, ăsta, da curaj! Dă-i Sylviei Rowan ocazia perfectă să te bârfească în fața tuturor.

Era ceva foarte enervant în tonul disprețuitor al doamnei Bernard. Daisy simți că-l auzise prea des.

- Uite ce e, eu nu vorbesc în public.
- Asta e stupid.
- Po im?
- Nu vrei să vorbești ca să-ți aperi munca. Nu vrei să-l suni pe Jones pentru că te-ai făcut de râs cu el. Așa că o să stai aici și o să-i lași pe toți să te calce în picioare. E stupid.

Daisy se săturase.

– Of, și presupun că dumneata n-ai făcut niciodată nimic greșit în viață, nu-i așa? Te-ai căsătorit cu un bărbat decent, ai avut o familie, ai ajuns să i un membru de vază al comunității. Nu te-ai îndoit niciodată nici o clipă de dumneata. Ei bine, bravo, doamnă Bernard!

– Ceea ce arată cât de multe știi. Doar îți spun, într-o situație ca a ta, trebuie să îți aperi interesele ceva mai mult.

– Situația mea? Eu nu port o nenorocită de literă stacojie pe frunte, la naiba, doamnă Bernard. Dincolo de Stepfordwivesville¹⁸, există oameni care își cresc singuri copiii, care nu sunt considerați ca având „o situație“, cum v-ați exprimat.

– Sunt destul de conștientă...

– Eu nu am ales asta, înțelegeți? Am crezut că-mi formam o familie. Nu am crezut că mă transformam în mamă singură. Credeți că făcea parte din planul meu să-mi petrec viața locuind pe un șantier cu un bebeluș al cărui tată nu mai știe cum arată acesta? Cu o grămadă de topoare de luptă dezaprobatore, la naiba? Credeți că asta mi-am dorit?

Trevor și Aidan făcură schimb de priviri.

- Nu e nevoie să devii isterică.
- Ei bine, nu mă mai luați peste picior, ce naiba!
- Nu mai și tu așa sensibilă. Urmă o scurtă pauză.
- Și ce vreți să spuneți că m-am făcut de râs cu Jones?

Doamna Bernard le aruncă o privire bărbaților.

- Nu sunt sigură că ar trebui să spun.
- Să spuneți ce?
- Of, nu ne băgați în seamă.

Aidan se sprijini de blat, cu ceașca de ceai în mână.

Pentru prima oară, doamna Bernard păru nesigură pe ea.

– Ei bine. Probabil ai crezut că ai făcut ce era corect... să mergi mai departe...

- Despre ce Dumnezeu vorbiți?
- Tu și cu el. În dimineața aceea.

Daisy se încruntă, așteptând.

Bărbații rămaseră complet nemișcați, ascultând.

- Bănuiesc că tinerii sunt altfel în ziua de azi... lucrurile sunt diferite...
- Of, Doamne, credeți că m-am culcat cu el, nu-i așa? Of, nu pot să cred...

Daisy râse cu tristețe.

Doamna Bernard trecu pe lângă ea și începu să-i arate ceva foarte interesant lui Ellie pe geam.

– Dacă vrei să știi, doamnă Bernard, nu că ar treaba dumitale, la naiba, eu și domnul Jones nici măcar nu ne-am atins. A stat aici pentru că i-ai luat cheile de la mașină, nu dintr-un alt motiv.

- E un bărbat atrăgător, totuși, interveni Trevor.
- Atrăgător. Aș ieși cu el. Dacă aș fată, zâmbi Aidan. Doamna Bernard se întoarse și trecu pe lângă ei.

– Niciodată nu am spus nimic de genul acesta, zise ea. Doar mă gândeam că nu ar trebuit să i beată în preajma lui, asta-i tot. El ind șeful tău și toate cele. Dar nu-mi voi mai oferi opinia dacă nu o vrei.

- Nu o vreau. De fapt, vreau doar să u lăsată în pace.
- Ei bine, asta-i destul de ușor. Uite, ia copilul. Trebuie să mă duc să fac niște cumpărături.

Îi dădu pe toți la o parte ca să ajungă la Daisy, i-o întinse pe Ellie și ieși din casă.

- Daisy? E totul în ordine?
- Nu. Da. Nu știu. Doar trebuia să aud o voce prietenoasă.
- Ce s-a întâmplat, dragă?
- Of, știi tu. Doar bătăi de cap cu casa. Își plimbă degetul peste receptor.

Și mi-a scris Daniel.

- Ce păcat! Speram că e mort. Să-ți spună ce?
- Că e confuz. Nefericit.
- Vai, sărmanul Daniel. Ei bine, mare lucru din partea lui. Deci, ce va face acum?

Julia, își dădu seama Daisy, nu era cea mai potrivită persoană pe care s-o suni.

- Nimic. El... el își rezolvă problemele.
- Și locul tău unde e în situația asta, mai exact?
- Uită, Ju. Să nu vorbim despre ce a fost. Oricum, Ellie e bine. Suportă bine hrana solidă și aproape că poate să stea în fund singură. Începe să capete o adevărată strălucire de litoral în obraji. Când nu voi mai atât de ocupată și se va încălzi puțin, o s-o scot la o plimbare cu barca.

– Doamne ajută! Vrei să vin să vă văd? Mi-e dor de „prăjiturilele” mele. Chiar era cel mai enervant cuvânt.

- Lasă-mă să trec de săptămâna asta. Te sun eu.

– Nu trebuie, să știi, Daise. Poți să vii acasă la noi. Oricând vrei. Don mi-a spus că nu ar trebuit să te las să pleci acolo de una singură.

- Sunt bine.

– Dar o să te gândești la asta. Dacă devine prea mult. Nu vreau să te simți singură.

- O să mă gândesc, Ju.

– În plus, Daise, e Essex.

Centrul Comunitar Alderman Kenneth Elliott anulase obișnuita seară de bingo, iar cei câțiva pensionari care veniseră să joace nu erau într-un totu consolați de perspectiva unei ședințe de urbanism. Câteva femei stăteau afară șușotind nemângâiate deasupra poșetelor, neștiind acum dacă să rămână sau să se întoarcă acasă, în timp ce altele câteva persoane așteptau înăuntru, pe scaunele lor din plastic, cu cărțile pregătite, pentru orice eventualitate. Cel care anunța bingo, un fost DJ care spera să-și deschidă calea către circuitul vaselor de croazieră, stătea afară fumând furios și gândindu-se la cele cincisprezece lire care acum nu vor mai ale sale. Toate acestea ar putut să explice oarecum proasta dispoziție a acelor locuitori ai Merhamului care veniseră, înfruntând ploaia torențială.

Era o clădire joasă, de culoare roșu-brun, ridicată spre sfârșitul anilor 1970 fără nici o idee estetică aparentă nici în interior, nici în exterior, doar o carcasă prost încălzită pe ale cărei spații se ciondăneau politicos organizatorii clubului One o’Clock din Merham, ceaiului dansant de marțea și sesiunilor de bingo, precum și câteva mame cu copii mici, ca să aibă unde să-și aranjeze scaunele și să servească suc de portocale acidulat, biscuiți ie ini și ceai dintr-un samovar supradimensionat, cu hachițe.

Pe pereții din holul de la intrare, pagini A4 de hârtie fotocopiată promovau un serviciu de comandă autocare, o linie de consultanță con dențială pentru consumatorii de droguri și o nouă ședință de joacă pentru copii cu handicap zic sau mintal. Plus un anunț mai mic, neobservat de fostul DJ, care anunța că ședința de bingo din acea joi seara avea să e anulată. Dominându-le pe toate acestea, era un nou a ș, de două ori mai mare decât celelalte, cu „SOS – Salvați Standardele Noastre“ scris cu cerneală mov. Locuitorii Merhamului, îndemna acesta, trebuiau să oprească amenajarea nocivă a ceea ce inexplicabil e cunoscută drept „casa actriței“ pentru a-i proteja pe tineri și modul de viață tradițional din Merham.

Daisy se uită la a ș, la publicul format cu precădere din oameni de vârstă mijlocie cu spatele la ea, care-și târșâiau picioarele spre scaune și uitându-se răbdătoare la scenă, și rezistă tentației de a se întoarce și a fugi înapoi în relativa siguranță a Arcadiei. O reținu doar perspectiva, la fel de teri antă, că atât părerea domnului Jones, cât și a doamnei Bernard erau corecte: că era

slabă, fără coloană vertebrală, excentrică. Nepregătită pentru asta. Ea o ridică pe Ellie din cărucior, în același timp dezbrăcând-o de mulțimea de straturi de haine cu care o înfolfise doamna Bernard, duse căruciorul într-un colț, apoi se așeză cât putu de discret în spatele sălii, în vreme ce primarul, un bărbat scund și solid, căruia îi făcea plăcere evidentă să prezideze ședința, o prezentă cu minimum de ceremonie pe Sylvia Rowan.

– Doamnelor și domnilor, nu vă voi reține mult pentru că știu că sunteți nerăbdători să ajungeți acasă.

Doamna Rowan, arătând splendid într-un sacou roșu și cu fustă plisată, stătea în fața sălii, cu mâinile încrucișate la piept.

– Aș vrea să vă mulțumesc pentru așa o prezență minunată. Asta demonstrează că spiritul comunitar încă mai trăiește în unele părți ale țării noastre iubite! Ea zâmbi, de parcă aștepta aplauze, apoi, auzind doar un slab murmur aprobator, continuă: Am convocat această întrunire pentru că, după cum știți, am petrecut atât de mulți ani protejând Merhamul să nu ajungă ca Southendul și Clactonul. Am reușit întotdeauna, în ciuda unei opoziții considerabile, să restricționăm circumstanțele în care alcoolul poate vândut în acest oraș. Unii pot să ne creadă înapoiți, dar mie îmi place să cred că noi, cei din Merham, ne-am păstrat un anumit sentiment al familiei, un anumit standard în micul nostru oraș, nepermițând ca el să devină doar o altă colecție de puburi și cluburi de noapte. Ea zâmbi când auzi „Așa e! Așa e!” din spate. Daisy o legănă ușor pe Ellie.

– Merhamul, după părerea mea, e pur și simplu unul dintre cele mai plăcute orașele de litoral din Anglia. Pentru cei care își doresc să bea aici există restaurantul domnului și doamnei Del no, aici de față, restaurantul indian și restaurantul nostru de la hotelul Riviera. Asta a fost întotdeauna mai mult decât su cient pentru locuitorii orașului nostru și a ținut departe, să zicem, elementele mai grosolane care sunt în mod tradițional atrase de orașele de pe litoral. Dar acum... Ea se uită prin sală... suntem amenințați.

Sala era tăcută, doar câte un scârțâit de pantof sau câte un sunet ascuțit de telefon mobil întrerupând liniștea.

– Suntem cu toții mulțumiți, sunt sigură, să vedem că una dintre cele mai frumoase clădiri ale noastre e renovată. Și funcționarul regional de la urbanism mi-a spus că toate lucrările sunt în legătură cu trecutul ei. Aceia

dintre noi care cunosc povestea casei se vor întreba cam ce înseamnă asta! Scoase un hohot de râs nervos, imitată de câțiva dintre oamenii mai vârstnici din sală. Dar, după cum știți, aceasta nu va pentru folosință privată. Casa actriței, așa cum o numim noi, cei care locuim de mult aici, va deveni un hotel pentru londonezi. Deschis de proprietarul unui club de noapte din Soho, nici mai mult, nici mai puțin, care vrea un loc departe de marele oraș pentru cei de teapa lui. Acum, unii dintre noi s-ar putea întreba dacă chiar avem nevoie de personaje de Soho să vină aici și să folosească Merhamul ca pe terenul lor de joacă privat, dar, ca și cum toate astea nu erau su cient de grave, noul proprietar solicită autorizația pentru... veri că hârtia din mâna sa... un heliport. Deci, vă puteți imagina zgomotul, dacă aterizează elicoptere la orice oră din zi sau din noapte. Și nu doar unul, ci două baruri, cu orar prelungit de funcționare. Prin urmare, toate acele personaje se pot plimba prin împrejurimi, oricât de băuți, și e foarte posibil să aducă droguri și cine mai știe ce altceva în micul nostru oraș. Ei bine, doamnelor și domnilor, eu, cel puțin, nu sunt dispusă să accept așa ceva. Cred că ar trebui să facem presiuni asupra reprezentantului local în parlament și asupra o țerului de urbanism și să-i facem să-i retragă autorizația pentru deschiderea unui hotel aici. Merhamul nu are nevoie de el și, în mod cert, nu îl vrea!

Încheie cu un gest teatral, uturând hârtia mototolită deasupra capului.

Daisy văzu încuviințările de aprobare ale celor din jur și se descurajă.

Primarul se duse în față, îi mulțumi îmbujoratei doamne Rowan pentru „cuvintele pline de pasiune” și întreabă dacă cineva dintre cei prezenți avea ceva de adăugat. Mâna lui Daisy se ridică și două sute de perechi de ochi se întoarseră spre ea.

– Hm, sunt Daisy Parsons și sunt designerul care...

– Vorbește mai tare! se auzi cineva strigând din față. Nu auzim.

Daisy se mută pe culoarul dintre cele două rânduri de scaune și inspiră adânc. Aerul mirosea a fum și a o combinație de mai multe parfumuri ie ine.

– Sunt designerul care renovează casa Arcadia. Și am ascultat cu atenție ce a avut de spus doamna Rowan.

Ea își menținu privirea îndreptată chiar deasupra capetelor lor, astfel încât să nu e nevoită să privească pe nimeni în față. Dacă le-ar observat expresiile, știa că avea să se împotmolească.

– Înțeleg că sunteți îngrijorați pentru casă și este un lucru admirabil. Este o casă frumoasă și dacă cineva vrea să vină...

– Mai tare! Tot nu te auzim! Daisy continuă:

– Dacă cineva dorește să vină și să vadă ce facem, este mai mult decât bine-venit. De fapt, mi-ar plăcea să vorbesc cu oricine cunoaște povestea casei sau pe foștii ei locuitori, pentru că vrem să includem elementele trecutului ei în noul decor. Deși nu este considerată clădire de patrimoniu, chiar suntem incredibil de înțelegători față de etosul din spatele proiectului.

Pe șoldul ei, Ellie se foi, cu ochii strălucitori și rotunzi ca niște nasturi de sticlă.

– Doamna Rowan are dreptate, există o cerere pentru autorizarea unui heliport. Dar acesta ar ascuns vederii din oraș, ar funcționa doar într-un interval orar limitat și, sincer, nu cred că vom ajunge să-l construim oricum. Sunt sigură că majoritatea oaspeților vor veni cu mașina sau cu trenul.

Se uită în jur la fețele neclintite.

– Și da, am cerut autorizație pentru două baruri, unul înăuntru și unul afară. Dar genul de oameni care vor veni la Arcadia nu este cel de mitocani bețivi, aceștia nu se vor îmbăta cu cidru ie în și nu se vor bate pe faleză. Sunt oameni bogați, civilizați, care vor doar un gin tonic și o sticlă de vin la masă. Probabil că nici măcar nu veți ști că sunt aici.

– Zgomotul se aude de la acea casă, întrerupse Sylvia Rowan. Dacă aveți un bar afară, atunci va muzică și tot soiul de alte zgomote și, dacă vântul bate din partea aceea, întregul oraș va nevoit să le asculte.

– Sunt sigură că putem găsi o soluție, dacă îi expuneți proprietarului îngrijorările dumneavoastră.

– Ce nu înțelegi dumneata, doamnă Parsons, e că am mai avut parte de așa ceva. Am avut petreceri și tot soiul de alte lucruri în acea casă și nu ne-a plăcut nici atunci. Un murmur aprobator traversă sala. Și asta fără să punem la socoteală impactul asupra restaurantelor existente.

– Le va aduce mai mulți clienți. În oraș.

Ellie, inexplicabil, începu să urle. Daisy o mută pe celălalt șold și încercă să se concentreze asupra discuției peste sunetul neplăcut al plânsului ei.

- Și va atrage clienții existenți.
- Chiar nu cred că împart același segment de piață.

Stând în mijlocul sălii, Daisy nu se simțise atât de singură niciodată în întreaga ei viață.

- Așa? Și care vrei să spui că e segmentul nostru de piață, atunci?
- Of, pentru Dumnezeu, Sylvia, știi foarte bine că genul de oameni care vin pentru ceaiul de duminică la hotelul tău prețios nu vor asculta muzică electronică sau cum s-o numi în vreun bar modern.

Daisy privi în stânga ei și o văzu pe doamna Bernard stând în picioare, la câteva rânduri mai încolo, cu soțul de o parte și cu Camille și Hal, de alta. Femeia mai în vârstă se întoarse, uitându-se la fețele oamenilor din jur.

- Acest oraș moare, zise ea încet și cumpănit. E pe ducă și o știm cu toții. Școala este amenințată, jumătate din magazinele de pe strada principală au obloanele trase sau oferite organizațiilor caritabile, iar piața noastră se micșorează săptămânal încă nu sunt su cienți clienți aici pentru ca proprietarii de tarabe să supraviețuiască. Până și pensiunile dispar. Trebuie să încetăm să ne mai uităm în urmă, să încetăm să ne opunem oricărei perspective de schimbare și să începem să permitem să pătrundă puțin aer proaspăt.

Se uită la Daisy, care-și băgase degetul mic în gura lui Ellie și se legăna pe călcâie.

- S-ar putea să nu ne simțim confortabil cu nou-veniți în mijlocul nostru, dar va trebui să atragem pe cineva, dacă vrem să ne supraviețuim afacerile, dacă vrem ca tinerii noștri să-și construiască un viitor aici. Și e mai bine să vină oameni bogați din Londra decât să nu vină nimeni.

- Nu s-ar întâmplat dacă Asociația Pensiunilor mai funcționa încă, zise o femeie în vârstă din primul rând.

- Și ce s-a întâmplat cu Asociația Pensiunilor? A murit pentru că nu erau destule case de oaspeți pentru a face asociația să merite osteneala. Doamna Bernard se întoarse și se uită cu dispreț la Sylvia Rowan. Câți dintre voi v-ați văzut încasările sau veniturile crescând în ultimii cinci ani? Ei, haideți!

Urmă un mormăit și un clătinat sincron din cap din partea tuturor.

– Exact. Și asta pentru că suntem ancorați în trecut și neprimitori. Întrebați-le pe proprietare – nici măcar nu mai avem su cient farmec ca să mai atragem familii, care reprezintă seva orașului. Trebuie să acceptăm schimbarea, nu să o refuzăm. Plecați și gândiți-vă la asta înainte să tăiați craca de sub picioare noilor afaceri.

Se auziră câteva aplauze rave.

– Da, ei bine, tu ai spune asta, nu-i așa?

Doamna Bernard se întoarse cu fața spre Sylvia Rowan, care se uită direct în ochii ei.

– Acel dezvoltator ți-a plătit probabil su cient pentru casă. Și, din câte se pare, te mai plătește încă. Deci, e greu de crezut că ești imparțială.

– Dacă nu m-ai cunoscut su cient de bine până acum, Sylvia Holden, ca să știi că eu gândesc cu propriul creier, atunci ești și mai toantă acum că ești femeie în toată reaa, decât erai când erai mică. Și asta spune multe. Se auziră niște râsete discrete în spatele sălii. – Da, ei, știm noi ce fel de fată...

– Doamnelor, doamnelor, e de ajuns.

Primarul, poate speriat de confruntările între femei la menopauză, se așeză cu fermitate între cele două. Daisy fu șocată de ura nedisimulată de pe chipurile lor.

– Mulțumim, mulțumim. Sunt sigur că amândouă ne-ați oferit su ciente lucruri la care să re ectăm. Cred că ar trebui să votăm acum...

– Doar nu crezi că am uitat, nu-i așa? Numai pentru că nu mai vorbește nimeni despre asta nu înseamnă că am uitat cu toții.

– Doamnă Rowan – vă rog. Vom vota și vom vedea cum stau lucrurile înainte să discutăm despre orice altceva. Măinile sus cei care sunteți împotriva – sau nu susțineți în întregime reamenajarea Arcadiei.

– Trebuie să încetezi să mai trăiești în trecut, femeie toantă, spuse doamna Bernard, cu vocea șoptită, apoi se așeză lângă soțul ei.

Acesta îi șopti ceva și-i bătu ușor mâna.

Daisy își ținu respirația și se uită prin sală. Aproape trei sferturi, din câte putea să-și dea seama.

– Cei pentru?

Se duse la cărucior și-și așeză ica, care protestă, înăuntru. Daisy făcuse ce promisese. Acum se apropia ora de somn a lui Ellie, iar ea voia să e la locul pe care începuse, în lipsa unui alt loc, să îl considere acasă.

– N-o să devii și mai nefericită decât erai deja, nu?

Doamna Bernard era în ușa salonului, cu un teanc de dosare la subsuoară.

Daisy stătuse întinsă pe canapea, cu scrisoarea lui Daniel în mână, ascultând radioul și, într-adevăr, simțindu-se și mai nefericită, după cum se exprimase doamna Bernard. Acum se ridică și-i făcu loc femeii mai în vârstă să se așeze.

– Un pic, bănuiesc, zise ea, zâmbind vag. Nu știam că se opun chiar atât de mulți oameni.

– Sylvia Rowan e împotriva lui.

– Dar sunt multe resentimente. De fapt, e puțin derutant... zise și trase adânc aer în piept.

– Te întrebi dacă merită toate astea.

– Da.

– Nu e cazul să-ți faci griji în legătură cu ei, zise doamna Bernard disprețuitor. Nu uita că doar localnicii băgăreți au venit. Și cei care credeau că e vorba de bingo. Celor care nu au venit probabil că nu le prea pasă. Și vor avea de lucru să retragă autorizația, odată ce a fost eliberată, orice ar crede femeia aceea toantă. O privi pe Daisy, cu expresia ei întrebătoare. Un observator întâmplător ar putea-o numi chiar îngrijorată. Apoi își studie gânditoare mâinile. E prima oară când am vorbit cu această familie după aproape patruzeci de ani. Ai surprinsă cât de ușor poți face asta, chiar și într-un oraș mic. Of, ei toți vorbesc cu Camille, desigur, dar ea știe că nu mă interesează, deci le păstrează pentru sine. Oricum... O ă... Doar voiam să-ți spun că nu trebuie să o lași baltă. Nu acum.

Urmă o scurtă pauză. Sus, Ellie gemu prin somn, iar sunetul făcu să apară un val de luminițe colorate pe monitorul pentru bebeluși.

– Poate că nu. Mulțumesc... Și mulțumesc pentru că ai venit și ai vorbit. A fost... a fost frumos din partea dumitale.

– Nu, nu a fost. Doar că nu am vrut să o las pe nenorocita aceea să creadă că lucrurile merg cum vrea ea.

– Are multă susținere, totuși. Lor chiar nu le surâde perspectiva ca în oraș să vină străini, nu-i așa?

Bătrâna chicotea acum. Făcu o grimasă, iar trăsăturile i se îmblânziră.

– Lucrurile nu se schimbă niciodată, zise ea pe un ton resc. Ei nu se schimbă. Se întinse după unul dintre dosarele ei. Să-ți spun ceva, du-te și adu-mi un pahar de vin și-ți voi arăta cum arăta această casă. Atunci, vei înțelege ce vreau să spun.

– Pozele.

– Un vin bun. Franțuzesc. Dacă e acel Blue Nun sau orice ați ales tu și domnul

Jones în acea seară, atunci poți să uiți de el. Voi pleca imediat.

Daisy se ridică să aducă un pahar. Se opri în ușa bucătăriei și se întoarse.

– Știi, sper că nu sunt prea băgăreață sau ceva de genul acesta, dar trebuie să întreb... Cum ai ajuns proprietara acestui loc? Dacă nu avea nimic de-a face cu soțul dumitale, adică. Nu sunt multe femei care ajung să folosească o capodoperă arhitectonică drept refugiul lor.

– Of, nu vrei să știi toate poveștile acelea.

– Ba da, vreau. Nu aș întrebat altfel.

Doamna Bernard își plimbă degetul pe coperta dosarului.

– Mi-a fost lăsată.

– Ți-a fost lăsată.

– Da.

– Lăsată.

Urmă o pauză îndelungată.

– Și e tot ce ai de gând să-mi spui?

– Ce altceva trebuie să știi?

– Eu nu trebuie să știu nimic... dar de ce trebuie să i atâ de secretoasă?

Haide, doamnă Bernard. Îndură-te. Ce naiba, doar știi mai multe despre mine decât știu eu despre dumneata. Nu trebuie să e toate secrete de stat. Nu voi spune nimic. Nu am cui să spun, nu-i așa?

- Îți arăt pozele, nu?
- Dar nu sunt ale dumitale. Sunt ale casei.
- S-ar putea să e același lucru.
- Renunț. Daisy dispăru în bucătărie, apoi se întoarse, ridicând binedispusă din umeri. Știu când sunt învinsă. Să vorbim despre țesături, atunci.

Femeia mai în vârstă se lăsă pe spate și îi aruncă o privire lungă și fermă. Ceva se schimbase la ea în acea seară, re ectă Daisy. Avea o expresie pe chip, un soi de „Ei bine, dacă am ajuns până aici...”

Așteptă, fără să spună nimic, în timp ce doamna Bernard se întoarse la dosarele ei, iar apoi, în cele din urmă, deschise unul, cu fața în sus, în poala ei.

- Bine. Dacă te deranjează atât de mult, zise ea. Îți voi spune cum am obținut-o, atât timp cât îmi promiți că nu te vei duce să le povestești tuturor. Dar mai întâi am nevoie de ceva de băut. Și destul cu doamna Bernard. Dacă trebuie să-ți dezvălui toate „secretele mele de stat”, poți să-mi spui pe nume. Lottie.

Capitolul 14

Dragă Joe,

Îți mulțumesc pentru scrisoare și pentru fotogra a cu noua ta mașină. Cu siguranță, arată foarte elegantă și are o nuanță foarte drăguță de roșu, iar tu arăți ca un proprietar destul de mândru. Am pus-o pe măsuta mea, lângă fotogra a mamei. Nu am multe fotogra i, deci a fost un soi de răsfăț.

Nu mai e nimic altceva de raportat aici. Am luat o pauză de la treburile casnice și citesc o carte pe care mi-a împrumutat-o Adeline. Cel mai mult îmi plac cele de istorie a artei. Ea spune că mă va transforma într-o Cititoare. Acum mă îndeamnă să-mi exersez pictatul, ca să-i pot face o

surpriză lui Frances când va ajunge aici. Nu sunt foarte bună – acuarelele mele tind să se combine între ele și mă aleg cu mai mult cărbune pe degete decât reușesc să pun pe hârtie. Dar îmi place destul de mult. Nu seamănă cu ce-am făcut în școală. Adeline continuă să insiste să învăț să „mă exprim“. Când vine Julian, el spune că eu îmi „lărgesc orizonturile“ și că într-o zi îmi va înrăma o pictură și o va vinde. Cred că asta sar putea să e genul lui de glumă.

Nu că s-ar glumi mult pe aici. În sat, în mod evident, ești considerată ivolă dacă îndrăznești să-ți pui o broșă pe rochie și nu e duminică. E o femeie – proprietara brutăriei (pâinea e, de fapt, o baghetă lungă cât piciorul tău!) – care este foarte veselă și stă de vorbă cu noi. Dar Madame Migot, care este un soi de doctor, se uită întotdeauna foarte aspru la ea. Pe de altă parte, ea se uită aspru la toată lumea. La mine și la Adeline, în mod special.

Nu știi dacă ți-am spus unde e orașelul nostru. Este la jumătatea urcușului pe un munte, muntele Faron, dar nu e ca munții din cărți, cu zăpadă în vârf. E foarte cald și uscat și are un fort militar, iar când George ne-a dus pe Adeline și pe mine sus pe poteca îngustă spre vârf, prima oară aproape că mi s-a făcut rău de ică. Chiar și în vârf a trebuit să mă țin de un copac. Știai că există pini acolo? Nu la fel ca acasă, dar m-au făcut să mă simt mai bine. Adeline îți trimite salutări. Ea adună ierburi în grădină. Miros foarte puternic aici, la căldură, nu precum cele din grădina doamnei H.

Sper că ești bine, Joe. Și-ți mulțumesc pentru că continui să-mi scrii. Uneori mam simțit puțin cam singură, să-ți spun drept, iar scrisorile tale au fost o consolare.

A ta etc.

Lottie stătea întinsă pe o parte pe dalele răcoroase de piatră, sprijinindu-se cu șoldul de o pernă și cu alta sub gât, așteptând momentul în care oasele ei aveau să

↑

înceapă să se plângă de duritatea podelei de sub ea. Încheieturile nu rezistau mult timp acum: chiar și în patul ei moale de pene de la etaj, acestea

începeau să o doară la câteva clipe după ce se așeza în orice poziție, cerându-i să găsească noi puncte de susținere pe care să stea întinsă. Se odihnea, simțind primele indicii de disconfort strecurându-se în coapsa stângă și își închise iritată ochii. Nu voia să e nevoită să se miște: podeaua era cel mai răcoros loc unde te puteai așeza – de fapt, singurul loc răcoros într-o casă înăbușitoare, cu țesături aspre și creaturi zburătoare imense, bâzâitoare, care se izbeau de mobilă și zbârnâiau furios la ferestre.

Afară, o vedea pe Adeline, cu o pălărie de paie supradimensionată, mișcându-se încet prin grădina care îngălbenea, năpădită de buruieni, adunând ierburi și mirosindu-le, înainte să le așeze într-un coșuleț. În timp ce ea se îndrepta înapoi către casă, copilul lovi cu putere, iar Lottie mormăi ursuză, trăgând de chimonoul de mătase, astfel încât să nu trebuiască să se uite la abdomenul ei um at.

– Vrei să bei ceva, Lottie dragă?

Adeline păși peste ea și se îndreptă spre chiuvetă.

Era obișnuită cu Lottie culcată pe podea. Era obișnuită, de asemenea, cu tristețea ei.

– Nu, mulțumesc.

– Of, la naiba, nu mai avem lichior de rodii. Sper că nenorocita aceea de femeie vine din sat curând – aproape toate ni s-au terminat. Și, de asemenea, trebuie spălate lenjeriile de pat – Julian se întoarce săptămâna asta.

Lottie se împinse în capul oaselor și rezistă tentației de a-și cere iertare. Nu conta de câte ori o certa Adeline pentru asta, ea tot se simțea vinovată că în aceste ultime săptămâni de sarcină era grasă, și înceată, și inutilă. În primele câteva luni după sosirea ei, Lottie reușise să facă și treburile casnice și să gătească („Aveam o femeie din sat, dar era așa de morocănoasă”), treptat schimbând dezordonata casă franțuzească într-una aranjată, transformându-se într-un hibrid dintre doamna Holden și Virginia, rolul ei de menajeră drept plată pentru ospitalitatea lui Adeline. Nu că Adeline voia bani de la ea, dar Lottie se simțea mai în siguranță așa. Dacă îți câștigai existența, le era mai greu oamenilor să-ți ceară să pleci.

Adeline, între timp, păruse să considere misiunea ei să o convingă pe Lottie (în ciuda tuturor dovezilor disponibile, din punctul de vedere al lui Lottie) că

avea de câștigat din părăsirea Merhamului. Ea devenise un soi de profesoară, îndemnând-o să e „curajoasă” în felul în care încerca să se înfățișeze. Inițial timidă și refractară, ca o persoană care nu mai părea să existe nicăieri, Lottie fusese surprinsă că putea să lase imagini atât de viguroase pe hârtie. Lauda lui Adeline îi dădu un rar sentiment de satisfacție – doctorul Holden fusese singura persoană care o lăudase pentru ceva – un sentiment că s-ar putea să existe un alt țel în viața ei. Și încet, treptat, trebuise să admită un interes tot mai stăruitor pentru aceste noi lumi. Acestea îi ofereau șanse de a scăpa din cea existentă, dacă nu și altceva. Dar acum ea era imensă. Și nu era bună de nimic. Dacă stătea în picioare prea mult timp, amețea și i se um au gleznele. Dacă se mișca prea mult, transpira intens, iar părțile corpului care se frecau unele de altele se înroșeau, o iritau, o răneau. Copilul se mișca întruna, dând abdomenului ei forme imposibile, împingându-se în limitele acelea rigide, lăsând-o nedormită noaptea și epuizată ziua. Așa că stătea așezată sau întinsă pe podea, cufundată adânc în propria suferință, așteptând să cedeze arșița sau să se nască bebelușul.

Adeline, din fericire, nu comenta nimic despre depresia și proasta ei dispoziție. Doamna Holden s-ar supărat și i-ar spus că afecta starea de spirit a celorlalți cu tristețea ei. Dar Adeline nu se supăra dacă Lottie nu voia să vorbească sau să facă ceva. Ea doar continua, indiferentă, se pare, să fredoneze, să se învârtă în jurul ei și să o întrebe, fără ranchiună, dacă nu voia să bea ceva, dacă nu mai voia o pernă sau să o ajute să-i scrie încă o scrisoare lui Frances. Adeline îi scria o mulțime de scrisori lui Frances.

Însă nu părea să primească niciodată răspuns.

Trecuseră aproape șase luni de când Lottie părăsise Anglia, șapte de când părăsise Merhamul. Cu toată distanța dintre ei, ar putut la fel de bine să fost zece ani. În starea de șoc în care se a ase inițial, Lottie se dusesse, poate cu naivitate, la mama ei care acum, cu părul dat din abundență cu xativ ca să și-l țină lipit în coc și cu gura rujată într-o nuanță aprinsă, de culoarea mandarinei, îi spusese să nu se deranjeze să-și închipuie că îl putea aduce acasă. Nu-i venea să creadă, îi spusese, uturând dintr-o țigară, că Lottie nu învățase nimic din exemplul ei. Lottie irosise toate șansele pe care i le oferise Dumnezeu, ceea ce era, la naiba, mai mult decât i se oferise ei vreodată, și

plecase de la familia Holden lăsându-i să creadă că nu era mai brează decât mama ei.

În plus – iar aici mama ei devenise curios de rezervată, aproape împăciuitoare –, ea își făcuse o viață acum, curta un văduv respectabil. El era genul moral, nu ar înțelege. Nu era ca toți ceilalți, precizase ea, aruncându-i o privire lui Lottie, care se poate să fost ceva asemănător cu o recunoaștere a vinovăției. El era cumsecade.

Î

Înainte să-și bea jumătate din ceașca de ceai, Lottie înțelese că nu numai că nu era invitată să rămână, dar, exact ca în Merham, ea nu părea să mai existe.

Mama ei nu-i spusese acelui bărbat că avea o ică. Erau puține fotografii cu ea prin casă când locuise acolo; acum nu era nici una. Pe polița de deasupra șemineului, unde se așezase cândva o fotografie cu ea și mătușica Jean, sora decedată a mamei, era acum înrămată o poză cu un cuplu de vârstă mijlocie, care se țineau de braț în fața unei cârciumi de țară mijindu-și ochii, în timp ce creștetul lui chel strălucea în lumina soarelui.

– Nu ceream nimic. Bănuiesc că doar voiam să te văd.

Lottie își strânse lucrurile, incapabilă să își adune energia necesară pentru a se simți măcar jignită. În comparație cu situația prin care trecuse, respingerea acestei femei îi se părea curios de neimportantă.

Mama ei arătase trasă la față, de parcă abia își stăpânea lacrimile. Își bătuse ușor obrazii cu un burete dintr-o pudrieră, apoi întinse mâna și-i strânse brațul lui Lottie.

– Să mă anunți unde ești. Să-mi scrii, bine?

– Să le semnez Lottie? Lottie se întoarse îmbufnată către ușa. Sau ai prefera

„buna ta prietenă“?

Strângând din buze, mama ei îi băgase la plecare zece șilingi în mână. Lottie se uită la ei și aproape că râse.

Lui Lottie nu-i plăcea Franța, în ciuda tuturor eforturilor lui Adeline. Nu-i plăcea prea mult mâncarea, exceptând pâinea. Tocanele bogate cu gustul

lor persistent de usturoi și cărnurile cu sosuri grele o făceau să-i e dor de insipidul pește cu carto prăjiți și de sendvișurile cu castravete, în timp ce primul damf de brânză franțuzească maturată de la piață o făcuse să vomite pe marginea drumului. Nu-i plăcea căldura, care era mai insuportabilă decât cea din Merham, dar fără bene ciul mării și al brizelor ce suă dinspre ea, nici țânțarii, care o atacau fără milă noaptea ca niște bombardiere bâzâitoare în picaj. Nu-i plăcea peisajul, care părea arid și neospitalier, solul complet uscat și vegetația răsucinduse ursuză în căldura soarelui, nici greierii care țârâiau fără oprire în fundal. Și îi ura pe francezii: pe bărbați, care o priveau x, curioși, și, pe măsură ce sarcina înainta, pe femei, care făceau același lucru, dar de data asta acuzator și, în unele cazuri, cu dezgust evident.

Madame Migot, care servea drept moașă în zonă, venise să o vadă de două ori, la cererea lui Adeline. Lottie nu putea s-o sufere: femeia îi manevra abdomenul cu mișcări grosolane, de parcă frământa pâine, apoi îi lua tensiunea și-i lătra instrucțiuni lui Adeline, care îi răspundea inexplicabil de calmă și fără să se scuze. Madame Migot nici măcar o dată nu îi spusese nimic lui Lottie; de-abia dacă o privea în ochi.

– E catolică, murmură Adeline, când femeia mai în vârstă pleca. E de așteptat.

Tu, dintre toți, ar trebui să știi cum sunt locuitorii dintr-un orașel.

Dar asta era situația. În ciuda tuturor celor întâmplate, lui Lottie îi era dor de orașelul ei. Îi era dor de mirosul Merhamului, de acel amestec de sare de mare și asfalt, de foșnetul pinilor în briza mării, de spațiul deschis, de parcul municipal îngrijit, de digurile ciobite care se întindeau la înălțime. Îi plăcea că era mic: faptul că îi știa limitele și că era improbabil ca acestea să e depășite. Ea nu avusese niciodată dorul de ducă al Celiei, dorința ei de a descoperi noi orizonturi; fusese doar recunoscătoare pentru șederea în orașul plăcut, bine organizat, poate că profetic conștientă că era puțin probabil să dureze.

Cel mai mult îi era dor de Guy. În timpul zilei, făcea un efort de voință să nu se gândească la el, ridicase o barieră în mintea ei, cu ajutorul căreia, cu o hotărâre exhibabilă, ea putea să-i oblige imaginea să dispară, de parcă trăgea o cortină peste fața lui. În timpul nopții, totuși, el îi ignora rugămintele de pace și cutreiera prin visele ei, zâmbetul lui din colțul gurii, mâinile lui subțiri,

bronzate, tandrețea lui chemând-o și, în același timp, necăjind-o cu absența ei. Uneori se trezea strigându-l pe nume.

Uneori se întreba cum era posibil să e atât de departe de mare și încă să se simtă ca și cum s-ar îneca.

Primăvara lăasă loc verii, iar musa rii veniră și plecară, stând afară, pe terasă, cu pălării de paie pe cap, bând vin roșu și culcându-se în căldura după-amiezii. Deseori unii cu ceilalți. Julian sosi și el, mult prea politicoș ca să menționeze circumferința ei crescândă sau s-o întrebe cum se întâmplase. El era mereu vesel și periculos de extravagant. Se pare că făcea din nou bani. Îi dăruie lui Adeline casa din Merham și un bust de femeie îngrozitor de scump, care, după părerea lui Lottie, arăta de parcă fusese mâncat de furnici. Stephen veni de două ori. Un poet pe nume Si își făcu apariția și, cu un accent puternic de școală publică, le spuse tuturor în mod repetat că el era „strâmtorat“, că doar „atârna“ până când putea să găsească un „angajament“ și o considera pe Adeline cea mai „tare“ pentru că îi „așternuse“ o cameră. El era, îi spuse George în batjocură, un beatnic din Basingstoke.

George veni și rămase; doar atunci Adeline păru să învie, angajându-se cu el în discuții vehemente, șoptite, în timp ce Lottie încerca din răspuțeri să se prefacă a nu acolo. Ea știa că vorbeau despre Frances.

Odată, beat ind, el se uită la abdomenul lui Lottie și făcu o glumă despre fructe și semințe, iar Adeline chiar îl lovi.

– Știi, eu chiar te admir, micuță Lottie, îi spuse el, când Adeline era la o distanță la care nu auzea. Erai probabil cel mai periculos lucru care i s-a întâmplat vreodată Merhamului.

Lottie, ascunzându-se sub o pălărie supradimensionată, îi aruncă o privire sumbră.

– Întotdeauna am crezut că sora ta avea să o pățească.

– Ea nu e... nu era sora mea.

George nu păru să audă. Se culcă înapoi pe iarbă, ciugulind dintr-o bucată de salam cu mușegai, cu miros înțepător, pe care îl cumpăra de la piață. În jurul lor, greierii își continuau concertul țârâit, oprindu-se uneori în canicula după-amiezii, de parcă ar fost un motor pentru ziua însăși.

– Și tu erai cea serioasă. Nu pare corect, cumva. Erai doar curioasă? Sau ți-a promis că va al tău pentru totdeauna? O banană poate? Puțină piersică? Dumnezeu, Lottie, bănuiesc că doamna Holden nu te-a auzit vreodată folosind un astfel de limbaj... Foarte coaptă, ar trebui să spun... Bine, bine... Acum, ai de gând să mănânci vreo smochină sau le pot mânca eu?

Fie din cauza nefericirii, e a detașării de vechea ei viață, oricare dintre vieți, lui Lottie îi venea greu să simtă bucurie, sau vreun sentiment de nerăbdare tandră pentru acest copil. Majoritatea timpului îi venea greu să se gândească la el ca la un copil. Uneori, în timpul nopții, simțea o vină îngrozitoare că îl aducea pe lume fără tată; într-un loc unde ar privit cu dezgust de cei ca Madame Migot și cu suspiciune de toți ceilalți. Altă dată, simțea o ranchiună mistuitoare pentru el: existența lui însemna că ea nu avea niciodată să se elibereze de prezența lui Guy, de durerea care o însoțea. Nu știa ce o speria mai mult: perspectiva de a nu-l iubi din cauza aceasta sau de a-l iubi din același motiv.

Rareori se mai gândea la asta acum, practic, avea să se descurce. Adeline îi spuse să nu-și facă griji.

– Aceste lucruri se rezolvă, draga mea, zise ea, bătându-i ușor mâna. Doar nu te apropia de călugărițe¹⁹.

Lottie, imensă și epuizată și sătulă de aproape orice, spera că avea dreptate. Nu plânse, nici nu se înfurie. Din primele săptămâni, când descoperise situația di cilă în care se a a, nu se mai necăjise. Nu avea să schimbe nimic. Și îi era mai ușor să își înăbușe emoțiile, să le stăpânească, decât să le aibă vulnerabile, la suprafață, cum fuseseră până atunci. Pe măsură ce sarcina avansa, ea devenea somnolentă, detașată, pur și simplu, stătea cu orele în grădina năpădită de buruieni, privind libelulele și viespile în timp ce zburau în jurul ei, sau, când se făcea prea cald, stătea întinsă înăuntru, pe podeaua rece, ca o morsă în chimono, împietrită pe roci. Poate că avea să moară la naștere, gândi ea. Și, în mod pervers, asta o alina.

Poate că știind că depresia lui Lottie creștea cu o rată invers proporțională zilelor rămase până la naștere, Adeline începu să o oblige să iasă cu ea, în ceea ce ea numea „aventuri“, chiar dacă acestea rareori constau din vreo altă activitate decât comandarea vinului roșu sau a lichiorului, sau poate

cumpărarea unei tarte cu mere, sau a unei prăjituri cu cremă, Tropézienne. Ocolind căldura lipicioasă și poluarea orașului Toulon, din apropiere, Adeline îl făcu pe George să le ducă mai departe de-a lungul coastei la Sanary. Lui Lottie îi era dor de mare, decretase ea cu voce tare. Orașul de pe litoral, străjuit de palmieri, cu străzi pavate umbrite, cu case vesele și cu obloane în culori pastelate, avea să e un stimulent bine-venit. Era faimos pentru artiștii și meșteșugarii săi, zise ea, așezând-o pe Lottie la o cafenea în aer liber, alături de clipocitul liniștitor al unei fântâni arteziene din piatră. Aldous Huxley locuise aici, în timp ce-și scria Minunata Lume Nouă. Întreaga coastă de sud asigurase inspirația pentru artiști de-a lungul anilor. Ea și Frances călătoriseră din St. Tropez la Marsilia într-un an și la nalul voiajului aveau atât de multe pânze în portbagajul mașinii, încât fuseseră forțate să conducă cu bagajele în poală.

George, invocând o întâlnire în bar, îi șoptise ceva lui Adeline și le lăsă.

Lottie nu spuse nimic, ignorând-o pe femeia cu fustă neagră, care așeză un coș de pâine în fața ei. În parte se datora faptului că adormise în mașină pe drumul de venire, iar somnul, împreună cu căldura, o amețiseră și o făcuseră să se miște încet pentru o vreme după ce se trezise. Se datora parțial și faptului că bebelușul o făcuse egocentrică. Ea își redusese treptat imaginea la câteva simptome simple: picioare um ate, abdomen întins, dureros, coapse care-i provocau mâncărimi, nefericire. Deci era un efort să te deplasezi dincolo de aceste lucruri pentru a observa pe oricine altcineva sau pentru a vedea că Adeline, care stătea în fața ei și care o lăsase în cele din urmă cu gândurile sale pentru a citi o scrisoare, nu-și schimbase poziția de ceva vreme.

Lottie luă o gură de apă și studie fața lui Adeline.

– Ești bine?

Adeline nu răspunse.

Lottie se sforță să se ridice și se uită în treacăt la oamenii așezați la mesele din jur, se pare mulțumiți să piardă ore nefăcând aproape nimic. Ea încerca să nu mai petreacă deloc timp în soare: o făcea să-i e greață și foarte cald.

– Adeline?

Ținea scrisoarea, pe jumătate deschisă, în mână.

– Adeline?

Adeline își ridică privirea către ea, de parcă abia acum își dădea seama de prezența ei. Chipul ei, ca întotdeauna, era impasibil, ajutat de o pereche de ochelari de soare eleganți. Părul ei negru ca pana corbului îi căzuse peste obrazii uzi.

- Mi-a cerut să nu-i mai scriu.
- Cine?
- Frances.
- De ce?

Adeline se uita în capătul celălalt al curții pavate. Doi câini schelălăiau unul la celălalt din cauza a ceva ce se a a în rigolă.

- Ea zice... Ea zice că nu am nimic nou de spus.
- Asta e puțin cam dur, zise Lottie morocănoasă, ajustându-și pălăria de soare. E greu să găsești lucruri noi pe care să le relatezi în scrisori. Aici nu se întâmplă nimic.
- Frances nu e dură. Nu cred că se referă... Of, Lottie...

Ele nu vorbiseră niciodată despre lucruri personale. Când sosise Lottie, ea începuse cu ochii în lacrimi să-i explice despre copil, dar Adeline doar uturase din mâna ei palidă și-i spusese că era întotdeauna bine-venită. Nu o întrebase niciodată nimic despre situația ei, închipuindu-și poate că Lottie avea să-i dezvăluie spontan orice informație pe care se simțea obligată să o împărtășească și în același fel avea să dezvăluie și ea puțin. Adeline discuta cu plăcere, se asigura că prietena ei avea tot îi trebuia și în afara vreunei întrebări ocazionale despre Frances, ele ar putut să e înrudite de departe, turiste hotărâte să se bucure de sejurul lor.

- Ce să fac? Arăta atât de tristă, atât de resemnată. Nu mai era altcineva în preajmă. N-ar trebui să stea singură. Frances nu s-a descurcat niciodată de una singură. Devine prea... melancolică. Are nevoie de mine. Chiar dacă nu recunoaște, are nevoie de mine.

Lottie se așeză din nou într-unul din scaunele de răchită împletită, știind că acesta avea să se imprime pe coapse în câteva minute. Își duse o mână la ochi ca să se apere de soare și-i studie fața lui Adeline, întrebându-se dacă aceasta nu înțelesese greșit.

- De ce e atât de supărată pe tine?

Adeline se uită la ea, apoi în jos la mâini, încă strângând scrisoarea supărătoare. Își ridică din nou privirea.

- Pentru că... pentru că nu o pot iubi în felul în care vrea ea să o iubesc. Lottie se încruntă.
- Ea nu crede că ar trebui să u cu Julian.
- Dar e soțul tău. Îl iubești.
- Da, îl iubesc... Dar ca pe un prieten. Urmă o scurtă pauză.
- Un prieten? zise Lottie, amintindu-și după-amiaza pe care o petrecuse cu Guy.

Doar ca pe un prieten? Se holbă la Adeline. Dar... dar cum poate suporta asta?

Adeline își aprinse o țigară. Era ceva ce Lottie o văzuse făcând doar în Franța. Trase un fum, își întoarse privirea.

- Pentru că și Julian mă iubește tot ca pe o prietenă. El nu simte pasiune pentru mine, Lottie, nici un pic de pasiune zică. Dar eu și Julian ne potrivim. El are nevoie de o bază, de un anume... mediu creativ, o respectabilitate, și eu am nevoie de stabilitate, de oameni în jurul meu, care pot... nu știu... să mă distreze. Ne înțelegem în acest fel unul pe celălalt.
- Dar... nu înțeleg... De ce te-ai căsătorit cu Julian dacă nu-l iubești? Adeline puse cu grijă scrisoarea pe masă și își reumplu paharul.
- Noi două am tot încercat să evităm subiectul. Acum îți voi spune o poveste,

Lottie. Despre o fată care s-a îndrăgostit cu disperare de un bărbat pe care nu-l putea avea, un bărbat pe care l-a cunoscut în timpul războiului, când ea era... trăia o altă viață. El era cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse ea vreodată, cu ochii verzi ca de pisică și un chip trist, trist, din cauza lucrurilor pe care le îndurase. Și ei se adora unul pe celălalt și și-au jurat că, dacă unul murea, celălalt nu va mai îndura viața, astfel încât să poată uniți undeva în altă parte. A fost o pasiune violentă, Lottie, un lucru înspăimântător.

Lottie stătu, uitând pe moment de membrele dureroase și de iritația invazivă de la căldură.

- Dar să vezi, Lottie, acest bărbat nu era englez. Și din cauza războiului nu a putut rămâne. Și a fost trimis în Rusia, iar după ce a primit două

scrisori de la el, fată nu a mai auzit de el vreodată. Și, dragă Lottie, acest lucru a înnebunit-o. Era ca o nebună, smulgându-și părul și urlând în sinea ei și mergând pe străzi cu orele, chiar și atunci când bombele cădeau în jur. Dar în cele din urmă, la multă vreme după aceea, ea a decis că trebuia să trăiască, și pentru a trăi, ea trebuia să simtă mai puțin, să sufere mai puțin. Nu putea să moară, oricât de mult și-ar dori, pentru că undeva acolo el poate trăia. Și ea știa că, dacă sorțile au hărăzit-o, ea și bărbatul ei aveau să se regăsească.

– Și au făcut-o?

Adeline își întoarse privirea și pufăi. Fumul, în aerul nemișcat, ieși ca o șoaptă lungă, constantă.

– Nu încă, Lottie. Nu încă... Pe de altă parte, nu mă aștept să e în această viață.

Stătură în liniște o vreme, ascultând bâzâitul leneș al albinelor, conversațiile din jur, sunetul îndepărtat, monoton al unui clopot de biserică. Adeline îi turnase lui Lottie un pahar de vin îndoit cu apă, iar Lottie sorbea din el, încercând să nu pară la fel de perplexă cum se simțea.

– Tot nu înțeleg... De ce Frances te-a pictat ca pe-o grecoaică?

– Laodamia? Ea mă acuza de faptul că mă agăț de ceva fals – de o imagine a dragostei. Ea știa că mai degrabă aș trăi în siguranța căsătoriei cu Julian, decât să risc să iubesc din nou. Să-l vadă pe Julian o supăra întotdeauna. Ea spunea că el îi aducea aminte de abilitatea mea de a mă minți pe mine însămi. Se întoarse spre Lottie cu ochii mari și umezi. Îi oferii un zâmbet lent, prietenos. Frances e atât de... Ea crede că mi-am ucis capacitatea de a iubi, că mă consider mai în siguranță cu Julian și iubind ceva ce nu e acolo. Pentru că mă iubește atât de mult, ea crede că mă poate aduce înapoi la viață, că prin forța pură a voinței ei, mă poate face să-o iubesc la rândul meu. Și știi, Lottie, o iubesc pe Frances. O iubesc mai mult decât pe orice altă femeie pe care o cunosc, decât pe oricine, dar mai puțin decât pe el... Odată, când mă simțeam foarte deprimată, am... ea era atât de dulce... dar... nu avea să e destul pentru ea. Ea nu e ca Julian. Ea nu ar putea să trăiască cu o jumătate de dragoste. În artă, în viață, Frances cere onestitate. Iar eu nu pot niciodată să iubesc pe nimeni, nici bărbat, nici femeie, așa cum l-am iubit pe Konstantin...

„Ești sigură că nu o iubești?” ar vrut s-o întrebe Lottie, amin-tindu-și de numeroasele scrisori ale lui Adeline, de disperarea ei neobișnuită din cauza absenței lui Frances. Dar Adeline o întrerupse.

– Iată de ce știam, vezi tu, Lottie.

Adeline o strânse de încheietura mâinii, o strânsoare insistentă. Lottie se trezi în orându-se, în ciuda căldurii.

– Când v-am văzut pe tine și pe Guy împreună, am știut.

Ochii ei îi xau cu o intensitate arzătoare pe ai lui Lottie.

– M-am văzut pe mine și pe Konstantin.

Dragă Joe,

Iartă-mă dacă această scrisoare e prea scurtă, dar sunt foarte obosită și nu am prea mult timp să scriu. Am născut copilul ieri, o fetiță foarte umoasă. De fapt, e cel mai drăgălaș lucru pe care ți-l poți imagina. Voi face niște fotografii și îți voi trimite una, dacă ești curios. Poate când o să i mai puțin supărat pe mine.

Doar voiam să-ți spun că-mi pare rău că a trebuit să a i despre starea mea de la Virginia. Am vrut să-ți spun, sincer, dar totul era puțin cam complicat. Și nu, nu este copilul doctorului Holden, orice ar spune cea vacă răzbunătoare. Te rog să crezi asta, Joe. Și, te rog, să te asiguri că toți ceilalți o știu, de asemenea. Indiferent de ce spui...

Îți voi scrie curând,

Lottie

Nu fusese o noapte bună să naști. Nu, re ectă Lottie după aceea, dar niciodată nu era o noapte bună să naști. Nu știuse că puteai să înduri o durere atât de mare și să-i supraviețuiești; se simți coruptă de asta, de parcă exista o Lottie inocentă și o Lottie care cunoscuse ceva atât de îngrozitor, încât trupul îi fusese sfâșiat, deformat pentru totdeauna.

Nu începuse cea seară cu trupul sfâșiat, doar puțin irascibilă, cum se exprimase cu afecțiune Adeline. Sătulă să-și târască greutatea prin căldură, um ată și epuizată, incapabilă să mai încapă confortabil în altceva decât în halatele bizare, din materiale diafane, ale lui Adeline și în cămășile uitate ale lui George. Adeline, spre deosebire de Lottie, fusese mai binedispusă decât în cele trei zile precedente. Îl trimisese pe George să o găsească pe Frances.

Nu doar să-i înmâneze o scrisoare, dar să o găsească și să o aducă în Franța. Adeline credea că găsisese o cale să o readucă pe Frances la ele, o cale să o facă să se simtă iubită, fără să compromită dragostea constantă a lui Adeline pentru Konstantin. „Dar trebuie să-mi vorbești“, îi scrisese Adeline. „Poți să pleci pentru totdeauna dacă mai crezi că nu am nimic să-ți spun, dar trebuie să vorbești cu mine“.

– George nu va accepta un refuz, exclamă ea satisfăcută. Poate foarte convingător.

Lottie se gândi la Celia și mormăi

ursuză: – Știu.

George nu dorise să se întoarcă în Anglia. Ar vrut să rămână pentru festivitățile de Ziua Bastiliei. Dar, neputând să-i refuze ceva lui Adeline, hotărâse că ar trebui cel puțin să își asigure prezența prin delegat la sărbătoare; o privise pe Lottie câteva minute, apoi, poate descurajat de faptul că ea își scoase limba la el, îi ceru lui Si, poetul beatnic, să facă fotografii în locul lui cu noul său aparat de fotografiat Zeiss Ikon. („Grozav“, zise Si.) „Va merita“, adăugase Adeline, sărutându-l pe George de rămas-bun. Lottie fusese ușor luată prin surprindere să observe că era direct pe buze.

Șaptezeci și două de ore mai târziu, Lottie crezu că nu va mai fi luată prin surprindere de nimic, niciodată în viața ei.

Stătea întinsă în patul ei, vag conștientă de căldură, cu țânțarii atrași de mirosul animalic de sânge și durere, care încă persista în cameră, cu ochii xaxi asupra chipului minuscul, cu forme perfecte, din fața ei. Fiica ei părea că dormea – ochii îi erau închiși –, dar gura ei forma mici secrete în aerul nopții.

Ea nu cunoscuse niciodată nimic de acest gen: o bucurie dureroasă născută din suferința de nedescris, neîncrederea că ea, banala Lottie Swi, o fată care nici măcar nu mai exista, fusese în stare să creeze ceva atât de perfect, atât de frumos.

Un motiv mai bun decât orice și-ar putut imagina ca să trăiască.

Ea semăna cu Guy.

Ea semăna cu Guy.

Lottie își aplecă încet capul către cel al icei sale și vorbi atât de încet, încât doar ea putea auzi:

– Voi totul pentru tine, zise ea. Nu-ți va lipsi nimic. Nu vei simți lipsa a nimic.

Îți promit că mă voi asigura că o să u su cientă pentru tine.

– Are pielea de culoarea cameliei, spusese Adeline, cu ochii plini de lacrimi.

Iar Lottie, căreia niciodată nu-i plăcuseră Jane sau Mary, sau orice alt nume sugerat de revistele lui Adeline, găsi în acel moment numele potrivit pentru ica ei.

Adeline nu se duse la culcare. Madame Migot plecase imediat după miezul nopții, George venea de dimineață, poate cu Frances, iar ea nu putea să doarmă. Stătură împreună în acea primă noapte lungă, Lottie cu ochii mari și mirată, Adeline aștipind ușor în scaun lângă ea, din când în când trezindu-se să mângâie capul incredibil de moale al bebelușului sau brațul lui Lottie, pentru a o felicita.

La răsărit, Adeline se ridică înțepenită din fotoliu și anunță că merge să facă ceai. Lottie, încă ținându-și bebelușul în brațe și tânjind de mult după o băutură erbinte și dulce, îi fu recunoscătoare: de ecare dată când se mișca, trupul o durea și sângera, noi chinuri obscene săgetând-o, contracții, ca ecou al orelor înspăimântătoare de mai devreme. Cu privirea încețoșată, dar foarte fericită, în ciuda a tot ce i se întâmplase, se gândi că ar putea să stea în acel pat pentru totdeauna.

Adeline deschise obloanele, lăsând să intre strălucirea albastră a răsăritului și întinzându-se în fața ei, cu ambele brațe ridicate în semn de salut. Camera fu, în mod subtil, umplută de o lumină blândă și de sunetele din împrejurimi, vitele urcând încet pe deal, un cocoș cântând, iar în fundal greierii țârâind ca niște jucării mecanice miniaturale.

– E mai răcoare, Lottie. Simți briza?

Lottie închise ochii și o simți mângâindu-i fața. Avu senzația, pentru scurt timp, că era în Merham.

– O să e mai bine de-acum, o să vezi.

Adeline se întoarse spre ea și, pentru o clipă, poate pentru că era slăbită de naștere și epuizare, Lottie o consideră cea mai superbă ință pe care o văzuse vreodată. Fața lui Adeline era scăldată de strălucirea fosforescentă,

cu ochii ei verzi, pătrunzători, îmblânziți și deveniți neobișnuit de vulnerabili după momentul la care fusese martoră. Ochii lui Lottie se umplură de lacrimi; incapabilă să exprime dragostea pe care o simți dintr-odată, întinse doar o mână tremurătoare spre ea.

Adeline i-o luă și i-o sărută, ținând-o la obrazul ei rece, catifelat.

– Ești norocoasă, dragă Lottie. Tu nu a trebuit să aștepti o viață întreagă.

Lottie îi aruncă o privire icei sale adormite și îngădui lacrimilor de suferință și recunoștință să cadă grele pe eșarfa de mătase deschisă la culoare.

Fură întrerupte de sunetul unei mașini care se apropia. Își ridicară capetele ca niște animale sălbatice speriate. Când portiera se trânti, Adeline era deja în picioare și alertă.

– Frances! zise ea și, uitând pentru scurt timp de Lottie, avu o scurtă tentativă să-și îndrepte rochia de mătase șifonată, să-și netezească părul nederanjat. Of, Dumnezeule, nu avem mâncare, Lottie! Ce le vom da la micul dejun?

– Eu... sunt sigură că nu se vor supăra să aștepte un pic... odată ce va a...

Lui Lottie nu i-ar putut păsa mai puțin de micul dejun. Copilul ei se mișcă, o mână minusculă prinzând aerul.

– Nu, nu, sigur că ai dreptate. Avem cafea și niște fructe de ieri. Și la boulangerie²⁰ se va deschide curând – pot să mă duc până acolo de îndată ce se vor instala. Poate că vor dori să doarmă, dacă au călătorit toată noaptea...

Lottie o privea pe Adeline învârtindu-se prin cameră, calmul ei obișnuit abandonat în pentru un soi de nervozitate copilărească, o incapacitate de a sta sau de a se concentra asupra vreunei sarcini imediate.

– Crezi că e corect să-i cer asta? zise Adeline dintr-odată. Crezi că sunt egoistă dacă o fac să se întoarcă la mine?

Lottie, uluită, reuși doar să clatine din cap.

– Adeline?

Vocea puternică a lui George sparse liniștea casei ca un foc de armă. Lottie tresări, temându-se să nu se trezească bebelușul.

– Ești acolo?

El apăru în ușă, mohorât și neras, cu pantalonii lui obișnuiți de in, șifonați ca niște frunze vechi de varză. Odată cu apariția lui, Lottie avu o presimțirea rea, prospețimea și liniștea unui nou răsărit deja înlăturate de prezența lui.

Fără să-și dea seama de nimic, Adeline alergă spre el.

– George, ce minunat. Ce minunat! Ai adus-o? E cu tine?

Ea se ridică pe vârfuri să se uite peste umărul lui, redusă la tăcere, în timp ce își ciulea urechile să audă un sunet mai îndepărtat de pași. Se dădu înapoi, îi studie chipul.

– George?

Lottie, uitându-se la noaptea din ochii lui George, se în oră.

– George?

Vocea lui Adeline era mai coborâtă acum, aproape tremurătoare.

– Nu vine, Adeline.

– Dar i-am scris... Tu ai spus...

George, aparent fără să observe prezența lui Lottie și a bebelușului ei noulăscut, își puse un braț în jurul taliei lui Adeline, îi luă mâna într-a lui.

– Trebuie să te așezi, draga mea.

– Dar de ce? Ai spus că o s-o găsești... Știam că după această scrisoare ea nu putea să...

– Nu vine, Adeline.

George o așeză pe scaunul de lângă Lottie. Îngenunche. Îi ținu mâinile.

Adeline îi examinează fața lui George și văzu cu întârziere ceea ce Lottie, neîmpovărată de propriile nevoi desperate, văzuse deja.

– Ce este?

George înghiți în sec.

– A fost un accident, fată dragă.

– De la condus? E o șoferiță îngrozitoare, George. Știi că nu ar trebui să o lași la volan.

Lottie auzi teroarea crescândă din spatele ecărelui lui Adeline și începu să tremure, neobservată de cei doi de lângă ea.

– A cui mașină e de data asta? O vei rezolva, George, nu-i așa? Tu întotdeauna pui lucrurile în ordine. Îl voi pune pe Julian să-ți dea banii înapoi. E rănită? Are nevoie de ceva?

George își lăasă capul pe genunchii lui Adeline.

– Nu ar trebuit să vii, George! Nu ar trebuit să o lași! Nu singură. Știi că nu se descurcă singură – de aceea te-am trimis s-o aduci.

Vocea lui, când se auzi, era aspră, spartă.

– Frances... a murit.

Urmă o pauză lungă.

– Nu, zise Adeline, cu fermitate.

Fața lui George era ascunsă, îngropată în poala ei. Dar mâinile lui le țineau strâns pe ale ei, vrând parcă s-o împiedice să se miște.

– Nu, spuse ea din nou.

Lottie se strădui să-și rețină lacrimile, punându-și mâna peste gură.

– Îmi pare atât de rău, mormăi George, în fusta ei.

– Nu, zise Adeline, apoi mai tare: Nu! Nu! Nu!

Își eliberă mâinile și îl lovi pe George în cap, îl plesnea cu frenezie, fără să vadă, cu fața contorsionată.

– Nu, nu, nu, într-un țipăt nesfârșit, hotărât.

Iar George plângea și-i cerea iertare și se ținea strâns de picioarele ei, iar Lottie era pierdută în propriile lacrimi, cu ochii încețoșați și usturând-o, încât abia mai vedea. În sfârșit, găsi energia să se ridice cu greutate din pat cu bebelușul, fără să ia în seamă durerea, care era doar zică. Lăsând o dâră de sânge și de lacrimi tăcute, traversă încet camera și închise ușa.

Nu fusese un accident. Garda de coastă știa asta, pentru că era printre cei care o văzuseră, strigaseră la ea. Ceva mai târziu, el fusese unul dintre cei trei oameni care o scosese din apă. Dar, în principal, se știa datorită doamnei Colquhoun, care fusese prezentă la întreaga întâmplare și care încă mai suferea de atacuri de panică aproape o săptămână mai târziu.

George îi povesti lui Adeline la câteva ore după sosirea lui, după ce amândoi își făcuseră curaj cu coniac, iar Adeline, cu un aer obosit, spusese că voia să audă totul, ecare detaliu pe care îl știa. O rugă pe Lottie să stea cu ea și, chiar dacă Lottie ar preferat să se ascundă la etaj cu bebelușul, rămase,

cu fața rigidă și încordată de spaimă, în timp ce Adeline o apucă strâns de mână și, din când în când, i-o scutură violent.

Spre deosebire de viața ei, Frances fusese mai degrabă ordonată în moarte. Lăsase casa Arcadia atât de neobișnuit de curată, încât nu îi fusese ușor lui Marnie, care o identifica case, să-și dea seama că stătuse acolo. Se îmbrăcase cu fusta aceea ciudat de lungă, cea cu model de sălcii, își strânsese părul ei lung, negru într-un coc îngrijit, iar fața ei prelungă era fermă și resemnată în timp ce mergea pe

↑

poteca spre faleză. „Îmi pare atât de rău“, scrisese ea într-un bilet, „dar e un gol mult prea mare pentru a suportat. Îmi pare atât de rău.“ Apoi, cu capul sus, de parcă s-ar uita la un punct îndepărtat de la orizont, intrase, complet îmbrăcată, în mare.

Doamna Colquhoun, dându-și seama că aceasta nu era o baie matinală obișnuită, strigase – știa că Frances o auzise, pentru că aruncase o privire în sus, spre poteca de pe stâncă –, dar apoi Frances pur și simplu mărise ritmul, conștientă că ar putea o încercare de a o opri. Doamna Colquhoun fugise tot drumul către casa căpitanului portului, încercând să e atentă la ea tot timpul, privind-o pe Frances în timp ce aceasta înaintase până la mijloc, apoi până la piept. Pe măsură ce intra mai adânc, valurile deveneau mai mari, unul aproape dărâmând-o de pe picioare și transformându-i cocul în șuvițe lungi, îmbibate de apă. Dar ea continua să meargă. Chiar în clipa în care doamna Colquhoun, cu tocul rupt și vocea răgușită de la țipăt, bătea cu pumnul în ușă, ea continua să meargă, o siluetă îndepărtată a ată pe un traseu invizibil prin apă.

Zgomotul alertă doi pescari de homari, care se aruncară după ea într-o barcă. Până în acel moment, un grup mic de oameni, atrași de zgomot, se adunaseră și strigau la Frances să se oprească. Se iscă îngrijorare după aceea, că ea ar crezut că ei erau furioși și o grăbiseră, dar garda de coasta spusese că nu, ea fusese hotărâtă să o facă. O țeru mai văzuse și alții ca ea înainte. Puteai să-i scoți afară, dar aveai să-i găsești atârând de o grindă peste două zile.

În acest moment, George începu să plângă, iar Lottie se uitase cum Adeline îi ținuse fața de parcă l-ar absolvit de păcate.

Frances nu tresărise când capul i se scufundase. Ea doar continuase să meargă, venise un val, apoi două valuri și dintr-odată nu se mai văzu. Până când barca se îndepărtase su cient de port, ea fusese luată de curent. Îi găsiseră corpul după două zile, în estuar, la Wrabness, fusta ei cu model de sălcii înfășurată în jurul ei cu o încâlceală de alge.

– Trebuia să mă întâlnesc cu ea la cină, să vezi, dar a trebuit să rămân la Oxford. Am sunat-o să-i spun că am fost invitat de profesorul acela de la colegiu, iar ea mia spus că ar trebui să merg, Adeline. Ea a spus că ar trebui să merg. Pieptul i se zgudui, hohote de plâns imense udându-i mâinile încleștate. Dar ar trebuit să mă duc la ea, Adeline, ar trebuit să u acolo.

– Nu, zise Adeline, cu vocea ei distantă. Eu ar trebuit să u acolo. Of, George, ce-am făcut?

Privind în urmă, Lottie își dădu seama că accentul lui Adeline se schimbuse în timpul povestirii lui George. Încetase să mai sune franțuzesc. De fapt, părea să nu aibă accent deloc. Poate că era din cauza șocului. Doamna Holden obișnuia să spună că șocul îți putea face multe. Ea cunoscuse o femeie al cărei frate fusese omorât în război și care se trezise cu părul complet alb. (Și nu doar de pe cap, adăugase ea, roșind de propria impertinență).

Lottie abia dacă avusese timp să-și revină după naștere înainte ca, efectiv, să devină mamă pentru două persoane. În primele săptămâni de viață ale copilului ei, Adeline părea să moară puțin câte puțin. La început, refuzase să mănânce, nu se odihnea, se plimba prin grădinile casei, plângând, la orice oră din zi sau din noapte. Odată, mersese pe drumul prăfuit până în vârful muntelui și fusese adusă înapoi, năucă și arsă de soare, de un bătrân care ținea o tarabă cu răcoritoare pe culme. Țipa prin somn, în cele câteva ocazii în care dormise, și părea înspăimântător de diferită, părul ei lucios neîngrijit, tenul ei de porțelan întunecat și marcat de durerea profundă.

– De ce n-am avut încredere în ea? țipa ea. De ce n-am ascultat-o? Ea întotdeauna m-a înțeles mai bine ca oricine.

– N-a fost vina ta. N-aveai de unde să știi, murmura Lottie, conștientă că vorbele ei erau nesatisfăcătoare, simple banalități care nu atingeau nici suprafața a ceea ce simțea Adeline.

Durerea lui Adeline o făcea să se simtă inconfortabil: era prea aproape de a ei, o rană deschisă pe care ea aproape că reușise să o acopere.

– Dar de ce a trebuit să mi-o demonstreze așa? urla Adeline. Nu voiam să o iubesc. Nu voiam să iubesc pe nimeni. Ea ar trebuit să știe că nu era corect să-mi ceară asta.

Sau poate că Lottie era doar prea epuizată emoțional de cerințele bebelușului ei. Era un „copil cuminte“, cum erau ei numiți. Dar, pe de altă parte, trebuia să e. Ținând-o pe Adeline, disperată, în brațele sale, Lottie nu putea întotdeauna să se ridice la timp să aline un nou-născut care plângea; dacă ea încerca să gătească sau să curețe în jurul prietenei sale îndurerate, Camille trebuia să se obișnuiască cu sarcinile lui Lottie, cu ochii ca niște nasturi, în leagănul ei improvizat, sau să doarmă în zgomotul de covoare bătute și de ceainice șuierând.

Pe măsură ce săptămânile treceau, Lottie ajunse din ce în ce mai epuizată și mai deznădăjduită. Julian veni, dar nu făcu față haosului emoțional al celor întâmplare. Îi mai transferă niște bani soției sale, îi dădu lui Lottie cheile de la mașina lui și plecă la un târg de artă din Toulouse, luându-l pe palidul și tăcutul Stephen cu el. Alți oaspeți dispărură și ei. George, după ce stătu două zile și bău până aproape intră în comă, plecă cu promisiunea de a se întoarce. Pe care nu și-o ținu.

– Ai grijă de ea, Lottie, zise el, cu ochii injectați și cu o barbă pe jumătate crescută. Nu o lăsa să facă vreo prostie.

Ea nu știa dacă teama lui evidentă era pentru bunăstarea ei sau a lui.

La un moment dat, când Adeline plânsese o zi și o noapte întregă, Lottie îi căutase frenetic prin dormitor, sperând să găsească vreun indiciu despre familia lui Adeline, despre cineva care ar putea să vină și să o ajute să o scoată din depresie. Răscoli printre rândurile de haine viu colorate, nărilor ei savurând mirosul de ulei de cuișoare, pielea ei mângâiată de pene, mătăsuri și satin. Era ca și cum ea, ca și Lottie, abia exista: în afara programului unui teatru, care arăta că, în urmă cu câțiva ani, apăruse într-un rol minor pe o scenă din Harrogate, nu era nimic – nici o fotografie, nici o scrisoare. Exceptându-le pe cele de la Frances. Lottie le băgă înapoi în cutia lor, în orându-se la gândul că acestea fuseseră implicate în ultimele emoții zadarnice ale lui Frances. În sfârșit, în valiza din dulap, găsi pașaportul lui

Adeline. Răsfoi prin el, gândindu-se că poate avea să dezvăluie vreo adresă sau vreun indiciu cel puțin, unde putea găsi ajutor pentru a-i mai domoli suferința. În loc de asta, găsi fotografia a lui Adeline.

Avea o altă tunsoare, dar era ea negreșit. Doar că în pașaport se numea Ada Clayton.

Doliul ținu patru săptămâni fără o zi. Lottie se trezi într-o dimineață și o găsi pe Adeline în bucătărie, spărgând ouă într-un vas. Nu menționa pașaportul: era mai bine ca viețile oamenilor să e lăsate, exact ca în cazul câinilor care dorm, nederanjate.

– Plec în Rusia, zise Adeline, fără să-și ridice privirea.

– Of, zise Lottie.

Ar vrut s-o întrebe: „Dar cu mine cum rămâne?“, însă zise doar:

– Cum rămâne cu bomba atomică?

Dragă Joe,

Nu, îmi pare rău, dar nu vin acasă. Nu în Merham, oricum. E puțin complicat, dar cred că o să mă duc înapoi la Londra să încerc să-mi găsesc de lucru. Mă ocup de menaj pentru Adeline, după cum știi, și ea are niște prieteni artiști acolo care-și caută pe cineva ca mine și nu îi deranjează bebelușul. Micuța Camille va crește cu copiii lor, ceea ce va umos pentru ea și, în ciuda a ceea ce ai spus, nu e nici un motiv pentru care nu ar trebui să-mi câștig existența, la urma urmei. Te voi anunța când mă voi stabili și poate că o să vii în vizită.

Mulțumesc pentru lucrurile pentru copil. A fost drăguț din partea doamnei Ansty să le aleagă în locul tău. Eu pictez un portret al lui Camille, care arată bine în special cu bonețică. A ta etc.

Cu trei zile înainte ca Lottie și Adeline să plece din casa francească, Madame Migot venise pentru ultima oară să-i palpeze abdomenul lui Lottie. Sau să examineze părțile rușinoase ale lui Lottie. Era greu de știut care plăcere anume avea să e aleasă pentru vizita aceasta. Lottie, în ciuda faptului că se simțea ceva mai puțin stăpâna propriului corp, acum că acesta fusese gazdă altei ințe umane, tot se simțea invadată de trasul și împunsul direct pe care le folosea femeia mai în vârstă, de parcă ea era o bucată de iepure jupuit, întins, agățat în piață. Ultima oară când venise, aparent pentru

a se asigura că bebelușul suga corespunzător, fără să-i adreseze un cuvânt lui Lottie, îi băgase o mână sub bluza largă, o apucase de sân și cu o strângere rapidă a degetului mare și a arătătorului trimise un jet de lapte prin cameră, înainte ca Lottie să aibă vreo șansă să protesteze. Aparent mulțumită, îi mormăise ceva lui Adeline și trecuse fără explicații să-i veri ce greutatea bebelușului.

De data asta totuși, palpase superficial abdomenul lui Lottie înainte să o ridice pe Camille cu gesturi sigure. O cercetă o vreme, chicotind cu ea în franceză, veri cându-i ombilicul, degetele de la mâini și de la picioare, vorbindu-i pe un ton mult mai blând decât cel pe care-l folosisese vreodată față de Adeline sau de Lottie.

- Plecăm, zise Lottie, ținând o carte poștală din Anglia. O duc acasă. Ignorând-o, Madame Migot devenise mai liniștită și, în cele din urmă, tăcută.

Apoi o duse pe Camille la fereastră și îi studiase chipul o vreme. Lătră ceva la Adeline, care de-abia intrase în cameră ținând o hartă. Încă adâncită în gândurile ei, îi luă câteva momente lui Adeline să priceapă. Apoi clătină din cap.

- Ce mai e? zise Lottie iritată, temându-se că făcuse încă ceva greșit.

Culoarea scutecelor ei din prosop fusese se pare rușinea satului, maniera ei de a le prinde, o chestiune de ilaritate galică.

– Vrea să știe dacă ești bolnavă, zise Adeline, încruntându-se în timp ce încerca să o asculte pe Madame Migot. Prietenul lui Julian de la ambasadă spune că va trebui să obțin un soi de viză pentru a merge în Rusia, iar asta e aproape imposibil fără ajutor diplomatic. El crede că ar trebui să mă întorc în Anglia ca să rezolv. Este mult, mult prea enervant.

– Sigur că nu sunt bolnavă. Spune-i că și ea ar arăta la fel dacă ar avea un bebeluș care să o țină trează jumătate de noapte.

Adeline îi spuse ceva înapoi în franceză, apoi, după o pauză, clătină din cap din nou.

- Vrea să știe dacă ai vreo erupție pe piele.

Lottie era pe punctul de a spune ceva nepolitic, dar fu redusă la tăcere de expresia de pe chipul franțuzoaicei.

- Non, non, spunea femeia, făcând gesturi largi spre abdomenul ei.
- Înainte să avut burtă, vrea să spună. Vrea să știe dacă ai avut vreo erupție înainte să rămâi... grea...? La începutul sarcinii?

Adeline, cu atenția captată, se uită întrebătoare la moașă.

- Ca o iritație de căldură? Își aminti Lottie. Am avut o mulțime de iritații de căldură. Eu nu fac față foarte bine căldurii.

Moașa nu era mulțumită. O asaltă cu mai multe întrebări în franceză, apoi se uită nerăbdătoare la Lottie. Adeline se întoarce.

- Vrea să știe dacă te-ai simțit bolnavă. Dacă ai avut vreo erupție, la scurt timp după ce-ai rămas însărcinată. Crede... îi spuse ceva în franceză femeii în vârstă, care încuviință din cap ca răspuns. Vrea să știe dacă e vreo posibilitate ca tu să avut rubeolă.

- Nu înțeleg. Lottie rezistă tentației de a se întinde după ica sa, de a o trage protector aproape de ea. Am avut o erupție. Când de-abia am ajuns aici. Am crezut că e o iritație de căldură.

Fața moașei se împlânzi pentru prima dată.

- Votre bébé²¹, zise ea gesticulând. Ses yeux²²... Își utură mâna prin fața lui Camille, apoi se uită la Lottie și făcu gestul din nou. Și din nou.

- Of, Lottie, zise Adeline și-și duse mâna la gură. Ce ne facem cu tine acum?

Lottie rămase complet nemișcată, o răceală neobișnuită pătrunzându-i până la oase. Fetița stătea cuminte în brațele femeii, părul ei n formând un nimb pufos, fața ei angelică, luminată de soare. Dar nu clipea.

- M-am întors în Merham când Camille avea zece săptămâni. Când a a at, familia din Londra nu m-a vrut. I-am scris și i-am spus lui Joe, iar el m-a cerut de soție de cum am coborât din tren. Lottie o ă, își puse mâinile în față, pe genunchi. Le spusese tuturor că bebelușul era al lui. Asta a provocat scandal. Părinții lui erau furioși. Dar el putea să e tare când conta. Și le-a zis că aveau să regrete dacă îl făceau să aleagă între noi.

Vinul se terminase de mult. Daisy uitase de ora târzie, de faptul că picioarele îi amortiseră sub ea.

– Nu cred că mama lui m-a iertat vreodată pentru că m-am căsătorit cu el, spuse Lottie, pierdută în amintirea îndepărtată. Ea, cu siguranță, nu a trecut niciodată peste faptul că l-am împovărat pe ul ei prețios cu o ică oarbă. Am urât-o pentru asta. Am urât-o pentru că n-o iubea pe Camille cum o iubeam eu. Dar presupun că, acum că sunt bătrână, pot s-o înțeleg ceva mai bine.

– Ea nu încerca decât să-l protejeze.

– Da, da, încerca. – Camille știe toate astea? Lottie se întunecă la chip.

– Camille știe că Joe e tatăl ei. Vocea ei conținea o notă de provocare. Au fost întotdeauna foarte apropiați. Ea e fata tatei. Urmă o scurtă pauză.

– Ce s-a întâmplat cu Adeline? șopti Daisy.

Întrebă cu un soi de groază, temându-se de ce-ar putea auzi. Plânse auzind povestea sinuciderii lui Frances, amintindu-și de cele mai negre zile ale ei, imediat după plecarea lui Daniel.

– Adeline a murit acum aproape douăzeci de ani. Nu s-a mai întors niciodată în casă. O păstram curată, pentru orice eventualitate, dar ea nu a mai venit niciodată. După o vreme, nici măcar nu a mai scris. Cred că nu putea suporta să i se amintească de Frances. A iubit-o, vezi tu? Cred că noi toți am știut asta chiar și atunci când ea nu o știa. A murit în Rusia. Lângă St. Petersburg. Era destul de bogată, chiar și fără lucrurile pe care i le dăduse Julian. Îmi plăcea să cred că era acolo, pentru că îl găsisese pe Konstantin. Lottie zâmbi s os, de parcă era rușinată de propriul romantism. Iar apoi, când a murit, mi-a lăsat Arcadia prin testament.

Am crezut întotdeauna că s-a simțit prost că m-am căsătorit cu Joe.

Lottie se mișcă, își puse paharul jos, lângă scaun și începu să-și adune lucrurile. – Cred că a crezut că m-a dezamăgit atunci când a dispărut.

– De ce?

Lottie se uită la ea de parcă ar fost proastă.

– Dacă aș avut casa și banii atunci, nu ar trebuit să mă mărit deloc...

Am plâns timp de șase zile întregi în luna mea de miere. Straniu, a spus mami după aceea, pentru cineva care fusese atât de disperată să plece de acasă, în special ca femeie măritată. Și mai mult de atât, când te gândești la

vasul nostru minunat de croazieră, cu cabina noastră umoasă de la clasa întâi, plătită de familia Bancro .

Dar mi-a fost teribil de greață, atât de tare, încât Guy a trebuit să petreacă ore hoinărind pe acolo de unul singur, în timp ce eu stăteam întinsă în cabină, simțindu-mă deplorabil. Eu încă eram tristă din cauza lui tati. Și, ciudat, mă simțeam absolut îngrozitor pentru că i-am părăsit pe mami și pe copiii. Ca să vezi, știam că nimic nu va mai la fel. Și deși ai putea să crezi că vrei asta, când chiar se întâmplă, despărțirea pare îngrozitor de de nitivă.

Noi nu ne-am comportat deloc ca niște proaspăt căsătoriți, de fapt, nu că le-aș spus părinților sau oricui. Nu, cărțile mele poștale erau pline de peisaje minunate și cine dansante extraordinare și del ni și statul la masa căpitanului – și le-am povestit despre cabina noastră, cu mobilier din lemn de nuc și care avea o măsuță de toaletă imensă cu lumini în jurul oglinzii, și șampoane, și loțiuni gratuite, pe care le reumpleau în ecare zi.

Dar, pe de altă parte, Guy nu a fost el însuși o bună parte din voiaj. Mi-a spus că era pentru că prefera spațiile deschise apei. M-am supărat puțin la început și i-am spus că el ar cheltuit mult mai puțin din timpul nostru dacă mi-ar spus dinainte. Dar nu-mi plăcea să-l presez prea tare. Niciodată nu mi-a plăcut. Iar el și-a revenit până la urmă. Și așa cum a spus doamna aceea drăguță, doamna Erhardt, cea cu multe perle, pur și simplu toate cuplurile se ceartă în luna de miere. Este unul dintre acele lucruri pe care nu ți le spune nimeni. Nu ți se spune niciodată nimic nici despre celelalte lucruri. Dar ea nu a fost atât de speci că în legătură cu acelea.

În plus, a fost parțial amuzant. După ce și-au dat seama că eram în luna de miere, cei din formație începeau să cânte „Look At at Girl²³“, știi, melodia lui Guy Mitchell, de ecare dată când intram în su agerie. Cred că lui Guy i se cam acrise de ea după a treia oară. Dar mie mai degrabă îmi plăcea. Chiar îmi plăcea ca toți să știe că el era al meu.

Mi-a scris Sylvia ceva mai târziu despre Joe. Mami a fost surprinzător de rece în legătură cu toată povestea. Nici măcar nu voia să știe dacă bebelușul era cu adevărat al lui, ceea ce m-a surprins. Aș crezut că ea ar , pur și simplu, înnebunită să știe. De fapt, ea și-a ieșit, în mod cert, din re, când am adus discuția. Dar cred că în acel moment era înnebunită de cap de bețiile lui tati.

Nu i-am spus lui Guy. Bârfe femeiești, a spus el o dată, când începusem să-i povestesc despre Merham. Nu am mai menționat asta niciodată.

London Weekend Television, canal ce a funcționat între 1968–1992

Creaturi blănoase, cu nasul ascuțit, personaje create de Elisabeth Beresford, care au apărut într-o serie de romane pentru copii, începând cu anul 1968

Roman de B. Orczy, al cărui protagonist e un spion cu nume de cod Scarlet Pimpernel.

Vers din poemul „ e Secret People“, de Gilbert Keith Chesterton

Roman de Joseph Heller

Orașul nevestelor din Stepford (nevestele docile), aluzie la romanul e Stepford Wives de Ira Levin (1972)

Renumite în acea perioadă pentru forțarea mamelor singure să renunțe la copiii lor pentru a dați spre adopție.

Brutărie (în limba franceză, în original)

Bebelușul dumitale (în limba franceză, în original)

Ochii ei (în limba franceză, în original)

„Uită-te la fata aceea“

PARTEA A TREIA

Capitolul 15

Timp de aproape zece zile, Daisy se gândise îngrijorată cum să-i ceară deadevăratelea iertare lui Jones; cum să-i explice că expresia ei oripilată, lacrimile ei lamentabile din acea dimineață nu fuseseră o reacție la el, ci la cine nu era el. Îi trecuse prin minte să-i trimită ori, dar Jones nu părea să e un bărbat pe care să-l sensibilizeze orile; iar ea nu știa ce se presupunea că ar transmite anumite ori luate individual. Se gândi doar să-l sune și să-i spună direct, în stilul lui: „Jones, îmi pare rău. Am fost penibilă și de rahat“. Dar ea știa că nu ar în stare să o lase așa, că ar trăncăni, și s-ar lamenta, și s-ar bâlbâi ca să dea o explicație confuză, pe care el ar disprețui-o și mai mult. Se gândi să-i trimită cărți poștale, mesaje, chiar să o pună pe Lottie, pentru că acum era su cient de curajoasă să i se adreseze pe numele mic, să o facă în locul ei. Lui îi era teamă de Lottie.

Dar nu făcu nimic.

Întâmplător, poate, pictura murală o făcu în locul ei. Într-o după-amiază, în timp ce înainta cu greu printr-o listă de speci cații, rozând capătul pixului, Aidan se apropiase de ea să-i spună că unul dintre zugravi îndepărtase lichenii de pe un perete exterior al terasei și găsisse culoare sub var. Curioși, curățaseră puțin mai mult și descoperiseră ceea ce păreau să e fețele a două persoane.

– Nu am mai vrut să continuăm, zise el, conducând-o afară, în lumina strălucitoare a soarelui, ca nu cumva să desprindem vopseaua de dedesubt.

Daisy se holbă la perete, la chipurile nou dezvăluite, dintre care unul, își dădu ea seama, zâmbea. Zugravul, un tânăr din Indiile de Vest pe nume Dave, stătea fumând o țigară pe terasă. El făcu un gest din cap spre perete.

– Trebuie să aduceți un restaurator, zise Aidan, făcând un pas în spate. Cineva care se pricepe la picturi murale. S-ar putea să merite ceva. El pronunțase „muriale“.

– Depinde cine-i autorul, zise Daisy. E frumoasă, totuși. În genul lui Braque. Știi cât de mult se întinde?

– Ei bine, e o pată de galben în acest colț din stânga și niște albastru sus, în dreapta, deci nu aș surprins să aibă vreo doi metri. Ar trebui s-o întrebați pe femeia de colo ce crede. S-ar putea să fost prin preajmă când a fost pictat peretele. S-ar putea să știe ceva despre el.

– N-a menționat nimic niciodată, zise Daisy.

– Nici o surpriză, zise Aidan, frecându-și tencuiala uscată de pe pantaloni. Adică, n-a menționat nimic nici despre scutecele de pe șantier sau despre interdicția de a folosi bormașina în timpul reprizelor de nani. Zâmbi cu viclenie și se lăsă pe spate, în timp ce Daisy se întoarse să intre înapoi.

– Hei, nu puneți ceainicul pe foc, nu?

Lottie era plecată cu Ellie, așa că Daisy îl sună pe Jones, intenționând să-i spună despre asta, dornică s-o asocieze cu ceva bun.

– Care e problema? zise el irascibil.

– Nici o problemă, răspuse Daisy. Eu... păi... Doar mă întrebam dacă vii joi.

– De ce joi? În fundal, ea auzi două telefoane sunând, o femeie purtând o conversație urgentă. Spune-i că vin într-un minut, strigă el. Oferă-i un pahar de vin sau altceva.

– Sănătatea și securitatea. Pentru bucătării. Ai spus că vrei să i aici.

– Ei bine, dă-i o cafea! Alo? Of, Doamne, așa am zis, nu?

El o auzi adânc și ea îl auzi punându-și mâna pe receptor și țipând ceva la cineva, despre care ea presupuse că era secretara lui.

– La ce oră vin? zise el, peste o clipă.

– La unsprezece și jumătate. Inspiră profund. Știi ceva, Jones, rămâi la prânz după aceea. Mi-ar plăcea să-ți arăt câteva lucruri.

– Eu nu mănânc la prânz, zise el și închise telefonul.

Î

Îi telefonă lui Camille, amintindu-și că Hal avea ceva legături cu domeniul artistic, dar nedorind să-l sune direct. Era genul de lucru în legătură cu care trebuia să îți faci griji, când erai femeie singură. Dar Camille se arătă entuziasmată și îi spuse lui Daisy că ar trebui să vorbească imediat cu el. Nu avea nevoie să caute un restaurator, Hal o putea face. El făcuse tot soiul de cursuri de restaurare la școala de arte, nu doar de mobilă, Camille era sigură. Hal însuși părea mai puțin convins, nesigur dacă cunoștințele sale erau suficiente de la zi.

– Dar ai putea să te informezi despre noile tehnici. Adică nu este pânză, e doar un perete exterior.

Daisy înțelese din tonul lui Camille cât de mult ar putea să însemne această slujbă pentru ei amândoi.

– Nu poate atât de importantă dacă au aruncat un strat de var peste ea.

Hal păruse șovăitor la început, apoi se entuziasmă cu prudență, de parcă nu-i venea să creadă că i se arunca un colac de salvare, chiar dacă unul mic și care probabil pierdea aer.

– Am un prieten în Ware care se pricepe puțin. L-aș putea întreba. Adică dacă nu te superi că nu sunt restaurator profesionist.

– Dacă faci o treabă bună, nu-mi pasă nici dacă ești luptător în noroi profesionist. Dar trebuie să începi acum. Vreau ca o bună parte din el să e vizibilă până joi.

– Bine, zise Hal pe un ton care nu voia să arate cât de mulțumit era. În regulă.

Bine. Păi, o să dau câteva telefoane, găsesc o trusă de scule, apoi vin acolo.

Asta era șansa ei, gândi Daisy, în timp ce ieșea în grădină. Asta i-ar arăta lui Jones că era în stare nu doar să renoveze singură interiorul acestei clădiri, ci și să se ridice deasupra acestui personaj cu care păreau să o asocieze cei din jur: Daisy cea demnă de milă și dispreț. Era o trăsătură ridicolă, îi spusese odată Daniel, această nevoie disperată ca toată lumea să o accepte, dar asta simțea oricum. În seara în care venise Jones, fusese mulțumită că el văzuse o latură nouă, mai bună a ei. Pentru că, recunoscuse cu prudență, începuse

să accepte și ea această persoană, în loc doar să deplângă pierderea vechii Daisy. Era mai puternică acum, nu atât de copleșită de evenimentele ultimelor luni. „Asta e efectul unul bebeluș“, spusese Lottie, când Daisy o întrebuse cum se descurcase singură. „Trebuie să i puternic.“

Daisy, amintindu-și de Primrose Hill, nu fusese de acord, dar înțelese că, într-o mică măsură, ea începuse încet, printr-un soi de osmoză, poate, să dobândească puțin din armura lui Lottie. Se gândise la nesfârșit la felul cum născuse tânăra Lottie, aproape fără ajutor, într-o țară străină, departe de casă și cum refuzase să se lase doborâtă când se întorsese, în dizgrație și fără nici un ban. Observase cum Lottie cea bătrână trecea acum cu ușurință prin viață, generând respect din partea celor din jur, doar prin încrederea în sine și inteligența sclipitoare. Ea se aștepta ca oamenii să o trateze cum se cuvine, ca lucrurile să meargă așa cum voia ea. Și ce era ea, la urma urmei? O casnică la vârsta pensionării, soția unui garajist dintr-un oraș mic, mama unei ice cu dizabilități, care niciodată nu avusese o slujbă, o carieră, nimic. Nu că ar îndrăznit să o descrie pe Lottie așa de față cu ea. Daisy, între timp, încă era vechea Daisy (deși o versiune ușor mai generos construită) – încă era atrăgătoare, încă era inteligentă, aproape solvabilă, iar acum, după cum se exprimase contabilul ei, era asociat unic. „Sunt asociat unic“, își spusese ea cu voce tare, după ce pusese jos telefonul. Suna mult mai bine decât părinte unic.

Îi era dor de el. Mai plângea din când în când și considera o realizare faptul că reușea să nu se gândească două ore la el. Încă îi veri ca din când în când horoscopul, în caz că i-ar oferit vreun indiciu despre întoarcerea lui. Dar la aproape trei luni după ce el plecase, Daisy putea cel puțin să-și imagineze o vreme, poate peste un an, cu o lună sau două în plus sau în minus, când avea să-l uite. Încerca să nu se gândească dacă și Ellie avea vreodată să simtă la fel.

Văzând câte ore lucra Hal la pictura „murală“, zicea Aidan, nu era de mirare că afacerea lui era pe butuci. Nu puteai să-ți petreci atât de mult timp la un preț x, îi spuse el lui Daisy, în timp ce își beau ceaiul la bucătărie, uitându-se pe fereastră cum, îndoit de spate, Hal peria cu migață o secțiune minusculă de vopsea scorjită de pe perete. Daisy ar trebuit să știe. Micii afaceriști nu puteau să-și permită să e perfecționiști.

– Micii afaceriști nu-și permit nimic, dacă nu termină holurile de la etaj până marți, cum au promis, spuse Daisy cu subînțeles, dar Aidan se prefăcu că nu auzise.

– Acum, dacă omul tău de-acolo îl plătea cu ora...

– Cred că îi place, zise Daisy, ignorând faptul că majoritatea timpului Hal arăta mai degrabă chinuit.

– E bine așa? o întreba el de trei, patru ori pe zi, când ieșea să admire imaginile din ce în ce mai clare. Nu vrei să angajezi un profesionist?

El niciodată nu arăta foarte convins când Daisy spunea că nu.

Dar Camille, care venea de două ori pe zi, aducând ceai și sendvișuri între programări, zicea că, atunci când ajungea acasă, era plin de viață.

– Cred că e captivant, spuse ea, nepărând să-i pese de absențele prelungite ale soțului ei. Îmi place gândul că pictura a fost ascunsă. Îmi place gândul că Hal e cel care o aduce la viață.

Se țineau de mână când el credea că nu îi vedea nimeni. Daisy, oarecum invidioasă, îl observase pe Hal explicându-i imaginile soției sale, apoi întrerupându-se ca s-o tragă spre el și să o sărute.

Singura persoană care nu se arăta mulțumită de pictura murală era Lottie. Fusese în oraș cu una dintre treburile ei misterioase. (Nu spunea nimănui unde se ducea sau ce făcea. Dacă era întrebată, își atingea nasul cu degetul și le spunea oamenilor „să-și vadă de ale lor“.) La întoarcere, când îl zări pe Hal lucrând la picturile expuse, explodă și ceru ca el să se oprească imediat.

– L-am văruit! Nu trebuia să e văzut, zise ea, gesticulând frenetic la Hal.

Vopsește-l la loc.

Daisy și muncitorii care se uitau la niște jgheaburi se opriseră din ce făceau ca să vadă ce era cu țipetele acelea.

– Nu trebuie să e văzut!

– Dar este o pictură murală, zise Hal.

– Ți-am spus! Nu ar trebui să dai jos vopseaua. Nu-nțelegi să te oprești? V-aș povestit despre ea dacă trebuia să se vadă.

– Ce-o dedesubt? murmură Aidan către Dave. Planuri pentru locurile în care și-a îngropat cadavrele?

– Nu pot opri renovarea acum, zise Daisy perplexă. Jones vine special s-o vadă.

– Nu e a ta, n-ai nici un drept să o arăți.

În mod ciudat, Lottie era neobișnuit de agitată.

Camille, care îi aducea ceaiul lui Hal când veni Lottie, stătea cu cana în mâini, cu o expresie nedumerită pe chip.

– Mama?

– Hei, care e problema, mamă? Ce te-a supărat atât de tare?

Hal dădu să pună o mână pe umărul lui Lottie, dar ea îl respinse cu furie.

– Nu m-a supărat nimic. Ba da, faptul că îți pierzi timpul descoperind o bucată de gunoi m-a supărat. Ar trebui să te concentrezi asupra afacerii tale, nu să-ți pierzi timpul cu un gra ti lipsit de valoare. De ce nu faci ceva util, ca de exemplu să încerci să-ți salvezi afacerea, eh?

– Dar e frumos, Lottie, zise Daisy. Trebuie să văzut asta.

– E gunoi, zise Lottie. Și o să-i spun prostului ăluia de șef al tău că e gunoi. Iar eu sunt consultantul istoric sau cam așa ceva pentru această casă, și el va de acord cu mine.

Apoi plecă nemulțumită, lăsându-i pe toți cu gura căscată și ezitând.

Dar Jones nu fu de acord.

Daisy, pe furiș, îl aduse să o vadă în timp ce Lottie era plecată.

– Închide ochii, îi spuse ea, când el păși pe terasă.

El își ridică fruntea spre cer, de parcă ea era o imbecilă, iar el, obligat să-i facă pe plac. Îl luă de braț și-l direcționează pe după cutiile de vopsea către locul unde Hal se oprise din lucru mai devreme.

– Acum deschide-i.

Jones deschise ochii. Daisy îi scrută fața. Sub sprâncenele întunecate, lăsate, el clipi surprins.

– E o pictură murală, zise Daisy. Hal e aici ca s-o restaureze. Constructorii au găsit-o sub un strat de var.

Jones se holbă la perete, aparent uitând să mai e iritat și se apropie mai mult, cercetând imaginile. După cum observă Daisy, purta cea mai îngrozitoare pereche de pantaloni de velur.

- Ce este? zise el, după un minut. Un soi de Cina cea de Taină?
 - Nu știu, zise Daisy, aruncând vinovată o privire în spate, să vadă dacă nu se aude căruciorul. Lottie – doamna Bernard – nu vrea să-mi spună. Jones continuă să se uite, apoi se îndreaptă de spate.
 - Ce-ai spus?
 - E puțin cam nefericită în legătură cu descoperirea, explică ea. Nu vrea să ne spună de ce, însă se pare că a supărat-o.
 - Dar e frumoasă, zise Jones. Arată grozav aici. Conferă terasei un punct central. Se întoarce și merge la capătul îndepărtat al terasei pentru a o examina de la distanță. Punem și scaune, nu-i așa? Daisy încuviință din cap.
 - E veche?
 - Fără îndoială e din acest secol, zise Daisy. Hal crede că trebuie să e din anii 1940 sau 1950. Cu siguranță, nu e mai veche de anii 1930. Poate că a fost acoperită în timpul războiului.
 - N-aveam nici cea mai vagă idee... Jones vorbea singur acum, cu o mână la ceafă. Deci... pot să întreb cât plătesc pentru asta acum? Restaurarea adică.
 - Mult mai puțin decât merită.
- El îi zâmbi lent, iar ea rânji ca răspuns.
- Presupun că nu ai găsit vreo piesă veche neprețuită pe aici dacă tot te ocupi de asta?
 - Nu, zise Dave, apărând în spatele lor și aprinzându-și o țigară. E plecată să cumpere lapte pentru bebeluș.

Se sfârșise. Hal stătea în mașina sa în fața Arcadiei, uitându-se la ultimul teanc de facturi care nici pe departe nu puteau plătite cu banii de pe pictura murală, și, în mod ciudat, simți ceva asemănător cu ușurarea, că nu mai depindea de el, că lucrul despre care știuse de săptămâni, posibil de luni, că era inevitabil devenise realitate. Ultima factură era atât de mare încât nu-i lăsase de ales. Avea să-și lichideze afacerea, iar după ce termina de restaurat pictura murală, avea să-și caute o slujbă.

Închise ochii pentru o clipă, lăsând speranța, tensiunea ultimei săptămâni să se diminueze, să e înlocuite de un soi de ceață mohorâtă, gri. Era doar o afacere. Repetase aceste cuvinte ca pe o mantră. Iar dacă lichidarea bunurilor sale însemna că putea amâna falimentul, atunci cel puțin ei toți aveau un viitor. Dar, pe de altă parte, ei aveau un viitor. El și Camille – ultimele câteva săptămâni îl convinseseră de asta.

„Concentrați-vă pe lucrurile bune“, asta era ceea ce le spusese consilierul la ultima lor ședință, nu-i așa? „Fiți recunoscători pentru ceea ce aveți.“ El avea o soție și o ică. Era sănătos. Avea un viitor. Telefonul mobil întrerupsese liniștea, iar el scotoci prin torpedou, clipind des în încercarea de a alunga ceva care semăna suspect de mult cu niște lacrimi.

– Eu sunt.

– Bună.

El se rezemă de spătar, bucuros să-i audă sunetul vocii.

Nimic urgent. Voia doar să a e pe la ce oră avea să ajungă acasă, dacă i-ar plăcea pui la cină, să-i spună că Katie se ducea la înot; micile detalii liniștitoare ale vieții casnice.

– Ești bine? Pari puțin tăcut.

– Sunt bine, zise el. O să iau niște vin, dacă vrei.

Ea nu părea foarte convinsă, așa că el încercă să pară puțin mai însu eșit. Nu îi spuse ce trebuia să audă – asta putea aștepta –, în schimb, îi spuse lucrurile pe care îi plăcea să le audă: ce se întâmplase „la muncă“ în acea zi. Ce descoperise. Ultimele vorbe de duh ale constructorilor. Îi povesti cum mama ei abia dacă mai vorbea cu el acum, cât timp lucra la perete, dar pălăvrăgea cu el ca și cum nimic nu s-ar întâmplat de îndată ce plecau din Arcadia.

– Poate că ar trebui să o întreb. Să a i ce o deranjează la pictură.

– N-are rost, Hal. Știi că n-are rost să o întreb nimic. N-o să-mi spună, zise Camille cu tristețe. Nu știu ce e în neregulă cu mama uneori. Știi că e aniversarea lor săptămâna viitoare, și ea a spus că este nevoie de ea la Arcadia? Tata e atât de dezamăgit. A făcut rezervare la restaurant și toate cele.

– Presupun că pot merge într-o altă seară, zise el.

- Dar nu e același lucru, nu-i așa?
- Nu, zise el, amintindu-și. Nu, nu este.
- Mai bine plec, zise înveselindu-se. Doamna Halligan se plânge de iritație.
- Po im?

Ea se dădu mai aproape de telefon.

– Se întâmplă cu pielea, după ce te-ai epilat. S-a iritat într-o zonă nefericită, și acum nu poate să-și pună dresurile la loc.

Hal râse, parcă pentru prima oară după luni de zile.

- Te iubesc, să știi, zise el.
- Știu, zise ea. Și eu te iubesc.

Daisy îl conduse pe Jones în camerele care aveau să se numească Apartamentul Morrell într-o zi, dar deocamdată, erau cunoscute printre constructorii ca Mlaștina Albastră, după culoarea băii. Era dormitorul cel mai tradițional al casei și era terminat. Patul, la fel ca toate celelalte, venise de la o cunoștință din India care era specializată în mobilier colonial vechi. Lângă el se afla un scrin militar, cu colțurile lui simple, ascuțite, îmbrăcate în alamă, suprafața de mahon vechi a acestuia strălucind pe fundalul pereților gri pal. În capătul încăperii, care era de fapt formată din două camere cu zidul dintre ele spart, erau două fotolii confortabile și o masă joasă, sculptată. Pe ea pusese Daisy o față de masă și farfurii cu sendvișuri cu crab, un bol de fructe și o sticlă cu apă.

– Știu că nu mănânci la prânz, zise ea, în timp ce el se holba la pregătiri, dar mam gândit că, dacă chiar nu ți-e foame, o să mănânc porția ta la cină. Jones purta ciorapi desperecheați. Ea consideră acest lucru curios de liniștitor.

El făcu turul camerei, încet, studiind decorul și obiectele. Apoi se opri în fața ei. – De fapt, eu – eu voiam să-mi cer scuze, zise Daisy, cu mâinile strânse în fața ei. În legătură cu acea dimineață. A fost o tâmpenie. Ei bine, mai mult decât o tâmpenie. Nu pot explica. Pot doar să spun că nu a avut nimic de-a face cu tine. Jones se uită în jos la picioarele lui și le mișcă jenat.

– Of, haide. Așază-te, te rog, zise ea, neputincioasă, sau o să mă simt cu adevărat prost. Mai rău, o să încep să turui. Și nu ți-ai dori asta. E aproape la fel de rău ca plânsul.

Jones se aplecă spre sendvișuri.

– Știi, abia dacă m-am gândit la asta, zise el, se uită pieziș la ea și se așeză.

– În mod normal, nu ți-aș oferi prânzul în dormitor, dar e singura cameră în care e liniște, zise ea după ce începură să mănânce. Mi-ar plăcut să aștern masa pe terasă, lângă pictura murală, dar m-am gândit că s-ar putea să nimerească stropi de vopsea sau terebentină pe sendvișuri.

Turuia, într-adevăr. Era ca și cum n-ar avut nici un control asupra a ceea ce-i ieșea din gură.

– În plus, Ellie doarme alături.

El încuviință din cap, trădând prea puține sentimente. Dar arăta relaxat, gândi ea.

– Sunt surprins că ai mers mai departe fără acordul meu, zise el, în cele din urmă. Cu pictura murală, adică.

– Știam că o să-ți placă dacă o s-o vezi. Dacă ți-aș cerut voie să continui, ai găsit motive să te îngrijorezi în legătură cu ea.

El se opri, cu sendvișul la jumătatea drumului către gură, apoi își lăsă mâna în jos și se uită la ea de-adevăratelea. O privi țință, astfel încât ea simți furnicături care semnalau că începea să se îmbujoreze.

– Ești ciudată, Daisy Parsons, zise el, dar nu pe un ton neprietenos.

Atunci se relaxă și ea, îi spuse povestea ecărei piese de mobilier, deciziile din spatele ecărei alegeri de vopsea sau de material textil. El încuviință din cap, cu gura plină, încercând să asimileze totul, dar fără să aibă prea multe reacții. Daisy se abținu să nu-l întrebe ce credea, dacă era mulțumit. Dacă nu era mulțumit, își spuse ea cu fermitate, i-ar spus.

Treptat, ea se trezi înfrumusețând unele povești, spunând glume, hotărâtă să-i descrețească puțin fruntea. Era plăcut să ai companie; companie urbană. Pe cineva care știa diferența între Gavroche și Green Street. Cineva care putea să vorbească despre mai multe subiecte decât diagramele pentru

vopsea sau situația pensiunilor din apropiere. Chiar se și fardase pentru vizita lui. Îi luase patruzeci de minute să-și găsească trusa de machiaj.

– ... iar motivul pentru care l-au trimis pe cel mare cu reducere a fost faptul că era atât de mare, încât, deși îl aveau de trei ani, nu au avut niciodată spațiu ca să-l scoată din depozit.

Daisy râse, turnându-și încă un pahar cu apă.

– A mai luat Daniel legătura cu tine? întrebă el. Daisy se opri și se îmbujoră.

– Scuze, zise el. Nu ar trebui să întreb. Nu e treaba mea. Daisy se uită la el, puse sticla jos.

– Da, zise ea. Nu că ar face prea mare diferență.

Stătură în liniște un minut, Jones studiind cu atenție colțul mesei.

– De ce întrebi? zise ea și, preț de câteva secunde, simți că nu mai are aer, conștientă că răspunsul lui era crucial.

– M-am întâlnit cu un vechi prieten de-al lui care voia să discute ceva cu el...

Jones se uită în sus la ea. Mă gândeam că s-ar putea să ai numărul.

– Nu, zise Daisy, simțindu-se inexplicabil supărată. Nu-l am.

– Bine. Nici o problemă atunci, zise el. O să se descurce singuri.

– Da.

Daisy stătu un minut fără să înțeleagă de ce se simțea atât de afectată. Afară, prin fereastra deschisă, își auzi numele strigat. Vocea lui Aidan. Probabil o întrebare legată de vopsea.

– Mai bine m-aș duce să văd ce vrea, zise ea, aproape recunoscătoare pentru întrerupere. Lipsesc doar o clipă. Mănâncă niște fructe. Te rog.

Când se întoarse, câteva minute mai târziu, se opri în prag când o văzu pe Ellie în brațele lui Jones. Îmbujorată de somn, fetița stătea lipită de el, clipind. Când Jones o văzu pe Daisy, se fâstâci și dădu să-i întindă bebelușul.

– S-a trezit cât erai plecată, zise el just cându-se parcă. N-am vrut s-o las să plângă.

– Nu, zise Daisy, holbându-se.

Ea nu-și mai văzuse până atunci bebelușul în brațele unui bărbat, și asta o făcu să se-n oare, îi atinse o coardă sensibilă nedescoperită anterior.

– Mulțumesc.

– E un su ețel prietenos, nu-i așa?

Jones se îndreptă spre ea și i-o dădu, reușind cumva să-și încurce mâinile cu membrele lui Ellie în timp ce o făcea.

– Ținând cont că nu sunt obișnuit cu ei. Cu bebelușii, adică.

– Nu știu, zise Daisy, cu sinceritate. Doar eu și doamna Bernard o ținem în brațe.

– Niciodată nu am mai ținut un bebeluș în brațe.

– Nici eu. Până să am unul, adică.

El se uita la Ellie de parcă nu mai văzuse în viața lui un bebeluș. Dintr-odată, conștient că Daisy îl privea, îi atinse ușor capul lui Ellie și se dădu în spate.

– La revedere, atunci, îi zise el bebelușului. Cred că ar mai bine să plec. Aruncă o privire spre ușă. Cei de la birou se vor întreba unde sunt. Mulțumesc pentru prânz.

– Da, zise Daisy, ajustându-i greutatea lui Ellie pe șoldul ei. Jones se îndreptă spre ușă.

– Arată bine, zise el, întorcându-se cu fața spre ea. Bravo.

El se forță să zâmbească, arătând ciudat de nefericit. „Are unghiile de la mâini ca ale lui Daniel“, gândi Daisy.

– Uite. Săptămâna viitoare, zise el brusc. Cred că ar trebui să vii la Londra. Trebuie să discut cu tine despre aranjamentele pentru inaugurare undeva unde am toate dosarele și lucrurile în jur și m-am gândit că poate am putea să mergem și la depozitul acela de materiale de construcții la mâna a doua, cât ești acolo. Cel nou despre care am vorbit. Pentru lucrurile din exterior. El își înclină capul. Adică... Ești liberă să vii la Londra? Fac eu cinste cu prânzul. Sau cu cina. La clubul meu. O să vezi cum e.

– Știu cum e, că am fost zise Daisy, zâmbind. Un zâmbet al vechii Daisy. Dar da. Sună grozav. Spune tu când.

Pete Sheraton purta genul de cămașă pe care o purtau brokerii în anii 1980: cu dungi îndrăznețe, guler alb, manșete albe apretate. Era genul de

cămașă care vorbea despre bani, despre tranzacții în camere pline de fum, genul de cămașă care îl făcea întotdeauna pe Hal să se întrebe dacă Pete era mai puțin satisfăcut de soarta lui de director de bancă din provincie (angajați: trei casieri, un manager stagiar și doamna Mills care făcea curat marțea și joia), decât îi plăcea să admită.

Manșetele pe care le observă Hal când îl conducea în biroul lui în această dupăamiază erau perforate cu două femei goale minuscule, abia vizibile.

– Ideea soției, zise el, aruncându-le o privire când Hal se așeză în fața sa. Ea zice că mă împiedică să arăt... prea ca un director de bancă.

Hal zâmbi, încercă să înghită.

El și Pete se știau de mulți ani, de când Veronica Sheraton îl plătise pe Hal să înrămeze o fotografie cu ei doi pentru aniversarea de patruzeci de ani a lui Pete. Era o chestie cu adevărat groaznică, înfățișând-o pe Veronica într-o rochie de bal cu mâneci bufante și ușor neclară, iar Pete, în spatele ei, cu câteva zeci de centimetri mai înalt decât era în realitate, cu un ten de culoarea caramelului ars. Ochii li se întâlniseră la acea „dezvăluire” și se cimentă astfel una dintre acele legături ciudate dintre bărbați, care nu putea simulată.

– Nu ai venit să stabilim o partidă de squash, bănuiesc? Hal trase adânc aer în piept.

– Din păcate, nu de data asta, Pete. Eu... eu am venit să-ți vorbesc despre lichidarea afacerii. Pete înmărmuri.

– Of, Doamne. Of, Doamne, prietene, îmi pare rău. Ce ghinion!

Hal își dori ca Pete să pară ceva mai obiectiv în legătură cu toate astea. Dintrodată, directorul de bancă de modă veche, rigid, ostil, părea o variantă mai ușoară.

– Ești absolut sigur? Adică, ai vorbit cu contabilul și toate cele? Hal înghiți în sec.

– Nu ca să-i spun decizia nălă, nu, dar să zicem că nu va o surpriză pentru nimeni dintre cei care mi-au văzut bilanțul.

– Ei bine, știam că nu stăteai pe roze... dar... Pete se întinse spre sertar. Vrei ceva de băut?

– Nu. Mai bine îmi păstrez capul limpede. Trebuie să dau multe telefoane în această după-amiază.

– Ei bine, ascultă, nu-ți face griji în legătură cu nimic de aici. Orice pot face, anunță-mă. Adică, dacă vrei să iei în considerare un împrumut sau ceva, sunt sigur că pot să-ți ofer o dobândă preferențială.

– Cred că nu mai putem salvați de un împrumut.

– E așa păcat, totuși, când te gândești la toți acei bani...

Hal se încruntă.

Urmă o scurtă pauză.

– Of, asta e. Tu știi cel mai bine.

Pete se ridică și ieși de după birou.

– Dar ascultă, Hal, nu lua nici o decizie în această seară. În special dacă nu ai vorbit cu contabilul tău. De ce nu te mai gândești și vii să mă vezi mâine? Nu știi niciodată...

– Nu se va schimba, Pete.

– Cum spui tu. Gândește-te la asta oricum. Lucrurile stau bine între tine și

Camille? Bun, bun... Și micuța Katie? Asta e ceea ce contează, nu?

Pete își puse brațul pe umerii lui Hal, apoi se întoarse spre biroul lui.

– Of, aproape am uitat. Uite, știi că probabil nu e momentul, dar te-ar deranja să-i dai asta doamnei tale? Stă în sertarul meu de secole – am tot intenționat să ți-l dau la următoarea noastră partidă de squash. Știu că regulile nu spun chiar așa, dar e vorba despre tine...

Hal luă plicul care conținea ceva tare.

– Ce este?

– Este doar șablonul braille pentru noul carnet de cecuri.

– Dar are unul.

– Nu și pentru noul cont.

– Ce cont nou?

Pete se uită la el.

– Cel cu... Ei bine, am presupus că era vreo poliță de asigurare sau ceva ce ați încasat. Iată de ce am fost un pic surprins când mi-ai spus despre afacere... Hal stătea în mijlocul încăperii, clătinând din cap.

– Are bani?

– Am presupus că știi.

Lui Hal i se uscaseră gura, țiuitul ascuțit din capul lui – ecou al celui de anul trecut.

– Cât de mulți?

Pete arăta îngrijorat.

– Ascultă, Hal, în mod evident, am spus prea multe deja. Adică, doar că am presupus că ținând cont de vederea lui Camille și celelalte... Ei bine, tu de obicei te ocupi de majoritatea chestiunilor ei nanciare.

Hal se holbă la plicul din fața lui. Se simțea ca și cum cineva îi scosese încet tot aerul din plămâni.

– Un cont separat? Cât de mult?

– Nu-ți pot spune asta.

– Vorbești cu mine, Pete.

– Și asta e munca mea, Hal. Uite, du-te acasă, vorbește cu soția ta. Sunt sigur că există o explicație evidentă.

Începu aproape la propriu să îl împingă pe Hal către ușă.

Hal traversă camera împiedicându-se.

– Pete?

Pete aruncă o privire prin ușa deschisă în biroul lialei, apoi înapoi la prietenul său. Luă o bucată de hârtie, scrisese o cifră pe ea și i-o arătă repede lui Hal.

– Cam pe-aici se învârte, bine? Acum, du-te acasă, Hal. Nu-ți pot spune nimic mai mult.

Capitolul 16

Nu era greu să-ți dai seama de unde veniseră banii – se întrebaseră cu toții cum avea Lottie să împartă suma obținută pentru Arcadia. Lucrul care-l bântuia, carei dădea crampe la stomac, care făcea ca mâncarea să aibă gust de cenușă pe limbă era că ea ținuse asta secret în timp ce privea cum afacerea lui se ducea de râpă. Că îl liniștise chiar, când în tot acest timp deținuse mijloacele necesare pentru a o îmbunătăți. Era singurul lucru în care spusese că crede; singurul lucru pe care știau amândoi că el îl putea face. Dacă i se oferea timp. Și puțin noroc. Faptul că ea îl mințise din nou îi făcea greață. Era mai rău decât descoperirea în delității, pentru că de data asta el își permisesese să aibă din nou încredere în ea, se forțase săși depășească frica, neîncrederea și se lăsase pe mâna ei. De data asta nu putea să pună pe seama descurajării ei, a nesiguranțelor ei. De data asta avea legătură cu ce credea ea despre el.

Dacă ar vrut ca el să știe despre asta, i-ar spus. Acesta era faptul incontestabil la care Hal se întorcea, în orele febrile, ceea ce îl făcuse să nu o înfrunte, cerându-i răspunsuri. Dacă ea ar vrut ca el să știe, ar spus ceva. Doamne, fusese atât de prost.

Camille fusese rezervată în ultimele câteva zile, cu o atitudine precaută întipărită pe chip. Fiind incapabilă să vadă claritatea expresiilor celorlalți, niciodată nu se gândise să le ascundă pe ale ei. El o privise, abia reușind săși ascundă frustrarea și furia.

„Ești bine?” îl întreba ea, adică se împăcase cu lichidarea afacerii? Avea nevoie de o îmbrățișare? De un sărut? Lucruri care se presupunea că făceau bine. El se uită la expresia ei nesigură, la urma de vinovăție pe care o arăta și se întreba cum de mai putea să vorbească cu ea în general.

„În regulă”, răspundea el. Și cu o altă privire prudentă aruncată în direcția lui, ea o conducea pe Katie afară sau continua să pregătească cina.

Mai rău era ce însemnau toate astea. Pentru că banii și decizia ei de a-i ascunde de el puteau să însemne un singur lucru. El știa că nu avuseseră cel mai ușor an al lor, că lucrurile încă se simțeau arti ciale, scortoase. Știa că o respinsese ocazional când nu trebuia să facă asta, că o parte mică, meschină

din el încă o pedepsea. Dar crezuse că ea ar putea să ofere un indiciu că lucrurile se îndreptau către...

Pe de altă parte, la ce indiciu se așteptase? Era o femeie care îi fusese necredincioasă într-un moment în care el era la pământ, când afacerea îi murea, când încerca din răputeri să rămână întreg la minte. Atât de neașteptată fusese confesiunea ei în acea dimineață când îi mărturisise în delitatea, iar el simțise o durere atât de ascuțită, atât de șocantă în piept, încât se întrebese în treacăt dacă nu cumva avea să moară. Nici atunci ea nu-i dăduse nici un indiciu.

Și totuși, el o iubea încă. În ultimele săptămâni, se simțise mai liniștit, avusese impresia că le era redat ceva prețios. El, deși nu o iertase, începuse să întrevadă posibilitatea de a o ierta, posibilitatea ca, folosind clișeele nenorocitului de consilier, căsnicia lor să devină mai puternică.

Cu condiția să e sinceră.

Ea încuviințase din cap la acele cuvinte. Îi luase mâna și i-o strânsese. Fusese ultima lor ședință.

Hal se dădu mai spre marginea patului, vag conștient de bucata de plastic, care strălucea, radioactivă, în buzunarul jachetei lui și de zorii care le luminau încet camera, după o altă noapte pierdută în gânduri, prevestind o altă zi de indecizie furioasă și de groază în față.

În somn, mâna lui Camille alunecă de pe umărul lui și căzu inutilă lângă ea.

De acum încolo, spuse crainicul, mai era doar stația Liverpool Street, repetând informația ca măsură de precauție. Daisy se aplecă spre fereastră în timp ce terenurile mlăștinoase plate din valea Lee se amestecau treptat cu suburbiile murdare și neplăcute din estul Londrei. După două luni în mica lume a Arcadiei și a Merhamului, ea se simți curios de provincială, aproape temătoare la perspectiva reînțoarcerii. Londra părea inextricabil legată de Daniel. Și prin urmare, de durere. Era în siguranță în Merham, liberă de trecut și de ceea ce avea legătură cu el. Abia când trenul se îndrepta spre oraș își dădu seama că Arcadia îi oferise o liniște su etească mai mare decât își închipuise ea că era posibil. Lottie i-ar spus că e o toantă.

– O să ai o zi minunată, îi zise, luând cu lingurița terci îndulcit și transferându-l în gura deschisă a lui Ellie. Îți va face bine să ieși puțin de aici. S-ar putea chiar să găsești timp să te vezi cu prietenele tale.

Lui Daisy îi venea greu să se gândească la vreuna. Întotdeauna se descrisese mai degrabă ca o fată care se înțelege cu băieții, deși era conștientă că acesta era genul de lucru pe care îl spun fetele când bărbații altor fete le consideră puțin cam prea atrăgătoare. Poate că ar trebuit să depună mai mult efort, pentru că în realitate nu o avea decât pe sora ei („Ai sunat la Agenția de Recuperare a Pensiei Alimentare?“), Camille („De-abia dacă simt vreo vergetură. E în regulă“), iar acum Lottie, care, de când îi dezvăluise puțin din trecutul ei, devenise mai relaxată cu ea, iar înverșunarea și opiniile ei în exhibile îi erau acum temperate deseori de umor.

– Sper că te îmbraci cu ceva elegant, spuse ea, când Daisy urcă la etaj să se schimbe. Nu vrei să arăți ca un sac de carto. S-ar putea să te ducă într-un loc elegant.

– Nu e o întâlnire, zise Daisy.

– Nici nu te poți aștepta la mai mult de la el, ripostă Lottie. Aș pro ta de ea, dacă aș în locul tău. În plus, ce-i în neregulă cu el? Nu e căsătorit, nu arată rău. În mod evident are destul de mulți bani. Haide, îmbracă-te cu bluza aia prin care ți se văd desuurile.

– De-abia am ieșit dintr-o relație lungă. Ultimul lucru de care am nevoie e un alt bărbat.

Se opri pe scări, încercând să-și ascundă îmbujorarea.

– De ce?

– Ei bine. Toată lumea știe. Adică nu ar trebui să treci direct dintr-o relație în alta. – De ce nu?

– Pentru că... ei bine, înțelegi, s-ar putea să nu u pregătită.

– Dar de unde să știi dacă nu încerci?

– Habar n-am... E o problemă de recuperare. Se presupune că trebuie să aștepti o vreme. Un an sau ceva de genul acesta. Apoi vei purta mai puțin bagaj emoțional.

– Bagaj emoțional?

– Trebuie să i în starea mentală potrivită ca să cunoști pe altcineva. Când ajungi la nevoia de nalizare a ultimei tale relații.

– Nevoia de nalizare? Lottie repetă conceptul necunoscut. Să nalizezi ce?

Cine spune?

– Nu știu. Toată lumea. Revistele. Televiziunea. Consilierii.

– Nu trebuie să-i asculți. Tu nu ai minte?

– Ba da, însă eu cred că ar o idee bună pentru mine să mai amân o vreme. Nu sunt încă pregătită să las pe cineva nou să intre în viața mea. Lottie își ridică mâinile în sus.

– Voi, fetele tinere, sunteți atât de greu de mulțumit. Trebuie să e la timpul potrivit. Trebuie să e asta, trebuie să e cealaltă. Nu-i de mirare că multe rămâneți singure.

– Dar, uite, nici una dintre ele nu mi se aplică oricum.

– Nu?

Daisy se uită în ochii lui Lottie.

– Din cauza lui Ellie. Și a lui Daniel... corect față de ea ar să-i acord o perioadă de timp să se întoarcă. Ca ea să aibă șansa de a crește cu tatăl ei.

– A, da? Și cât de mult timp ai de gând să-i acorzi? Daisy ridică din umeri.

– Și cât de mulți bărbați buni vei refuza între timp?

– Of, haide, doamnă Ber... Lottie, nu au trecut decât câteva luni. Și oricum nu se înghesuie la ușa mea.

– Trebuie să mergi mai departe, spuse Lottie cu vehemență. Nu are rost să te agăți de trecut, cu copil sau fără. Trebuie să-ți croiești propriul drum.

– El e tatăl lui Daisy.

– Dar nu e aici. Lottie pufni. Dacă nu e aici, își pierde dreptul de a orice. Lottie, își dădu seama Daisy, nu-i spusese niciodată lui Camille cine era tatăl ei.

– Ești o femeie mai rigidă decât mine.

– Nu rigidă, ripostă Lottie, întorcându-se către bucătărie, fața ei devenind dintrodată lipsită de orice emoție. Doar realistă.

Daisy își întoarse privirea de la fereastră, se aplecă și-și masă la spate picioarele încălțate în sandale. Ea nu voia un alt bărbat. Încă se simțea rănită și suferindă, cu nervii la pământ. Gândul că cineva ar putea s-o vadă dezbrăcată după naștere o îngrozea. Perspectiva de a părăsită din nou era prea îngrozitoare ca să și-o poată imagina. Și apoi era Daniel. Trebuia să-i

lase ușa deschisă, de dragul lui Ellie. Dacă el se hotăra vreodată să folosească nenorocita de ușa.

– Camille?

– Of, bună, mamă.

– Dau o fugă până la supermarket la prânz. Eu și micuța Ellie. Aveți nevoie de ceva?

– Nu. Suntem bine... Hal e acolo?

– Da, e afară. Tocmai bea o ceașcă de ceai. Vrei să-l chem?

– Nu. Nu... Mamă, ți se pare că e bine?

– Bine? De ce? Ce e în neregulă cu el?

– Nimic. Cred că nimic. Doar că... a fost puțin cam ciudat în ultima vreme.

– Cum adică ciudat?

Camille tăcu o clipă. Apoi spuse:

– Se poartă ne resc cu mine. De parcă e... s-a închis în sine. Nu vrea să stea de vorbă cu mine.

– Tocmai și-a lichidat afacerea. Trebuie să se simtă puțin supărat.

– Știu... știu... doar că...

– Ce anume?

– Ei bine, știam dinainte că mergea prost. Știam că va trebui s-o lichideze. Și lucrurile mergeau cu adevărat bine între noi. Mai bine decât au mers de secole. Mama ei tăcu.

– Ei bine, s-a comportat normal cu mine... Nu e... Nu e ceva ce-mi ascunzi, nu-i așa?

– Ce vrei să spui?

– Ce s-a întâmplat înainte. Cu voi doi. Nu s-a repetat...

– Nu, mamă, sigur că nu. Nu aș face nimic... Suntem bine. Am trecut de toate alea. Eram doar îngrijorată pentru că Hal... nu a fost chiar în apele lui. Știi ce, uită de asta. Uită că am spus ceva.

– Nu i-ai vorbit despre asta?

– Uită, mamă. Ai dreptate, poate e doar supărat din cauza afacerii. Îi voi lăsa puțin spațiu. Mai bine plec, trebuie să mă duc să-i dau jos masca cu alge Lyndei

Potter.

Lottie aruncă o privire la geanta ei, dintr-odată liniștită că făcuse ceea ce era corect. Nu îi va spune încă lui Camille despre bani: va aștepta până când ea avea în mod clar nevoie de ei, până când va avea din nou încredere în ea. Părea că acea vreme nu va atâta de departe pe cât sperase Lottie.

– Știi de ce are nevoie?

– De ce?

– Finalizare. Asta îl va face să se simtă mai bine.

Erau optsprezece pungi goale de dropsuri cu mentă pe podeaua mașinii lui Jones. Era greu să le numeri pe toate fără să faci manevre prea evidente: multe erau parțial ascunse de alte lucruri, cum ar hărți, bilețele cu indicații și bonuri vechi de combustibil. Dar Daisy avusese suicient timp să le descopere pe ecare, ținând cont de faptul că în primele șaptesprezece minute ale călătoriei lor, în timp ce înaintau cu greu prin trafic, Jones înjurase aproape întruna – și țâfnos – la telefonul mobil.

– Ei bine, spune-i. Poate să trimită pe cine vrea, la naiba! Tot personalul de la bucătărie a avut parte de instruire pentru prevenirea contaminării încrucișate. Avem evidențele temperaturilor de livrare, avem înregistrate temperaturile de păstrare, calității livrărilor, tot ce are de-a face cu acea nenorocită de petrecere. Dacă vrea să-mi trimită nenorociții de la Agenția pentru Standarde Alimentare spune-i că am optsprezece porții individuale înghețate în acele congelatoare – câte una pentru ecare fel pe care l-am servit. Deci putem să le trimitem, la naiba, pe acelea la analize...

El îi făcu semn lui Daisy să deschidă torpedoul.

– Da, avem. Nu există nici un paragraf din cursul acela despre igiena produselor alimentare pe care angajații mei să nu-l știe pe de rost. Oricare dintre ei. Uite, el zice că a mâncat rață. Rață, nu-i așa?

Când îl deschise, căzură câteva benzi, împreună cu un portofel, o pungă de dropsuri de mentă și câteva cabluri electrice neidentificate. Daisy își băgă

mâna în dezordinea rămasă, căutând și scoțând lucruri pe care Jones să le inspecteze.

– Nu. Nu, el nu a mâncat. Am doi angajați care susțin că a mâncat stridii. Așteaptă puțin. Se întrerupse pentru a indica spre torpedou. Pastile de durere de cap, șopti el. Ești acolo? Da. Da, asta a făcut. Nu, nu mă ascuți. Doar ascultă-mă. El a mâncat stridii, iar dacă te uiți la nota lui de plată de la bar, a băut cel puțin trei pahare de tărie. Da, așa e. Am înregistrările de la casa de marcat.

Luă cutia din mâna lui Daisy, sparse folia și băgă pastilele direct în gură.

– Intoxicație alimentară, pe naiba! N-a știut că nu se bea tărie cu ele. Tâmpitul naibii!

Daisy se uită afară pe geamul mașinii la tra cul care înainta lent, încercând să-și înfrângă nervozitatea care o cuprinsese după salutul neprotocolar cu o singură mână al lui Jones și care crescuse cu ecare dintre cele trei convorbiri telefonice pe care le purta de când se urcase ea în mașină. „Scuze. Imediat termin“, spusese inițial, dar nici vorbă de asta.

– Eu nu-i dau nici un sfanț, urlă el, iar Daisy închise ochii. Jones era un bărbat solid și cumva, venind de la el în spațiul închis al mașinii, efectul înjurăturilor lui era amplu cat în mod nefericit. Spune-i să-și trimită... Uite ce e, se întoarse și observă expresia suferindă a lui Daisy. Spune-i să-și trimită avocații, să-i trimită pe ăia de la Sănătate publică și Siguranță alimentară, pe cine vrea el. O să-l dau în judecată pentru defăimarea localului meu. Da. Așa e. Orice înregistrări vor să vadă, știu unde să mă găsească.

Apăsă un buton pe panoul de bord, apoi își smulse casca din ureche.

– La naiba! Își țuguie buzele. La naiba... ticălosul! Un ticălos de vânzător care încearcă să obțină o compensație. Asta-i tot. El mănâncă nenorocitele alea de stridii, bea o grămadă de alcool, apoi se întreabă de ce îl doare burta a doua zi. Deci, trebuie să e vina mea. Să-mi trimită Sănătatea publică și Siguranța alimentară și să mă închidă până când nu iau probe, din clipa asta și până la sfântul așteaptă. Doamne, oamenii ăștia chiar mă scot din sărite.

– Evident, zise Daisy.

Jones nici măcar nu păruse s-o observe. Făcuse mai mult zgomot, fusese mult mai însu ețit decât oricare altă dată când îl văzuse, dar nimic din toate astea nu îi era adresat ei. Uite-o aici, posibil arătând mai bine decât oricând de când născuse, purtând un tricou nou și o fustă, cu pielea ei strălucind de la exfolierea cu sare a lui Camille, cu picioarele ne și fără un r de păr după epilarea dureroasă cu ceară a lui Camille, arătând dacă nu exact ca vechea Daisy, atunci cel puțin ca destul-de-întinerita Daisy, și el observase ce anume? Când se uita la picioarele ei lungi și bronzate? Că ea călca pe biletul pe care erau scrise indicațiile pentru a ajunge la depozitul de materiale de construcții.

– Iubita lui l-a încurajat, zise Jones, semnalizând dreapta și aplecându-se în față pe volan. A mai venit și înainte și a încercat ceva. Și-a scrântit glezna la toaletă, cred că asta a fost ultima oară. Nici o dovadă medicală, desigur. l-aș interzice accesul dacă e membră. Dar nu eram acolo în acea seară.

– Of.

– Americanii au făcut asta. Ai naibii procesomani! Toată lumea vrea ceva degeaba. Toate trebuie să e din vina altcuiva. Doamne! Lovi cu pumnul în volan, făcând-o pe Daisy să tresară. Și dacă nenorocitul acela ar veni din nou, i-aș da eu intoxicație alimentară. Cât e ceasul?

– Po im?

– Eldridge Street, Minerva Street... E undeva pe aici. Cât e ceasul? Daisy se uită la ceas.

– Unsprezece și douăzeci și cinci.

– Depozitul. Țsta e. Chiar acolo. Nenorocitul... Acum, unde-o să parchez?

Buna dispoziție a lui Daisy din ora precedentă se dizolvase mai repede decât pastilele de durere de cap ale lui Jones. În sfârșit, pierzându-și răbdarea, ieși călcând apăsat din Saab și intră în depozit, răcoarea oferită de interiorul cu aer condiționat ind acum învinsă de căldura insuportabilă a verii în oraș.

Daisy nu era obișnuită să e ignorată. Daniel era întotdeauna atent să-i spună că arăta bine, să-i ofere sugestii despre ce purta, îi atingea părul, o

ținea de mână. Avea grijă de ea și, când ieșeau în oraș, veri ca dacă îi era suicient de cald, dacă avea destulă mâncare, băutură, dacă era mulțumită. Însă, pe de altă parte, asta nu era o întâlnire, nu-i așa? Iar Daniel nu rămăsese lângă ea ca să veri ce dacă era bine când chiar avea nevoie.

Bărbații. Daisy se trezi trăgând în gând o înjurătură pe măsura celor proferate de Jones, apoi se urî pentru că devenea genul de femeie care urăște bărbații, înverșunată și scrântită, pe care ea o disprețuise întotdeauna.

Curtea depozitului era imensă și mohorâtă, cu bârne imense adunate pe ra uri de depozitare supradimensionate, lespezi de piatră în turnuri amenințătoare, statui funerare holbându-se în zare. Dincolo de intrarea din tablă ondulată, tra cul Londrei erbea, aruncând gaze de eșapament și sunete furioase de claxon în aerul umed. În mod normal, o excursie la noul depozit de materiale de construcții la mâna a doua i-ar oferit același sentiment de anticipare și plăcere ca al unei starlete în rândul din față la o paradă a modei. Dar starea de spirit a lui Daisy era afectată de dispoziția mizerabilă a lui Jones. Niciodată nu reușise să se detașeze de toanele bărbaților: ea încerca să îl înveselească pe Daniel când era posomorât, nu reușea, se ura pentru că nu reușise, apoi, în cele din urmă, se posomora și ea. În schimb, în mod pervers, el niciodată nu fusese afectat de proasta ei dispoziție.

– N-am găsit nici un nenorocit de parcometru. Am lăsat-o lângă o bordură.

Jones se îndreptă cu pași mari spre ea bătându-și ușor buzunarele, valuri de nemulțumire emanând dinspre el. „N-o să scot nici un cuvânt“, își spuse Daisy supărată, „până nu-și revine din supărare și nu-mi vorbește frumos.“ Se întoarse și începu să meargă către secțiunea de geamuri și oglinzi, cu brațele încrucișate la piept și cu capul plecat. La câțiva metri distanță, auzi soneria telefonului lui răsunând și răspunsul lui exploziv. Singura persoană care se mai vedea în depozit, un bărbat de vârstă mijlocie cu ochelari subțiri și sacou de tweed, se întoarse să localizeze sursa zgomotului și ea se încruntă ca răspuns, de parcă nu avea nimic de-a face cu făptașul.

Ea continuă să meargă până când ajunse în zona cu șoproane acoperite, cât mai departe de vocea lui, de-abia observând obiectele sanitare victoriene, oglinzile gravate din jur, furioasă că era atât de afectată de lipsa de atenție a lui Jones. Daisy își dădu seama, cu ceea ce știa în secret, că era

sentimentul adânc înrădăcinat de superioritate al celor din sud, etichetându-l în tăcere ca ind incult și prost crescut, în același fel în care ar putut s-o facă sora ei. Nu conta cât de mulți bani aveai dacă nu te comportai cuviincios în prezența cuiva. „Uită-te la Aristotel Onassis“, ar spune Julia. „Nu râgâia el și dădea vânturi ca un salahor?“ Poate că toți oamenii bogați erau bătărași, re ectă Daisy, ne ind obișnuiți să trebuiască să-și modi ce comportamentul ca să se pună în acord cu ceilalți. Era greu de spus: Jones era singura persoană cu adevărat bogată pe care o cunoștea ea.

Se opri în fața unei ferestre mici cu vitralii, pe care era pictat un heruvim zâmbitor. Îi plăceau vitraliile: erau greu de găsit, dar aproape întotdeauna merita să le folosești. Uitănd pe moment de proasta dispoziție, cumpăni unde ar putea să o pună, parcurgând mintal o listă de uși, ferestre de garderobă, panouri exterioare. Îi luă câteva clipe să-și dea seama că nu voia vitraliul pentru Arcadia. Îl voia pentru ea. De multe luni încoace, cumpăraseră puține lucruri pentru ea, în afară de articole de toaletă și mâncare. Cândva, Daisy considera shoppingul la fel de important pentru bunăstarea ei ca hrana sau aerul.

Se întinse și examină sticla, mijindu-și ochi ca s-o vadă mai bine în lumina slabă din șopron. Nici unul dintre segmente nu era spart, nici una dintre barele metalice, lipsă; neobișnuit pentru o piesă de acea mărime. Îngenunche și căută prețul. Când îl găsi, se ridică, apoi lăsa încet vitraliul înapoi în suportul său.

– Scuze, zise o voce în spatele ei.

Daisy se întoarse. Jones stătea la intrarea zonei acoperite, cu telefonul în mână.

– A fost o dimineață cam agitată.

– Din câte văd, zise Daisy.

– Ce e aceea?

– Care?

– La ce te uita.

– Of, doar un vitraliu. Nepotrivit pentru Arcadia. El se uită în jos.

– Cât e ceasul? întrebă în cele din urmă. Daisy o ă, se uită la ceas.

– Douăsprezece și cinci. De ce?

– Nu contează. Doar nu voiam să întârziem la prânz. Am rezervat o masă.

– Dar e clubul tău.

– Da... El se uită în podea câteva clipe, apoi în jur, ochii săi ajustându-se la umbre. Îmi pare rău, în orice caz. Pentru drum. Și toate cele. Nu ar trebuit să auzi.

– Nu, zise Daisy.

Ea se ridică și merse spre lumină.

Jones întârzie puțin, până când își dădu seama că, din câte se părea, ea îl aștepta.

– Ești supărată?

Era cu o jumătate de pas în urma ei, întinzându-se după cotul ei.

Daisy se opri.

– De ce-aș ?

– Ah, nu face asta. Nu face chestie aia pe care o fac femeile de obicei. Nu am timp să joc cine știe câștigă, încercând să ghicesc care ar putea problema.

Daisy se simți îmbujorându-se de furia agravată de suspiciunea că ceea ce simțea s-ar putea să sune ridicol.

– Uită, atunci.

Daisy continuă să meargă, simțind că i se pune un nod în gât.

– Să uit ce?

Nu era, își dădu ea seama, în întregime sigură.

– Ah, haide, Daisy...

Se întoarse spre el, furioasă.

– Uite care-i treaba, Jones, nu trebuia să vin aici, astăzi, știi? Aș putut să stau acasă la soare și să lucrez și să mă joc cu ica mea și să mă simt bine. Tu ești cel care-mi spune că nu am timp de pierdut, la urma urmei. Dar am crezut că o să facem o sesiune bună de cumpărături și că o să luăm un prânz delicios. Am crezut că ar putea ... util pentru amândoi. Nu am crezut că o să-mi petrec ziua blocată într-un depozit de vechituri supraîncălzit, ascultând bolboroselile unui porc incult cu sindromul Tourette.

E corect de spus că nu sunase chiar atât de dur în capul ei.

Urmă o scurtă pauză.

Daisy medită la faptul, omis temporar, că el era șeful ei.

– Deci. Daisy... El se puse în fața ei. Încă încerci să îmi menajezi sentimentele, nu-i așa?

Ea se uită în sus la el.

– Suspendăm ostilitățile? Dacă îmi închid telefonul?

Ea nu era o față care să poarte pică. Nu de obicei, oricum.

– Nu ai altul ascuns în sacou? – Drept cine mă iei?

Î

Își vârî mâna în buzunarul interior și scoase un al doilea telefon mobil. Pe care îl închise.

– Ai naibii galezi! zise ea, uitându-se x la el. – Ale naibii femei! zise el și și întinse brațul.

Din acel moment, dispoziția lui Jones se îmbunătăți considerabil, în uențându-o și pe a ei. El deveni din ce în ce mai relaxat și acordă întreaga atenție sugestiilor ei, fără să opună nici un pic de rezistență, nici măcar la alegerile ei mai fanteziste, și oferindu-și cardul cu o frecvență agreabilă.

– Ești sigur că nu te deranjează să cheltui atâția bani? zise ea când el fu de acord să ia un dulap de farmacie, evident supraevaluat, ca ea să-l pună într-una dintre băi. Nu este cel mai ie în depozit.

– Doar să zicem că mă bucur de ziua de azi mai mult decât mă așteptam, explică el.

Nu mai întrebă cât era ceasul.

Cu puțin timp înainte să plece, poate că molipsită de aparenta nepăsare a lui Jones față de folosirea cardului de credit, Daisy luă o decizie legată de fereastra cu vitraliu. Era prea scumpă. Ea nici măcar nu avea o casă în care să o pună. Dar o voia, știa că dacă nu o cumpără avea să o bântuie în lunile următoare. În aceeași manieră, plină de regrete, în care prietenele își aduc aminte de iubii pierduți, ea încă își amintea de un candelabru venețian pe care-l pierduse la o licitație.

Se îndreaptă către Jones, care se apleacă la ghișeul de plată și se ocupă de livrare.

– Mă întorc în cinci minute, zise ea, arătând către șopronul acoperit. Vreau să iau ceva pentru mine.

Aproape că plânse când i se spuse că fusese vândută. Ar trebuit să o cumpere de îndată ce o văzuse, se muștră ea: orice lucru care era într-o stare atât de bună trebuia luat imediat. Dacă ochii tăi nu vedeau valoarea unui obiect suficient de clar pentru a lua o decizie, nu îl meritai. Ea se holbă la heruvim, dorindu-l și mai mult acum, când nu mai era nici o șansă să devină al ei.

Odată rezervase o canapea, reușise să-l găsească pe dealer, care i-o susese de sub nas în timp ce ea examina marfa dintr-un magazin de lucruri vechi și se oferise să o cumpere de la el. El îi ceruse aproape dublul prețului original și, deși ei nu-i pasase în acel moment, fusese doar disperată să o aibă, pe măsură ce trecură lunile, descoperi că prețul într-un fel o stricase în ochii ei. Când atunci când se uita la ea, nu mai vedea o piesă veche de mobilier, dobândită cu greu, ci suma umată pe care fusese obligată să o plătească.

– Ești bine? zise Jones. Ai luat ce ai vrut?

– Nu, zise Daisy, sprijinindu-se absentă de o ușă cu panouri de sticlă mată.

Era hotărâtă să nu se plângă. Putea gândi în perspectivă, acum.

– Mi-am pierdut ocazia, zise ea.

Apoi, țipă și căzu pe o parte când, cu o pocnitură zdravănă, sticla se sparge.

Petrecură două ore și patruzeci de minute la Unitatea de Primiri Urgențe, unde se alese cu douăsprezece suturi, plus o eșarfă de tifon pentru braț și câteva cești de ceai îndulcit de la automat.

– Nu cred că mai ajungem la prânz, zise Jones, în timp ce o ajută să urce în mașină după aceea, dar cred că vreo două pahare de tărie sunt probabil necesare. El puse o cutie de analgezice în mâna ei teafără. Și da, poți să bei dacă le iei pe astea. E primul lucru pe care l-am veri cat.

Daisy stătu tăcută în scaunul pasagerului, cu noua ei ținută stropită de sânge, simțindu-se pierdută și confuză și mai zguduită decât ar vrut să recunoască. Jones fusese surprinzător de cumsecade, în legătură cu tot ce

se întâmplase: stătuse răbdător cu ea într-o succesiune de săli de așteptare, în timp ce asistentele de la triaj, apoi doctorii îi curățaseră și-i reparaseră brațul, care acum semăna cu ceva nu prea diferit de cel al unei păpuși de cârpă. El plecase de două ori ca să dea telefoane, dintre care unul, îi spuse el în mașină, lui Lottie, ca s-o anunțe că Daisy avea să ajungă acasă mai târziu decât era prevăzut.

– E supărată? zise Daisy, uitându-se îngrozită la petele de sânge care se făceau maro pe bancheta de piele deschisă la culoare a mașinii lui.

– Nici pe departe. Fetița e bine. Zicea că o s-o ducă acasă la ea pentru că i-a promis soțului ei că va pregăti masa în această seară. Și nu vei putea să conduci.

– Domnul Bernard va mulțumit, atunci.

– Ascultă, e un accident. Oamenilor li se întâmplă accidente. Nu-ți face grijă în legătură cu asta.

El fusese așa toată după-amiaza, blând, înțelegător, de parcă avea tot timpul din lume și nici o grijă. Intimitatea creată era oarecum ciudată, faptul că trebuise să se sprijine pe el, să aibă brațul lui în jurul ei și că el stătuse lângă ea pe scaunele din plastic de pe holul spitalului. Coborâse vocea și și-o îndulcise când vorbea cu ea, de parcă ar fost și bolnavă, nu doar rănită. Ea se întrebese dacă era aceeași persoană care o luase de la gara Liverpool Street în acea dimineață.

– Ți-am stricat ziua?

El râse la auzul acestor cuvinte și, cu ochii la drumul din față, clătină din cap.

Daisy, încercând să ignore zvâcnirea din braț, se opri din vorbit.

Starea de spirit i se mai schimbă când ajunseră la Red Rooms, în parte pentru că nu era nimeni la recepție când intrară; motiv de concediere, îi explică el mai târziu, când ea îl întrebă de ce era asta o problemă.

– Fiecare persoană care vine aici trebuie întâmpinată ca un vechi prieten. Îi plătesc să le cunoască numele, fețele. Nu-i plătesc să ia un prânz întârziat.

El o ținuse de brațul sănătos, în timp ce ea urcă multe șiruri de scări, pe lângă barurile unde oamenii stăteau sub ventilatoarele care se învârteau,

întinzându-și pe furiș gâturile în direcția nou-veniților, care se puteau dovedi mai importanți decât ei înșiși, făcând cu mâna și exclamând saluturi mult prea însu ețite în direcția lui Jones. Cândva, poate și ei i s-ar părut amuzant să se holbeze la oameni. Dar, când îi spuse că aranjase să ia masa pe terasa din fața biroului său, ea se simțise ușurată, îngrozită de gândul că hainele ei pătate de sânge sau eșarfa ar putea să e expuse ochilor ageri, cercetători ai oamenilor dintr-un bar londonez aglomerat.

Pentru că, dintr-odată, întoarcerea o copleși. Se simți intimidată de vuietul înfundat al tra cului din Soho, de zgomotul lucrărilor la infrastructura rutieră, de oamenii care zbiară și țipă. Se simți strivită de înălțimea clădirilor, uitase să meargă prin mulțime și se trezi ezitând, ferindu-se în partea greșită. I se făcu brusc dor de copilul ei; un disconfort profund când calculă numărul de kilometri care le separa acum. Mai rău, continua să vadă bărbați care semănau cu Daniel și descoperi că i se strânge stomacul, o reacție re exă, neplăcută.

Jones o rugase să-i acorde cinci minute ca „să rezolve niște probleme“. Fata carei servi băutura, o frumusețe amazoniană, cu un bronz profund și cu părul lung, negru, adunat artistic la spate într-un nod, o privi cu curiozitate.

- Am căzut prin ușă, explică Daisy, reușind să zâmbească.
- Aha, zise fata nepăsătoare și se îndepărtă agale, făcând-o pe Daisy să se simtă prost.
- Jones, îmi pare sincer rău, dar cred că mi-ar plăcea să plec acasă, zise ea, când, în cele din urmă, apăru pe terasă. Ai putea să mă duci, te rog, la gara Liverpool

Street?

El se încruntase și se așezase încet, în fața ei.

- Nu te simți bine?
- Doar puțin amețită. Cred că mai bine m-aș întoarce...

Ea se întrerupse, dându-și seama cum se gândise la hotel.

- Mănâncă ceva mai întâi. Nu ai mâncat nimic toată ziua. Probabil din cauza asta te simți slăbită.

Era un ordin.

Ea reuși un zâmbet slab, ținându-și mâna în sus pentru a-și proteja ochii de lumină.

– Cum spui tu.

Daisy comandase o bucată de cotlet și trebui să stea jenată în timp ce el îi luă farfuria și îi tăie carnea bucăți ca să le poată lua cu o mână.

– Mă simt ca o imbecilă, spunea ea periodic.

– Mănâncă ceva, zise el. Te vei simți mai bine. El nu mănăcă, mormăi ceva, puțin jenat, despre faptul că încerca să dea jos câteva kilograme. Mi-am petrecut toată viața distrând oamenii, vezi tu, zise el, aruncând o privire la abdomenul lui. Se pare că nu le mai ard cum le ardeam odată.

– E vârsta, zise Daisy, bându-și al doilea șpriț.

– Te simți mai bine, deci, zise el.

Vorbiră despre pictura murală și despre fețele pe care Hal le scosese cu migală la lumină. Lottie, îi spuse Daisy, tot nu era mulțumită că o restaurau. Dar, acceptând faptul că nu avea să e cum voia ea, începuse, deși fără tragere de inimă, să identifi ce câteva dintre siluete. Una dintre acestea, Stephen Meeker, locuia la câțiva kilometri într-o casă pe plaja de prundiș. (Nu erau prieteni, spusese ea, dar el fusese foarte amabil cu ea când se născuse Camille.) Cu o zi în urmă, îi arătase lui Daisy care era Adeline, iar Daisy stătuse în fața ei, minunându-se la vederea acestei femei, holbându-se la ceea ce arăta ca o păpușă, simțind deceniile dispărând, făcând scandalos comportamentul care acum era considerat normă. O identifi case și pe Frances. Dar fața lui Frances fusese parțial răzuită. Daisy se întrebă dacă ar putea încerca să găsească o fotogra e a ei pe undeva, prin arhiva unor artiști, poate, pentru a o restaura în mijlocul prietenilor ei din pictură.

– Nu pare corect ca ea, dintre toți, să e absentă, zise Daisy.

– Poate că voia să e absentă, zise el.

Ea nu-i povesti despre seara trecută, despre cum se uitase pe fereastră, surprinzând-o pe Lottie stând complet nemișcată în fața picturii murale, pierdută în ceva nevăzut. Sau despre cum își întinsese încet mâna, vrând parcă să atingă ceva pe ea, iar apoi, brusc, de parcă se mustra, se întorsese și plecase țeapănă.

El îi vorbește despre planurile pe care le avea pentru inaugurarea hotelului, îi arată câteva dosare cu detalii și fotografii ale deschiderilor precedente pe care le organizase. (În aproape toate, observă ea, el era însoțit de femei înalte, fermecătoare.)

– Vreau să fac ceva puțin diferit de data asta, ceva care să pună în lumină casa.

Dar nu-mi dau seama ce, zise el.

– Va o petrecere cu celebrități? zise Daisy, simțindu-se curios de tulburată.

– Vor câteva fețe cunoscute, zise el, dar nu vreau o petrecere obișnuită. Întregul rost al acestui hotel e că trebuie să e diferit, puțin deasupra tuturor acestor lucruri, dacă vrei, încheie el stânjenit.

– Mă întreb dacă vreunul dintre ei mai trăiește, zise Daisy, holbându-se la dosar.

– Cine?

– Oamenii. Din pictura murală a lui Frances. Adică știm că Frances și Adeline nu mai sunt. Dar, a fost pictat în anii 1950, sunt șanse mari ca mulți dintre ei încă să e în viață.

– Și?

– Îi găsim și-i aducem laolaltă. La hotelul tău. Pentru inaugurare. Nu crezi că ar un truc fantastic pentru publicitate? Adică, dacă acești oameni erau les enfants terribles²⁴ ai vremii lor, cum spune Lottie, asta ar însemna o publicitate fantastică.

Ai imaginea acolo, a picturii murale... Cred că ar grozav.

– Dacă mai sunt în viață.

– Nu cred că aș putea să-i invit altfel. Dar s-ar putea să-i mai calmeze puțin și pe localnici, o trimitere la trecutul lor.

– Presupun că s-ar putea să meargă. O pun pe Carol la treabă.

Daisy își ridică ochii de la băutura ei.

– Care Carol?

– Organizatoarea mea de petreceri. Conduce o companie de relații publice și mi organizează toate petrecerile. El se încruntă la Daisy. Care e problema? Daisy își ridică paharul și luă o înghițitură zdravănă.

– Presupun... presupun că mi-ar plăcea să mă ocup eu.

– Tu?

– Ei bine, a fost ideea mea. Și am... Noi am găsit pictura murală. Mă simt oarecum atașată de ea.

– Dar o să ai timp?

– E vorba doar de câteva telefoane. Uite, Jones, zise și aproape inconștient își întinse mâna peste masă, cred că pictura murală e cu adevărat specială. S-ar putea chiar să e importantă. Nu crezi că e genul de lucru care e mai bine să e păstrat secret, cel puțin deocamdată? Veți obține mai multă publicitate, dacă aceasta nu e divulgată pe bucățele. Și știi cum sunt cei de la relații publice – nu-și pot ține gura. Carol a ta e foarte bună, sunt sigură, dar dacă păstrăm secretă existența picturii murale, măcar până o terminăm de restaurat – ei bine, impactul va mai mare atunci când va apărea, în cele din urmă.

Crezuse că el avea ochi negri, dar văzu acum că erau, de fapt, de un albastru foarte, foarte închis.

– Cum să nu, dacă nu crezi că e prea multă muncă suplimentară, zise el. Spunele că-i voi caza, le voi plăti transportul, orice. Dar nu-ți face speranțe. Unii dintre ei pot prea slăbiți sau bolnavi, sau senili.

– Nu sunt cu mult mai bătrâni decât Lottie.

– Așa e.

Își zâmbiră. Un zâmbet neașteptat, complice. Și la jumătatea lui, Daisy descoperi că se simțea mult mai bine și se opri din zâmbit, pentru că, într-un fel, simțea că nu ar trebuit.

El avea să o ducă înapoi la Merham. Fără discuții, zise el. Ar trebui să-i ia doar o oră sau două, acum că se terminase ora de vârf – și, în plus, voia să vadă pictura murală.

– Dar e întuneric, n-o să vezi mare lucru, zise Daisy, care băuse atât de mult, încât n-o mai durea brațul.

– Păi, vom aprinde toate luminile, zise el, dispărând în biroul său. Dă-mi două minute.

Daisy stătea pe terasa iluminată, cu cardiganul pe umeri, ascultând sunetele îndepărtate ale unei petreceri și tra cul de dedesubt. Nu se simțea atât de nelalocul ei acum. Nu se mai simțea stângace în preajma lui Jones de parcă încerca întruna să-i demonstreze ceva, să-l convingă că el, pur și simplu, nu vedea latura ei cea mai bună. Și era diferit aici, să-l privești în mediul lui, mișcându-se cu ușurință printr-o mare de chipuri pline de respect, nerăbdătoare. Ciudat felul cum puterea îi făcea pe oameni mai atrăgători, observă ea, luptând în același timp cu un sentiment ascuns de nerăbdare la gândul că ei doi vor din nou singuri în casă.

Își scoase telefonul mobil din poșetă ca să vadă ce face Ellie și înjură încet când descoperi că i se terminase bateria. Abia dacă-l folosise în Merham – era probabil descărcat de săptămâni.

– Ați terminat, deci?

Chelnerița începu să strângă paharele goale de pe masă.

– Da, mulțumesc.

S-ar putea să fost alcoolul sau atenția lui Jones, dar Daisy se simți mai puțin impresionată de ea acum.

– Jones a spus să vă transmit că va mai lipsi cinci minute. A fost reținut la telefon.

Daisy încuviință din cap înțelegătoare, întrebându-se dacă atunci când termina, ar putea să-l împrumute ca s-o sune pe Lottie.

– V-a plăcut mâncarea?

– Delicioasă, mulțumesc.

Daisy se întinse și desprinse o ultimă bucată de tort de ciocolată de pe tava cu deserturi.

– Jones pare mai bine acum. Dumnezeu, era într-o dispoziție îngrozitoare azidimineată.

Fata așeza farfuriile cu mișcările agile ale cuiva pentru care acest lucru era o a doua natură. Vârî șervețelele folosite în pahare și le puse în echilibru deasupra.

–

E bine că și-a găsit ceva care să-l distragă.

– Po im? De ce?

– Soția lui. Fosta lui soție, scuze. S-a recăsătorit astăzi – la prânz, cred. El nu știa ce să mai facă.

Tortul de ciocolată rămăsese cumva lipit de cerul gurii lui Daisy.

– Of, scuze. Nu ieșiți cu el, nu-i așa?

Daisy înghiți, zâmbi către fața îngrijorată a fetei.

– Nu. Doamne, nu. Doar îi decorez noua clădire.

– Cea de pe litoral? Minunat. Abia aștept să o văd. E mai bine așa, oricum. Fata se aplecă, aruncând o privire în direcția ușii.

– Tuturor ne este foarte drag, scumpul de el, dar e un mare fustangiu. Bănuiesc că s-a culcat cu cel puțin jumătate din fetele de aici.

*

Jones renunță să mai încerce să facă conversație undeva dincolo de Colchester. O întrebă dacă era obosită, iar când ea răspunse că da, îi spuse că avea să o lase să doarmă dacă vrea. Daisy se întoarse cu fața spre geam și privi la drumurile iluminate pe lângă care treceau în viteză, întrebându-se cum putea să cuprindă atât de multe emoții contradictorii într-un corp atât de mic și aproape epuizat.

Îl plăcea de el. Își dădu seama că probabil știuse asta din momentul în care el o luase de la gară și o înfuriase neacordându-i nici o atenție. Începuse să o recunoască atunci când el fusese atât de neobișnuit de săritor și de îngrijorat când ea se tăiase la braț. El se albise când văzuse cât de mult sângera; iar graba și dedicarea cu care strigase la angajații depozitului și o dusesse la spital o făcuse să se simtă protejată, într-un fel în care nu se mai simțise de când plecase Daniel. (Încă mai era o parte imensă din Daisy care avea nevoie să se simtă protejată.) Dar remarca ospătăriței despre recăsătorire o lovise cu forța unui baros. Fusese geloasă. Geloasă pe fosta soție pentru că fusese măritată cu el; geloasă pe oricine care încă putea să-l facă să-și piardă capul. Și apoi, ea menționase celelalte fete.

Daisy se lăsă mai jos în scaun, simțindu-se în același timp furioasă și deznădăjduită. Era nepotrivit. El era nepotrivit. Era inutil să te agăți de

cineva care era, așa cum se exprimase atât de elocvent chelnerița, un mare fustangiu. Daisy se uită la el pe furiș. Cunoștea genul: „bărbații accident“, îi numea Julia. „Ciudat de irezistibili, dar chiar nu vrei să te implici. Treci pe lângă ei și mulțumește-i lui Dumnezeu că nu ești prinsă la mijloc.“ Chiar dacă ar vrut să se implice, ceea ce, în mod evident, nu voia, Jones ar genul greșit, chiar și pentru consolare. Stilul lui de viață, trecutul lui – toate indicau „in delitate repetată și evitarea obligațiilor“.

Daisy se în oră, de parcă i-ar fost teamă că-i putea auzi gândurile. Pentru că toate acestea plecau de la ideea că se putea ca el s-o plăcut măcar, fapt de care, sincer, nu era sigură. Îi plăcea compania ei, da, și ideile ei, dar era o întregă scară genetică între ea și acea chelneriță, între ea și acele fete cu coapse subțiri și bronzate uniform care-i populau lumea.

– Îți este su cient de cald? Jacheta mea e în spate dacă o vrei.

– Sunt bine, zise Daisy scurt.

În ciuda orei târzii și a brațului care reîncepuse să-i zvâcnească, își dori să prins trenul. „Nu pot face asta“, gândi ea, mușcându-și buza. „Nu pot să-mi permit să simt ceva. E prea dureros și prea complicat.“ Era în proces de vindecare înainte să petreacă timp cu Jones. Acum se simțea vulnerabilă din nou.

– Un drops de mentă? zise Jones.

Ea clătină din cap și, în sfârșit, o lăsă în pace.

Ajunseră la Arcadia la nouă și un sfert, mașina scârțâi zgomotos pe pietriș și, după ce opri, lăsă în urmă o liniște mai mare. Cerul era senin, iar Daisy inspiră aerul curat, sărat, auzi asaltul și vuietul îndepărtat al mării dedesubt.

Mai degrabă îl simți decât îl văzu pe Jones privind-o, iar apoi, evident decizând să nu spună nimic, el deschise portiera și coborî.

Daisy bâjbâi, încercând să deschidă portiera din dreptul ei, neputința ei zică aducând-o periculos de aproape de lacrimi. Era hotărâtă să nu plângă din nou în fața lui. Asta ar cam pus capac acestei zile.

Doamna Bernard lăsase câteva becuri aprinse pentru a face casa să pară mai puțin neprimitoare – iar acestea aruncau pete de lumină pe pietriș. Daisy se uită la ferestre, conștientă că urma să petreacă încă o noapte de una singură.

–

– Ești bine? zise Jones, lângă ea.

Buna lui dispoziție de mai devreme fusese înlocuită de o atitudine mai visătoare. Arăta, gândi ea, ca și cum ar fost pe punctul de a spune ceva important.

– Bine, zise Daisy, dându-și jos picioarele din mașină, în timp ce el îi ținea brațul, în mod protector, aproape de pieptul său. Mă descurc.

– Când o să aducă doamna Bernard bebelușul?

Mâine la prima oră.

– Vrei să mă duc să o aduc eu? Îmi ia cinci minute.

– Nu. Întoarce-te. Probabil e nevoie de tine la Londra.

El o cercetă din priviri, iar ea se îmbujoră, bucuroasă că pe aleea prost luminată el nu-i vedea probabil bine fața.

– Mulțumesc, oricum, zise ea, forțându-se să zâmbească. Scuze – scuze pentru toate.

– A fost o plăcere. Cu adevărat.

Stătea în fața ei, o siluetă mult prea solidă pentru a ocolită. Daisy se holbă la pantele ei, dorindu-și ca el să plece. Dar el nu părea dornic să se urnească din loc.

– Te-am supărat, zise el.

– Nu, zise Daisy prea repede. Deloc.

– Ești sigură?

– Sunt doar obosită. Și mă doare puțin brațul.

– Te descurci singură? Daisy se uită la el.

– A, da.

Stăteau la câțiva pași unul de celălalt, Jones aruncându-și cheile de la mașină dintr-o mână într-alta. „De ce nu pleci odată?” ar vrut Daisy să țipe.

– Of, zise el. Ai lăsat ceva în portbagaj.

– Ce anume?

– Po im.

El ocoli mașina și, cu un bip al telecomenzii, deschise portbagajul.

Daisy îl urmă, cu cardiganul pe umeri. Eșarfa o rodea în spatele gâtului și își întinse mâna sănătoasă ca să-i ajusteze nodul. Când termină, Jones încă

se uita în portbagaj. Ea îi urmă privirea în jos. Acolo, pe o pătură gri, era fereastra cu vitraliu, imaginea-i de-abia vizibilă în umbra lăsată de capacul portbagajului. Daisy încremeni.

– Te-am văzut uitându-te la el. Jones arăta stânjenit acum. Se mută de pe un picior pe altul. Așa că l-am cumpărat pentru tine. Am crezut... M-am gândit că seamănă puțin cu fetița ta.

Daisy auzi șuierul brizei în pini și foșnetul monoton al ierbii de pe dunele de nisip. Sunetele acestea erau aproape acoperite de țiuitul din urechile ei.

– În semn de mulțumire, zise el ursuz, încă uitându-se în portbagaj. Pentru ce ai făcut. Pentru casă și toate celelalte.

Apoi își înălță capul și se uită la ea. Iar Daisy, cu poșeta în mâna teafără, încetă să-l mai asculte. Văzu doi ochi întunecați, melancolici și o față ale cărei trăsături aspre erau compensate de blândețea expresiei.

– Îl ador, zise ea încet.

Încă privindu-l în ochi, veni cu un pas mai aproape de el, brațul ei bandajat ridicându-se aproape involuntar către al lui, abia respirând. Și se opri, pentru că ușa de la intrare se deschise, trimițând către ei un arc de lumină care se lărgea peste alee.

Daisy se întoarse către lumină, clipind în timp ce ochii i se obișnuiau cu silueta care stătea în ușă, silueta care nu ar trebuit să e acolo și nu părea să e a lui Lottie Bernard. Închise ochii și-i deschise la loc. – Bună, Daise, zise Daniel.

Capitolul 17

– Chiar a comis-o de data asta.

Lottie îi construia lui Ellie un turn din cuburi, uitându-se x la cele două siluete de pe terasă. Se întoarse către Aidan, apoi se ridică.

– Cine?

–

Ea uitase cât de des te așezai pe podea și te ridikai cu copiii mici. Nu-și amintea să o durut toate cu Camille. Nici măcar cu Katie.

– Cucoana aia din capătul străzii, doamna Jambiere sau cum o cheamă. Ați văzut asta?

El se apropie de covor și-i întinse un exemplar al ziarului local, arătându-i rubrica scrisorilor de la cititori.

Vrea ca toți oamenii bine intenționați să picheteze hotelul. Să-l împiedice pe bătrânul Jonesy să servească alcool.

– Ce-a făcut?

Lottie studie foaia, întinzându-i absentă cuburi colorate lui Ellie în timp ce făcea asta.

– Femeie proastă și afurisită! zise ea. De parcă câțiva pensionari decrepiți cu pancarte vor face vreo diferență. Ar trebui să se caute la cap. Aidan ridică o ceașcă de ceai de pe bufet, degetele lui acoperite de tencuială aparent nesimțind erbințeala.

– Nu va o bună publicitate, totuși, pentru omul dumitale. Nu-i chiar imaginea pe care ar vrea să o proiecteze – croindu-și drum să treacă printr-o mulțime de rebeli de vârsta a treia.

– E ridicol, zise Lottie cu dispreț, întinzându-i înapoi ziarul. De parcă i-ar păsa cuiva cât negru sub unghie de câteva pahare de gin tonic.

Apoi, se sprijini cu spatele, privirea sa atrasă de imaginea lui Daisy cu un bărbat necunoscut afară.

– Măi, măi... începu el. Daisy a noastră a avut unul nou în tura de noapte, nu-i așa?

– N-ai nimic mai bun de făcut? zise Lottie tăios.

– Fiecare cu părerea lui, zise el, așteptând su cient de mult timp încât să o facă pe Lottie să se enerveze, apoi se îndepărtă agale.

Era tatăl copilului. Nici o îndoială în această privință: știuse de îndată ce apăruse la ușă, cu o seară în urmă, părul lui întunecat și ochii căprui adânciți în orbite ind identici cu ai lui Ellie.

– Da? spusese ea, știind foarte bine ce avea să întrebe.

– Daisy Parsons e aici?

Ținea strâns un sac de voiaj. Cam impertinent, în situația dată, gândise Lottie.

– Sunt Daniel.

Ea se arătase intenționat indiferentă.

– Daniel Wiener. Daisy... Tatăl lui Ellie. Mi s-a spus că e aici.

– E plecată, zise Lottie, observându-i ochii tensionați, hainele la modă.

– Pot să intru? Tocmai am venit cu trenul de la Londra. Nu cred că e vreun bar pe aici, în care să pot aștepta.

Ea îl invitase înăuntru, fără cuvinte.

Nu era treaba ei, desigur, căci nu putea să-i spună fetei ce să facă. Dar dacă ar fost după ea, i-ar zis să se ducă învărtindu-se. Lottie își încheștă pumnii pe lângă corp, conștientă că se simțea nepotrivit de furioasă pe acest bărbat în numele lui Daisy. Furioasă că le lăsase pe ea și pe fetiță să înfrunte totul singure, apoi își închipuise că putea să se întoarcă de parcă nimic nu se întâmplase. Daisy se descurcase bine: oricine vedea asta. Se uită la bebelușul care rodea gânditor colțul unui cub de lemn, apoi afară pe terasă, unde cele două siluete stăteau rigide, la vreun metru distanță, ea aparent absorbită de orizontul îndepărtat, el, de ceva de pe panto i lui.

„Ar trebui să-ți doresc o viață cu tatăl tău, Ellie“, zise ea în gând. „Eu mai mult ca oricine.“

Daisy ședea pe o bancă sub pictura murală, în spațiul dintre câteva borcane cu pensule de diferite mărimi, în timp ce Daniel stătea cu spatele spre mare, uitându-se la casă. Ea continua să-i arunce priviri pe furiș, încercând să-l studieze, dar și jenată, în caz că o observa făcând asta.

– Ai făcut o treabă grozavă, zise el. Nu aș recunoscut-o.

– Muncim din greu. Eu, echipa, Lottie, Jones...

– Drăguț din partea lui să te aducă de la Londra.

– Da. Da, a fost.

Daisy își sorbi ceaiul.

– Ce ți s-a întâmplat? La braț? vru el să știe. Voiam să te întreb aseară, dar...

– M-am tăiat.

–

El se albi la față.

Ea își dădu seama la ce se gândise.

– Nu, nu. Nimic de genul acela. Am căzut printr-o ușă de sticlă.

Se simți ușor iritată că el încă se imagina atât de vital pentru existența ei.

– Doare?

– Puțin, dar mi-au dat niște analgezice.

– Bine. Asta e bine. Nu brațul tău, adică. Analgezicele.

Nu începuse atât de o cial. Când îl văzuse noaptea trecută, se gândise în treacăt că s-ar putea să leșine. Apoi, în timp ce Jones scosese discret fereastra cu vitraliu din portbagaj și se scuzase repede că trebuia să plece, ea intrase în casă și, ținându-se de balustradă, izbucnise necontrolabil în plâns. El își pusese brațele în jurul ei, cerându-i iertare, lacrimile lui amestecându-se cu ale ei, iar ea plânsese și mai tare, șocată de felul cum trupul lui lipit de al ei putea atât de familiar și totodată atât de străin.

Sosirea lui fusese atât de neașteptată, încât nu avusese timp să își dea seama ce simțea. Seara cu Jones adusese totul la suprafață, apoi, dintr-odată, era confruntată cu Daniel, a cărui absență în uențase aproape ecare minut din ultimele luni, a cărui prezență acum trezea atât de multe emoții contradictorii, încât tot ce putea să facă era să se uite la el și să plângă.

– Îmi pare atât de rău, Daise, spusese el, mâinile lui ținându-i-le strâns pe ale ei.

Îmi pare atât, atât de rău.

Mai târziu, își venise în re și, cu o singură mână, turnase pentru amândoi câte un pahar mare de vin. Își aprinsese o țigară, observându-i privirea surprinsă și eforturile pe care le făcuse ca s-o ascundă. Apoi, se uitase la el, neștiind prea bine ce să-i spună, ce ar trebui să îndrăznească să-l întrebe.

El părea, la prima impresie, același: părul lui era tuns la fel, pantalonii, pantofii sport erau cei pe care îi purtase în weekendul de dinainte să plece. Avea aceleași gesturi: își trecea mâna des peste creștet, de parcă se asigura că încă mai era acolo. Dar când se uită mai îndeaproape, el îi păru diferit: mai în vârstă, poate. Cu siguranță mai tras la față. Se întrebuse dacă și ea arăta la fel.

– Ești mai bine?

Părea o întrebare fără riscuri.

– Nu sunt... nu mai sunt atât de confuz, dacă asta e ceea ce vrei să spui, zise el. Daisy luase o gură mare de vin. Avea gust acru: băuse deja prea mult.

– Unde stai?

– Cu fratele meu. Paul.

Ea încuviință din cap.

Ochii lui nu-i părăsiseră deloc fața. Erau îngrijorați, clipea des. Penumbra dezvăluia cearcăne adânci dedesubtul lor.

– Nu am știut că tu chiar locuiești aici, zise el. Mama avea impresia că locuiești cu cineva în oraș.

– Și cine ar acel cineva? zise ea tăios – mânia era prea aproape de suprafață. A trebuit să plec din apartament.

– Am mers acolo, zise el. Acum locuiește altcineva acolo.

– Da, păi, nu-mi permiteam chiria.

– Erau bani în cont, Daise.

– Nu pentru toată perioada cât ai fost plecat. Nu și pentru a mă întreține. Nu și când iei în calcul creșterea chiriei pe care domnul Spring eld mi-a comunicat-o. Daniel își lăsă capul în jos.

– Arăți foarte bine, zise el, plin de speranță.

Ea își întinse picioarele, frecându-și o pată de sânge maroniu de pe genunchiul stâng.

– Arăt mai bine decât atunci când ai plecat, presupun. Dar, pe de altă parte, deabia ce scosesem o ință umană întreagă din trupul meu.

Urmă o liniște îndelungată, complicată.

Ea se uită la părul des și negru din creștetul lui, gândindu-se la dățile când se trezise plângând pentru că el nu era acolo lângă ea. La cum stătea întinsă în pat amintindu-și cum era când el își împletea degetele cu ale ei. Acum nu simțea deloc nevoia să-l atingă. Simțea doar această furie rece. Iar dincolo de ea, combinată cu ea, spaima că el avea să plece din nou.

– Îmi pare atât de rău, Daise, zise el. Eu... eu nu știu ce mi s-a întâmplat. Se aplecă în față în scaun, de parcă s-ar pregătit să țină un discurs. Iau antidepressive, zise el. Ele m-au ajutat puțin, pentru că nu mai simt ca înainte că totul e la fel de lipsit de speranță. Dar nu vreau să le iau prea mult timp. Nu-mi place ideea de a dependent de ele, presupun. Luă o gură de vin. Am mers și la psihiatru. Pentru puțin timp. Doctorița era puțin cam pe lângă subiect.

El se uită la ea, veri când modul de primire al unei glume vechi, împărtășite.

- Ce a crezut? Despre tine, adică?
- Nu așa s-a pus problema, de fapt. Mi-a pus o mulțime de întrebări și, într-un fel, se aștepta ca eu să găsesc răspunsurile.
- Pare o bună metodă de a-ți câștiga existența. Și ai făcut-o?
- La unele întrebări, cred că da.

El nu dezvoltă.

Daisy era prea epuizată pentru a cerceta amănunțit ce ar putea însemna asta.

- Deci. Rămâi aici în această noapte?
- Dacă îmi permiți.

Mai trase un fum lung din țigară, apoi o stinse.

– Nu știu ce să-ți spun, Dan, zise ea. Sunt prea obosită și totul s-a petrecut prea repede, iar eu nu pot gândi limpede... Vorbim de dimineață. El încuviințase, încă privind-o.

– Poți să dormi în apartamentul Woolf. E o plapumă acolo, care e încă în cutia ei. Folosește-o.

Posibilitatea ca el să doarmă oriunde altundeva nu le trecuse evident prin minte nici unuia din ei.

- Unde e fata? întrebă, când Daisy dădu să iasă din cameră. „Of, în sfârșit, te interesezi, nu-i așa?” gândi ea.
- Se întoarce la prima oră.

Ea nu dormise. Cum ar putut să doarmă știind că el stătea întins, probabil treaz, de cealaltă parte a peretelui? La un moment dat, se mustrase pentru felul cum reacționase, pentru că sabotase ceea ce ar putut să e o revedere minunată. Nici n-ar trebuit să spună nimic, ar trebuit pur și simplu să-l îmbrățișeze, să-l iubească, să-l aducă din nou acasă. Apoi se întrebuse de ce îl lăsase să rămână, în general. Își simțea furia ca pe un lucru rece, dur înăuntrul ei, aruncând din când în când la suprafață întrebări amare ca erea: Unde fusese? De ce nu sunase? De ce îi luase aproape o oră să întrebe unde era ica lui?

Se trezise la șase, cu ochii încețoșați și cu o durere de cap, și își stropise fața cu apă rece. Ar vrut ca Ellie să e acolo: ar avut asupra a ce să se

concentreze, o serie practică de lucruri de făcut. În loc de asta, ea se mișca în liniște prin casă, conștientă de familiaritatea ei, de sentimentul de siguranță pe care îl conferise. Până acum. Acum nu mai era în stare să se gândească la casă fără Daniel în ea; locul în care se simțise eliberată de el era acum marcat de prezența lui. Îi luă câteva minute să înțeleagă că se simțea descumpănită pentru că, de fapt, se aștepta ca el să plece din nou.

El se trezise după ce venise Lottie. Aceasta i-o dăduse deja lui Daisy pe Ellie, care părea, în mod cert, netulburată de seara ei neconvențională, și o întrebase dacă era totul în regulă.

– E bine, zise Daisy, îngropându-și fața în gâtul lui Ellie.

Fetița mirosea diferit: a casa altcuiva.

– Mulțumesc că ai avut grijă de ea.

– Nici o problemă. Lottie o studie o vreme, ridicând din sprânceană la vederea brațului lui Daisy. O să fac niște ceai, atunci, zise și se duse la bucătărie.

Câteva minute mai târziu, Daniel coborî scările, cu ochii injectați și tenul pământiu, dovadă că nici el nu dormise prea mult. El se opri când le văzu pe Daisy și pe Ellie pe hol.

Daisy își simți inima bubuindu-i în piept. Se întrebase, de câteva ori până atunci, dacă nu cumva noaptea trecută văzuse o fantomă.

– E... e atât de mare, șopti el.

Daisy își reținu răspunsul sarcastic care-i veni pe buze.

El coborî încet și veni spre ele, cu ochii încă nedezlipiți de ica lui.

– Bună, iubito, zise el cu vocea pierdută.

Ellie, cu abilitatea infailibilă a unui copil de a detensiona un moment, îi aruncă una dintre cele mai scurte priviri posibile și o plesni cu mânuțele pe Daisy gângurind în timp ce o făcea.

– Pot să o țin?

Daisy, încercând să se salveze de la loviturile mai puternice ale lui Ellie, se uită la lacrimile din ochii lui Daniel, la dorul de pe chipul lui și se întrebă de ce, în acel moment la care se gândise de atâtea luni, momentul după care tânjise aproape zic, instinctul ei primar era să-și țină ica lipită de ea. Să nu i-o dea deloc.

- Po im, zise ea, întinzându-i-o pe Ellie.
- Bună, Ellie. Uită-te la tine!

Daniel o apropie încet de el, ca orice persoană neobișnuită să țină copii în brațe. Daisy se abținu să-i spună că o ținea pe Ellie într-un fel care fetiței nu-i plăcea și încercă să ignore brațele lui Ellie care se întindeau spre ea.

- Mi-a fost dor de tine. Of, iubito, lui tati i-a fost dor de tine.

Apoi, copleșită de mulțimea de emoții contradictorii și nedorind ca Daniel să vadă vreuna dintre ele, plecă repede și se duse în bucătărie.

- Ceai? zise Lottie, fără să-și ridice privirea.
- Te rog.
- Și... el?

Daisy se uită la spatele lui Lottie, dreaptă ca bradul și neutră, în timp ce se mișca sprintenă prin bucătărie, alegând cești și pliculețe de ceai.

- Daniel. Da, bea. Cu lapte, fără zahăr.

Cu lapte, fără zahăr, gândi ea, ținându-se de blat, pentru a-și opri mâinile din tremurat. „Îi cunosc preferințele mai bine decât le știu pe ale mele.”

- Vrei să i-l duc? Când va termina cu copilul?

Se simțea o urmă de iritare în tonul lui Lottie. Daisy o cunoștea su cient de bine acum, ca să sesizeze nuanța. Dar n-o mai deranja.

- Mulțumesc. Eu o să-l beau pe terasă.

Unsprezece minute mai târziu, ieși și el. Daisy nu rezistase tentației de a-l cronometra, monitorizând cât de mult avea să reziste cu copilul, înainte ca scâncetele periodice de frustrare sau reprizele de plâns să îl tulbure atât de mult, încât să o dea altcuiva. Durase mai mult decât se așteptase ea.

- Prietena ta a dus-o la etaj. A spus că are nevoie de un pui de somn.

El își aduse ceaiul afară și se opri în fața ei, uitându-se la mare.

- Lottie are grijă de ea cât timp lucrez.
- Asta-i o înțelegere comodă.

– Nu, Daniel, este o înțelegere necesară. Șefului nu i-a plăcut că încerc să mă descurc cu funcționara de la urbanism și cu alte persoane de genul acesta cu un bebeluș în brațe.

Era întotdeauna acolo: această furie, bolborosind pe dedesubt, abia așteptând să se răstească, să îl rănească. Daisy își masă sprânceana: epuizarea o făcea iritabilă și confuză.

Daniel stătu în tăcere câteva minute, sorbindu-și ceaiul. Mirosul iasomiei în oare era aproape copleșitor, o briză ușoară aducându-l la ei din partea cealaltă a terasei.

– Nu mă așteptam să u primit înapoi cu brațele deschise, zise el. Știu ce am făcut.

„Nu ai idee ce ai făcut“, ar vrut să-i strige ea.

– Chiar nu vreau să discut despre asta în timp ce ar trebui să muncesc. Dacă poți să mai stai o noapte, o să vorbim diseară.

– Nu plec nicăieri, zise el zâmbind cu regret.

Ea îi zâmbi înapoi. Dar ultimele lui cuvinte nu o liniștiseră.

Ziua trecu, iar Daisy era recunoscătoare pentru orice îi distrăgea atenția în munca ei, pentru mânerele prost montate, pentru ferestrele care nu se închideau, lumescul lor sâcâitor redându-i senzația de normalitate și echilibru. Daniel se dusesse în oraș, se pare, ca să cumpere un ziar, dar mai ales, bănuia Daisy, pentru că îi era la fel de greu ca și ei. Aidan și Trevor o priveau curioși: o dramă casnică de proporții epice se juca chiar în fața ochilor lor, distrăgându-i până și de la meciurile de deschidere ale unui turneu de fotbal de la radio.

Lottie doar privi și nu spuse nimic.

În acea dimineață se oferise să renunțe la a mai avea grijă de Ellie și să lase copila cu Daniel „atât timp cât se a ă aici“, să-i arate cum să-i pregătească mâncarea, cum să o pună în scaunul înalt cu masă, cum să-i tragă păturica sub bărbie când dormea.

– Ellie nu vrea pe cineva care să se fâțâie în jurul ei și s-o agite, zise ea.

Ceva din expresia de pe chipul lui Lottie, în timp ce rostise cuvintele, o convinse pe Daisy că s-ar putea să nu e cea mai bună idee să o lase pe ea să facă asta, nu și dacă spera serios ca Daniel să se întoarcă.

Camille veni pe la prânz și, după o conversație scurtă cu mama ei, o întrebă discret pe Daisy dacă „era bine“.

– Treci diseară pe la noi să-ți fac un masaj la cap sau ceva de genul ăsta, dacă vrei.

Mama o să aibă grijă de Ellie. Sunt grozave pentru a combate stresul.

Dacă ar fost oricine altcineva, Daisy i-ar spus să dispară. Sentimentul atât de natural al anonimatului pentru cineva care crescuse la Londra o făcea să deteste partea cu expunerea pe care o presupunea viața la țară, felul cum reapariția lui Daniel, aparent, le dădea tuturor dreptul să-și dea cu părerea. Dar Camille nu părea interesată de bârfă: poate că auzise atât de multe povești senzaționale în munca ei de zi cu zi, încât devenise imună. Doar voia să o facă să se simtă mai bine, se gândi Daisy. Sau poate că își dorea companie.

– Nu uita să treci pe la mine, zise Camille, în timp ce pleca împreună cu Rollo. Să u sinceră, când Katie iese cu prietenii mi-ar plăcea să vorbesc cu cineva. Zilele astea Hal pare să prefere doamnele lui pictate în defavoarea mea.

O spusese în glumă, dar expresia ei era nostalgică.

Hal era singurul pe care se pare că nu îl interesa situația romantică a lui Daisy. Probabil, gândi ea, pentru că el era profund captivat de pictura murală, care era descoperită în proporție de trei sferturi. Era absorbit, monosilabic. Nu mai lua pauze de prânz, acceptând sendvișurile de la soția lui fără gesturi romantice ca înainte. Jumătate din timp uita să le mănânce.

Jones nu telefonă.

Ea nu-l sună. Nu ar știut ce să spună.

Daniel rămase în continuare. În cea de-a doua seară, nu vorbiră: era ca și cum faptul că amândoi se gândiseră la puține alte lucruri toată ziua însemna că, până în momentul în care rămaseră singuri în casă, erau epuizați, iar certurile lor fuseseră deja repetate de nenumărate ori în mintea lor. Mâncară, ascultară radioul, merseră în paturile lor separate la culcare.

A treia seară, Ellie plânsese aproape fără oprire, victimă a vreunei colici sau a vreunui dinte care ieșea. Daisy o plimbase pe tot etajul superior al casei: spre deosebire de apartamentul lor din Primrose Hill, țipetele lui Ellie, care întotdeauna întinseseră coarda invizibilă care trecea prin ea, până la punctul limită, nu determinaseră aici și anxietatea simultană, că îi deranja pe

toți – vecinii, de sus și de jos, oamenii de pe stradă, pe Daniel. Se obișnuise cu spațiul și cu izolarea.

– În Arcadia, îi spuse ea afectuos icei sale, nimeni nu te poate auzi țipând.

O plimbă pe holuri, hohotele de plâns ale lui Ellie reducându-se odată cu schimbarea diverselor camere, încercând să nu se gândească prea mult la reacția lui Daniel de la parter. Asta, la urma urmei, era ceea ce-l îndepărtase înainte: zgomotul, haosul, imprevizibilitatea generală. Când coborî la parter, ea aproape că se aștepta ca el să plecat. Dar Daniel citea ziarul.

– E bine? întrebă el, relaxându-se când Daisy încuviință din cap. Nu am... nu am vrut să intervin.

– Se ambalează puțin, zise ea, întinzându-se după paharul cu vin și așezându-se greoi în fața lui. Trebuie să se descarce un pic, înainte să poată adormi din nou.

– Am ratat atât de multe. Sunt cu mult în urma ta în ceea ce privește dorințele ei.

– Nu e zică nucleară, zise Daisy.

– Ar putea la fel de bine să e, zise el. Dar o să învăț, Daise.

Ea se duse în pat la scurt timp după aceea. În timp ce ieșea din cameră, trebui să reziste tentației neașteptate de a-l săruta pe obraz.

– Julia?

– Bună, dragă. Cum merg lucrurile? Ce fac „prăjituricile“ mele frumoase?

– Daniel s-a întors. Urmă o scurtă pauză. Julia?

– Înțeleg. Când a avut loc acest mic miracol, atunci?

– Acum două zile. A apărut, pur și simplu, în prag.

– Și l-ai lăsat să intre?

– Nu puteam să-i spun să ia trenul spre casă. Era aproape zece seara. Mormăitul surorii ei îi dădu de înțeles lui Daisy ce ar făcut ea.

– Sper că nu ai...

– Sunt opt apartamente aici, Julia.

– Ei bine, asta e ceva, presupun. Așteaptă puțin. Daisy auzi o mână pusă peste receptor, urmată de un strigăt înăbușit: Don? Poți să dai focul mai mic la carto , dragă? Vorbesc la telefon.

– Ascultă, nu te mai țin. Doar voiam să te anunț, bănuiesc.

– S-a întors pentru totdeauna?

– Po im? Daniel? Nu știu. N-a spus.

– Sigur că nu. Cât de caraghios e să te aștepți să-ți spună ce planuri are.

– Nu e așa, Ju. Noi – noi nu am vorbit încă despre asta. Nu am vorbit, de fapt, cu adevărat, despre nimic.

– Asta-i convenabil pentru el.

– Nu este neapărat alegerea lui.

– Când vei înceta să-l mai aperi, Daisy?

– Nu-l apăr. Chiar nu o fac. Bănuiesc că doar vreau să văd ce... să văd cum e când suntem cu toții împreună. Dacă relația noastră mai funcționează măcar.

Apoi, vom purta niște discuții serioase.

– Și ți-a oferit vreun ban?

– Po im?

– Ei bine, pentru întreținerea lui. Pentru că nu mai are unde să locuiască acum, nu-i așa? – El nu e...

– Locuiește într-un hotel de lux. Într-un apartament. Fără să plătească chirie.

– Of, Julia, acordă-i puțină încredere.

– Nu, Daisy. Nu sunt pregătită să-i acord nici un pic de încredere. De ce-ar trebui să-i acord încredere după toate câte ți le-a făcut? Ție și copilei lui? El e doar o risipă de piele, în ceea ce mă privește. Daisy pufni, incapabilă să se stăpânească.

– Nu-l lăsa să vină și să preia controlul din nou, Daisy. Te-ai descurcat bine fără el, îți amintești? Trebuie să-ți intre asta în cap. Ai reușit să mergi mai departe.

Oare? se gândi Daisy după aceea. Fusese mai puțin neajutorată, cu siguranță. Reușise să o modeleze pe Ellie conform rutinei sale mai curând

decât invers. Redescoperise ceva în ea, ceva mai bun decât vechea Daisy. Renovând Arcadia, reușise ceva spectaculos și neașteptat de una singură. Dar se simțise singură. Și ea nu era deloc o fată pentru care viața în singurătate să e ceva normal.

– Te-ai schimbat, zise Daniel pe neașteptate, privind-o lucrând.

– În ce fel? întrebuse ea, cu prudență.

Din punctul de vedere al lui Daniel, toate schimbările ei de până acum fuseseră în rău.

– Nu mai ești la fel de fragilă ca înainte. Nici la fel de vulnerabilă. Pari să faci față mai bine tuturor lucrurilor.

Daisy aruncase o privire afară, unde Lottie su a într-o morișcă din folie de aluminiu, făcând-o pe Ellie să țipe de încântare. – Sunt mamă, spuse ea.

A patra zi, sosi Carol, femeia de la relații publice. Își exprimă entuziasmul față de frumusețea casei, fotografează cu un aparat Polaroid ecare încăpere, agasându-o pe Daisy și făcând-o pe Lottie să se încrunte drastic.

– Jones mi-a povestit despre ideea dumitale. Foarte bună ideea. Foarte bună, zise ea conspirativ. O să facă senzație într-una dintre revistele alea glossy. Mă gândesc la Interiors. Sau poate Homes and Gardens, să e într-un ceas bun.

Faptul că Jones avusese încredere în această femeie o enervase pe Daisy. Se calmase doar la gândul că poate îi va recunoscut talentul în presa scrisă.

– Până atunci, oricum, trebuie să tăcem mâlc. Își duse un deget la buze, teatral.

Noutatea e totul, în de nitiv.

Credea că ar putea să încalce o regulă personală, zise Carol, și să țină o petrecere tematică: o zi din anii 1950 pe malul mării. Puteau minunat de vulgari și să aducă măgari și înghețată și cărți poștale stupide. Nu păruse să o audă pe Daisy când îi atrăsese atenția că nu era o casă din anii 1950.

– Mai vine Jones? Înainte de inaugurare? Întrebă Daisy când o conduse pe Carol la mașina ei joasă, minunându-se în secret că o femeie de cincizeci și ceva de ani încă se așază într-o mașină japoneză cu două locuri.

– Avea de gând să încerce să vină în această după-amiază, să se întâlnească cu noi, zise Carol, veri cându-și telefonul mobil pentru mesaje, dar știi cum este el, e binecuvântat! Ea își dădu ochii peste cap, un gest pe care Daisy începuse să-l considere familiar printre colegele lui Jones. Îmi pare atât de bine să te cunosc, Daisy. Și sunt atât de încântată că vom lucra împreună. Va o petrecere minunată!

– Da, zise Daisy. Ne vedem curând, atunci.

Începuseră să dea năvală și alți oameni. Un tânăr fotograf solemn, care spuse că el făcea toate broșurile lui Jones și-i înnebuni pe muncitori, interzicându-le accesul în camere și folosind cablurile lor electrice pentru iluminat. Un maestru bucătar de la clubul lui Jones din Londra, care vru să veri ce bucătăria și mănăcă trei pachete de jumări la prânz. Un funcționar de la urbanism, care își făcu apariția neanunțat și plecă aparent fără să veri ce nimic. Și domnul Bernard, care apăru în acea seară să vadă dacă Hal nu voia să iasă la un pahar. El bătuse la ușă și așteptă, chiar dacă era deschisă și toți ceilalți intrau și ieșeau fără a-și schimba ritmul.

– Lottie nu este aici, domnule Bernard, zise Daisy, când îl observă. A luat-o pe Ellie în oraș. Vreți să intrați?

– Știu asta, dragă, și nu am vrut să vă deranjez, zise el. Doar mă întrebam dacă ginerele meu e aici.

– E afară, în spate, zise ea. Veniți pe aici.

– Dacă nu deranjez pe nimeni. Sunteți foarte amabilă.

El părea puțin jenat până și să meargă prin casă, privirea lui ind, cu precădere, xată în față, de parcă nu voia să pară indiscret.

– Merge bine, nu-i așa? fu tot ce spuse și încuviință din cap mulțumit când Daisy con rmă că așa era. Se pare că faceți o treabă bună. Nu că m-aș pricepe prea mult.

– Mulțumesc, zise Daisy. Mă bucur că sunt câțiva oameni care cred asta.

– Nu trebuie să o iei în seamă pe Sylvia Rowan, îi destăinui el, în timp ce ea îl conduse spre terasă. Familia aceea întotdeauna a avut ceva cu Lottie. E probabil din cauza ei, toată neplăcerea asta, mai mult decât orice altceva. Ranchiuna tinde să reziste multă vreme pe aici.

El îi bătu ușor brațul și se îndreptă către Hal, care își spăla pensulele. Daisy se uită după el, amintindu-și seara în care Lottie îi povestise despre cum o născuse pe Camille. Joe, ușor adus din spate, cu cravată și încheiat la guler chiar și în plină vară, nu arăta ca un cavaler în armură strălucitoare. Câteva minute mai târziu, în timp ce Daisy atârna și reatârna o serie de fotografi vechi pe hol, el reapăru în ușă.

– E puțin cam ocupat în seara asta. Altă dată, poate, zise el. Nu trebuie să întârzie lucrarea, la urma urmei.

Arăta de parcă se obișnuise cu mulți ani de dezamăgiri și, pur și simplu, le accepta.

– Nu trebuie să muncească peste program, dacă aveți ceva planuri, zise Daisy.

– Nu. Să fiu sincer, Lottie voia să discut cu el. Daisy așteaptă.

– Of, nimic îngrijorător, nimic îngrijorător, zise el, îndreptându-se spre mașina lui cu o mână ridicată la cap. E vorba doar de această lichidare a afacerii sale. Cred că a fost foarte afectat. Voiam să mă asigur că este în regulă, știi. Oricum, mai bine plec. La revedere, Daisy.

Ea îi făcu cu mâna, în timp ce se îndepărta pe alee.

Până la urmă, se duse la Camille. Îi spuse lui Daniel că avea o programare, ceea ce era parțial adevărat, că va trebui să supravegheze el fetița, ceea ce o făcu pe Lottie să pălească; apoi merse pe jos distanța scurtă până la casa lui Camille. În timp ce străbătea străzile însorite din Merham, ocolind părinții epuizați și copiii mici bălăngănindu-se nesiguri pe biciclete șubrede, ea își dădu seama că, în afara drumul său la Londra, de-abia dacă părăsise casa și terenurile ei de săptămâni. Daniel nu arătase atât de speriat pe cât se așteptase ea: arătase mai degrabă mulțumit, de parcă să i se permită să-și supravegheze propriul copil era un privilegiu, conferit așa cum s-ar conferi o medalie de onoare pentru bună purtare.

Avea să-l lase până pe la ora nouă, înainte să sune: se aștepta ca atunci el să o implore să se întoarcă.

Casa lui Camille și a lui Hal era mare, într-un duplex, cu ferestre generoase și o verandă din anii 1930, prin care ea putea chiar să-i recunoască silueta

lui Rollo, care lătra vesel. Mai întâi o auzi, apoi o văzu pe Camille venind surprinzător de repede pe hol.

– Sunt Daisy, strigă ea, ca s-o scutească pe Camille de umilința de a întreba.

– Ai venit la țanc, zise Camille. Tocmai am deschis o sticlă de vin. Ai venit pentru cel complet la cap?

– Po im?

– Masajul.

Camille închise ușa cu grijă în spatele lui Daisy și se îndreptă înapoi pe hol, mâna ei stângă alunecând de-a lungul peretelui.

– Of. Dacă vrei, zise Daisy, care, de fapt, venise doar să se bucure de compania ei.

Era o casă mai frumos decorată decât se așteptase. Pe de altă parte, dacă se gândea bine, nu era sigură la ce se așteptase – nu la luminozitate și voieșie, totuși. Nu la fotografiile de pe pereți, poate. Cu siguranță, nu la sutele de fotografii înrămate împrăștiate pe suprafețe, majoritatea în rame ornamentale vechi, din argint. În ele erau Hal și Camille pe WetBike²⁵, apoi urcând undeva într-o zonă muntoasă, Katie pe un ponei, toți trei dichisiți pentru vreo petrecere. Pe polița de deasupra șemineului, era una mare cu Hal și Camille în ziua nunții lor. Felul în care el se uita la ea, acel amestec de mândrie și tandrețe pe fața tânără a lui Hal, o făcu pe Daisy melancolică pentru o clipă.

– Minunate fotografiile! zise ea.

– În acuarela aceea mică sunt eu. Mama a făcut-o, e că mă crezi sau nu, când eram bebeluș. Păcat că nu mai pictează. Cred că i-ar face bine să aibă o pasiune.

– E minunată. Și fotografiile.

– Te uiți la fotografia de la nunta noastră?

Camille părea să știe din direcția vocii ei unde era Daisy. Ea se mișcă grațios către polița de deasupra șemineului și o ridică.

– E preferata mea, zise ea, afectuos. A fost o zi cu adevărat frumoasă. Daisy nu se putea stăpâni.

– De unde știi? zise ea. Ce e în fotogra e, adică.

Camille o puse înapoi pe poliță, veri când ca baza să e departe de margine.

– De la Katie în principal. Ea adoră fotogra ile. Îmi spune ce e în ecare. Aș putea probabil să-ți povestesc și majoritatea albumelor noastre. Se opri cu un zâmbet mic pe buze. Nu-ți face griji, n-am de gând. Vino în bucătărie. Am vechiul meu scaun pentru tratament acolo. Lui Katie îi place să stea în el.

O cunoștea prea puțin pe Camille, nu o cunoștea propriu-zis, nu în felul în care prietenii își cunoșteau unii altora poveștile, preferințele și antipatiile, ca o scurtătură emoțională împărtășită. La drept vorbind, Camille era prea retrasă ca Daisy să se simtă în largul ei: era mai liniștită în preajma oamenilor care se deschideau în fața ei, care își dezvăluiau emoțiile, ca Daniel. Dar era ceva care părea să o facă pe Daisy să se simtă în largul ei. Nu o percepea ca pe o rivală, așa cum deseori făcea în secret în prezența altor femei atrăgătoare. Și nu pentru că era oarbă. Ci datorită felului ei îngăduitor, calm de a . Un soi de bunătate interioară care reușea să nu te obosească sau să o facă pe Daisy să se simtă prost din cauză că ei îi lipsea.

Sau poate că era doar masajul: presiunea alternativă a degetului mare și a celorlalte în jurul capului și a gâtului ei, detensionându-i și gândurile împreună cu încordarea zică. Aici, ea nu trebuia să se gândească la Daniel. Aici, ea nu trebuia să gândească deloc.

– Ești foarte pricepută, zise Daisy visătoare. Cred că aș putea să adorm.

– N-ai prima. Camille sorbi din vin. A trebuit să renunț să le mai fac masaj bărbaților, totuși. Uneori masajul avea un alt soi de efect.

– A, ăăă, da. Nu e o reputație pe care să ți-o dorești ca maseuză.

– Ei cred că dacă nu vezi, nu poți să-ți dai seama. Dar poți, știi. După cum respiră.

Își puse mâna pe piept și imită respirația accelerată a unui bărbat excitat.

– Serious? Of, Doamne. Și ce-ai făcut?

– L-am chemat pe Rollo de sub masă. Un câine mare, urât mirositor și bătrân avea efectul scontat, de obicei.

Râseră amândouă, prietenește.

- Tatăl tău a fost la casa Arcadia astă-seară.
- Tata? De ce?
- Să-l invite pe Hal la un pahar.

Mâinile lui Camille se opriră.

– Cred că Hal a vrut să continue pictura murală. El... el e extrem de conștiincios.

- Tata a vrut să-l invite pe Hal la un pahar?
- Asta a zis. Of, Doamne! Am spus ceva greșit?
- Nu, nu-ți face griji. Era o nouă duritate în vocea lui Camille. Nu e tata. E mama, care se amestecă din nou.

Ceața plăcută a ultimelor minute se împrăștie.

- S-ar putea să fost vorba doar despre un pahar, se hazardă Daisy.
- Nu, Daisy, cu mama nu e niciodată vorba numai despre un pahar.

Mama vrea să știe ce e în neregulă cu Hal, de ce s-a lăsat atât de tare afectat de treaba cu afacerea.

- Of.
- Ea l-a bătut la cap să o lichideze, iar acum tot ea îl bate la cap, din nou, pentru că nu-i face față pe cât de bine crede ea că ar trebui.
- Sunt convinsă că are intenții bune, zise Daisy, șovăitor.
- Știu că are intenții bune. Dar nu poate niciodată să ne lase pe mine și pe Hal să ne rezolvăm singuri problemele.

Camille o ă, cu o expresie exasperată pe chip.

- Copil unic?
- Da. Fapt care nu mă ajută cu nimic. Cred că lui tata i-ar plăcut mai mulți, dar mama a avut o naștere foarte grea cu mine și asta a descurajat-o. Fără medicamente pe vremea aceea.
- Au, zise Daisy, gândindu-se la anestezia epidurală. Scuze dacă am spus ceva greșit. Bănuiesc că nu ar trebuit să spun nimic.

– Of, nu-ți face griji, Daisy. Nu e prima dată. Nu am nici o îndoială că nu va nici ultima. Asta se întâmplă dacă trăiești atât de aproape de părinți, presupun. Poate că eu și Hal ar trebuit să ne mutăm de aici după ce ne-

am căsătorit, dar nu am făcut-o, iar apoi cu Katie și toate celelalte... aveam nevoie de ajutor.

– Cunosci sentimentul. Nu știu ce m-aș făcut fără mama ta.

Mâinile lui Camille începuseră să se miște din nou, o presiune blândă, repetitivă.

– Ești destul de tensionată, nu-i așa? zise ea. Presupun că nu-i de mirare, cu inaugurarea hotelului atât de aproape și toate celelalte. Nu știu cum ai făcut-o.

– Păi, încă n-am făcut-o.

– E mai ușor cu tatăl lui Ellie aici?

Era subtil. Lui Daisy îi trecu prin minte că Lottie o pusese pe Camille să se intereseze și despre relația ei.

– Nu chiar, sinceră să u. Sunt sigură că ți-a spus Lottie, ne-a părăsit când Ellie avea câteva luni. Încă nu m-am obișnuit cu ideea că el s-a întors.

– Deci, sunteți din nou împreună?

– Nu știu. E aici, presupun.

– Nu pari convinsă.

– Cred că nu sunt. Chiar nu știu ce să simt.

Din fericire, Camille nu încercă să-i ofere nici o soluție, nici un plan de acțiune. Julia nu putea niciodată să asculte vreo problemă fără să se simtă obligată să o rezolve și era de obicei ușor ofensată de incapacitatea lui Daisy de a-i urma recomandările.

– Dacă Hal ți-ar făcut vreodată ceva cu adevărat rău, dacă ar plecat pur și simplu, de exemplu, ai putut să-l primești înapoi? Cu brațele deschise? Mâinile lui Camille se opriră și rămaseră, cu palmele în jos, pe fruntea lui Daisy.

– Hal niciodată nu face nimic greșit, zise ea sec. Dar presupun că, dacă s-ar ajunge la asta, cu un copil la mijloc și așa mai departe... bănuiesc că depinde de gradul de fericire. Dacă veți mult mai fericiți împreună, deși e greu, atunci probabil că merită să lupti pentru relație.

Daisy îi simți mâinile mișcându-se, de parcă Camille își muta greutatea corpului.

– Nu știu, continuă ea. Când ești tânăr, îți spui că nu vei suporta nimic, nu-i așa? Că dacă mariajul tău nu e destul de pasional sau dacă soțul nu se ridică la înălțimea așteptărilor, o să pleci și o să-ți găsești pe altcineva. Și apoi te maturizezi și gândul de a o lua de la capăt... pura oroare a situației... Ei bine, bănuiesc că aș suporta destul de multe, înainte să o deștam. Familia, adică. Poate că doar te obișnuiești să faci compromisuri. Ea părea să vorbească pentru sine.

Se opri. Când vorbi de data asta, Daisy sesiză un timbru diferit în vocea ei.

– Astea ind spuse, dacă este imposibil să faci pe cineva fericit, orice ai face, presupun că la sfârșit trebuie doar să-ți recunoști înfrângerea.

Lottie își puse geanta pe scaunul din hol, observând nemulțumită că haina lui Joe era atârnată în cuier.

– Credeam că ieșiți la un pahar, strigă ea, auzind radioul din camera de zi. Joe ieși și sărută obrazul soției.

– Nu a vrut să vină.

– De ce? Nu poate să-și petreacă tot timpul lucrând la acea pictură. Joe îi luă lui Lottie haina, după ce ea și-o dezbrăcă.

– Nu pot să-l oblig să vină, iubito. Poți duce calul la apă și...

– Da. Ei bine. E ceva în neregulă cu el. Se poartă ciudat de zile întregi. Și iubitul acela al lui Daisy s-a tot învârtit toată ziua, lenevind pe acolo de parcă locul i-ar aparținut.

Joe deschise ușa camerei de zi pentru soția sa. Vedea că el voia s-o ia de după umeri, deși îi spusese în urmă cu câteva luni că acest gest întotdeauna o făcuse să se simtă inconfortabil.

– El este tatăl copilului, iubito.

– Ei bine, e puțin cam târziu pentru el acum, să înceapă să-și dea seama de asta.

– Asta e decizia lui Daisy. Să lăsăm astea pentru o clipă, ce zici?

Lottie se uită urât la el. Soțul ei își coborî privirea, apoi se uită la ea.

– Chestiunile astea legate de casă... eu... mie nu-mi plac, Lottie. Dezgroapă lucrurile din nou. Te fac foarte agitată.

– Nu, nu-i așa.

- Tu măsurându-ți forțele cu Sylvia Rowan când ți-ai petrecut ultimii Dumnezeu știe câți ani evitându-i pe toți.
- Nu i-am cerut eu să înceapă să provoace necazuri.

–

Și toată tevatura asta cu pictura murală. Nu că m-aș supăra, iubito, știi asta. Niciodată nu am spus nimic că mergi acolo. Dar nu ai mai fost tu însăși în ultimele două săptămâni. Nu-mi place să te văd devenind extrem de agitată.

– Nu sunt extrem de agitată. Tu ești cel care mă faci extrem de agitată, încă aduci vorba despre toate astea. Sunt bine.

– Ei bine, e. Dar în orice caz doar voiam să avem o mică discuție. Despre după. Lottie se așază.

– După ce? întrebă ea cu suspiciune.

– Hotel și restul. După ce se deschide. Pentru că Daisy va pleca înapoi la Londra, nu-i așa? Cu sau fără prietenul ei. Și nu va mai nevoie de tine acolo.

Lottie se uită la el pierdută. Nu se gândise la viața de după ce Arcadia își redeschidea ușile. Se în oră. Nu se gândise niciodată la ce avea să facă fără ea. – Lottie?

– Ce e?

Își văzu viața întinzându-i-se în față: cinele dansante de la Round Table, ecăreala cu vecinii, serile nesfârșite în această casă...

– Am luat niște broșuri.

– Ce-ai spus?

– Am luat niște broșuri. M-am gândit că am putea să o transformăm într-o ocazie, știi, de a face ceva diferit.

– Să facem ce?

– M-am gândit că am putea pleca într-o croazieră sau... – Urăsc croazierele.

– Nu ai fost niciodată într-una. Uite, m-am gândit că am putea chiar să facem o călătorie în jurul lumii. Știi, să ne oprim într-o mulțime de locuri. Să vedem niște obiective turistice. Nu ca și cum am plecat vreodată prea departe și nu vom avea nici o responsabilitate acum, nu-i așa?

El nu rostise cuvintele „a doua lună de miere“, dar Lottie le simți plutind în aer, iar asta o făcu să-i sară țandăra.

–

– Ei bine, e tipic pentru tine, Joe Bernard.

– Ce anume?

Nici o responsabilitate, bineînțeles. Cine va avea grijă de Katie, eh, cât timp Camille e la serviciu? Și cine o va ajuta pe Camille?

– Hal o va ajuta pe Camille. Lottie pufni.

– Sunt bine acum, iubire. Uită-te cum se purta cu ea lângă pictura murală. Erau ca doi porumbei. Mi-ai spus-o chiar tu.

– Ei bine, asta ne arată că habar n-ai. Pentru că nu sunt bine deloc. Din câte îmi dau seama, e la cinci minute de a o părăsi din nou. Și acesta-i exact motivul pentru care voiam să-l scoți în oraș pe Hal în această seară și să a i ce se petrece în mintea lui de neghiob afurisit. Dar, of, nu, ești prea ocupat gândindu-te la croaziere și lucruri din astea.

– Lottie...

– Mă duc să fac o baie, Joe. Nu vreau să mai discutăm.

O luă greoi pe scări în sus spre dormitor, întrebându-se de ce o podidiseră lacrimile atât de ușor. Era a doua oară în săptămâna aceea.

Zgomotul apei curgând o asurzise, așa că nu-l auzi pe Joe urcând și el scările. Apariția lui neanunțată o făcu să tresară.

– Mi-aș dori să nu te mai apropii de mine pe furiș, strigă ea cu mâna la piept, furioasă că o luase prin surprindere.

Joe fu distras pentru o clipă de fața înlăcrimată a soției sale.

– Nu mi se întâmplă prea des să nu u de acord cu tine, Lottie, dar îți voi spune un lucru.

Lottie se holbă la soțul ei, observând că stătea mai drept ca de obicei; că vocea lui avea doar ceva mai multă autoritate.

– Voi face o călătorie. După inaugurarea hotelului. Voi rezerva un bilet și voi face o călătorie în jurul lumii. Vremea trece și nu vreau să îmbătrânesc și să simt că nu am făcut nimic, nu am văzut nimic. El se opri. Indiferent dacă vii cu mine sau nu. Evident că aș prefera să vii, dar măcar de data asta voi face ceva ce vreau eu să fac.

–

Expiră, de parcă scurtul său discurs său fusese rezultatul unui efort lăuntric imens.

Asta e tot ce am de spus, zise el, întorcându-se spre ușă și lăsându-și soția amuțită în urmă. Ei bine, strigă-mă când vrei să pun cotletele pe grătar.

În cea de-a cincea seară, Daniel și Daisy vorbiră. O luară pe Ellie la plimbare pe plajă, așezând-o în cărucior și învelind-o cu o pătură de bumbac, deși era o seară liniștită, plăcută. Îi venea greu să vadă lucrurile limpede în casă zilele astea, îi spusese Daisy. Nu o mai vedea acum ca pe un cămin sau măcar ca pe un hotel, ci ca pe o listă de probleme care trebuiau rezolvate: un zăvor slăbit la fereastră, o scândură desprinsă în podea, o priză defectă, un termen-limită scurgându-se. Afară, în aer liber, ea descoperi că putea treptat să-și limpezească gândurile.

„Asta e ceea ce voiam“, gândi Daisy, văzându-se ca din exterior: un cuplu tânăr atrăgător și copilul lor frumos. O familie unită, restrânsă, cuprinzătoare, exclusivă. Ea ezită, apoi îl luă de braț.

Și apoi Daniel începu să vorbească.

Prima oară când înțelesese că ceva era în neregulă fusese când unul dintre foștii lui colegi îi arătase plin de mândrie o poză cu copilul său, iar Daniel își dăduse seama nu doar că nu avea la el o fotogra e cu Ellie, ci că nu simțea nici măcar a zecea parte din ce simțea, în mod evident, amicul său.

Ajunsesese să admită că se simțea încolțit. Prins într-o situație pe care nu el o crease, frumoasa lui iubită dispăruse și, în locul ei, apăruse această um ată plângăcioasă – el nu spusese „um ată“, dar Daisy știa la ce se referea – și acest copil care urla întruna. Părea să nu mai existe nici frumusețe, nici ordine în viața lui. Iar frumusețea și ordinea erau vitale pentru Daniel. În de nitiv, era un bărbat care nu reușise să doarmă odată pentru că o simeză fusese montată la un unghi foarte puțin greșit. Daisy se trezise la patru dimineața și-l găsisese dând-o meticolos jos de pe perete și xând-o cu ajutorul a două nivele și a câtorva bucăți de sfoară. Dar bebelușilor nu le păsa de ordine. Lor nu le păsa că duhoarea și zgomotul și scutecele lor poluau micul rai al lui Daniel. Lor nu le păsa că necesitățile lor le smulgeau mamele

–

departe de brațele mai mari, mai puternice care aveau la fel de multă nevoie de ele. Lor nu le păsa la ce oră te trezeau sau că aveai nevoie de patru ore de somn legate doar ca să i în stare să câștigi bani ca să poți trăi.

– Și chestia e, Daise, că nu ți se permite să te plângi, nu-i așa? Trebuie doar să accepți și să-i crezi pe toți ceilalți când îți spun: „Va deveni mai ușor“, chiar și atunci când simți că devine mai greu, că îi vei iubi orbește când, de fapt, te uiți la acești troli destul de urâți, urlători și, pur și simplu, nu poți să crezi că au ceva de-a

face cu tine. Dacă aş spus – dacă aş spus ce era în gândurile mele în acele prime săptămâni, adevărul adevărat, probabil aş fost arestat.

Un maiou fusese de vină. El se împleticise în camera de zi într-o dimineaţă, pe jumătate delirând din cauza lipsei de somn, şi călcase pe un maiou aruncat care făcuse pleosc! Se aşezase, cu piciorul murdar pe covorul lor cândva impecabil şi ştiuse că, pur şi simplu, nu mai putea continua.

– Dar de ce nu ai spus ceva? De ce să te închizi în tine?

– Pentru că nu arătai ca şi când ai putut să suporti. Abia dacă făceai tu faţă. Cum ai putut suporta faptul că tatăl copilului tău decisese că ea era o mare greşeală?

– Aş putut să suport mult mai bine decât faptul că tatăl copilului meu a dispărut.

Se aşezară pe o dună de nisip, observând că Ellie adormise în cărucior. Daniel se aplecă în faţă şi-i îndesă pătura cu mai multă fermitate sub bărbie.

– Ei bine, ştiu asta acum. Ştiu multe lucruri acum.

Părea că-l recăpătase, adevărul urât a ceea ce spunea trezise un soi de blândeţe în ea. Pentru că el o iubea pe Ellie acum: asta era evident în tot ce făcea...

– Trebuie să ştiu dacă putem încerca din nou, zise el, luându-i mâna. Trebuie să ştiu dacă mă vei primi înapoi. Dacă putem lăsa asta în urmă. Chiar mi-a fost dor de tine, Daise. Mi-a fost dor de ea.

Jos pe nisip, un câine miţos negru alerga în cerc surescitat, înainte şi înapoi, sărind şi răsucindu-se în aer să prindă bucăţi de lemn plutitor aruncate de stăpânul său, lăsând modele lungi şi complicate pe nisip. Ea se sprijini de Daniel, iar el îşi puse braţul în jurul ei.

– Încă te mai potriveşti, deci, zise el, la urechea ei. Aici.

Daisy se aplecă, încercând să-şi limpezească mintea, încercând să se concentreze asupra senzaţiei de a-i aproape din nou. Încercând să nu asculte complicaţiile. – Să mergem acasă, Daisy, zise el.

Jones privi cuplul cu căruciorul mergând agale pe poteca de pe faleză, braţul bărbatului aşezat protector peste umerii iubitei sale, copilul lor adormit ascuns vederii, soarele serii re ectându-se pe roţi.

Mai zăbovi câteva minute, așteptând să dispară din raza lui vizuală, apoi își întoarse mașina. Era un drum de două ore până la Londra. Unii ar putea spune că era nebun să facă tot acest drum fără ca măcar să-și întindă picioarele. Dar ratase întâlnirea cu Carol, își spuse el, ieșind de pe lângă aleea către Arcadia și întorcând spre gară, fără să ridice ochii de la drumul din fața sa. Nu avea nici un rost să întârzie pe aici. Acesta fusese singurul motiv pentru care venise, la urma urmei.

- Deseori se presupune că trebuie să e greu după ce apare un copil.
- Bănuiesc că ne va lua timp să ne obișnuim din nou unul cu celălalt.
- Da.

Stăteau întinși, amândoi treji, uitându-se x în întuneric.

- Suntem probabil puțin tensionați. Adică au fost câteva zile ciudate.

Daniel se întinse după ea, și ea își lăsă capul pe pieptul lui.

- Știi ce, Dan? Cred că nici măcar n-ar trebui să vorbim prea mult despre asta.

Într-un fel, face să e o problemă...

- Of. Bine.
- Dar ai dreptate. Cred că sunt puțin tensionată.

El se întinse după mâna ei, iar ea stătea acolo, cu degetele lui împletite cu ale ei, încercând să nu se gândească prea mult la ultima jumătate de oră. I-ar plăcut săși ia ceva de băut, dar ea știa că el avea nevoie de prezența ei acolo, că orice încercare a ei de a se mișca ar interpretată greșit.

- De fapt, Daise?
- Da.
- E ceva ce trebuie să-ți mărturisesc. Acum că suntem sinceri și așa mai departe.

Pentru un motiv anume, îi trecu prin minte imaginea lui Jones, la fel de fragilă și opacă precum un vitraliu.

- Bine, zise ea, încercând să nu pară atât de reținută pe cât se simțea.
- Cred că trebuie să dăm totul la iveală, înainte să putem lăsa trecutul în urmă.

Ea nu spuse nimic, auzindu-i încercările de a părea dezinvolt eșuând și având un presentiment sumbru, ca uierul îndepărtat al unui tren care se apropie.

- Este legat de ceea ce s-a întâmplat cât am fost despărțiți.
- Nimic nu s-a întâmplat, zise Daisy. Prea repede. El înghiți cu zgomot.
- Asta ai vrea tu să crezi. Dar s-a întâmplat.
- Cine zice?

Ar fost Lottie, desigur. Ea știa că Lottie credea că ei nu ar trebui să se împace.

– A fost doar un sărut, zise el. Nimic important. S-a întâmplat când eram în cea mai proastă stare posibilă, când nu știam dacă mă voi întoarce. Daisy îi lăsă mâna, se ridică într-un cot.

– Ce-ai spus?

– A fost doar un sărut, Daise, dar am crezut că ar trebui să u sincer legat de el.

– Ai sărutat pe altcineva?

– Cât am fost despărțiți.

– Stai așa, se presupune că aveai o cădere nervoasă legată de adaptarea la viața cu un nou-născut, nu că ți-o trăgeai cu toate prin nordul Londrei.

– Nu a fost așa, Daise...

– Nu a fost cum? Deci, în timp ce mama ta îmi spunea că practic te aruncai în fața autobuzului, că nu te simțeai su cient de bine nici măcar să vorbești cu mine, tu te giugiuleai de mama focului. Cine a fost, Dan?

– Uite, nu crezi că exagerezi puțin? A fost un sărut.

– Nu, nu cred.

Ea se înfășură în pilotă și coborî din pat, nedorind să recunoască față de ea însăși că ferocitatea răspunsului ei ar putea să aibă în vreun fel legătură cu propriul sentiment de vinovăție reprimat.

– O să dorm în cealaltă cameră. Nu veni după mine și nu începe să te plimbi pe holuri, șopti ea. O să trezești bebelușul.

Capitolul 18

Bungaloul, îmbrăcat în șindrila albă, decolorată și înconjurat de o mică grădină cu sculpturi ce rugineau, era construit pe pietriș la distanța neprietenoasă de vreo treizeci, patruzeci de metri de aglomerarea de case vecine.

– Mie așa îmi place, zise Stephen Meeker, în timp ce se uitau pe fereastră la priveliștea neîntreruptă asupra coastei. Așa oamenii nu au nici o scuză să vină neanunțați. Urăsc când oamenii au impresia că pot să vină când au ei chef. Este ca și când, dacă ești pensionat, ar trebui să i recunoscător pentru orice întrerupere a zilei tale monotone.

Stăteau la o ceașcă de ceai în camera de zi decorată sumar, ai cărei pereți erau acoperiți de picturi de o calitate în dezacord cu mobila și cu tapițeria din jur. Afară, marea, strălucind sub cerul de august, era pustie, familiile și turiștii tinzând să stea mai sus, pe țărmul mai nisipos al Merhamului. Era a doua oară într-o săptămână când Daisy îi întrerupsese ziua monotonă, dar ea fusese primită cu brațele deschise, în parte, pentru revistele pe care i le adusese în dar și în parte pentru că vremurile despre care voia ea să vorbească reprezentau una dintre puținele perioade ale vieții sale, zise el, în care fusese cu adevărat fericit.

– Julian era într-un fel foarte amuzant, vezi tu, zise el. Teribil de neastâmpărat, mai ales când venea vorba despre nanțe, dar avea acest talent de a colecționa oameni cam în aceeași manieră în care colecționa obiecte de artă. Semăna cu nevastă-sa, din punctul ăsta de vedere. O pereche de coțofene.

El îl iubise pe Julian dintotdeauna, zisese, cu o încântare ciudată pentru un bătrân rigid. În anii 1960, când Julian și Adeline divorțaseră, se mutaseră împreună într-o locuință mică din Bayswater.

– Încă le spuneam oamenilor că eram frați. Nu m-a deranjat niciodată. Julian întotdeauna era mult mai îngrijorat de acest gen de lucruri decât mine.

Câteva dintre tablourile de pe perete fuseseră daruri de la Julian: cel puțin unul era pictat de Frances, care dobândise o faimă târzie, după ce fusese „revendicată” de un istoric de artă feminist.

Daisy, care fusese uimită în sinea ei când văzuse semnăturile de pe celelalte pânze, observă cu groază colțurile pătate, hârtia încrețindu-se în aerul sărat.

- Nu ar trebui ca ele să e... într-un seif undeva? întrebă ea cu diplomație.
- Nu are cine să se uite la ele acolo, zise el. Nu, dragă, o să stea în micul bungalow cu mine până dau ortul popii. Minunată doamnă, Frances. Mare păcat, toată treaba aia.

Se însu ețise destul de tare când ea îi arătase fotografiile Polaroid ale picturii murale aproape terminate, admirând cu nostalgie frumusețea versiunii sale mai tinere și precizând numele acelor oameni pe care și-i putea aminti. Julian, îi spuse el cu tristețe, nu avea să e disponibil pentru petrecere.

Nu are rost să-l contactezi, dragă. Locuiește într-o casă în Hampstead Garden.

E complet senil.

Minette, auzise el, ultima oară, era într-o comunitate din Wiltshire; George era „ceva remarcabil“ în economie la Oxford. Căsătorit cu o vicontesă sau ceva de genul acesta. Extrem de distins.

– Of, și uite-l pe iubitul lui Lottie. Sau poate că era al surorii ei... Am uitat. „Prințul Ananasului“, cum obișnuia să-i spună George. O să-mi amintesc numele lui dacă ai răbdare.

Daisy fusese șocată să vadă că zeița exotică, cu părul lung, de pe pictura murală se numea Lottie.

– Era o frumusețe mai degrabă neconvențională pe vremea aceea, desigur. Un pic de temperament, dar, pe de altă parte, cred că unii bărbați considerau asta destul de atrăgător. Între noi e vorba, nu cred că cineva a fost foarte surprins când a dat de necaz. El își puse ceașca pe masă și chicoti. Julian obișnuia să spună: „Elle pet plus haut que sa cul...“ Știi ce înseamnă? Se aplecă în față, conspirativ: „Trage vânturi mai sus decât fundul ei“.

Daisy merse încet, de-a lungul plajei, către Arcadia, capul ei descoperit în erbântat sub soarele amiezii, picioarele ei, la fel ca valurile, retrăgându-se de pe drumul propus. Dimineața fusese o distragere plăcută de la atmosfera din ce în ce mai tensionată din Arcadia. Hotelul era pregătit pentru deschidere, camerele restaurate la splendoarea lor originală, distinctă, noul mobilier așezat și reașezat, până ce estetica lui satisfăcea. Clădirea aproape că fremăta acum, de parcă anticipa o viață nouă, un sistem sanguin de noi oaspeți.

Așa că te-ai așteptat să e o atmosferă plină de entuziasm sau de bucurie pentru reușită printre oamenii hotelului, pe măsură ce munca se apropia de sfârșit, dar Daisy rareori se simțise mai nefericită. Daniel de-abia dacă-i vorbise în ultimele patruzeci și opt de ore. Hal terminase pictura murală și dispăruse fără o vorbă. Lottie fusese nervoasă și irascibilă ca un câine care simte apropierea furtunii. Și în tot acest timp, afară, se auzeau vociferările îndepărtate ale opoziției din sat. Ziarul local promovase ceea ce numea „Scandalul hotelului Red Rooms“ pe prima pagină, de unde titlul fusese

preluat de câteva publicații naționale și retipărit ca o poveste tipică de genul „localnicii curajoși luptă împotriva schimbărilor iminente” și o ilustra cu fotografii ale unor angajate ale clubului Red Rooms îmbrăcate sumar. Daisy transferase câteva apeluri către biroul lui Jones, pe jumătate dorindu-și, în timp ce o făcea, să fost suferent de curajoasă să-i vorbească.

Nu că ar fost de vreun ajutor clientela din Londra a lui Jones. Câțiva dintre cei mai apropiați tovarăși de pahar, doi dintre ei actori, veniseră să „asigure puțin sprijin”. Când descoperiră nu doar că hotelul nu era gata să ofere cazare peste noapte, dar și că barul lui Jones nu fusese încă aprovizionat, fuseseră îndrumați de către unul dintre decoratori către Riviera, unde, câteva ore mai târziu, Sylvia Rowan îi dăduse afară, pentru ceea ce descrisese mai târziu pentru ziare ca fiind un „comportament indecent și scandalos” față de una dintre chelnerițele ei. Chelnerița, care părea oarecum mai puțin deranjată, își vându povestea uneia dintre revistele de scandal și imediat își dădu demisia, declarând că făcuse mai mulți bani așa decât din ceea ce îi plătea familia Rowan într-un an. Aceași revistă publicase o fotografie cu Jones la inaugurarea unui bar din centrul Londrei. Femeia care stătea lângă el avea mâna încleștată ca o gheară pe brațul lui.

Daisy se opri să-și tragă puțin sucul și se uită la arcul albastru-deschis al mării. Cu o strângere de inimă, își aminti că, în curând, nu se va mai bucura de această priveliște. Că va trebui să se întoarcă cu fetița ei frumoasă într-un oraș plin de fum și gaze de eșapament, de zgomot și huruit de mașini. „Nu mi-a lipsit”, se gândi ea. „Nu atât de mult pe cât mă așteptam, oricum.”

Încă simțea Londra inextricabil legată de presimțiri rele și nefericire, o piele de care aproape că se lepădase. Dar o viață întreagă în Merham? Deja își putea anticipa o vreme în care limitările sociale ar deveni sufocante, iar interesul prietenesc al locuitorilor săi s-ar simți ca o intruziune. Merhamul încă era blocat în trecut, iar ea, Daisy, trebuia să se uite înainte, să meargă mai departe.

Se gândi dintr-odată la Lottie, apoi se îndreptă spre casă. O să ia în considerare plecarea, decise ea, după ce organiza petrecerea. Era o cale destul de evidentă de a nu trebui să se gândească la ce avea să se întoarcă.

Îl găsisse pe Daniel în baia apartamentului Sitwell cu unul dintre constructori. Ținea o placă de faianță la perete, cu o bucată de hârtie neagră

în spatele ei. Constructorul, Nev, un tânăr cu niște bucle à la Tițian, se holba nefericit la o cutie de chit de rosturi alb. Ea se opri în pragul ușii.

– Ce faci? întrebă ea, pe un ton cât de neutru putu.

Daniel își ridică ochii.

Of, bună. Puneau chit de rosturi alb cu această faianță. Le-am spus că ar trebui să e negru.

– Și de ce-ai face asta?

Daisy stătu complet nemișcată, în timp ce Nev se uita de la unul la altul. Daniel se îndreptă și puse placa de faianță cu grijă în spatele său.

– Planurile originale. Aceste plăci de faianță trebuiau să aibă chit de rosturi negru. Am fost de acord că arăta mai bine, dacă îți amintești.

Daisy își simți maxilarul încleștându-se. Niciodată nu îl contrazisese, întotdeauna cedase în fața viziunii sale.

– Acele planuri vechi au fost de mult schimbate și cred că ar mai bine pentru toată lumea dacă nu te-ai implica în chestiuni care nu te mai privesc, nu-i așa?

– Încercam să ajut, Daise, zise el, aruncându-i o privire celuiilalt bărbat. E stupid să stau degeaba zi după zi. Doar voiam să dau o mână de ajutor.

– Ei bine, nu o face! spuse Daisy tăios.

– Am crezut că avem un parteneriat.

– Dumnezeu! Și eu la fel.

Daniel păru surprins: era cea de-a doua răzvrătire a lui Daisy din ultimele câteva zile și care elimina vizibil alte certitudini.

– Nu pot să-mi cer scuze întruna. Dacă e să mergem mai departe, trebuie să separăm ce s-a întâmplat între noi de ceea ce se întâmplă cu afacerea.

– Nu e atât de simplu.

– Of, haide, Daise... Ea inspiră profund.

– Firma din care făceai parte nu mai există. Daniel se încruntă.

– Po im?

– Wiener și Parsons. Am lichidat-o când am acceptat această lucrare. Nu mai există. Sunt asociat unic, Daniel.

–

Se lăsă o tăcere îndelungată. Nev începu să uiere nervos, studiindu-și vopseaua uscată de pe mâini. Afară, erau demontate schelele, barele căzând periodic la pământ cu un trosnet înfundat.

↑

Daniel clătină din cap, apoi se uită la ea cu o expresie feroce. Își șterse mâinile de blugi.

– Știi ceva, Daisy? Cred că te-ai făcut înțeleasă.

Camille stătea pe scaunul din față al vechiului lor Ford uzat, ascultând sunetele Merhamului în miezul verii ltrate prin geamul din dreapta, amestecându-se cu sporovăiala lui Katie de pe bancheta din spate și mirosurile de combustibil și asfalt cald care se ridicau în valuri de pe drum. Rollo stătea la picioare, băgat între genunchii ei, modalitatea lui preferată de transport, iar Hal, lângă ea, stătea su cient de nemișcat pentru a nu face interiorul vechi de piele să scârțâie, tăcerea lui mistuind-o până la oase. Va trebui să-i zică despre slujbă. Încă trei săptămâni, spusese Kay și mai puțin decât salariul pentru o lună sub formă de plată compensatorie. Nimeni nu venise să cumpere afacerea și, deși lui Kay îi părea rău, nu-i părea su cient de rău încât să țină șandramaua deschisă.

Camille simți această greutate ca pe o piatră rece în capul pieptului. Ea ar putut să facă față ideii că avea să se confrunte cu greutate: și-ar găsi de muncă, în cele din urmă, cum ar face-o și el. Puținele lor economii, împreună cu banii de pe pictura murală, i-ar ajuta să iasă din impas. Dar el fusese atât de di cil în ultima vreme, atât de închis în sine! Orice întrebare inocentă era întâmpinată de un refuz virulent sau de vreun răspuns mușcător, sarcastic, astfel încât ea rămânea cu sentimentul că în cel mai bun caz era inutilă, iar în cel mai rău, era o proastă.

Pentru că nu putea să înțeleagă ce se petrece. Ea știa ce însemnase această afacere pentru el, că lui întotdeauna avea să-i e greu să renunțe la ea. Dar crezuse, sperase, că el avea să se sprijine pe ea puțin, că avea să e o situație prin care ar putea să treacă împreună. În schimb, el o făcuse să se simtă de prisos, un sentiment care o iritase toată viața, începând cu anii de școală, când ea stătuse pe tușă brodând echipamente de netball, din cauza

insistenței lui Lottie că ea trebuia inclusă în toate, și până acum, când trebuia să întrebe vânzătoarea dacă hainele pe care și le alesese Katie erau potrivite pentru vârsta ei sau, așa cum fuseseră din când în când, pentru cineva cu zece ani mai mare. Cu o mulțime de „acesorii“.

Mașina se opri. O auzi pe Katie repezindu-se la portieră, apoi înapoi și simți un sărut răcoros, grăbit, pe obraz.

– Pa, mamă.

Ea se lăsă pe spate, atingând locul cu mâna, prea înceată să-și prindă ica iute ca argintul viu, care era deja afară și alerga pe aleea din grădina colegei sale de școală.

Bună, Katie, intră. E în camera ei, o auzi pe Michelle spunând, apoi zăngănitul nerăbdător al cheilor lui Hal în timp ce se îndreptă către mașină. Bună, Camille. Mă gândeam doar să te salut. Îmi pare rău că nu ne-am întâlnit la școală săptămâna trecută – am fost la un curs de cali care.

O ușoară atingere pe umărul ei. Vocea lui Michelle veni spre Camille de la nivelul capului: ea trebuie să se ghemuit lângă portiera mașinii. Mirosea vag a vanilie.

– Undeva frumos?

– Lake District. A plouat în ecare zi. Nu mi-a venit să cred când Dave mi-a spus că pe-aici a fost frumos.

Camille zâmbi, pe deplin conștientă că Hal nu salutase. Ea auzi o întrebare în tăcerea lui Michelle și încercă să răspundă.

– Noi mergem la cumpărături.

– Vă luați ceva frumos?

– Doar să cumpărăm o rochie pentru inaugurarea hotelului. Hal lucrează acolo, împreună cu mama...

– Abia aștept să-l văd. Nu înțeleg de ce toată lumea se ambalează așa de tare în legătură cu el. Nu e ca și când jumătate dintre ei vor pune vreodată piciorul înăuntru, oricum. Michelle pufni. Astea ind spuse, mama lui Dave este foarte împotriva. Ea zice că dacă îi lăsăm pe londonezi să vină, mai apoi vom avea solicitanți de azil aici... Babă proastă.

– Se vor obișnui cu el. În cele din urmă.

–

– Ai dreptate. Păi, să nu vă mai rețin, atunci. Cât ești de norocoasă! Niciodată nu l-aș putea convinge pe Dave să vină cu mine la cumpărături... Vocea lui Michelle se stinse treptat stânjenită, când își aminti de ce o însoțea probabil Hal.

– Of, Hal o face împotriva voinței sale, glumi Camille. Trebuie să-i fac cinste cu prânzul după. Și să mă milogesc o grămadă.

Se despărțiră convenind s-o ia pe Katie la șase și cu promisiunea unei cafele spre sfârșitul săptămânii. Camille își auzi vocea ca și cum ar venit de la mare distanță. Zâmbi când îi auzi pașii lui Michelle dispărând pe cărare, apoi, când Hal reporni motorul, ea își întinse mâna și i-o opri pe a lui.

– Bine, zise ea. Nu mai pot să suport. O să mă părăsești?

Nu intenționase să întrebe, nici măcar nu știuse că asta era întrebarea. Ea îl simți întorcându-se cu fața spre ea. De data asta scaunul scârțâi.

– Eu să te părăsesc?

– Nu pot să mai ocolesc problema, Hal. Nu știu ce fac greșit și nu știu ce ai și nu pot continua să mă milogesc. Nu pot să mai încerc să fac lucrurile să meargă.

– Tu încerci să faci lucrurile să meargă?

– Ei bine. Nu prea reușesc, evident. Pentru numele lui Dumnezeu, vreau doar să-mi vorbești. Orice ar . Am spus că am trecut peste asta, nu-i așa? Că o să m sinceri?

– Deci, vei complet sinceră? Camille își retrase mâna.

– Sigur că voi .

– Chiar și în legătură cu contul tău bancar?

– Ce cont bancar?

– Noul tău cont bancar.

– Nu am un cont bancar nou. Ce legătură are cu toate astea? Ea aștepta ca el să spună ceva. Of, pentru numele lui Dumnezeu, Hal, nu știu despre ce vorbești. Tu vezi copiile imprimare ale tuturor extraselor mele bancare, la naiba. Îmi cunoști toate conturile. Ai primul care ar a a dacă mi-aș deschide unul. Cumva tăcerea lui avu un alt înțeles.

- Dumnezeule!
- Dumnezeule, ce? Hal, ce este?
- Lottie. E maică-ta.
- Maică-mea ce?
- Ea a deschis un cont pe numele tău. Ți-a pus acolo două sute de mii de lire. Camille se întoarse atât de brusc, încât îl făcu pe Rollo să schelălăie.
- Ce?
- Din vânzarea Arcadiei. A deschis acest cont pe numele tău, și eu am crezut – of, Doamne, Camille, am crezut...

↑

Începu să râdă. Ea îl simți scuturându-se de râs, trimitând vibrații minuscule, ritmice prin mașină. Suna aproape de parcă era în lacrimi.

– Două sute de mii de lire? Dar de ce nu mi-a spus?

– E evident, nu-i așa? Ea nu crede că vom rezista. Voia să se asigure că tu erai în siguranță, chiar și în timp ce eu mă duceam pe apa sâmbetei. Soțul inutil care nu poate să-și mențină afacerea funcțională... Cum se presupune că poate să aibă grijă de fetița ei?

Părea foarte înverșunat. Dar cuvintele lui conțineau un grăunte de adevăr. Ea clătină din cap, gândindu-se la ce trebuie să crezut el și cât de aproape ajunseseră...

– Dar ea... banii... Of, Doamne, Hal, îmi pare atât de rău...

Sub picioarele ei, Rollo scheună să e lăsat afară. Hal o prinse de umăr și o trase spre el ca s-o îmbrățișeze. Ea îi simți respirația în urechea ei.

– Nu, iubito. Mie îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Ar trebuit să vorbesc cu tine. Sunt un mare idiot...

Rămaseră așa o vreme, fără să ia în seamă expresiile curioase ale oamenilor care treceau pe lângă mașină, privirea iscoditoare, poate acum mai liniștită, a lui Katie și a prietenei ei Jennifer de la fereastra de la etaj, de unde, plictisindu-se în cele din urmă, se retraseră.

Camille se desprinse încet, fără tragere de inimă, simțind sudoarea apărând în locul unde trupurile lor stătuseră strâns lipite unul de celălalt.

– Mai vrei să mergem la cumpărături?

Hal îi strânse mâna, de parcă n-ar vrut să-i dea drumul.

Camille își ridică o șuviță de păr de pe față și o dădu după ureche.

– Nu. Du-mă la Arcadia, Hal. M-am cam săturat de chestiile astea.

Daisy veri că pereții și pardoseala din holul principal, din zona barului, din apartamente și bucătărie. Apoi veri că ecare set de draperii, dacă acestea erau atârinate corect și dacă pliurile lor erau egale și fără încrețituri, și apoi instalațiile de iluminat, ca să vadă dacă toate funcționau și ecare bec era la locul lui. Apoi făcu o listă a acelor lucrări care nu fuseseră încă terminate, a celor care fuseseră executate în mod eronat, a articolelor livrate și a celor care trebuiau returnate. Lucră în liniște, metodic, bucurându-se de răcoarea

ventilatoarelor – hotărâseră să nu pună aer condiționat – și a brizei care pătrundea prin numeroasele ferestre

Î

deschise. Ordinea aceasta, rutina îi aduceau un soi de pace interioară. Începea să înțeleagă puțin mai bine nevoia acută a lui Daniel ca lucrurile să e simetrice și armonioase în jurul lui.

El îi făcuse o cană de ceai și se purtaseră politicos unul cu celălalt, reușind să discute despre faptul că Ellie prefera pâinea albă în detrimentul celei integrale și despre cea mai bună metodă de a-i decoji strugurii, fără să pomenească nimic despre incidentul de mai devreme. El își dusesse ica în oraș, reușind să-și aducă singur aminte să-i ia geanta cu scutece, apa și niște biscuiți și să o dea din plin cu cremă de protecție solară. Ellie țipase la el, apoi rosese cu lăcomie mânerul din lemn al unei jucării cu clopoței, iar el îi vorbise calm în timp ce se ghemuia și îi încheia cu îndemânare fermoarul în căruciorul ei.

„Își construiesc o relație“, se gândi Daisy, privindu-i din ușă, și se întrebă de ce era atât de complicat pentru ea să e fericită.

– Unde o duce?

Lui Lottie, se pare, îi venea mai greu să renunțe la responsabilitatea ei.

– Doar până în oraș.

– Nu ar trebui să o ducă prin parc. Sunt câini peste tot.

– Daniel va avea grijă de ea.

– E stupid, să-i lase oamenii să alerge așa, fără lesă. Nu când sunt atât de mulți copii în jur. Nu știu de ce oamenii vor să-i ia cu ei în vacanțe.

Lottie nu fusese în apele ei în ultimele câteva zile. O repezise pe Daisy când aceasta o întrebase despre imaginea ei de pe pictura murală, când se interesase de simbolistica veșmintelor lor, despre ceea ce țineau în mână. Daisy nu-i menționează ce îi spusese Stephen Meeker despre tentație și Vechiul Testament. Că reprezentările păreau destul de potrivite când a ai că ea încercase să-l seducă pe tatăl familiei la care locuise. Sau că printre vechile lui fotogra i era una cu tânăra Lottie, în ultimele luni de sarcină, dormind pe jumătate goală pe o podea de piatră.

– Voiai câteva poze și lucruri vechi pentru înrămat.

Lottie îi întinse cutia pe care o adusese la subsuoară.

– Ei bine, doar cele de care te poți despărți. Nu vreau nimic care să aibă vreo semni cație emoțională pentru tine.

Lottie ridică din umeri, de parcă acesta era un concept străin.

– Le voi sorta la etaj. Unde e liniște.

Ea își puse cutia înapoi la subsuoară, iar Daisy îi auzi pașii răsunând de-a lungul coridorului, apoi se întoarse când Aidan îi strigă numele din holul de la intrare.

– Cineva a venit să vă vadă, zise el, cu două cuie ieșindu-i din colțul gurii, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele șorțului de piele întoarsă.

Când Daisy trecu pe lângă el, bărbatul ridică dintr-o sprânceană, iar ea încercă să-și stăpânească o tresărire neașteptată la perspectiva de a-l vedea pe Jones.

Aproape inconștient, își duse o mână la păr, încercând să-l netezească către spate.

Dar nu era Jones.

În prag stătea Sylvia Rowan, cu jacheta ei în culori vii și cu jambierele dominând spațiul pastelat din jur. La picioarele ei, salivând dezagreabil, stătea câinele ei cu ochi goi.

– I-am spus omului tău că s-ar putea să vrea să se oprească, zise ea, zâmbind în stilul unei ducese care face cu mâna mulțimii.

– Po im? zise Daisy.

– Constructorii tăi. Trebuie să se oprească.

– Cred că eu voi cea care decide...

Daisy fu întreruptă de Sylvia Rowan care utură o bucată de hârtie. Puțin cam prea aproape de fața ei.

– Aviz de conservare a clădirii. Hotelul vostru e acum loc protejat și este pasibil de înscriere de urgență pe lista clădirilor de patrimoniu. Asta înseamnă că este indubitabil o clădire protejată în următoarele șase luni, deci orice lucrări de construcție trebuie să se oprească.

– Po im?

– E ca să te oprești din a mai distruge clădirea, mai mult decât ai făcut-o deja.

Are efecte juridice obligatorii.

– Dar lucrarea e aproape terminată.

– Ei bine, va trebui să soliciți retroactiv aprobarea cadastrului pentru toate. Și să refaci orice lucru de care nu sunt mulțumiți cei de la urbanism. Vreun perete suplimentar, poate. Sau unele dintre acele ferestre.

Daisy se gândi cu groază la clienții deja programați. La perspectiva ca ei să-și descarce bagajele în sunetul lucrărilor de demolare.

– Dar nu am solicitat statutul de clădire protejată. Și nici Jones. Faptul că nu îl avea era una dintre atracțiile sale.

– Oricine poate să solicite înscrierea în patrimoniu, dragă. De fapt, tu mi-ai dat ideea când te-ai ridicat și ai spus ce făceai cu acest loc. Totuși, e în interesul tuturor să păstreze moștenirea noastră arhitecturală, nu-i așa? Uite-ți hârtiile și-ți sugerez să-ți suni șeful și să-i spui că poate foarte bine să-și amâne inaugurarea. Ea privi brațul bandajat al lui Daisy. S-ar putea să-i sun și pe cei de la Sănătate publică și Siguranță alimentară dacă tot fac asta.

– Vacă bătrână și răzbunătoare, zise Aidan. Sunt surprins că nu ți-a mâncat și copilul.

– Of, drace, zise Daisy, citind prin mulțimea de clauze și subclauze de pe hârtia din fața ei. Uite, Aidan, fă-mi o favoare.

– Ce?

– Sună-l pe Jones. Zi-i că sunt plecată sau ceva de genul ăsta. Dar spune-i în locul meu.

– Ah, haide, Daisy, asta nu e treaba mea.

– Te rog.

Încercă să pară fermecătoare.

Aidan ridică din sprânceană. –

Ciondăneală între îndrăgostiți,

eh? Daisy abia se abținu să nu

înjure.

Nu se mai uitase la ele de la moartea lui Adeline. Faptul că se holbase aproape zece minute la capacul cutiei sugera o anumită reticență să o facă

chiar și acum. Dezgropa trecutul din nou. Nu așa se exprimase Joe? Amintiri cu Arcadia, vara ei acolo, ca toate celelalte, scânteii luminoase rotindu-se pe orbită în jurul soarelui sclipind ca penele de păun. „E mai ușor să nu le vezi“, se gândi Lottie, o ând cu mâna pe capac. „E mai ușor să nu trezești sentimente vechi care de multă vreme au fost bine îngropate.“ Se dovedise foarte bună la a păstra lucrurile îngropate. Dar acum, Daisy voia să scoată totul la lumină, exact așa cum descoperise pictura murală. Și într-o clipă de slăbiciune, când fusese distrasă de Camille și de Hal sau de gândurile la croaziere și cum să le evite, promisese că avea să scoată nenorocitele de lucruri afară. Daisy voia să înrămeze cât de multe fotografii și schițe putea și să acopere peretele de vizavi de bar cu ele: un memento în imagini, că oaspeții de aici făcuseră cândva parte din marea tradiție a refugiilor pentru artiști.

Refugiu pentru artiști, se gândi Lottie ironic, deschizând cutia. În afară de Frances, nu prea mai fusese vreun artist printre ei. Nu, se muștră ea, amintindu-și de Ada Clayton. Vocația artistică fusese parte din reinventarea lor. Prin camu are și inteligență, și prin crearea oamenilor care nu există.

Ea se miră că o simplă acțiune, precum ridicarea capacului de pe o cutie, putea să o facă să se simtă la fel de amețită de parcă ar stat pe marginea unei prăpăstii.

„Bătrână caraghioasă“, își spuse ea. „Sunt doar fotografii.“ Dar mâna ei, când și-o întinse, tremura.

Deasupra, acum cu ușoară tentă sepia din cauza vechimii, era Adeline, îmbrăcată în Rajahul Rajahstanului, cu ochii strălucind pe sub turban, silueta ei androgenă strânsă într-o vestă bărbătească, de mătase. Frances stătea lângă ea, calmă, dar cu o ușoară înțelegere în jurul ochilor, trădând poate cunoașterea îngrozitoare a destinului său chiar și atunci. Lottie o puse pe podeaua de lemn proaspăt rașchetat. Următoarea era cu Adeline și Julian, râzând de ceva, urmată de una cu Stephen și un bărbat pe care nu-l recunoștea. Un desen în cărbune, probabil făcut de Frances, al unei șalupe răsturnate. Un altul, crăpat și îngălbenit acolo unde fusese îndoit, cu George adormit pe iarbă. Acestea și altele fuseseră întinse în rânduri ordonate pe podea. O pictură a ei cu casa din Franța. Sarcina ei era atât de avansată atunci, încât putuse să-și pună în echilibru cutia de acuarele pe burtă.

Apoi cu Lottie. Ochii ei privind într-o parte de sub coama de păr negru presărată cu boboci de trandafir, de parcă ea era un soi de delicată.

Lottie se holbă la versiunea ei mai tânără, simțind un val de tristețe de neuitat trecând-o. Își ridică ochii și se uită pe fereastră, clipind pentru a-și reține lacrimile, apoi se întoarse înapoi la cutie.

Și o închise repede. Prea târziu pentru a nu zări membrele subțiri și puternice, părul castaniu prea lung scânteind în soare.

Își sprijini mâinile pe capac ascultându-și sunetul neregulat al băților inimii, cu privirea întoarsă de la cutie, de parcă și numai dacă se uita la ea putea să-și întipărească în minte din nou imaginea pe care nu voise să o vadă.

Nu era nici un gând în mintea ei, doar imagini, la fel de aleatorii și de instantanee precum cele din cutie.

Rămase nemișcată și tăcută. Apoi, aidoma cuiva care se trezește dintr-un vis, așeză cutia pe podea și se holbă la fotografiile înșirate pe podeaua de lemn. Îi va da toată cutia lui Daisy. Să facă ce voia cu ele. După săptămâna următoare nu se va mai întoarce aici, la urma urmei.

Lottie se obișnuise cu mulțimea de constructori și decoratori care răsăreau fără avertisment în diferitele părți ale casei, astfel încât abia dacă își ridică privirea când ușa se deschise. Ea se așezase în genunchi pregătindu-se să adune fotografiile și să le pună înapoi în cutie.

– Mama?

Lottie se uită în sus și fu întâmpinată de expresia încântată a lui Rollo.

– Bună, iubito. Își trase nasul și-și șterse fața. Numai să mă ridic, te rog. Se aplecă înțepenită în față și se apucă de brațul fotoliului ca să se salte în sus.

– Ce-ai crezut că faci, mama?

Aproape reușise să se ridice, dar se așeză cu greutate pe călcâie. Fața icei sale era dură, încordată.

– Camille?

– Bani, mama. Ce Dumnezeu ai crezut că faci?

Camille păși în față, călcând cu un picior pe două dintre fotografiile. Protestul ei se opri lui Lottie în gât – mâna lui Camille tremura la capătul lesei câinelui.

– Niciodată nu m-am certat cu tine, mama. Știi că întotdeauna ți-am fost recunoscătoare pentru tot ce ai făcut cu Katie și restul. Dar e prea mult acum, bine? Această chestie cu banii – e prea mult.

– Urma să-ți spun, iubito.

Tonul lui Camille era de gheață.

– Dar n-ai făcut-o. Ca întotdeauna, tu doar ai dat buzna și ai încercat să-mi organizezi viața.

– Asta nu e...

– Corect? Adevărat? Vrei să vorbim despre adevăr? De când mă știu mi-ai spus că pot face orice singură – orice ar putea face o persoană care vede – și în tot acest timp, nu ai crezut niciodată asta. În tot acest timp, doar întindeai plase de siguranță pentru mine.

– Nu are nimic de-a face cu vederea ta.

– Pe naiba, nu are.

– Orice mamă ar face la fel.

– Nu, mama. Nu.

Camille păși în față, făcându-l pe Rollo să privească temător fotografiile de sub picioarele ei.

– Orice mamă poate să-i lase prin testament. Poate să discute cu familia. Nu depune în secret bani pentru că ea crede că este singura care poate să aibă grijă de mine.

– Of, și dacă doar vreau să mă asigur că vei în regulă, dacă... dacă Hal nu rămâne alături de tine?

Camille răbufni:

– Hal este alături de mine.

– Nu prea.

– Suntem bine, mamă. Facem căsnicia să meargă. Cel puțin, așa era până când nu te-ai amestecat în treburile noastre. Cum crezi că îl face asta să se simtă? El a crezut că am de gând să-l părăsesc din nou, știai asta? A crezut că intenționez să-l părăsesc și aproape că m-a părăsit primul. Expiră lung. Dumnezeuule, dacă ai acordat la fel de multă atenție propriei relații câtă le acorzi celorlalți, această familie ar fost cu mult mai fericită. De ce nu poți să te concentrezi doar pe tati pentru variație, hm? În loc să te porți

de parcă nu ar exista, la naiba! Lottie își lăsă fața în mâini. Când vorbi, vocea ei era înăbușită.

– Îmi pare rău, zise ea încet. Doar vreau să mă asigur că ai tot ce-ți trebuie. Nu vreau altceva decât să i independentă.

– În cazul în care mă părăsește Hal. Exact. Pentru că, deși eu am fost cea care l-a înșelat, eu am fost cea care ne-a pus căsnicia în pericol, tu tot nu ai încredere în el că-mi va rămâne alături.

– De ce-ai crede asta?

– Pentru că undeva, în adâncul su etului tău, mama, nu crezi că merit să-mi stea cineva alături.

– Nu.

Lottie își ridică repede capul.

– Nu poți să crezi că cineva ar vrea o femeie oarbă ca parteneră. Crezi că la un moment dat până și Hal se va sătura.

– Nu.

– Dacă nu, atunci cum e, mama?

– Camille dragă, tot ce-am vrut vreodată pentru tine a fost puțină independență.

– Cum naiba mă fac independentă banii de la tine ?

– Îți oferă libertate.

– Și dacă eu nu vreau libertate? Ce e greșit în a căsătorită, mama? Lottie se uită în sus, direct la ica sa.

– Nimic. Nimic nu e greșit în a căsătorită. Atâta timp cât tu... Se chinui să-și găsească cuvintele. Atâta timp cât o faci din dragoste.

Daisy stătea lângă telefon, conștientă de prezența sumbră a lui Daniel la etaj. El nu coborâse ca să mănânce, ascultase radioul în camera lui, spunându-i politicos lui Daisy că pur și simplu dorise să stea puțin singur. Ea bănuise că el avea nevoie de o pauză de la toate astea, de la atmosfera apăsătoare a casei, a butoiului de pulbere al emoțiilor care era relația lor reînnoită. Daisy nu obiectase – și ea avea nevoie de o pauză de la asta.

Daisy nu se gândise niciodată la ea ca la o persoană pentru care munca putea să reprezinte o cale de evadare, cu toate astea, stătea și trecea în

revistă lista de nume pe care i-o dăduse Stephen, recunoscătoare pentru distragerea atenției. Nu era o listă foarte lungă. Doi morți, unul nebun, câțiva indisponibili. Nu avea să e chiar reuniunea pe care o anticipase.

George Bern se scuzase și îi transmisese prin secretarul său că el și soția lui erau ocupați în acel sfârșit de săptămână. Artista Minette Charlerois, o femeie divorțată pe nume Irene Darling și Stephen fuseseră de acord să vină la inaugurare, iar prin Minette alți câțiva artiști ai perioadei, care nu apăreau pe pictura murală, dar care se pare că vizitaseră casa în perioada ei de glorie din anii 1950. Daisy nu-i spusese lui Lottie, pe care o auzise protestând că nu-i plăceau oricum petrecerile, deci acum mai era o singură persoană de pe pictura murală de contactat.

Daisy își aprinse o țigară, jurându-și că avea să renunțe la fumat după inaugurare, apoi se înecă ușor când, în ciuda conexiunii internaționale, i se răspunse cu mult mai repede la telefon decât se așteptase.

– Hola? zise ea și se relaxă când auzi accentul britanic.

Se asigură că era persoana căutată și își începu discursul, de-acum bine exersat, despre inaugurarea noului hotel.

Domnul de la capătul rului era foarte politicos. El așteptă până când ea termină de vorbit și-i spuse că îl ata faptul că nu fusese uitat, dar nu credea că putea să vină.

– Acea... aceea a fost o perioadă foarte scurtă a vieții mele.

– Dar v-ați căsătorit cu cineva din Merham, nu-i așa? zise Daisy, aruncând o privire peste notițe. Asta vă face să ți o parte importantă din această... Am descoperit această pictură murală, vedeți dumneavoastră, și sunteți pe ea.

– Po im?

– O pictură murală. Pictată de Frances Delahaye. Ați cunoscut-o? El ezită.

– Da, da. Mi-o amintesc pe Frances.

Daisy își lipi urechea mai mult de receptor, gesticulând în aer.

– Trebuie să o vedeți din nou. A fost restaurată și va elementul-cheie al petrecerii și va atât de minunat să adunăm la un loc toate persoanele care apar în ea. Vă rog. O să plătim transportul și restul. Puteți să vă aduceți

soția și copiii. Probabil că le va plăcea și lor. Drace, aduceți-vă și nepoții. O să plătim și pentru ei.

„O să aranjez eu cu Jones după aceea“, gândi ea cu strângere de inimă.

– Haideți, domnule Bancro . Este o zi din viața dumneavoastră. O zi. Urmă o pauză îndelungată.

– O să mă gândesc. Dar ar vorba doar despre mine, doamnă Parsons. Soția mea, Celia, a decedat de ceva vreme. Se opri și-și dresse glasul încet: Și nu am avut copii.

Capitolul 19

Cu șapte zile înainte de inaugurarea casei Arcadia ca hotel, Camille și Hal luară decizia să-și scoată casa la vânzare. Era o casă mare, își spuseră ei, prea mare pentru o familie de trei, și era puțin probabil să mai aibă copii („Deși nu ar un dezastru“, zise Hal, îmbrățișându-și soția). Începură să caute ceva mai mic, aproape de școala lui Katie, dar poate cu un atelier sau un garaj dublu, astfel încât, chiar dacă Hal își găsea o subă, să-și poată continua afacerea cu restaurarea până când climatul economic îi permitea să mai încerce o dată. Aranjară o întâlnire cu un agent imobiliar, evitându-l tacit pe cel angajat de Michael Bryant. Îi promisera lui Katie că putea să-și aleagă singură mobila pentru camera ei cea nouă și că, da, desigur, avea să e loc pentru Rollo. Apoi solicitară băncii să închidă contul deschis de Lottie și să-i returneze banii.

Lottie sună de două ori. De amândouă dățile, Camille lăsă mesageria vocală să preia mesajul.

Cu șase zile înainte de inaugurarea Arcadiei, cei din comisia de urbanism din

Departamentul Patrimoniului Național sosiră să evalueze cererea de înscriere pe Lista Clădirilor de Patrimoniu. Jones, care fusese avertizat în legătură cu asta, veni cu avocatul său și cu o solicitare pentru Certi cat de

Imunitate împotriva Incluserii în Lista Clădirilor de Patrimoniu, care, preciză el, fusese trimisă secretarului de stat în timpul procesului de achiziție, și care, fusese el asigurat de surse sigure, avea să e acceptată, prin urmare protejându-l de daunele nanciare provocate de o cerere de înscriere de urgență. În ciuda acestui fapt, avocatul spuse că ei erau mulțumiți dacă Departamentul Patrimoniului Național se uita cu atenție la lucrările care fuseseră efectuate, pentru a conveni asupra unui interval de timp posibil pentru orice remedieri și a discuta pe îndelete cu Daisy, care deținea toate informațiile relevante și documentația legate atât de restaurare, cât și de starea anterioară executării lucrărilor.

Daisy abia dacă auzise toate astea, cu atât mai puțin le înțeleșese, pentru că se holbase la Jones. El îi vorbise doar de două ori, o dată ca să o salute și o dată ca săși ia rămas-bun. În nici una dintre ocazii nu o privise în ochi.

Cu cinci zile înainte de inaugurare, Camille se duse acasă la părinții ei, într-un moment în care știa că mama ei avea să e plecată și-și găsi tatăl uitându-se peste broșurile cu vacanțe. Era agitată, speriată că mama ei putea să-i repetat lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese ei despre căsătoria lor, dar tatăl ei era neobișnuit de binedispus. El se gândea să se ducă la Kota Kinabalu²⁶, citind prezentarea dintr-un ghid de călătorie. Nu, nu avea nici cea mai vagă idee unde se a a, în afară

↑

de faptul că era în Orient. Doar că îi plăcea cum sună. Îl încânta ideea de a veni acasă și de a povesti:

– Tocmai am fost la Kota Kinabalu. Asta le-ar închide gura celor de la clubul de golf, nu? zise el. Ceva mai captivant decât Romney Marsh²⁷.

Camille, surprinsă, îl întrebă dacă mama ei avea de gând să-l însoțească.

– Încă lucrez la asta, iubito, spuse el. O cunoști pe mama.

Din impuls, ea îl îmbrățișă atât de strâns, încât el îi mângâie părul și o întrebă despre ce era vorba.

– Nimic, spuse ea. Doar că te iubesc, tati.

– Cu cât mai repede se deschide acest hotel, cu atât mai bine, îi răspunse el. Se pare că toată lumea se agită pentru nimic, zilele astea.

Cu patru zile înainte de inaugurare, Stephen Meeker păși pe pragul alb al Arcadiei și, făcându-și vânt cu mâna pe sub pălăria de paie de pe cap, anunță că-și luase libertatea de a vorbi cu un prieten din Cork Street, care era extrem de interesat de pictura lor murală. Acesta se întreba dacă putea veni la inaugurare și, poate, să mai aducă încă un prieten de la Daily Telegraph, care era specializat în articole de artă. Daisy fu de acord și-l invită să se întâlnească între patru ochi înainte de ziua cea mare. Stephen se holbase o vreme la pictură, la versiunea mai tânără a sa și la Julian. Remarcase că arăta destul de diferită față de cum și-o amintea. La plecare, își pusese mâna osoasă pe brațul lui Daisy și o sfătuiuse să nu facă niciodată lucrurile pe care simțea că se cuvine să le facă.

- Fă ce-ți dorești cu adevărat să faci. În acest fel, nu vei avea nici un regret. Pentru că până ajungi la vârsta mea, Dumnezeu, ești copleșit de nenorocitele astea de lucruri.

Cu trei zile înainte de inaugurare, Carol sosi cu Jones ca să treacă în revistă lista de invitați celebri, ca să verifi ce starea bucătăriei, parcării, facilităților pentru muzicieni și ca să laude aproape tot ce vedea într-un fel care o făcea pe Daisy să se grăbească să-i îndeplinească instrucțiunile. Jones îi spuse că era mulțumit, dar într-o manieră care o făcu să nu e sigură că era cu adevărat mulțumit, alinié noul personal al barului și al bucătăriei și le oferí un discurs scurt, fără tragere de inimă, chestionă trei oameni de serviciu, apoi plecă atât de repede, încât Carol comentase că era un ticălos nefericit, dragul de el. Julia o sună imediat după aceea să o anunțe că aveau să vină la petrecere împreună cu Don și o întrebă dacă voia să-i aducă ceva de îmbrăcat. Nu-și imagina că aveai de unde alege în orașelul acela.

„În Essex“, se gândi Daisy, pricepând unde bătea.

- Nu, spuse ea.

Putea să-și găsească și singură, mulțumesc.

- Se întoarce pentru inaugurare? întrebă Julia înainte să închidă.

- N-a plecat nicăieri, zise Daisy exasperată.

- Încă, zise Julia.

Cu două zile înainte de inaugurare, ziarul local publică un articol despre pictura murală, însoțit de o fotografie pe care Daisy bănuia că o făcuse pe

furiș unul dintre muncitori. Lottie, care fusese încordată și urâcioasă toată săptămâna, dădu vina pe Sylvia Rowan, și abia fu convinsă să nu se ducă să o înfrunte ea însăși pe cealaltă femeie.

– Ce contează? zise Daisy, invitând-o să se așeze pe un scaun de pe terasă cu o ceașcă de ceai și încercând să pară mai calmă decât se simțea. E doar o țuică locală.

– Nu asta e ideea, zise Lottie supărată. Nu-mi place să e difuzat peste tot. Numele place ca toată lumea să se uite la pictură. Oamenii să știe că aceea eram eu.

Daisy decise să nu pomenească nimic despre tipul de la Daily Telegraph.

În Merham, conform informațiilor locale, Societatea Cumpătării împreună cu Asociația Proprietăreselor și membrii rămași ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea se pregăteau să picheteze inaugurarea hotelului, încurajați de câțiva reporteri și de un cameraman de la postul regional de televiziune. Daisy încercase să sune la biroul lui Jones, să-l avertizeze, dar secretara lui i-o dăduse pe Carol.

– Of, nu-ți face griji în legătură cu ei, spusese ea, cu indiferență. Îi vom invita la un pahar și la o fotografie, dragii de ei. Merge întotdeauna – dezarmează-i cu puțin farmec. Dacă asta nu ne reușește, îi vom împinge după gardul viu.

Când Daisy se duse în oraș cu Ellie, mai târziu în acea după-amiază, mai multe femei în vârstă se opriră din vorbit și se holbară la ea, de parcă ar călcat în rahat. Când intră în magazinul de ziare, proprietarul veni de după tejghea să-i strângă mâna.

– Bravo vouă, zise el, uitându-se în jur, de parcă ar putea să e auziți. Afacerile generează alte afaceri. Asta nu înțeleg acești oameni. Odată ce veți deschide și veți funcționa, vor uita de asta. Și-au petrecut prea mulți ani opunându-se la orice, încât nu știu să facă nimic altceva.

În ziua de dinaintea inaugurării, după ce constructorii și angajații de la bucătărie își terminară programul, după ce Jones plecă și el cu Carol în mașina ei sport ridicolă, iar Daisy o duse pe Ellie să-i facă baie, Lottie rămase singură. Apoi, când în casă se așternu liniștea, ea făcu un tur al ecărei camere. O persoană mai sentimentală ar putea crede că își lua rămas-bun.

Lottie își spuse că, pur și simplu, veri ca să e totul în ordine. În de nitiv, Daisy era prea ocupată cu copilul, inaugurarea și bărbatul acela inutil al ei, iar Jones nu părea să știe unde-i era capul, deci cineva trebuia să supravegheze lucrurile. Spuse asta de două ori, să sune mai convingător.

Merse în și prin ecare cameră, amintindu-și-le așa cum fuseseră, îmboldită de niște fotogra i, acum înrămate și agățate pe pereți, pe care își îngăduia să le privească din când în când. Fețele, înghețate în timp, se uitau la ea cu zâmbetele fără viață ale unor străini; cu greu mai aduceau a oameni reali, își spuse ea. Doar încă niște obiecte decorative, care să aducă un aer de autenticitate terenului de joacă de pe litoral al unui bogătan.

Lăsa salonul la sfârșit, pașii ei răsunând pe parchetul montat din nou. Se așeză în aceeași poziție din care, cu aproape jumătate de secol în urmă, o văzuse pentru prima oară pe Adeline, calmă și felină pe canapea. Casa, albă, mare și impunătoare, nu se mai simțea ca Arcadia, camerele nu mai erau martorii tăcuți ai secretelor ei. Ceara de parchet și orile proaspete ascundeau mirosurile vechi de sare și lucruri posibile. Aparatele strălucitoare de la bucătărie, tapițeria impecabilă, pereții perfecti, în culori pale, cumva nu sesizaseră esența, înăbușiseră spiritul locului.

„Totuși, cine sunt eu să spun ceva?” gândi Lottie, uitându-se în jur. Oricum, dintotdeauna a fost prea multă durere aici. Prea multe secrete. Viitorul casei aparține altor oameni acum. Se uită lung prin cameră, privirea oprindu-i-se pe fotogra a Celiei în fusta ei roșie ca focul, care acum se asorta cu bun-gust cu tapițeria. Își aminti ochii care știau prea multe întâlnindu-i pe ai ei, neastâmpărați, din scaunul opus, picioarele subțiri, întotdeauna pregătite parcă să o ia la fugă. Povestea mea, ca și fotogra ile, gândi Lottie. Doar o altă decorațiune interioară.

Câteva minute mai târziu, Daisy ieși din baie cu Ellie învelită în prosop și se îndreptă spre bucătărie să-i încălzească laptele. Se opri la jumătatea scărilor, aruncă o privire în salon, apoi se răsuci încet și urcă la loc, făcându-i semn lui Ellie să stea liniștită.

Lottie stătea pe un scaun, uitându-se în gol, pierdută în reverie. Arăta oarecum mai mică, fragilă și foarte singură.

În seara de dinaintea inaugurării, Jones parcurse vrafurile instabile de hârtie de pe masa lui de lucru, închise ușa de la birou ca să nu mai audă râsetele zgomotoase din barurile clubului Red Rooms, bău resturile unei cești de cafea, apoi scoase din buzunar telefonul și formă numărul de la serviciu al fostei sale soții. Alex păruse surprinsă să-l audă, presupunând, poate, la fel ca și el că, din moment ce ea se căsătorise, natura intimă a prieteniei lor avea să se schimbe.

El o lăsă să-i vorbească despre luna lor de miere, ea rezumându-și cu tact povestea la frumusețea peisajului insulei, arsuri solare și culoarea inimaginabilă a mării. Îi dădu noile numere de telefon, știind că era puțin probabil ca el să sune vreodată la noua ei adresă. Apoi îl întrebă dacă era bine.

- Da. Bine... Nu, nu, nu sunt.
 - Te pot ajuta cu ceva?
 - E puțin... complicat. Ea așteaptă.
 - Nu știu dacă ești cea mai potrivită persoană cu care să discut asta.
 - Adică? răspunse cu prudență.
 - A, mă știi cum sunt, Alex. Niciodată nu m-am exprimat prea bine.
 - Asta cu siguranță.
 - Of... uite... las-o baltă.
 - Haide, Jones. Acum că ai început. El o ă.
 - Eu...ăăă... cred că m-am atașat de cineva. Care era singură, dar acum nu mai e. Era liniște la celălalt capăt.
 - Nu i-am spus nimic. Când ar trebui să o fac. Și nu știu ce să fac în legătură cu asta.
 - Era singură?
 - Ei bine, da. Și nu. Cred că mi-am dat seama de ceea ce simt pentru ea, dar nu simt că pot să fac o mutare acum. E prea târziu.
 - Prea târziu?
 - Ei bine, nu știu. Crezi că este? Crezi că e corect să spun ceva? În aceste circumstanțe?
- O altă pauză îndelungată.

- Alex?
- Jones, nu știi ce să spun.
- Îmi pare rău. N-ar trebui să te sun.
- Nu, nu. E bine că vorbim despre aceste lucruri. Dar... sunt căsătorită acum.
- Știi asta.
- Și nu cred că sentimentele tale pentru mine sunt... ei bine, potrivite. Știi ce crede Nigel despre...
- Po im?
- Sunt atată. Sincer. Dar...
- Nu, nu, Alex. Nu vorbesc despre tine. Of, Doamne, ce-am spus? De data asta se lăsă o liniște stânjenită.
- Al. Îmi pare rău. Nu mă exprim foarte bine. Ca de obicei. Râsul ei era neîntârziat și intenționat ușurat.
- Of, nu-ți face griji, Jones. Sunt ușurată. Doar am înțeles complet anapoda.

Vorbi ca o învățătoare, ferm și vesel. Deci, cine-i această fată, atunci?

- Ei bine, asta e chestia. Ea nu e ca toate celelalte.
- Cum altfel? Blondă, de dragul schimbării? Dintr-un loc exotic? Peste douăzeci de ani?
- Nu. Cineva cu care lucrez. E designer.
- E o schimbare de la chelnerițe, presupun.
- Și cred că mă place.
- Crezi? Nu te-ai culcat cu ea?
- Doar că tatăl copilului ei s-a întors în peisaj. O scurtă pauză.
- Copilul ei?
- Da, are un bebeluș.
- Are un bebeluș? Ești îndrăgostit de cineva cu bebeluș?
- Nu am spus că sunt îndrăgostit. Și nu trebuie să vorbești așa.
- După tot ce mi-ai spus despre copii? Cum vrei să vorbesc, Jones? El se lăsă pe speteaza scaunului.

– Nu-mi vine să cred așa ceva.

Vocea de la celălalt capăt era mușcătoare, exasperată.

– Alex. Îmi pare rău. Nu intenționez să te supăr.

– Nu m-ai supărat. Sunt căsătorită acum. Am depășit de mult stadiul în care mă supărai. De foarte mult timp.

– Eu voiam doar un sfat și tu ești singura persoană care știi că...

– Nu, Jones, voiai să te faci cineva să te simți mai bine pentru că ești îndrăgostit pentru prima oară... și de persoana nepotrivită. Ei bine, nu mai sunt aceeași persoană. Nu e corect să mă întreb pe mine. OK? Acum trebuie să închid. Am o ședință.

În ziua inaugurării, Daisy se trezi la o oră care în general e asociată cu somnul și stătu întinsă în pat, privind răsăritul trecând prin draperiile de in cusute manual. La șapte, se ridică, merse la baie și plânse vreo zece minute, cu grijă să nu-și trezească fetița, îngropându-și hohotele într-un prosop mic de bumbac egiptean. Apoi se stropi pe față cu apă rece, își puse halatul, luă monitorul pentru bebeluși și se duse alături în camera lui Daniel.

Încăperea era sumbră și liniștită. El dormea, un dâmb cu miros stătut sub pilotă.

– Dan? șopti ea. Daniel?

Se trezi tresărind, întorcându-se cu fața spre ea, cu ochii pe jumătate închiși. Se ridică parțial și, poate datorită vechiului obicei, dădu pilota la o parte să o invite lângă el. Firescul gestului îi aduse lui Daisy un nod în gât.

– Trebuie să vorbim, zise ea. El se frecă la ochi.

– Acum?

– Nu va un alt moment. Trebuie să-mi fac bagajele astăzi. Amândoi trebuie să ne facem bagajele.

El privi în depărtare preț de o clipă.

– Pot să-mi iau o cafea mai întâi? zise el cu voce somnoroasă.

Ea încuviință din cap, îndepărtându-și privirea aproape cu rușine, în timp ce el se dădu jos din pat și-și puse o pereche de boxeri, aspectul și mirosul lui la fel de familiare și ciudate ca părțile propriului corp, văzute dintr-un unghi neobișnuit.

Cu părul în toate direcțiile, ca al unui băiețel, Dan îi făcu și ei o cafea, întinzându-i-o când ea se așeză pe canapea. Daisy îl privi, cu un nod în stomac, simțindu-și cuvintele amare ca eră în gură.

În sfârșit, el se așeză.

Se uită la ea.

– N-o să mergă, Dan, zise ea.

La un moment dat, ea își aminti că el își pusese brațele în jurul ei, iar ea se gândea cât de ciudat era că el trebuia să o consoleze, când ea era cea care îi spunea că nu-l mai iubea. Tot el o sărutase pe creștet, mirosul lui, senzațiile provocate de el încă o consolau cu perversitate.

– Îmi pare rău, spuse ea, la pieptul lui.

– Are legătură cu faptul că am sărutat-o pe fata aceea, nu-i așa?

– Nu.

– Ba da. Știam că nu trebuia să-ți spus. Trebuia să o lăsat în urmă. Încercam să u sincer.

– Nu e vorba de fată. Chiar nu.

– Încă te iubesc, Daise.

Daisy își ridică privirea.

– Știu. Și eu te iubesc încă. Dar nu sunt îndrăgostită de tine.

– E prea devreme să iei această decizie.

– Nu, Dan, nu este. Cred că am luat-o chiar dinainte să te întorci. Uite ce e, am încercat să mă conving că ce am avut noi mai este încă aici, că merită salvat – pentru Ellie. Dar nu mai e nimic.

El îi dădu drumul la mână și se retrase, recunoscând o fermitate necunoscută în vocea ei, ceva ireversibil.

– Am fost împreună atât de mult timp. Avem un copil împreună. Nu poți să renunți la toate astea. Vocea lui aproape implora. Daisy clătină din cap.

– Nu renunț la toate. Dar nu ne putem întoarce unde am fost. Sunt diferită.

Sunt o persoană diferită...

– Dar eu o iubesc pe acea persoană.

– Nu mai vreau, Daniel. Vocea lui Daisy era mai fermă acum. Nu vreau să mă întorc la felul cum eram noi, la felul cum eram eu. Am făcut lucruri pe care nu credeam niciodată că sunt în stare să le fac. Sunt mai puternică. Am nevoie de cineva...

– Mai puternic?

– Cineva pe care să mă pot baza. Cineva care știu că nu va dispărea când lucrurile devin iarăși complicate. Asta dacă mai am nevoie de cineva. Daniel își lăsă capul în mâini.

– Daisy, ți-am spus că-mi pare rău. A fost o greșeală. O greșeală. Și fac tot ce pot să o îndrept.

– Știu că faci. Dar nu pot schimba ceea ce simt. Și m-aș uita tot timpul la tine încercând să anticipez, încercând să-mi dau seama dacă vei pleca din nou.

– Nu e corect.

– Dar e ceea ce simt. Uite... poate că dacă nu ar apărut Ellie, asta s-ar întâmplat oricum. Poate că oricum urma să devenim persoane diferite. Nu știu.

Doar cred că e timpul ca amândoi să renunțăm.

Urmă o tăcere îndelungată. Afară, sunetul de portiere trântite și de pași iuți la parter anunțau începutul zilei de lucru. Monitorul bebelușului scoase un murmur jos, avertizând că Ellie se trezea.

– Nu o părăsesc din nou.

Daniel se uită la ea, iar vocea lui avea o ușoară notă de provocare.

– Nu mă aștept să o faci.

– Vreau s-o văd. Vreau să u tatăl ei.

Perspectiva unei vieți petrecute cedându-și copilul ei prețios la sfârșit de săptămână o bântuise pe Daisy, simplul gând la acest lucru ind deja su cient să o emoționeze până la lacrimi. Fusese singurul lucru care aproape că îl salvase de această conversație.

– Știu că vrei, Dan. Vom aranja ceva.

Dimineața era caniculară, aerul purtând un soi de nemișcare care era aproape amenințător, înăbușind sunetele angajaților bucătăriei în timp ce

aceștia își începură activitatea, și pe ale oamenilor de serviciu, în timp ce ceruiau și aspirau în camerele de la parter. Daisy fugea încoace și încolo pe sub ventilatoarele care se roteau, mai îndreptând mobilierul, supraveghind lustruirea robinetelor și a mânerelor, tricoul lăsat și pantalonii scurți anunțând o căldură care avea să devină mai necruțătoare pe măsură ce ziua înainta. Continuă să veri ce lista schimbărilor de ultim moment, încercând să-și forțeze mintea să lucreze, în încercarea de a nu se gândi la altceva.

Veniră furgonete care își descărcară conținutul pe alee, dispărând din nou în scrâșnet de roți și împrôscând pietriș, aranjamente orale, mâncare, alcool duse înăuntru și afară sub soarele orbitor, în timp ce Carol, cu rochia ei de petrecere pregătită, agățată în apartamentul Bell, conducea operațiunile; un dictator îmbrăcat în haine de stilist, cu vocea ei guturală atând, instruind și binecuvântând în egală măsură, în timp ce răsuna pe proprietate.

Lottie sosi să o ia pe Ellie la nouă. Ea nu venea la petrecere („Nu pot să-i suport“) și se oferise să ducă bebelușul acasă la ea.

– Dar Camille vine cu Hal și Katie. Și domnul Bernard, zise Daisy. Ellie ar foarte fericită cu tine aici. Haide. Ai făcut atât de multe.

Lottie clătină din cap tăcută. Era palidă, critica ei obișnuită înăbușită de o luptă lăuntrică.

– Mult noroc, Daisy, zise ea și ochii ei îi întâlneau pe ai lui Daisy cu o intensitate rară, de parcă era mai mult în ei decât câteva ore distanță.

– Punem deoparte un pahar pentru tine... Poți să te răzgândești, strigă Daisy.

Silueta ei, împingând hotărâtă un cărucior pe alee, nu se întoarse.

Se uită după ea până dispărură amândouă, protejându-și cu o mână ochii de soare, încercând să se convingă că, având în vedere reacția evident ambivalentă a lui Lottie față de pictura murală, de răspunsurile ei acide la orice, poate că, în de nitiv, era un lucru bun că ea nu venea.

Daniel urcă la etaj, departe de nesfârșitele zgomote și activități care conspirau să-l facă să se simtă și mai mult ca o piesă de rezervă, și se îndreptă spre camera în care erau lucrurile lui. Se hotărâse să nu rămână la recepție; chiar dacă ar fost posibil să mai petreacă timp în preajma lui Daisy, ar fost prea complicat, prea umilitor să-și explice prezența acelor oameni

pe care îi considerase cândva cunoștințele sale. Simțea nevoia să e singur; să jelească, să se gândească la ce se întâmplase și la ce avea să facă mai departe. Și posibil, odată ce ajungea acasă, să se îmbete foarte, foarte tare.

Merse de-a lungul holului, formând numărul fratelui său pe telefonul mobil, lăsându-i un mesaj pe robot prin care să-l roage să-l aștepte în acea seară. Se opri în ușă, la jumătatea propoziției. Aidan stătea pe o scară mobilă în mijlocul încăperii, cu mâinile pe ventilatorul de deasupra capului său.

– Bună, zise el, cu o mână întinzându-se după o șurubelniță din centură.

Daniel încuviință din cap în semn de salut. Deși era obișnuit cu lipsa de intimitate care exista pe un șantier în lucru, acest lucru nu făcea prezența lui Aidan mai ușor de suportat. Își ridică sacul de voiaj și începu să-și adune lucrurile, să le împătorească și să le pună înăuntru.

– Ai putea să-mi faci o favoare, nu-i așa? Doar să apeși pe întrerupătorul de acolo? Nu acum – când îți spun eu.

Aidan stătea într-un echilibru precar, montând instalația înapoi la locul său.

– Acum.

Daniel scrâșni din dinți, traversă camera, apăsă pe întrerupătorul de pe perete și ventilatorul porni, răcind camera cu un murmur ușor.

– Femeia dumitale a zis că făcea zgomot. Mie mi se pare în regulă.

– Nu e femeia mea.

El nu-și adusese multe lucruri. Era aproape jenant cât de mult timp îi lua să le împacheteze. – V-ați certat?

– Nu, zise Daniel, mai calm decât se simțea. Ne-am despărțit. Plec. Aidan își șterse mâinile una de cealaltă și se dădu jos de pe scară.

– Ei bine, acum, îmi pare rău pentru asta, întrucât ești tatăl copilului și-așa mai departe.

Daniel ridică din umeri.

– Și abia ce v-ați împăcat, nu-i așa?

Daniel deja regreta că spusese ceva. Se aplecă și se uită în spațiul de sub pat în căutare de ciorapi rătăciți.

– Totuși, veni vocea lui Aidan de sus, nu pot să spun că te condamn.

– Po im?

Îi era greu să-l audă de sub cuvertură.

– Ei bine, nici un bărbat nu vrea să se gândească la un alt bărbat care stă peste noapte, nu-i așa? Nici măcar dacă acesta e șeful, știi ce vreau să spun? Nu, aș spune că ai făcut ce trebuia până la urmă.

Daniel rămase complet nemișcat, cu urechea lipită de podea. Clipi de câteva ori, apoi se ridică.

– Îmi pare rău, zise el și vocea lui era răutăcios de politicoasă. Poți să repeți ce tocmai ai spus?

Aidan coborî de pe scară, studie expresia de pe chipul lui Daniel și se uită într-o parte.

– Șeful. Stând nopțile cu Daisy aici. Adică am presupus că... că asta era ce tu...

Ah, la naiba. Uită că am spus ceva.

– Jones? Jones stătea cu Daisy? Aici?

– Probabil că nu am înțeles eu bine situația.

Daniel se uită la expresia stânjenită a lui Aidan și zâmbi, un zâmbet încordat, înțeleghător.

– Fără îndoială, zise, ridicându-și sacul și trecând pe lângă el. Pardon.

Nu contează cât de elegantă era ocazia, de obicei lui Camille îi lua câteva minute să se îmbrace. Pipăia lucrurile din garderobă cu atingerea ei foarte obișnuită să recunoască ce materiale indicau anumite haine, scotea articolul ales și, după ce-și peria repede părul și se dădea cu ruj, era gata. E aproape indecent, spunea Kay, ca o cosmeticiană ca ea să-și rezerve atât de puțin timp. Le crea tuturor o reputație proastă.

Astăzi totuși, ele erau de aproape patruzeci de minute înăuntru și se făcuse atât de târziu, încât Hal măsura la pas mărunț dormitorul lor.

– Lasă-mă să fac ceva, spunea el periodic.

– Nu, se răstia Camille.

Și cu un o at, la fel de zgomotos și de sincer precum cele aparținându-i lui Rollo, începea să meargă din nou.

O parte din vină îi aparținea lui Katie care insistase să o ajute pe mama ei să-și aleagă ținuta și care, spre supărarea abia mascată a lui Camille, stivise

atât de multe haine pe patul lor dublu, încât lui Camille, ale cărei dulapuri erau aranjate militărește, îi era greu să-și dea seama ce era ce. O altă parte din vină o purta părul, care, pentru un motiv sau altul, îi stătea ridicat în frunte. Dar cea mai mare vină o purta gândul că mama ei avea să e probabil acolo, iar faptul că nu putea să-și dea seama dacă voia sau nu să o vadă o făcea irascibilă și incapabilă să ia până și cea mai banală decizie.

– Să-ți scot panto i, mami? zise Katie, iar Camille auzi zgomotul cutiilor ei de panto , toate etichetate cu grijă în braille, căzând într-o grămadă dezorganizată.

– Nu, draga mea. Nu până nu știi ce voi purta.

– Haide, iubito. Lasă-mă să te ajut.

– Nu, tati, mami mă voia pe mine.

– Of, nu vă vreau pe nici unul, la naiba! țipă Camille. Nici măcar nu vreau să mă duc la chestia asta stupidă.

Hal se așeză lângă ea și o trase spre el. Și, într-un fel, faptul că, chiar și după toate astea, soțul ei încă avea disponibilitatea nu doar să o înțeleagă, ci să o și ierte o făcu pe Camille să se simtă puțin mai bine.

Plecară imediat după ora două, Camille suspectând că ica ei o gătise ca pe cina unui cățel, dar având totuși încredere că Hal nu ar lăsa-o afară cu nimic prea extravagant. Hotărâră să meargă pe jos până la Arcadia, Hal argumentând că aleea era probabil blocată de mașinile oaspeților și că vara oamenii ar trebui să se bucure de o zi ca asta. Camille nu era atât de sigură. În timp ce mâna lui Katie îi transpira într-una din mâinile ei, Camille și-o trecu pe cealaltă prin hamul lui Rollo, pentru a o ajuta să parcurgă orice mulțime.

– Ar trebui s-o dau cu loțiune de protecție solară pe Katie, zise ea cu voce tare.

– Am dat-o eu, zise Hal.

– Nu știi dacă am încuiat ușa din spate, zise ea ceva mai târziu.

– A încuiat-o Katie.

La jumătatea drumului prin parc, Camille se opri.

– Hal, nu sunt sigură că am dispoziția necesară pentru asta. Vor o mulțime de oameni făcând conversație și cred că o să mă doară capul de la căldură. Iar sărmanul, bătrânul Rollo se va topi.

Hal își luă soția de umeri. Îi vorbi încet, astfel încât Katie să nu audă:

– Poate nici măcar nu va veni, zise el. Tatăl tău mi-a spus că ea crede că nu o să se deranjeze. Știi cum. Haide. În plus, Daisy va pleca probabil imediat după aceea și vei dori să-ți iei rămas-bun, nu-i așa?

– Lucrurile pe care le-a spus despre tata, Hal... Vocea lui Camille se frânse de emoție. Știam că nu e chiar o potrivire perfectă, dar cum a putut să spună că nu la iubit niciodată? Cum i-a putut face asta?

Hal îi luă mâna și i-o strânse, un gest care vorbea despre confort și despre o anumită zădărnici. Își continuă drumul, cu Katie zburdând în față, spre Arcadia.

Daisy stătea în fața bucătăriei, în mijlocul unui grup de bărbați și femei în vârstă, zâmbind în timp ce un al patrulea fotograf îi uiera pentru o poză nouă, șoptindu-le unora dintre cei mai plăpânzi, ca să vadă dacă făceau față, dacă nu voiau ceva de băut sau un scaun pe care să se odihnească. În jurul lor, bucătarii îmbrăcați în alb se grăbeau, zăngănind farfurii și tigăi de metal, aranjând deserturi savuroase pe platouri supradimensionate. Julia îi prinse privirea prin mulțimea de oameni și-i făcu semn cu mâna, iar Daisy îi răspunse cu un zâmbet, dorindu-și să se simtă mai puțin ca un efort. Mergea bine; foarte bine. Femeia de la Interiors deja făcuse un reportaj de patru pagini cu casa, subliniind rolul lui Daisy ca designer; câțiva oameni îi ceruseră numărul de telefon, și ea își dori să se gândească să-și facă niște cărți de vizită. Fusesse atât de ocupată, încât abia dacă avusese timp să se gândească la Daniel cu altceva decât o recunoștință pasageră, de care era conștientă, că hotărâse să nu rămână. Îl întrezărea uneori pe Jones, în colțul opus al unei încăperi supraaglomerate, întotdeauna vorbind, întotdeauna înconjurat de oameni. Gazdă în niște camere pe care abia le cunoștea.

Dar Daisy se simțea nefericită. Asta era întotdeauna cea mai grea parte a unei lucrări. Viziunea pe care te-ai luptat să o creezi, pentru care ai pierdut nopți de somn, pentru care ai lucrat cu praf în păr și cu degetele mânjite de vopsea. Se realizase în sfârșit, colorată cu durere și drapată cu epuizare. Și apoi, când era perfectă, o părăseai. Exceptând faptul că, de data asta, era mai greu să renunțe. De data asta, aici fusesse casa lui Daisy, refugiul ei în primele luni de viață ale icei ei. De data asta, aici erau oameni pe care ea îi

considera ai ei și pe care, în ciuda celor mai frumoase promisiuni, nu avea să-i mai revadă probabil niciodată.

Și pentru ce o părăsea? Pentru Weybridge.

De partea opusă a terasei, zâmbetul Juliei radia spre ea de sub părul ei perfect aranjat; mândră, bine intenționată, înțelegând greșit tot ce Daisy știa că e acum. „Am crezut că m-am realizat“, gândi ea, într-un acces de luciditate. „De fapt, nu am nimic.“ După ce venise în Merham, avusese o casă, o slujbă, pe ica ei. Acum trebuia să înfrunte pierderea acestora – chiar dacă, numai în parte, a celei din urmă.

– Fruntea sus, dragă.

Carol apăru lângă ea, cu nelipsita sticlă de șampanie în mână, umplând pahare, pozând pentru fotogra , exclamând cât de perfect era totul, râzând de localnicii care scandau afară, pe alee. Ea le trimisese o tavă cu băuturi și se asigurase că ziarele o văzuseră făcând-o.

– De ce nu te duci la toaletă? Să te reîmprospătezi puțin. Mă descurc eu pe aici.

Zâmbetul ei era blând, tonul ei de necontrazis.

Daisy încuviință din cap și își croi cu greu drum spre toalete printre grupurile care sporovăiau. Trecu pe lângă Jones, în timp ce acesta vorbea cu cineva, atât de aproape, încât îi simți mirosul de mentă al respirației. Își ținea capul plecat, așa că nu putea să e sigură, dar i se păru că el nici măcar nu o observase.

Nu se așteptase să se distreze, îi spuse de câteva ori Hal lui Camille, dar se distra. Îl căutaseră mulți oameni să-l felicite pentru pictura murală, inclusiv bătrânul Stephen Meeker, care-l rugase să-l viziteze spre sfârșitul săptămânii și să arunce o privire la două scaune Arts and Cra s care aveau nevoie de recondiționare. De asemenea, Jones îi promisese o primă pe lângă cec.

– A contat enorm, zise el, cu ochii lui întunecați serioși. Vom vorbi mai târziu despre alte lucrări pe care s-ar putea să le am pentru tine.

Se întâlnise cu o serie de oameni de afaceri locali, invitați de Carol, cărora nu părea să le pese prea mult de pictura murală, dar care credeau că noul hotel era „chiar ocazia potrivită“. Avea să atragă, a rmaseră ei, „genul

potrivit de oameni în oraș“. Hal, amintindu-și comentariile Sylviei Rowan, se abținu din răspuneri să nu rătă. Camille, îi spuse el, arăta minunat. El continua să o zărească vorbind cu oamenii, cu părul ei luminos sclipind în soare, cu chipul relaxat și fericit, iar inima îi tresălta, sentimental și teribil de recunoscător că relația lor supraviețuise. Katie, între timp, fugea cu alți copii înăuntru și afară din casă, ca niște vrăbii viu colorate care intrau și ieșeau din gardul viu.

– Mulțumesc, zise el, zărind-o pe Daisy când ieșea de la toaletă. Pentru că m'ai dat de lucru, vreau să spun. Pentru tot.

Ea încuviințase din cap, parcă doar pe jumătate conștientă de prezența lui, căutând ceva sau pe cineva din ochi.

Era o zi mare pentru ea, își spuse el, întorcându-se. Genul de zi în care ar nepoliticos să te simți jignit. Dacă el învățase ceva, atunci acest lucru era să nu caute înțelesuri acolo unde nu erau.

Acceptă două pahare de șampanie de la chelner și ieși înapoi în lumina soarelui, emoționat de acordurile de jazz ale cvartetului de coarde , simțindu-se prima oară după luni întregi liniștit și mulțumit. Katie alergă pe lângă el și, țipând, îl smuci scurt de cracul pantalonului, și el merse mai departe să-și ducă soția pe terasă. Fu oprit de o ușoară bătaie pe umăr.

– Hal.

El se întoarse și dădu cu ochii de soacra lui stând complet nemișcată în spatele căruciorului. Purta bluza cea bună, de mătase gri, singurul compromis când venea vorba despre petreceri. Ochii ei, mari și neobișnuit de neîncrezători, îi sfredeleau pe ai lui aproape ca atunci când urma să-l acuze de ceva.

– Lottie, zise el, dispoziția însorită dispărând.

– Nu rămân. El așteptă.

– Am venit doar să-mi cer scuze.

Nu părea în apele ei. De parcă și-ar pierdut armura.

– Nu ar trebuit să fac ce am făcut. Și ar trebuit să-ți spun despre bani.

– Uită asta, zise el. Nu contează.

– Contează. M-am înșelat. Am avut intenții bune, dar m-am înșelat.

Voiam să știți asta. Vocea îi era încordată. Și tu, și Camille.

Hal, care se simțise – în special în ultima vreme – mai puțin înțelegător față de soacra lui, se trezi dintr-odată dorindu-și să audă un comentariu răutăcios din partea ei, o observație tăioasă care să spargă liniștea. Dar ea nu spuse nimic, cu ochii într-ai lui, căutând un răspuns.

– Haide, zise el, îndreptându-se spre ea, cu brațul întins. S-o căutăm. Lottie puse o mână pe brațul lui pentru a-l reține.

– Am spus niște lucruri îngrozitoare, zise ea înghițind cu noduri.

– Toți o facem, zise el, când suntem răniți.

Ea se uită la el și o nouă înțelegere păru să apară între ei. Apoi, ea îi luă cotul oferit și traversară terasa.

Fusese atât de preocupat, încât nici măcar nu observase că ea era acolo. Carol se uită la el, îi aruncă o privire șireată, atotcunoscătoare, de sub bretonul tuns perfect și zâmbi cu zâmbetul ei de profesionistă către marea de oameni din fața lor.

– Nu știi ce te reține, murmură ea.

Jones își desprinse privirea din partea opusă a terasei și clipi des.

– Po im?

– Amândoi arătați extrem de nefericiți. Pare să e o fată minunată, draga de ea.

Care e problema ta?

Jones o ă exagerat. Se holbă la paharul său gol.

– Nu vreau să despart o familie.

– Există vreo familie?

Barmanul încerca să-i atragă atenția, neștiind dacă ar trebui să înceapă să suplimenteze șampania din pahare pentru discursul lui. Jones își șterse sprânceana, încuviință din cap spre el drept răspuns, apoi se întoarse către femeia de lângă el.

– N-am să fac așa ceva, Carol. M-am aruncat cu capul înainte de ecare dată. Iam lăsat pe toți ceilalți să repare lucrurile. Nu și de data asta.

– Te-ai pierdut cu rea?

– Am câștigat o conștiință.

– Jones – cavalier în armură strălucitoare. Acum știi că ești ca și pierdut. Jones luă un pahar de pe tava din fața lui și-l puse jos pe cel gol.

– Da. Bănuiesc că sunt.

El se întoarse către invitații săi, gesticulând spre formație să reducă volumul. Și mormăi atât de încet, încât până și Carol se chinuise să-l audă: – Așa mă simt, oricum.

Daniel stătea pe treptele din spatele bucătăriei, corpul său pe jumătate ascuns de un turn de lăzi și-puse paharul gol peste grămada celorlalte, pe iarba umbrită de lângă el. Deasupra, soarele își începuse coborârea lentă, pașnică către vest, dar în spatele lui, bucătăria zăngănea și zbârnâia peste sunetul muzicii, înjurăturile ocazionale și instrucțiunile strigate stând mărturie pentru nivelul frenetic de activitate din interiorul ei. Știa că îl credeau ciudat, stând aici singur toată dupăamiaza, nu că vreunul dintre ei ar avut curajul să-i spună ceva în față. Lui nu-i păsa.

Ședea pur și simplu, zărindu-l din când în când pe Jones pe terasă, în timp ce se plimba până dincolo de poartă, strângând mâini, încuviințând din cap, cu acel zâmbet fals, stupid, întipărit pe față. El stătea, așteptând ca ospătarul să iasă cu o altă băutură și rememora cele întâmplare.

Joe era afară cu Camille și Katie, o pălărie cu boruri largi acoperindu-i capul. Le spusese lui Jones, lui Daisy, lui Camille și altor câtorva persoane că era, întradevăr, o „petrecere foarte reușită” și că el nu credea că cineva văzuse vechea casă arătând așa de bine. Părea mult mai entuziast în legătură cu ea acum, când știa că în uența asupra familiei lui încetase.

– Spune-le asta celor din grupul Sylviei Rowan, zise Camille, care încă era tulburată de scandările care se auzeau de cealaltă parte a zidului.

– Unii oameni pur și simplu nu știu când să renunțe la trecut, nu, iubito? zise Joe, iar lui Camille, intens acordată la nuanțele din tonurile oamenilor, i se păru că detectează ceva în vocea lui.

Această bănuială îi fu confirmată când Hal se întoarse, își puse mâna sub cotul ei și îi spuse cu blândețe că mama ei era aici.

– Nu mi-ai spus, își acuză ea tatăl.

– Mama ta mi-a spus ce-a făcut cu banii, zise Joe. Am convenit că a fost o greșeală. Dar trebuie să înțelegi că a avut intenții bune.

– Dar nu e nici jumătate din adevăr, tati, zise Camille, dându-și seama, în timp ce vorbea, că nu voia să-i spună care era cealaltă jumătate.

– Te rog, Camille, iubito. I-am cerut iertare lui Hal și mi-ar plăcea să-ți cer și ție iertare.

Camille auzi durerea din vocea mamei ei și-și dori, ca un copil, să nu auzit lucrurile pe care le auzise.

– Vrei să vorbești cu mine cel puțin?

– Iubito? Tonul lui Hal era blând, insistent. Lui Lottie îi pare foarte rău. În legătură cu toate.

– Haide, Camille, zise tatăl ei. Pe un ton pe care și-l amintea din copilărie. Mama a fost su cident de matură să-și ceară iertare. Cel puțin poți avea bunăvoința să o asculți.

Camille suspectă că era manipulată. Mintea îi era plină de sunetele scandărilor, vorbăria și ciocnitul paharelor invitațiilor care petreceau.

– Condu-mă printre acești oameni în casă. Vom găsi un loc liniștit. Mai întâi trebuie să-i aduc lui Rollo un bol de apă.

Mama ei, în mod neobișnuit, nu o luă de cot. În loc de asta, Camille îi simți mâna rece, uscată alunecând într-a ei, de parcă ea însăși căuta alinarea. Emoționată de acest gest, Camille i-o strânse ca răspuns.

Rollo se mișcă în față în lesă, în timp ce încerca să găsească traseul cu cele mai puține obstacole prin mulțimea de oameni în mișcare. Camille îi simți teama urcând prin lesă și-l strigă cu blândețe, încercând să-l liniștească. Ei nu-i plăceau petrecerile, din acest punct de vedere semănând puțin cu Lottie. Își strânse mâinile, conștientă că într-un fel trebuia să-i liniștească pe amândoi.

– Îndreaptă-te către bucătărie, îi spuse mamei.

Aproape la jumătatea terasei – era greu să-ți dai seama, cu toți acești oameni – Camille fu oprită de o mână pe brațul ei. Un parfum oral: Daisy.

– Mi-e atât de cald, încât cred că o să mă topesc. A trebuit să o trimit pe Ellie înăuntru cu angajații de la bar.

– O s-o iau într-o clipă, zise Lottie, puțin defensiv. Doar voiam să vorbesc puțin cu Camille.

– Sigur, sigur, zise Daisy, care nu părea să asculte. Pot doar să te împrumut pentru cinci minute, Lottie? E cineva pe care vreau să-l cunoști.

Camille le simți ducându-se în față. Vocea lui Daisy scăzând diplomatic, astfel încât Camille fu nevoită să își ciulească urechile ca să audă ce spunea.

– El zice că e văduv și că nu are copii, iar eu cred că se simte puțin singur. Nu cred că îi place prea mult petrecerea.

– Ce te face să crezi că o să știu ce să discut cu el? Mama ei, Camille știa, voia ca ele să e singure.

– Aveți pahare cu toții? O voce joasă de femeie pe care Camille nu o recunosc. Jones își va ține discursul într-un minut.

– El e unul dintre cei de pe pictura murală, zise Daisy. Nu știu, Lottie. Am crezut că s-ar putea să vă cunoașteți.

Camille, care fusese pe cale să protesteze că Rollo chiar avea nevoie de apă, își simți mama oprindu-se brusc și un sunet în m, aproape inaudibil îi scăpă din fundul gâtului. Mâna ei într-a lui Camille începu să tremure, mai întâi ușor, apoi incontolabil, astfel încât Camille, șocată, scăpă lesa lui Rollo ca să i-o apuce pe-a mamei cu ambele mâini.

– Mama?

Nu primi nici un răspuns.

Camille, panicată, cu mâna mamei ei încă tremurând într-a ei, se întoarse.

– Mama?... Mamă?... Daisy? Ce se întâmplă?

Ea o auzi pe Daisy aplecându-se spre ea, șoptind insistent. Oare Lottie era bine?

Tot nimic.

Camille auzi sunetul unor pași apropiindu-se încet. Mâna mamei ei tremura foarte tare.

– Mamă?

– Lottie?

Vocea unui bărbat în vârstă.

Vocea ei, când se auzi, fu o șoaptă tulburată: – Guy?

Katie își vărsase suc de portocale pe rochie. Hal se aplecă s-o ștergă cu un prosop de hârtie și-i spuse, așa cum o făcuse de mii de ori, că era momentul să se liniștească, să ia lucrurile mai ușor, să-și aducă aminte că era în societate, când o schimbare ciudată în atmosferă îi atrase atenția către capătul îndepărtat al terasei. Nu era norișorul cenușiu care reușise, pe un cer de un albastru în nit, să se îndrepte spre soare, aruncând petrecerea într-o umbră temporară. Nu era zarva conversațiilor, stingându-se treptat în timp ce Jones se pregătea să-și țină discursul. La mică distanță de pictura murală, cu o Camille nesigură pe sine ținând-o strâns de braț, stătea Lottie față în față cu un bărbat în vârstă. Se priveau x, fără să vorbească, cu chipurile copleșite de o anume emoție. Hal, dezorientat de imagine, se uită lung la bătrânul necunoscut, la Camille, imitându-i inconștient postura cu picioarele drepte, apoi, de parcă ar fost pentru prima oară, la trăsăturile butucănoase ale socrului său, care privea, pământiu la față și tăcut, din ușa salonului, cu două băuturi nemișcate în mâini.

Și apoi văzu.

Și pentru prima oară în viață, Hal îi mulțumi lui Dumnezeu că soția lui nu vedea. Și înțelese că, în ciuda tuturor acelor sfaturi de consiliere și ghidare relațională din lume, și a tuturor cuplerilor salvate și a căsătoriilor reparate, existau momente în viață când păstrarea unui secret față de partener era lucrul corect.

Ea îi urmărise pe cei doi bătrâni în timp ce coborau discret treptele de piatră către plajă. De-abia atingându-se, amândoi cu capul sus, stânjeniți, de parcă așteptau să se întâmple ceva rău, mergând cu precauție și perfect sincronizați, ca niște soldați veterani, reuniți după un război îndelungat. Dar, când se întoarse, pe punctul de a încerca să-i transmită lui Camille ceva din ce văzuse, ceva din expresiile lor, Hal o îndepărtase, iar Carol îi dăduse un pahar în mână.

– Stai aici, dragă, ordonă ea. Jones, fără îndoială, îți va menționa public numele, dragul de el.

Și apoi Daisy uitase pentru scurt timp de ei, își îndreptă atenția spre el, spre fața lui bronzată, spre silueta masivă, care întotdeauna o făcea să se gândească la unul dintre urșii aceia rusești forțați, împotriva voinței lor, să

distreze. Și ascultându-i vocea bubuitoare răsunând la începutul acestei seri, reminscența văilor în care crescuse compensând asprimea glasului cu o intonație melodică, Daisy fu copleșită de o teamă subită că descoperise prea târziu ce-și dorea. Că nu se mai putea proteja împotriva acestui lucru. Că indiferent cât de nepotrivit, periculos, inoportun era, ea ar preferat ca el să e greșeala ei, mai degrabă decât a altcuiva.

Îl văzu arătând spre casă, auzi râsul politicos, auzi oamenii din jurul ei, zâmbitori, dorind să aprobe, gata să admire. Se holbă la clădirea pe care o cunoștea mai bine decât pe ea însăși și la priveliștea de dincolo de ea, la minunatul arc de albastru. Își auzi numele menționat și o răpăială politicoasă de aplauze. Iar apoi, în cele din urmă, ochii ei îi întâlniră pe ai lui și, în acea fracțiune de secundă, când norul dezvălui soarele și inundă din nou spațiul cu lumină, ea încercă să-i transmită ecare lucru pe care îl învățase, tot ce știa.

Iar apoi, când se termină și oamenii se întoarseră la băuturile lor, la conversațiile lor întrerupte, ea îl urmări cum coboară de pe zidul de piatră și se îndreaptă încet spre ea, cu ochii încă la ea în semn de recunoștință. Și se opri cu groază când Daniel se aruncă de după gardul viu și, fără nici un avertisment, dar cu un strigăt de război îngrozitor, îl pocni pe Jones direct în față.

Capitolul 20

Zgomotul radioului se auzea de sus, trecând prin ușa de la dormitor și plutind în jos pe scări, acolo unde Camille și Hal stăteau față în față cu expresii nehotărâte pe chip, pentru a treia oară în la fel de multe ore.

Stătuse acolo toată seara, de când se întorsese acasă, cu umerii drepti și tăcut, însoțit de chestionările lor timide și șoptite dacă era bine și de cele dicile, nerostite, despre ceea ce tocmai văzuseră. El le spusese că nu voia ceai, mulțumesc. Nici nu avea nevoie de companie. Se ducea la etaj să asculte radioul. Îi părea rău dacă suna neospitalier, dar asta era. Ei erau bine-veniți să stea la parter, dacă asta doreau cu adevărat. Să se autoservească, desigur.

Și asta fusese tot, în majoritatea celor trei ore, timp în care ei conversară în șoaptă, răspunseră la întrebările lui Katie, care, epuizată, stătea întinsă în

fața televizorului cu Rollo și încercară în mod repetat și fără succes să-i găsească soția.

– Îl va părăsi, Hal? Crezi că asta este? Îl va părăsi pe tati?

Aspectul relaxat, senin al feței lui Camille dispăruse, pentru a înlocuit de o neliniște întunecată. Și undeva acolo, mânie. Hal îi dădu la o parte părul de pe frunte, aruncă o privire către scări.

– Nu știi, iubito.

El îi spusese cea mai mare parte din ce știa, ținându-i ambele mâini, aidoma cuiva care aduce o veste rea. Că bărbatul era versiunea mai vârstnică a celui din pictura murală; că cea mai mică măsură a felului în care se uitaseră unul la celălalt înlăturase orice incertitudini pe care ar putut să le aibă în legătură cu ce însemna acest lucru. Se chinuise să-i transmită felul în care bătrânul întinsese mâna și îi atinsese fața lui Lottie, felul în care ea nu se ferise de contact, dar stătuse ca și cum ar așteptat să e binecuvântată. Camille ascultase și plânsese și-l făcuse să-i descrie pictura murală din nou și din nou, disecându-i simbolismul, construindu-și o imagine a motivelor pentru care comportamentul mamei ei, departe de a inexplicabil, era ceva ce ei ar putut, poate că ar trebui, să înțeleas cu multă vreme în urmă.

De câteva ori, Hal se blestemase pentru rolul pe care îl jucase, fără să știe, în descoperirea poveștii lui Lottie, în readucerea ei la viață.

– Ar trebui să las acea pictură cum era, zise el. Dacă nu aș adus-o înapoi la lumină, poate că ea nu ar plecat.

Răspunsul lui Camille fusese resemnat, o recunoaștere refractară.

– Era plecată de ani de zile.

La nouă și jumătate, când cerul gri-albăstrui abdicase în fața unui nor negru, când Katie adormise pe canapea, când ei îi sunaseră pe toți cei pe care-i cunoșteau, când încercaseră numărul de mobil al lui Daisy pentru a șaptesprezecea oară – luaseră în considerare și se decisese împotriva sunatului la poliție –, Camille se întoarse către soțul ei, cu ochii ei nevăzători plini de o stăruință înverșunată.

– Du-te și găsește-o, Hal. După toate câte i le-a făcut, îi datorează cel puțin decența de a-l anunța.

Daisy așteaptă câteva minute ca automatul să-i dea restul, iar apoi, conștientă de privirile plictisite ale celor din jur, renunță și se duce cu cele două pahare cu cafea la Jones.

Erau la Urgențe de aproape trei ore; primirea lor rapidă la asistenta de la triaj le crease speranțe false că s-ar putea să e văzuți, bandajați și să poată pleca.

– Nu, zise asistenta, arătându-le către radiologie.

Era nevoie de o radiografie la nas mai întâi, și la cap, apoi Jones trebuia să-l aștepte pe medicul specialist să i-l îndrepte.

– În mod normal v-aș lăsa să plecați acasă, dar este un caz urât, zise ea jovială, umplându-i nările însângerate cu tampoane de tifon și ser fiziologic. Nu vreți ca vreo bucată rățăcită de cartilaj să plutească pe acolo, nu-i așa?

– Îmi pare rău, spuse Daisy, pentru a cincisprezecea oară de când sosiseră, în timp ce târșâiau picioarele în altă parte a spitalului.

Nu știa ce să spună altceva.

Fusese mai ușor imediat după ce se întâmplase, când ajutase să e ridicat de jos, șocată de starea de ebrietate a lui Daniel, și încercase disperată să șteargă sângele care-i curgea în jos pe cămașă. Apoi preluase controlul, înșfăcând rezerva de vată a lui Ellie, strigând să e mutate mașinile și protestarii ca să-l poată duce la spital, confruntând-o pe Sylvia Rowan care tăbărâse ca o cotoroanță să jubileze, că uite, vezi?, violența din cauza consumului de alcool începuse deja.

– N-o să funcționeze, strigă femeia triumfătoare. O să-i conving pe magistrați să vă retragă autorizația. Am martori.

– Of, dispari, hoască bătrână, țipase Daisy și-l urcase în mașina ei.

El fusese năuc atunci, încă se lovise probabil și la cap când căzuse, și o urmăse pe Daisy aproape docil, ascultând instrucțiunile ei imperative: stai jos, ține asta, stai treaz, stai treaz. Acum însă, era poate prea treaz, stimulat de cafeaua proastă și de atmosfera sterilă, ochii lui întunecați încruntându-se peste pansament de la durerea de cap, cămașa, stropită de sânge, ind un memento deteriorat al rolului ei în evenimentele zilei.

– Îmi pare atât de rău, zise ea, întinzându-i cafeaua.

Jones arăta aproape și mai rău când se întoarse la el.

– Nu-ți mai cere iertare.

Tonul lui era epuizat.

– N-are cum, nu? Să facă să-ți retragă licența?

– Sylvia Rowan? E cea mai mică dintre grijile mele.

Se strâmbă în timp ce-și sorbi cafeaua.

Ce înseamnă asta? ar vrut să-l întrebe Daisy. Dar purtarea lui și faptul că deabia putea vorbi o făceau să-i e greu să-și dea seama.

În timp ce stăteau pe scaunele lor din plastic, sub lumina fosforescentă, timpul păru să se oprească, apoi își pierdu sensul cu totul. Bărbații cu leziuni provocate de consumul de alcool, cum erau cele descrise pe foaie, evident că nu erau o prioritate. Stăteau cu celelalte victime de sâmbătă noapte, interesul crescând temporar când un alt nou dezastru șchiopăta prin ușile automate care șuierau. Înțepăturile din timpul grădinaritului și arsurile cedau locul capetelor sparte și a degetelor însângerate de sâmbătă noaptea. În jurul orei opt, unul dintre angajații barului venise cu Ellie, cerându-și scuze și spunând că nu o găsiseră pe Lottie și nimeni altcineva nu era disponibil să stea cu ea. Daisy își luase ica somnoroasă, neliniștită, neîndrăznind să se uite în ochii lui Jones. Agitată și confuză, Ellie urlase și rezistase somnului, obligând-o pe Daisy să dea ture nesfârșite între Urgențe și Ortopedie-Traumatologie, pentru ca, în cele din urmă, să o facă să adoarmă în cărucior.

– Du-te acasă, Daisy, zise Jones, frecându-și cucuiul din cap.

– Nu, spusese ea cu hotărâre.

Nu putea. Fusese vina ei, la urma urmei.

La unsprezece și un sfert, chiar când ecranul care a șa timpul de așteptare îi informă că Jones avea să e văzut cu aproape jumătate de oră în urmă, o bubuitură de tunet anunță sosirea unei furtuni uriașe. Zgomotul făcu victimele să tresară din reveria lor, strălucirea albicioasă a fulgerului provocând un murmur audibil și, după o scurtă pauză, ca o inspirație profundă, cerul nopții se retrase și lăsă diluviul să se reverse. Sunetul se auzea prin ușile de sticlă; apa năvăli peste tălpile panto lor, făcând podeaua acoperită cu linoleum strălucitor să se umple de dungi de noroi și vopsea de ghete. Daisy, care aproape că adormise, privea, simțind ceva cedând la

schimbarea atmosferei, întrebându-se, în starea de epuizare în care se a a, dacă nu avea calitatea supranaturală a unui vis.

Efectul diluviului deveni evident peste aproape douăzeci de minute, când un asistent ieși să-i spună lui Jones că timpul lui de așteptare se va prelungi probabil, pentru că primeau informații despre un accident în lanț pe Colchester Road. Medicul specialist avea să e ocupat o vreme.

– Deci, să plec acasă? zise Jones, cât de inteligibil putu.

Asistentul, un tânăr cu aerul blazat al cuiva căruia i se distrusese atât idealismul, cât și inocența, se uită la Daisy și la copil.

– Dacă puteți suporta, mai bine ați aștepta. Dacă reușiți să-l îndreptați în această seară, sunt mai puține șanse să rămână permanent deformat.

– E deja deformat, zise Jones.

Dar zise că avea să stea.

– Tu du-te, îi spuse din nou lui Daisy după ce asistentul plecă.

– Nu, zise Daisy.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Daisy, e stupid să stai aici cu copilul toată noaptea. Du-te și du-o acasă și, dacă ești cu adevărat îngrijorată, o să te sun mai târziu, bine?

Jones nu o întrebase de ce îl lovise Daniel. Dar evident că știa că era din cauza ei. Marea lui inaugurare se transformase într-o farsă din cauza ei. Daisy îi reîncărcase cu muniție armele descărcate ridicolei, răzbunătoarei Sylvia Rowan. Tot acel efort, toate acele luni de muncă, subminate de o neînțelegere stupidă.

Daisy era prea obosită. Se uită la fața epuizată, gânditoare a lui Jones, pe care natura neiertătoare a luminilor de deasupra săpa urme adânci, și-și simți ochii usturând-o. Se aplecă, își ridică geanta și deblocă frâna căruciorului.

– Am crezut că plecase, știi, zise ea, de-abia conștientă de ce spunea.

– Po im?

– Daniel. Mi-a spus că pleacă.

– Pleacă unde?

– Acasă.

Se auzi ridicând vocea cu un tremur plângăreț de frustrare și supărare. Și înainte ca el să apuce s-o vadă pierzându-și cumpătul, înainte ca ea să e redusă încă o dată la fata care nu dorise niciodată să e, Daisy se întoarse și împinse căruciorul afară din sala de așteptare.

El locuia în Spania. Se retrăsese acolo în urmă câțiva ani, după ce-și vânduse acțiunile către consiliul de administrație a fostei companii de import de fructe a tatălui său. Ieșise din afaceri la momentul potrivit: industria era din ce în ce mai mult preluată de una sau două multinaționale uriașe. Nu prea mai era loc pentru operatorii de companii de familie ca el. Nu-i ducea lipsa.

Locuia într-o casă albă, mare, probabil prea mare, dar ajutat de o tânără localnică de treabă, care se îngrijea de ea de două ori pe săptămână și din când în când își aducea cei doi i, la cererea lui, să înoate în piscină. El nu credea că avea să se întoarcă în Anglia. Era prea obișnuit cu soarele.

Mama lui, zise el, coborându-și vocea, murise de cancer, destul de tânără. Tatăl lui nu-și revenise niciodată cu adevărat și fusese omorât într-un incendiu de bucătărie, câțiva ani mai târziu. O moarte stupidă, banală pentru un bărbat ca el, dar el nu fusese genul să se descurce singur. Nu ca Guy. El era obișnuit cu asta. Uneori credea chiar că îi plăcea asta.

Nu avea nici un fel de planuri ferme, dar o mulțime de bani. O mână de prieteni buni. Nu era deloc rău pentru un bărbat. Nu la vârsta lui.

Lottie ascultă aceste detalii, dar auzi puține dintre ele. Își dădu seama că nu se putea abține să nu se uite la el, înlocuindu-l pe băiatul pe care-l cunoscuse cu acest bătrân atât de repede, încât îi era greu să și-l mai imagineze în versiunea lui tânără; sesizând melancolia neobișnuită din tonul lui și suspectând, știind, că o re ecta pe a ei.

Nu-i trecu prin minte să e conștientă de propria înfățișare, de părul ei albit, de talia îngroșată, de pielea străvezie, pergamentoasă de pe mâinile ei. Acestea niciodată nu fuseseră scopul, la urma urmei.

Făcu semn în spate, în direcția casei, unde muzica se oprise și doar zgomotele răsunătoare de curățenie, scaune trase pe podea și de aspiratoare industriale reverberau în golf.

– Deci, aceasta e ica ta.

Urmă o pauză scurtă, înainte ca Lottie să răspundă:

– Da, e Camille.

– Om bun, Joe, zise el. Lottie își mușcă buza.

– Da.

– Sylvia mi-a scris. Mi-a spus că te-ai căsătorit cu el.

– Și încă multe altele, fără îndoială. Probabil și că el merita ceva mai bun. Zâmbiră amândoi.

Lottie își mută privirea.

– Așa e, să știi.

Chipul lui Guy era iscoditor. Ea se opri, surprinsă că încă mai putea exista ceva familiar în felul în care-și ridica sprânceana, că în expresia lui încă mai putea văzut tânărul care fusese. O făcu imprudentă.

– În toți acești ani i-am purtat pică.

– Lui Joe?

– Pentru că nu erai tu.

Vocea ei era puțin răgușită.

– Știu. Celia nu se putea stăpâni, dar ea... Se opri, poate reticent să-i e neloial.

Încă mai avea rele albe. Erau mai greu de observat, printre cele cenușii, dar încă le putea distinge.

– Ți-a scris, să știi. De câteva ori. După ce-ai plecat. Nu le-a trimis niciodată. Cred că pentru ea toate astea au fost... un stres mai mare decât ne-am dat seama vreunul dintre noi... Bănuiesc că nici eu nu am fost foarte înțeleghător. Se întoarse către ea. Încă le am acasă. Niciodată nu le-am deschis. Aș putea să ți le trimit, dacă vrei.

Ea nu putea să spună. Nu știa dacă era pregătită să-i audă vocea Celiei. Dacă avea să e vreodată.

– Nu mi-ai scris niciodată, zise ea.

– Am crezut că nu voiai să-ți scriu. Credeam că te-ai răzgândit.

– Cum ai putut vreodată să crezi asta?

Ea era din nou fata tânără, cu chipul îmbujorat de nedreptatea disperată a dragostei.

El se uită în jos. La norii de furtună îndepărtați de la orizont.

– Da, ei bine, mi-am dat seama de toate după aceea. Mi-am dat seama de multe lucruri după aceea. Se uită din nou la ea. Dar atunci am auzit că te-ai măritat cu

Joe.

Câțiva oameni trecură agale pe lângă ei, îmbujorați sub soarele care apunea, membrele lor roz, zvelte și sfârșeala mulțumită, dovezi ale unei rare combinații de val de căldură și plajă englezească. Guy și Lottie stăteau unul lângă celălalt, privindu-i în liniște, uitându-se la umbrele care se alungeau, ascultând lipăitul valurilor care veneau și se retrăgeau pe pietriș. La distanță, la orizont, licări o lumină.

– Ce dezastru, Guy. Ce dezastru am făcut din toți acești ani.

El întinse o mână. O puse peste a ei, i-o cuprinse. Senzația o făcu să o eze. Când el vorbi, nu ezită deloc.

– Niciodată nu e prea târziu, Lottie.

Se uitară la mare până când soarele dispăru în cele din urmă în spatele lor, simțind cum se face răcoare, recunoscând că erau prea multe întrebări, prea puține răspunsuri adecvate. Su cient de maturi pentru a recunoaște că anumite lucruri nu era nevoie să e rostite. În cele din urmă, Lottie se întoarse spre el, spre chipul pe care îl iubise, dispunerea ridurilor ei spunându-i aproape tot ce trebuia să știe despre dragoste și pierderea acesteia.

– E adevărat, șopti ea, că niciodată nu ai avut copii?

După aceea, cel puțin unul dintre turiștii care se îndreptau încet în grupuri mici înapoi de-a lungul potecii de lângă mare, plecă acasă observând că nu prea des vedeai o femeie bătrână cu capul în mâini, plângând cu abandonul inimii frânte a unei tinere.

Daisy conduse kilometri sub cerul întunecat, ghidată de luminile stradale de pe șoseaua cu benzi duble și de farurile mașinii pe drumurile șerpuite de țară, din când în când veri când absentă în oglinda retrovizoare copilul adormit de pe bancheta din spate. Conduse încet, metodic, din cauza ploii, dar fără să se gândească unde se ducea, oprindu-se o dată ca să alimenteze și pentru o ceașcă de cafea amară, cu gust neplăcut, care-i arsese limba și o făcuse să se simtă mai degrabă nervoasă, decât înviorată.

Nu voia să se întoarcă la Arcadia. Deja o simțea locuința altcuiva; deja găzduia primii oaspeții ai săi și răsuna de zgomotul altor oameni, de sporovăială și pași. Nu voia să se întoarcă acolo cu copilul ei adormit și să explice totul despre Jones și Daniel și despre rolul ei în toată tărășenie regretabilă.

Plânse puțin, mai ales de oboseală – abia dacă dormise vreun pic de treizeci și șase de ore –, dar, de asemenea, din cauza sentimentului dezamăgitor de la sfârșitul petrecerii și al șederii ei acolo, precum și din cauza șocului întârziat pe care îl aduce orice expunere la violență. Și pentru că bărbatul care însemna cel mai mult pentru ea era pierdut din nou: chipul lui însângerat, nefericirea lui, sabotajul neintenționat, absurd al celei mai importante zile conspirând împotriva oricărei șanse pe care o avusese să-și exprime sentimentele.

Daisy trase mașina într-un refugiu de pe marginea drumului, ascultând sunetul ploii pe plafon și scârțâitul ștergătoarelor pe parbriz. Dedesubt, în întunericul de culoarea cobaltului, vedea curba litoralului și departe, pe mare, strălucirea aproape imperceptibilă a zorilor.

Își puse mâinile pe volan și își lăsă capul pe ele. Stătuseră acolo atâtea ore și abia dacă-și vorbiseră. Fusesse su cient de aproape ca să-l simtă schimbându-și poziția lângă ea, ca să li se atingă în treacăt mâinile, ca să-i cadă fără să vrea capul pe umărul lui, în singurul moment când aproape ațipise. Și totuși, nu-și vorbiseră, în afară de discuția despre cafeaua de la automat și ca el să-i spună încă o dată să se ducă acasă.

„Eram atât de aproape“, se gândi ea. „Destul de aproape să-l ating. Destul de aproape să-l aud respirând. Iar acum, niciodată nu voi mai atâta de aproape de el.“

Daisy stătu complet nemișcată. Își ridică apoi capul, amintindu-și ceva ce-i spusese Camille.

„Destul de aproape să-l aud respirând. Să-i recunosc bătăile rapide ale inimii accelerându-se de dorință, de nevoie.“

Daisy înghiți în sec. Apoi, dintr-odată impulsionată, porni motorul, aruncă o privire în spate și întoarse mașina, roțile ude învârtindu-se pe pietriș.

Erau trei ambulanțe în față la Urgențe, parcate la întâmplare, înconjurate de oameni îmbrăcați în veste fosforescente care manevrau cu grijă răniți în

scaune cu rotile, pe târgi, îi duceau înăuntru, discutând cu capetele aplecate. O sirenă fusese lăsată pornită și zgomotul pe care-l făcea era asurzitor, cu greu înăbușit de ploaia torențială care continua să cadă sau de zgomotul motorului ei. Daisy îi ocoli, încercând să găsească un loc de parcare, aruncându-și privirea în oglindă ca să verifi ce dacă fetița nu s-a trezit. Ellie dormea, nederanjată de zgomotul din jur, epuizată de evenimentele zilei.

Și apoi, în timp ce stătea în lumina albastră, paralizată de incapacitatea ei de a gândi limpede și de simplul fapt că venise aici, își ridică ochii și îl văzu prin parbrizul încețoșat, o siluetă înaltă, ușor aplecată, mergând hotărâtă prin ploaie spre stația de taxiuri. Daisy așteptă o fracțiune de secundă, ca să e sigură. Apoi deschise portiera și, fără să-i pese de ploaie și de zgomotul asurzitor al sirenelor, începu să fugă de-a curmezișul curții, pe jumătate alunecând, pe jumătate împiedicându-se, până când se opri chiar în fața lui.

– Stai!

Jones se opri. Își miși ochii, încercând să-și dea seama dacă era chiar ea. Își duse instinctiv o mână la pansamentul alb supradimensionat de pe față.

– Nu mai ești șeful meu, Jones, strigă ea, peste sirene, tremurând în rochia ei șifonată de petrecere, deci nu poți să-mi spui ce să fac. Nu-mi poți spune să mă duc acasă.

Vocea îi suna mai mânioasă decât intenționase. El arăta epuizat, cu chipul cenușiu.

– Îmi pare rău, zise el, cu vocea îngroșată. Ar trebuit să... Doar că nu cum am vrut să u... Nu am vrut să u văzut. Pe spate și cu un pumn în față...

– Șșșt. Taci un minut. Nu vreau să vorbesc despre asta. Am condus toată noaptea și trebuie să-ți spun ceva și, dacă mă opresc acum nu o să mai spun. Ea aproape că delira de oboseală, ploaia răpăindu-i în urechi, șiroindu-i în lacrimi reci pe chip. Știu că mă plăci, îi strigă ea. Nici măcar nu știu dacă ți-ai dat seama deja, dar așa e. Pentru că, în afară de faptul că ne tot rănim unul pe celălalt, că ne contrazicem mult și de faptul că s-ar putea să îți pierzi autorizația din cauza mea, lucru pentru care îmi pare foarte, foarte rău, ne potrivim. Facem echipă bună.

El dădu să vorbească din nou, dar ea îl șâșâi cu mâinile, cu inima cât un purice, nepăsându-i cum părea. Își frecă ochii din care-i curgeau lacrimi, încercând să-și adune gândurile.

– Uite. Știu că vin cu bagaje. Știu că cineva ca mine probabil nu e în planul tău, cu un bebeluș și așa mai departe, dar și tu ai destul bagaj din trecut. Ai o fostă nevastă la care, în mod evident, încă mai ții și o mulțime de femei cu care te-ai culcat și care încă muncesc pentru tine – ceea ce, sincer, cred că e puțin cam mult.

Și ești puțin misogin, nici asta nu pot spune că-mi place.

El se încruntă, încercând să înțeleagă, cu o mână ridicată, pusă deasupra ochilor, ca s-o vadă prin ploaie.

– Jones, sunt prea obosită. Nu pot să le spun cum aș vrea. Dar m-am gândit bine la toate. Da, lebedele se împerechează pe viață. Dar ele nu sunt decât o singură specie, la urma urmei. Nu-i așa? Și cum pot să-și de-a seama, oricum, dacă toate arată la fel?

Sirena ambulanței se opri. Sau poate că ambulanța plecase. Și dintr-odată nu erau decât ei doi, stând în mijlocul parcării, în lumina rece a zorilor, înconjurați doar de sunetul ploii. Ea era chiar lângă el acum, îi vedea ochii, uitându-se direct într-ai ei, chipul lui mâhnit, dar poate, doar poate, înțelegător.

– Nu pot merge înainte, Jones, zise ea, cu vocea gătită. Am un bebeluș în mașină și sunt prea obosită să vorbesc și nu pot explica ceea ce simt.

Iar apoi, înainte să se poată răzgândi, se întinse în sus, îi luă fața cu blândețe în palmele ei ude și-și lipi buzele de ale lui.

El își lăsă capul în jos și ea îi simți, cu o explozie de recunoștință, buzele pe ale ei, brațele lui trăgând-o la el cu un soi de ușurare. Ea se relaxă, simțind tensiunea dispărând, știind că era cum trebuia să e. Știind că ea făcuse ce trebuia. Inspiră mirosul de spital de pe pielea lui și asta o făcu să se simtă protectoare, de parcă își dorea să-l cuprindă, să-l aducă spre ea. Iar apoi, brusc și fără avertisment, el o împinse, ținând-o la aproape un braț lungime.

– Ce e? zise Daisy.

„Nu mai suport“, gândi ea. „Nu după asta. Nu după toate câte s-au întâmplat.“

Jones o ă, uitându-se în sus la cer. Apoi se întinse, îi cuprinse mâna cu ambele lui mâini. Erau mai catifelate decât se așteptase.

– Iartă-mă, mormăi el, cu un zâmbet. Nu știi cât de rău îmi pare, Daisy. Dar nu pot să respir și să te sărut, în același timp.

Casa mare și albă era la fel de nemișcată și de tăcută cum fusese în ziua în care sosise Daisy, personalul dormind în apartamentele angajaților de deasupra garajelor, mașinile stând tăcute pe pietriș; văzută prin ferestre, bucătăria era liniștită și strălucea, suprafețele lucioase neîntrerupte de zăngănitul uneltelor și al tăvilor. În afara pașilor lor scârțâind pe pietriș, singurele sunete care se auzeau erau trilurile păsărilor, murmurul blând al brizei în pini și, undeva dedesubt, îndepărtatul clipocit al apei la re ux.

Jones îi dădu lui Daisy cheile de la ușa din spate și ea băjbâi în lumina noii zile, amețită și buimăcită din cauza lipsei de somn, încercând să o găsească pe cea potrivită. El îi făcea semne, aruncând priviri grijulii în jos la bebelușul adormit din brațele lui. Daisy se chinui cu încuietoarea și, în cele din urmă, casa adormită le îngădui să intre.

– Camera ta, șopti el și merse ră încet de-a lungul holului și sus pe scările din spate, lovindu-se ușor unul de celălalt, ca niște bețivi care se întorceau acasă după o noapte lungă.

Lucrurile lui Daisy erau împachetate într-o colecție ordonată de genți și cutii; doar pătuțul și câteva schimburi de haine mai erau vizibile, dovada că această încăpere fusese cândva ceva mai permanent decât o cameră de hotel. Cu doar douăzeci și patru de ore în urmă vederea bagajelor o făcuse pe Daisy să se simtă panicată și singură. Acum îi provocau un pâlپâit asemănător cu entuziasmul, promisiunea unei noi vieți și a unor noi oportunități care se dezvăluiau cu prudență în fața ei.

Închise încet ușa în urmă și se uită la bărbatul din fața ei. Jones traversă încet camera, murmurându-i ceva lui Ellie și ținând-o strâns la piept. O așeză ușor în pătuțul ei, având grijă să n-o trezească, scoțându-și mâinile de sub membrele ei moi, iar Daisy trase o pătură ușoară peste copilul ei. Ea abia dacă se mișcă.

– Mai are nevoie de ceva? șopti el.

Daisy scutură din cap. Stătură acolo câteva clipe, uitându-se la bebelușul adormit, apoi ea îi luă mâna și-l trase către pat, care rămăsese nefăcut din dimineața precedentă.

Jones se așeză, își dădu jos jacheta, dezvăluindu-și cămașa șifonată de ploaie și pătată de sânge și-și descălță pantofii. Daisy, lângă el, își trase rochia de petrecere peste cap cu o mână, nestingherită acum de posibila expunere a umărurilor sau vergeturilor de după naștere, chiar și în lumina aspră a dimineții. O înlocui cu un tricou vechi și se urcă în pat, cu cuverturile foșnind pe picioarele ei goale.

Fereastra era deschisă, lăsând să pătrundă mirosurile calde de dimineață sărată de vară, perdelele legănându-se languros în briză. Jones se lăsă jos, cu fața spre ea, cu ochii încercănați de la lipsa de somn, cu maxilarul pământiu și neras, totuși toată tensiunea îi dispăruse cumva de pe frunte. Se uită la ea, fără să clipească, ochii lui îmblânziți, mâna lui ridicându-se să mângâie pielea dezgolită a lui Daisy.

–

Ești frumoasă, zise el, de sub pansamentul lui de tifon.

– Tu nu ești.

Își zâmbiră – zâmbete lente, somnoroase.

El își ridică degetul și i-l așeză pe buze. Ea continuă să se uite în ochii lui și-și ridică propria mână bandajată, atingându-i ușor chipul, permițându-și luxul atingerii după care tânjise atât de mult timp. Foarte ușor, își puse vârful degetului pe nasul lui bandajat.

– Doare? murmură ea.

– Nimic nu doare, zise Jones. Absolut nimic.

Și cu un o at de satisfacție, o trase spre el, se înfășură în jurul ei, își îngropă capul mare în acel loc minunat și plăcut unde gâtul se îmbină cu umărul. Ea îi simți părul moale și maxilarul neras pe piele, atingerea buzelor, mirosi urma deabia perceptibilă a antisepticului pe pielea lui. Pentru o clipă recunoscă ama dorinței și aproape imediat o simți copleșită de ceva mult mai plăcut, o anticipare relaxată, un sentiment de siguranță adânc și mulțumit. Se ghemui în el, simțindu-i greutatea brațului, a piciorului lui, încolăcit cu al ei, cu membrele grele deja din cauza somnului ce se apropia. Iar apoi, în cele din urmă, lipită de bătaia constantă a inimii lui, Daisy dormi.

Ploaia trecuse peste Merham. Lăsase trotuarele argintii de la apă, aruncând sclipiri rozalii și de albastru fosforescent în lumina zorilor. Pașii lui Hal, constanți și egali, stropeau în timp ce se îndreptau hotărâți spre poartă.

Rollo fu cel care îi văzu primul venind pe stradă: prin fereastră, Hal îl zări sărind de sub măsuța de cafea și luând-o la goană către ușă, lătrând. Camille, trezită din moțăială, se ridică stângaci de pe canapea să-l urmeze, împiedicându-se când se întinse după baston și-și dădu seama unde era. Dar Rollo nu fusese cel mai alert. Până să ajungă Hal la poartă, socrul său era deja la jumătatea scărilor. El ieși pe ușa deschisă și în jos pe alee cu pasul energic al cuiva cu jumătate din vârsta lui, direct pe lângă Hal, care se dădu la o parte – și își revendică soția epuizată. Urmă o scurtă pauză. Hal stătu pe verandă, cu urechile țiuind de la ciripitul păsărilor, și-și puse brațele în jurul lui Camille, recunoscător, după noaptea lungă, lungă, să o simtă pur și

–

simplu acolo. El răspunse la întrebarea ei șoptită cu o încuviințare din cap, su cîent de aproape încât ea să-i simtă capul lângă al ei. Apoi Camille se retrase, strângându-i mîna.

– Vom pleca acum, tati, strigă ea, doar dacă nu vrei să rămînem.

Cum vreți voi, iubito.

Vocea lui Joe era dură, reținută.

Camille vru să se miște, dar Hal o opri. Stătură în ușă, așteptând, ascultând. Joe, la câțiva pași distanță, își întâmpină nevasta ca un vechi boxeur profesionist. Hal observă că mîinile lui, ținute la spate, tremurau.

– Trebuie să vrei o ceașcă de ceai, zise el.

– Nu, zise Lottie, netezindu-și părul din față în spate. Nu, tocmai am băut o ceașcă la cafenea. Cu Hal. Ea aruncă o privire în spatele lui, apoi observă cele două valize de pe hol. Ce e asta? zise ea.

Joe închise ochii pentru o clipă. Expiră. De parcă era un efort.

– Niciodată nu te-ai uitat la mine așa. Nu în cei patruzeci de ani de căsnicie. Lottie se întoarse cu fața spre el.

– Mă uit la tine acum, nu-i așa?

Se priviră o vreme. Apoi Lottie făcu doi pași în față și-l apucă de mînă.

– M-am gândit că s-ar putea să mă apuc din nou de pictat. S-ar putea să-mi placă să pictez din nou un pic.

Joe se încruntă, se uită la ea, de parcă ea nu și-ar putut controla simțurile. Lottie se uită în jos la mîinile ei.

– Această croazieră stupidă a ta. Nu o să mă pui să joc bridge, nu-i așa? Nu suport jocul de bridge. Dar nu m-ar deranja să încerc să pictez puțin. Joe se uită la ea cu ochii ușor măriți.

– Știi că niciodată...

Vocea i se frânse și se întoarse cu spatele la ei, cu capul afundat între umeri. Lottie își plecă fruntea, și Hal, simțindu-se brusc ca un intrus, își întoarse privirea și o luă de mînă pe Camille.

–

Joe păru să-și vină în re. Ezită, se uită la soția lui, apoi se apropie cu un pas sau doi și o luă de după umeri. Ea se apropie de el, un gest mic, dar totuși prezent, și porniră împreună, încet, către casa lor.

Era momentul să-l facă fericit, îi spusese ea lui Hal, când acesta o găsi, la căsuțele de pe plajă, stând singură în zori. Îi fusese destul să știe că Guy o iubise, că ei ar fost împreună.

– Nu înțeleg, spusese Hal. El a fost iubirea vieții tale. Până și eu am putut să văd asta.

Da, a fost. Dar pot să-l las să plece acum, spusese ea simplu.

Și deși putea, în mod normal, să-i descrie orice soției sale nevăzătoare, Hal se chinui să-i transmită sentimentul de eliberare de pe fața lui Lottie, felul în care expresia ei, gravată de anii de frustrare și nefericire înăbușită, se înseninase.

– Stând acolo, vorbindu-i, m-a făcut să-mi dau seama de toți acești ani iroșiți. Tânjind după cineva care nu era acolo, când ar trebuit să-l iubesc pe Joe. E un om bun, știi.

Afară, doi pescari de homari își descărcaseră șalupele, trăgându-și captura peste bord cu o ușurință bine exersată. De-a lungul țărmului, primii oameni care-și plimbau câinii lăsau urme șerpuite pe nisip, o istorie temporară.

– El a știut. A știut dintotdeauna. Dar niciodată nu mi-a purtat pică pentru asta. Se uitase la ginerele ei și se ridicase, trecându-și o mână peste părul încărunțit cu un zâmbet ezitant de fetișcană. Cred că e vremea ca Joe să aibă o nevastă, nu crezi?

Epilog

După aceea a trebuit să stau în spital o vreme. Uit cât de multe săptămâni. Nu lau numit spital, desigur, nu când încercau să mă convingă să mă duc

—
acolo. Mi s-a spus doar că avea să e o vizită acasă în Anglia, o ocazie să petrec niște timp cu mami.

O „mică ședere“ avea să mă facă să mă simt mai bine, vezi tu. O mulțime de fete au avut aceeași problemă ca mine, chiar dacă nimeni nu vorbea cu adevărat despre asta. Nu era genul de lucru despre care se discuta, nici măcar atunci. Ei știau că niciodată nu mi-a plăcut să locuiesc la tropice, că dacă nu ar fost Guy, aș venit acasă.

Îmi dorisem acel copil, vezi tu. Îl dorisem atât de mult. Obișnuiam să visez că era înăuntrul meu; uneori dacă îmi puneam mâna pe burtă, puteam chiar să-l simt mișcându-se ușor. Obișnuiam să-i vorbesc în gând, dorindu-mi să prindă viață.

Deși niciodată nu am mărturisit nimănui. Știam ce ar spune.

Pentru că eu și Guy nu am vorbit niciodată despre asta. Poate a fost mai bine așa, mi-a spus mami. Uneori, cu cât mai puțină atenție îi acorzi unui lucru, cu atât mai bine. Mai puțină pagubă pentru toți. Pe de altă parte, mami întotdeauna a fost cea care închidea ochii la toate. Nici ea nu a vorbit despre asta niciodată. Se purta de parcă o stânjeneam.

Când am ieșit, toți s-au prefăcut că nu am fost deloc acolo. Și-au văzut de viață și m-au lăsat cu visurile mele. Nu le-am spus nimic. Știam de pe fețele lor că nu credeau nici jumătate din ce spuneam. De ce ar trebui să mă creadă?

Dar nu poți fugi de trecutul tău, nu-i așa? Exact așa cum nu poți scăpa nici de soartă. Eu și Guy nu am fost niciodată la fel după aceea. De parcă l-ar purtat cu el, putrezind înăuntrul lui și niciodată nu se putea uita la mine fără ca mirosul lui, urma lui, să-i în uențeze negativ reacția. El era pe atât de plin, pe cât eram eu de golită de el.

Optsprezece mere am cojit în ziua despre care ți-am spus.

Optsprezece mere. Și toate au ieșit la fel.

Copiii teribili (în limba franceză, în original)

Un hibrid între motocicletă și ski jet, care merge pe apă.

Capitala regiunii Sabah situată în Malaezia de Est

Zonă mlăștinoasă în sud-estul Angliei